

॥ नमो नमो निम्मलदंसणस्स ॥

આગમસૂત્ર

સટીક અનુવાદ

30

અનુવાદ શ્રેણી સર્જક -

મુનિ દીપરત્નસાગર

બાલબ્રહ્મચારી શ્રી નેમિનાથાય નમઃ

નમો નમો નિમ્મલદંસણસ્સ

પ.પૂ. શ્રી આનંદ-દામા-લલિત-સુશીલ-સુધર્મસાગર ગુરૂભ્યો નમઃ

આગમસતીક અનુવાદ

મહાનિશીથ

-: અનુવાદ-શ્રેણીના સર્જક :-

મુનિ દીપરત્નસાગર

તા. ૨૩/૧૦/૨૦૦૯

શુક્રવાર

૨૦૬૬ કા.સુ.પ

આગમ સતીક અનુવાદ

ભાગ ૧ થી ૪૨ સંપૂર્ણ

મૂલ્ય-રૂ.૧૦,૦૦૦

૦ શ્રી શ્રુત પ્રકાશન નિધિ ૦

સંપર્ક સ્થળ

આગમ આરાધના કેન્દ્ર, શીતલનાથ સોસાયટી

ફ્લેટ નં. ૧૩, ચોથે માળે, બ્રહ્મ સેન્ટર,

ખાનપુર, અમદાવાદ.

આગમ સટીક અનુવાદના

આ ભાગ - **30** માં છે...

૦ મહાનિશીથ - છેદસૂત્ર-૬-ના

અધ્યયન-૧-થી

આરંભીને

અધ્યયન-૮-સંપૂર્ણ

— X — X — X — X — X — X — X —

—: ટાઈપ સેટીંગ :-

શ્રી મહાકાલી એન્ટરપ્રાઈઝ
ચાંદલોડિયા, અમદાવાદ.
(M) 9824419736

—: મુદ્રક :-

નવપ્રભાત-પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ
ધીકાંટા રોડ, અમદાવાદ.
Tel. 079-25508631

૦ વંદના એ મહાન્ આત્માને ૦

વિક્રમ સંવત-૨૦૬૧માં ફાગણસુદ-૩ નો દિવસ અને મંગલપારેખના ખાંચામાં શ્રી શાંતિનાથ પરમાત્માની વર્ષગાંઠનો પ્રસંગ, અતિભવ્ય અને ઘણી જ લાંબી રથયાત્રાના પ્રયાણની ઘડીએ, આગમોના ટીકા સહિતના અનુવાદ કરવા માટેની મનોભાવનાનું જેમના મુખેથી વચન પ્રાગદ્ય થયું, અંતરના આશીર્વાદ, સૂરિમંત્રથી અભિમંત્રિત વાસ યૂર્ણનો કોપ અને ધનરાશિની જવાબદારીના યથાશક્ય સ્વીકાર સહ જેમની કાર્ય પ્રેરણાની સરવાણીમાં ભીંજતા મારા ચિત્તે આશિર્વ અનેરો હર્ષોલ્લાસ અનુભવ્યો. જેમની હયાતી દરમ્યાન કે હયાતી બાદ પણ, જેમના નામસ્મરણ માત્રથી આ કાર્ય વિઘ્નરહિતપણે મૂર્ત સ્વરૂપને પામ્યું, એવા...

પૂજ્ય આચાર્યશ્રી ઋણકચંદ્રસૂરીશ્વરજી મ. ના
ચરણ કમળમાં સાદર કોટીશઃ વંદના

૦ કેમ ભૂલાય એ ગુરુદેવને પણ ? ૦

ચારિત્ર પ્રતિ અંતરંગ પ્રીતિથી યુક્ત, અનેક આત્માઓને પ્રવજ્યા માર્ગે પ્રયાણ કરાવનાર, સંયમમૂર્તિ, પ્રતિ વર્ષ ઉપધાન તપ વડે શ્રાવકધર્મના દીક્ષા દાતા, શારીરિક સમસ્યાઓ વચ્ચે પણ બંને શાશ્વતી ઓળીની આરાધનાને ન ચૂકનારા, સાગર સમુદાયમાં ગચ્છાધિપતિ પદને શોભાવનારા અને સમર્થ શિષ્ય પરિવારયુક્ત એવા મહાન વિભૂતિરત્ન-

પૂજ્ય આચાર્યશ્રી દેવેન્દ્રસાગરસૂરીશ્વરજી મ.

જેમના આજીવન અંતેવાસી, શાસનપ્રભાવક

પૂજ્ય આચાર્યશ્રી હર્ષસાગરસૂરિજી મ.સા.

જેમણે આ અનુવાદ કાર્ય માટે ઘણાં વર્ષો પૂર્વે પ્રેરણા કરેલી અને આ કાર્ય સાધ્યંત પાર પહોંચાડવા માટે વિપુલ ધનરાશિ મોકલાવી.

ઉક્ત બંને આચાર્ય ભગવંતોની અસીમ કૃપા અને તેઓ દ્વારા પ્રેરિત સંઘો થકી થયેલ ધનવર્ષાના બળે પ્રસ્તુત કાર્ય મૂર્તસ્વરૂપ પામ્યું.

આગમ સટીક અનુવાદના

આ ભાગ **30** ની

સંપૂર્ણ દ્રવ્ય સહાયના પ્રેરણાદાતાશ્રી

વર્ધમાન તપોનિધિ પૂજ્ય આચાર્યદેવ
શ્રીમદ્ વિજય ભક્તિસૂરીશ્વરજી મ.ના
સમુદાયવર્તી

સાધ્વી શ્રી સૌમ્યાપ્રજ્ઞાશ્રીજી મ.

તેઓશ્રીની પ્રેરણાથી લાભલેનાર

શ્રી કરેલીબાગ જૈન સંઘની

શ્રાવિકા બહેનો

વડોદરા

અનુદાન દાતા

આગમ સટીક અનુવાદના કોઈ એક ભાગના સંપૂર્ણ સહાયદાતા

સચ્ચારિત્ર યુકામણી પૂજ્ય ગચ્છાધિપતિ સ્વ. આચાર્યદેવ
શ્રીમદ્ દેવેન્દ્રસાગરસૂરીશ્વરજીના આજીવન અંતેવાસી
સદ્ગુણાનુરાગી પૂજ્ય આદેવશ્રી હર્ષસાગરસૂરિજી મ.ની
જ્ઞાનઅનુમોદક પ્રેરણાથી પ્રેરિત
શ્રી અઠવાલાઈન્સ જૈન શ્વેતાંબર મૂર્તિપૂજક સંઘ
તથા શ્રી શેઠ ફૂલચંદ કલ્યાણચંદ ઝવેરી ટ્રસ્ટ, સુરત.
૧૬ ભાગોના સંપૂર્ણ સહાયક થયેલ છે.

પરમપૂજ્ય સરજી સ્વભાવી, ભદ્રિક પરિણામી, શ્રુતાનુરાગી
સ્વ. આચાર્યદેવશ્રી વિજય ઋચકચંદ્રસૂરીશ્વરજી મ.સા.ની
પુનિત પ્રેરણાથી ૧૦ ભાગો માટે
નીચેના સંઘો સહાયક થયા છે.

(૧) શ્રી મંગલપારેખનો ખાંચો, જૈનસંઘ, અમદાવાદ	બે ભાગ.
(૨) શ્રી ભાવનગર જૈન શ્વે.મૂ.પૂ. સંઘ, ભાવનગર	બે ભાગ.
(૩) શ્રી આદિનાથ જૈન શ્વે. મૂ.પૂ. સંઘ, નવસારી	બે ભાગ.
(૪) શ્રી ગિરિરાજ સોસાયટી આદિનાથ જૈન સંઘ, બોટાદ	બે ભાગ.
(૫) શ્રી જૈન શ્વે. મૂ.પૂ. તપાગચ્છ સંઘ, બોટાદ	એક ભાગ.
(૬) શ્રી પાર્શ્વભક્તિધામ જૈન ધાર્મિક ટ્રસ્ટ, તણસા	એક ભાગ.

[પરમપૂજ્ય આચાર્યદેવ શ્રી ઋચકચંદ્રસૂરીશ્વરજીની પ્રેરણાથી તેમના
સમુદાયવર્તી શ્રમણીવર્યાઓ તરફથી પ્રાપ્ત સહાયની નોંધ આગળ છે.]

સુવિશાલ ગચ્છાધિપતિ આચાર્યદેવેશ શ્રીમદ્ વિજય રામચંદ્ર સૂરીશ્વરજી મ.સા.ના સમુદાયવર્તી વૈયાવસ્ય પરાયણ પંચ્યાસ પ્રવર શ્રી વજ્રસેનવિજયજી મ.સા.ની પ્રેરણાથી એક ભાગ-શ્રી હાલારતીર્થ આરાધના ધામ, વડાલિયા, સીંહણ, તરફથી

આગમ સટીક અનુવાદ શ્રેણીના સર્જક મુનિશ્રી દીપરત્નસાગરજીની પ્રેરણાથી આ બે દાતાઓએ મળીને એક ભાગ માટે સહાય કરી છે.

(૧) શ્રી જૈન શ્રેઃ મૂર્તિઃ સંઘ, થાનગઢ

(૨) શાહ હંજારીમલજી ભૂરમલજી, કર્નૂલ.

પૂંપૂં ક્રિયારૂપિવંત, પ્રભાવક, આદેય નામકર્મધર સ્વર્ગસ્થ
આચાર્યદેવ શ્રીમદ્વિજય ઋચકચંદ્રસૂરીશ્વરજીથી પ્રેરિત
પુન્યવંતી શ્રમણીવચાઓની પ્રેરણાથી પ્રાપ્ત અનુદાનો

૧- વર્ધમાન તપોનિધિ આચાર્યદેવ શ્રીમદ્વિજય ભક્તિસૂરીશ્વરજી સમુદાયવર્તી મિલનસાર સાધ્વીશ્રી સૌમ્યપ્રજ્ઞાશ્રીજીની પ્રેરણાથી ખણ ભાગો માટેની દ્રવ્ય સહાય પ્રાપ્ત થઈ છે, તે આ પ્રમાણે—

- (૧) શ્રી કરેલીબાગ, શ્રેઃમૂંપૂં જૈનસંઘ, વડોદરા.
- (૨) શ્રી કરેલીબાગ, જૈન સંઘની શ્રાવિકા બહેનો, વડોદરા.
- (૩) શ્રી ભગવાન નગરનો ટેકરો, જૈનસંઘ, અમદાવાદ.

૨- સુવિશાળ પરિવારયુક્તા સાધ્વીશ્રી ભાવપૂર્ણશ્રીજી મંની પ્રેરણાથી “શ્રી ક્ષેત્રપાલ ભક્તિ ટ્રસ્ટ” - નવસારી તરફથી.

૩- વર્ધમાન તપોનિધિ પૂજ્ય આચાર્યદેવશ્રી ભક્તિસૂરીશ્વરજી મં ના સમુદાયવર્તી પ.પૂ. સાધ્વીશ્રી ધ્યાનરસાશ્રીજી તથા સાધ્વીશ્રી પ્રફુલ્લિતાશ્રીજીની પ્રેરણાથી -

“શ્રી માંગરોળ જૈન શ્રેઃ તપઃ સંઘ, માંગરોળ - તરફથી.

૪- પરમપૂજ્યા જયશ્રીજી-લાવણ્યશ્રીજી મંના પરિવારવર્તીની સાધ્વીશ્રી સત્યાનંદશ્રીજી મ.સા.ની પુનિત પ્રેરણાથી

“શ્રી ગાંધીનગર જૈન સંઘ, બેંગલોર - તરફથી.”

૫- પરમપૂજ્ય કિયારૂચીવંત આંદેવશ્રી ભક્તિસૂરીશ્વરજી મંના સમુદાયવર્તી શ્રમણીવર્યા મોક્ષનંદિતાશ્રીજી મંની પ્રેરણાથી

“શ્રી વલ્લભનગર જૈન શ્રેમૂંપૂં સંઘ, વલ્લભનગર, ઈન્દોર

પરમપૂજ્ય આગમોદ્ધારક, સામાચારી સંરક્ષક, બહુશ્રુત આચાર્યદેવ આનંદસાગરસૂરીશ્વરજી મ.સા.ના સમુદાયવર્તી શ્રુત અનુરાગીણી શ્રમણીવર્યાઓની પ્રેરણાથી પ્રાપ્ત સહાયો.

(૧) પરમપૂજ્યા નીડરવક્તા સાધ્વીશ્રી ચંદ્રયશાશ્રીજી મંથી પ્રેરિત

-૧- શ્રી ત્રિલોકપદ્મ ચિંતામણિધામ જૈન સંઘ, અંધેરી, મુંબઈ.

-૨- શ્રી મહાવીરનગર જૈન દહેરાસરજી ટ્રસ્ટ, નવસારી.

(૨) અપ્રતિમ વૈયાવૃત્યકારિકા પ.પૂ. મલય-પ્રગુણાશ્રીજી મંના શિષ્યા સુસંવાદી પરિવારયુક્તા સાધ્વીશ્રી પ્રશમશીલાશ્રીજી મંના

શ્રુતાનુરાગી શિષ્યા સાંશ્રી પ્રશમરત્નાશ્રીજીની પ્રેરણાથી-

“શ્રી શ્વેતાંબર જૈન તપાગચ્છ સંઘ,” વાંકાનેર.

(૩) પરમપૂજ્યા માતૃહૃદયા સાધ્વીશ્રી અમિતગુણાશ્રીજી મંની પ્રેરણાથી

- “શ્રી આદિનાથ જૈન શ્રેમૂં સંઘ,” ભોપાલ.

(૪) પરમપૂજ્યા વર્ધમાનતપસાધિકા, શતાવધાની સાધ્વીશ્રી અમિત-ગુણાશ્રીજી મંની પ્રેરણાથી-૧૦૦ ઓળીની પૂર્ણાકૃતિ નિમિત્તે

“કરચેલીયા જૈન શ્રેમૂં મહાજન પેટી,” કરચેલીયા, સુરત.

(૫) શ્રમણીવર્યા ભક્તિરસિક પૂજ્ય મલયાશ્રીજી મંના વ્યવરદક્ષ શિષ્યા સાધ્વીશ્રી હિતજ્ઞાશ્રીજી મંની પ્રેરણાથી

“શ્રી જૈન મરચન્ટ સંઘની શ્રાવિકા બહેનો, અમદાવાદ.

(૬) પરમપૂજ્યા મલય-કૈવલ્ય-ભવ્યાનંદશ્રીજી મંના સુવિનિતા મિષ્ટ ભાષી, તપસ્વીરત્ના સાધ્વીશ્રી પૂર્ણજ્ઞાશ્રીજીની પ્રેરણાથી

“સર્વોદય પાર્શ્વનાથ ચેરિટેબલ ટ્રસ્ટ,” મુંબઈ

આગમ-સટીક અનુવાદ સહાયકો

(૧) પ.પૂ. ભગવતીજી દેશનાદક્ષ આઠેવશ્રી નરદેવસાગરસૂરિજી મંસાંની પ્રેરણાથી - “શ્રી વિશાશ્રીમાળી તપગચ્છ જ્ઞાતિ,” જામનગર.

(૨) વર્ધમાન તપોનિધિ પૂજ્ય આ.દેવ શ્રી વિજય પ્રભાકરસૂરીશ્વરજી મંની પ્રેરણાથી - “અભિનવ જૈન શ્રેમૂંપૂં સંઘ,” અમદાવાદ.

(૩) શ્રુતસંશોધનરસિક પૂજ્ય આઠેવશ્રી મુનિચંદ્રસૂરિજી મંની પ્રેરણાથી - “શ્રી વિજયભદ્ર ચેરિટેબલ ટ્રસ્ટ,” ભીલડીયાજી.

(૪) પ.પૂ. જયલાવણ્યશ્રીજી મંસાંના સુશિષ્યા સાઠ સૂર્યપ્રભાશ્રીજી મંની પ્રેરણાથી - “શ્રી ભગવતી નગર ઉપાશ્રયની બહેનો,” અમદાવાદ.

(૫) પરમપૂજ્યા વરધર્માશ્રીજી મંના શિષ્યા તપસ્વીરત્ના સાધ્વીશ્રી પ્રીતિધર્માશ્રીજી મંની પાવન પ્રેરણાથી.

- (૧) શ્રી પાર્શ્વભક્તિ શ્રેમૂંપૂં જૈનસંઘ, ડોંબીવલી.

- (૨) શ્રી રાજજી રોડ શ્રેમૂંપૂં તપાં જૈન સંઘ, ડોંબીવલી.

(૬) સ્વનામધન્યા શ્રમણીવર્યાશ્રી સૌમ્યગુણાશ્રીજી મંની પ્રેરણાથી.

“શ્રી પરમ આનંદ શ્રેમૂંપૂં જૈનસંઘ,” પાલડી, અમદાવાદ.

મુનિ દીપરત્નસાગરજી દ્વારા પ્રકાશિત સાહિત્ય-એક ઝલક
કુલ પ્રકાશનોનો અંક-૩૦૧

૧-આગમસુતાણિ-મૂલં

૪૯-પ્રકાશનો

આ સંપુટમાં મૂળ આગમો છે. જેમાં ૪૫ આગમો ૪૫ અલગ-અલગ પુસ્તકોમાં મુદ્રિત કરાવાયેલ છે. ચાર વૈકલ્પિક આગમો પણ તેમાં સમાવાઈ ગયેલ છે. એ રીતે ૪૫ + ૪ કુલ (૪૯) આગમોનું આ સંપુટમાં સંપાદન છે. તેમજ પ્રત્યેક સૂત્રને અંતે પૂજ્ય સાગરાનંદસૂરિશ્વરજી સંપાદિત આગમો તથા તેની વૃત્તિના અંકો પણ ટાંક્યા છે.

અમારા આ પ્રકાશનમાં શ્રુતસ્કંધ, શતક/અધ્યયન/વક્ષસ્કાર/પદ, પ્રતિપત્તિ, ઉદ્દેશક, સૂત્ર/ગાથા આદિ સ્પષ્ટતયા જુદા નજરે પડે તેવી વિશિષ્ટ મુદ્રણકલાને પ્રયોજેલ છે. પુસ્તકો અલગ-અલગ અને નાના કદના હોવાથી વાંચન કે કંઠસ્થ કરવાની અતિ સરળતા રહે છે.

૪૫-આગમની પૂજા, પૂજન, રથયાત્રા કે શ્રી ગૌતમસ્વામી પૂજનાદિ માટે અલગ-અલગ પીસ્તાળીશ પુસ્તકો હોવાથી ગોઠવણી સરળ બને છે.

આગમસદ્કોસો, આગમનામકોસો, આગમવિષયદર્શન, આગમકથાનુયોગના મૂળ સંદર્ભ જોવા માટે આ પ્રકાશન વસાવવું જરૂરી જ છે. જેની કિંમત છે રૂ. ૧૫૦૦/-દર્શન-પૂજન માટે આજીવન ઉપયોગી છે.

૨. આગમ-ગુજરાતી અનુવાદ

૪૭-પ્રકાશનો

આપણા મૂળ આગમો અર્ધભાગથી ભાષામાં છે. જેઓ ભાષાજ્ઞાનથી વંચિત છે, શાસ્ત્રીય કારણોથી આગમના અભ્યાસથી વંચિત રહ્યા છે, આગમોની વાંચના પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી ઈત્યાદિ કારણે આગમિક પદાર્થોનું જ્ઞાન પામી શક્યા ન હોય તેવા ભવ્યાત્માઓ શ્રી કલ્પસૂત્ર માફક સરળતાથી આગમોનું વાંચન અને બોધ પ્રાપ્ત કરી શકે, તેમજ ભવભીરુ આત્માઓ પોતાનું જીવન માર્ગાનુસાર બનાવી શકે તેવું પ્રકાશન.

સાત ભાગોમાં સમાવિષ્ટ ૨૮૦૦ જેટલા પૃષ્ઠોમાં પીસ્તાળીશ આગમોનો અક્ષરશઃ અનુવાદ ધરાવતા આ “આગમદીપ” સંપુટમાં બીજા બે વૈકલ્પિક આગમોનું ગુજરાતી પણ આપેલ જ છે.

અંદાજે ૯૦,૦૦૦ શ્લોક પ્રમાણ મૂળ આગમનો આ ગુજરાતી અનુવાદ રૂ. ૨૦૦૦/-ની કિંમતે ઉપલબ્ધ થઈ શકે છે. પણ હાલ તેની એક પણ નકલ બચેલી નથી. એ જ અમારા આ પ્રકાશનની લોકપ્રિયતાનો પૂરાવો છે. અનેક પૂજ્યશ્રીઓ આ ગુજરાતી અનુવાદનો સ્વાધ્યાયાદિ અર્થે ઉપયોગ કરેલો છે.

૩. આગમસુત્તાણિ-સટીક

૪૬-પ્રકાશનો

જેઓને મૂળ આગમો વાંચ્યા પછી તેની વિસ્તૃત સમજ મેળવવી છે. તેમાં રહેલા પદાર્થોને ઊંડાણથી અવગાહવા છે, તેમાં રહેલા તત્ત્વો આધારિત કથા, દેષ્ટાંત કે દ્રવ્યાનુયોગને જાણવો છે, તેવા વિશિષ્ટ જ્ઞાનપિપાસુ માટેનું અમારું આ ૧૩,૦૦૦ જેટલા પૃષ્ઠોમાં પથરાયેલ અને ત્રીશ ભાગોમાં વિભાજીત એવું દળદાર પ્રકાશન છે.

આ પ્રકાશનમાં મૂળ આગમો પર પ્રાપ્ત બધી જ નિયુક્તિઓ, ૩૯ આગમો પરની વૃત્તિ, શેષ આગમોની સંસ્કૃત છાયા, કેટલાંક ભાષ્યો તથા ચૂંલિઓ ઇત્યાદિ સર્વે વિવેચનોનો સમાવેશ કરાયેલ છે.

સૂત્રો અને ગાથાના સ્પષ્ટ અલગ વિભાજન, પ્રચુર પેરેગ્રાફ્સ, અધ્યયન, ઉદ્દેશક, સૂત્ર આદિની સુસ્પષ્ટ અલગ પેજ લાઈન તેમજ અમારા મૂળ અને અનુવાદિત આગમોમાં અપાયેલા ક્રમાંક મુજબના જ સૂત્ર ક્રમાંકન તથા વ્યવસ્થિત અનુક્રમણિકાને લીધે કોઈપણ પસંદિત ચોક્કસ વિષયવસ્તુ કે સમગ્ર અધ્યયનના વાંચનમાં સરળતા રહે તે રીતે આ સંપુટનું સંપાદન અને મુદ્રણ કરાયેલું છે.

આ પ્રકાશનના અભ્યાસમૂલ્ય અને સંશોધનક્ષેત્રે ઉપયોગિતા તેમજ સમગ્ર વિશ્વમાં આગમ પ્રકાશનની આવી એક જ માત્ર શૃંખલા ઉપલબ્ધ હોવાને કારણે રૂ. ૧૧,૦૦૦/- મૂલ્ય હોવા છતાં તેની એક પણ નકલ સ્ટોકમાં રહેલી નથી. એ જ અમારા આ પ્રકાશનની મહત્તા સાબિત કરે છે.

૪. આગમ-વિષય-દર્શન

આ એક એવું પ્રકાશન છે, જેમાં ૪૫-આગમોની વિશદરૂપે અનુક્રમણિકા અપાયેલ છે, છતાં તેના પૃષ્ઠો છે. — ૩૮૪.

પ્રત્યેક આગમના પ્રત્યેક સૂત્ર કે ગાથાના વિષયોને એ જ આગમોના સૂત્રોના ક્રમાંકન અનુસાર, અતીવ સુસ્પષ્ટ રૂપે અને પૃથક્-પૃથક્ સ્વરૂપે અપાયેલી આ અનુક્રમણિકાથી તમે તમારો મનગમતો-આવશ્યક કે તમારા સંશોધન અને લેખનને અનુરૂપ વિષય સહેલાઈથી પસંદ કરી શકો છો.

ગુજરાતી ભાષામાં તૈયાર કરાયેલ આ અનુક્રમણિકાથી તમે અમારા અનુવાદિત આગમોમાં તો મૂળ વિષય જોઈ જ શકો છો. તદુપરાંત મૂળ આગમો કે આગમસટીક માં પણ તમારી પસંદગીનો વિષય શોધવો આ બૃહત્ અનુક્રમ પરથી ખૂબ જ સરળ છે.

રૂ. ૪૦૦/-ની કિંમતને લક્ષમાં ન લઈ તેનું ઉપયોગિતા મૂલ્ય સમજશો.

૫. આગમસદ્ક્રોસો

૪-પ્રકાશનો

આ શબ્દકોશ - એટલે સંદર્ભસ્થળ નિર્દેશ સહિતની “આગમ-ડીક્ષનેરી” જેમાં તમને મળે છે મૂળ આગમમાંથી લેવાયેલા ૪૬,૦૦૦ શબ્દો અને તેના ૩,૭૫,૦૦૦ જેટલા આગમ સંદર્ભો સહિત મૂળ-અર્ધમાગધી શબ્દોના સંસ્કૃત અર્થ અને ગુજરાતી એક કે વધુ અર્થો.

ચાર ભાગોમાં સમાવિષ્ટ ૨૪૦૦ જેટલા પાનાઓનો આ પુસ્તકનો સેટ મેપલીથો કાગળ, પાકુ બાઈન્ડીંગ અને આકર્ષક મુખપૃષ્ઠ તો ધરાવે જ છે. પણ તમારે માટે તેની ઉપયોગિતા છે - અ થી હ પર્યંતનો કોઈપણ શબ્દ શોધવા માટે. ત્યાં ફક્ત શબ્દનો અર્થ જ જોઈને બેસી નથી રહેવાનું. પણ પીસ્તાળીશે પીસ્તાળીશ આગમોમાં આ શબ્દ જ્યાં જ્યાં વપરાયો હોય તે-તે બધાં સ્થાનોનો નિર્દેશ પણ મળશે જ - જેના દ્વારા એક જ શબ્દ જો જુદા જુદા સંદર્ભમાં વપરાયો હશે, તો તે ભિન્ન-ભિન્ન સંદર્ભયુક્ત અર્થ કે વ્યાખ્યા પણ જાણી શકાશે.

- વળી આવા સંદર્ભો જોવા માટે તમારે જુદા જુદા પ્રકાશનોના આગમોને ફેંદવાની કોઈ જરૂર નથી. તમે માત્ર અમારું આગમસુત્તાણિ - સંપુટ સાથે રાખો. તમારે ઉપયોગી શબ્દો મૂળ આગમ કે આગમ-સટીક માં મળી જ જવાના

૬. આગમનામક્રોસો

આગમ શબ્દકોશની એક પૂરક ડીક્ષનેરી તે આ “આગમ નામકોશ”. આ પ્રકાશન આગમસટીક માં આવતા નામો (કથાઓ)ની ડીક્ષનેરી છે. આ ડીક્ષનેરીમાં કથાના પાત્રોના નામો તો કક્કાવારી ક્રમમાં આપેલા જ છે. સાથે સાથે તે પાત્રો કે નામોનો સંક્ષિપ્ત પરિચય પણ છે.

તમારે મૂળ આગમ ઉપરાંત નિર્યુક્તિ, ભાષ્ય, ચૂર્ણિ કે વૃત્તિમાં જો આ નામ કે તે નામ સાથે સંકડાયેલ કથા કે દૈષ્ટાંત જાણવા છે તો અમારી ડીક્ષનેરીમાં તે-તે નામને અંતે નિર્દેશ કરાયેલ આગમ સંદર્ભ જોવો. આગમ સંદર્ભ જોતાં જ તમને તે સંદર્ભવાળા આગમનું નામ, પંચાંગીનો પ્રકાર અને સૂત્રક્રમ મળી જશે. જેના આધારે તમે તે કથા કે દૈષ્ટાંતનો સહેલાઈથી અભ્યાસ કરી શકશો.

આ નામકોશનું મહત્વ તો ત્યારે જ સમજાય જ્યારે એક જ નામ ધરાવતા એકથી વધારે પાત્રોનો અલગ-અલગ પરીચય કે જુદી જુદી કથાઓ તમને જોવા મળે. તે પણ ફક્ત રૂા. ૨૦૦/-ની કિંમતમાં.

સંદર્ભ મુજબ કથા જોવા માટે અમારું આગમસુત્તાણિ-સટીક તો છે જ.

૭. આગમસૂત્ર હિન્દી અનુવાદ

૪૭-પ્રકાશનો

મૂળ આગમના ૯૦,૦૦૦ જેટલાં શ્લોક પ્રમાણ સાહિત્યના મૂળ પ્રકાશન પછી જેમ તેનો ગુજરાતી અનુવાદ કર્યો, તેમ હિન્દી અનુવાદ પણ કર્યો. ફક્ત એટલો જ કે આ હિન્દી અનુવાદ બાર ભાગોમાં આશરે ૩૨૦૦ જેટલા પાનાઓમાં પથરાયેલો છે. ગુજરાતી અનુવાદ કરતા ૩૦૦થી પણ વધારે પૃષ્ઠો તેમાં ઉમેરાયા છે. જે ફક્ત કદની વૃદ્ધિ જ નથી, પણ અર્થવિસ્તાર અને પેરેગ્રાફોની પ્રચૂરતા પણ ધરાવે જ છે.

હિન્દીભાષી મહાત્માઓને પણ આગમના પદાર્થજ્ઞાનથી વંચિત ન રહેવું પડે તે આશયથી તૈયાર કરાયેલ આ આગમસૂત્ર હિન્દી અનુવાદ હિન્દી ભાષાની સમૃદ્ધિ અને સાહિત્યિક મૂલ્ય તો ધરાવે જ છે. તે ગુજરાતી ભાષી આગમરસિકો અને તત્ત્વજિજ્ઞાસુઓ માટે પણ મહત્વનું સંદર્ભશાસ્ત્ર બની રહ્યું છે.

રૂ. ૨૭૦૦/-નું મૂલ્ય ધરાવતા આ આગમસૂત્ર-હિન્દી અનુવાદ માં પણ ક્રમાંકન તો મૂળ આગમ, આગમ ગુજરાતી અનુવાદ અને આગમ સટીક અનુસાર જ થયેલ છે. તેથી અભ્યાસીઓને તુલના કરવી સરળ પડે છે.

૮. આગમ કથાનુયોગ

૬-પ્રકાશનો

આગમ કાર્ય વિષયક આ અમારું નવમું પ્રકાશન છે. જેમાં “કથાનુયોગ” નામે અનુયોગની મુખ્યતા છે. આ પ્રકાશનમાં મૂળ આગમો, આગમો પરની નિર્ચુક્તિ, ભાષ્ય, ચૂર્ણ, વૃત્તિ કે અવચૂરી એ તમામનો સમાવેશ કરી આ આગમ કથાનુયોગનું સંકલન અને ગુજરાતી અનુવાદ કરવામાં આવેલ છે. જે છ ભાગોમાં વિભાજિત છે ૨૨૦૦ જેટલા પૃષ્ઠોમાં સમાવિષ્ટ છે અને કથાઓને દશ વિભાગમાં ગોઠવેલ છે.

આ કથાનુયોગમાં તીર્થંકર, ચક્રવર્તી, વાસુદેવ, બલદેવ એ ઉત્તમપુરુષો સંબંધી કથાનક કે માહિતીનો સંગ્રહ છે, શ્રમણ વિભાગમાં ગણધરો, પ્રત્યેકબુદ્ધો, નિલ્લવો, અન્ય શ્રમણોની કથાઓ છે. તે સાથે આશરે ૯૦થી વધુ પૃષ્ઠોમાં ગોશાળાનું કથાનક તેના પૂર્વભવ, વર્તમાનભવ અને ભાવિ ભવો સહિત મૂકેલ છે. તે સિવાય શ્રમણી કથા, શ્રાવક કથા, શ્રાવિકા કથા, અન્યતીર્થી કથા, પ્રાણી કથા, પ્રકીર્ણ કથા અને દેષાંતોના અલગ વિભાગો છે. પ્રત્યેક કથાને અંતે તેના આગમ સંદર્ભો પણ મૂકેલા છે, જેથી મૂળ માહિતી સ્રોત જોઈ શકાય. છટ્ટા ભાગમાં અકારાદિકમે પ્રત્યેક કથાના નામોની ગોઠવણી અને તેની સાથે પૃષ્ઠાંક આપેલા છે, જેથી કોઈપણ કથા શોધવી અત્યંત સરળ બને છે.

આ “આગમ કથાનુયોગ” કેવળ કથારસિકો તથા વ્યાખ્યાતાઓ માટે અત્યંત ઉપયોગી પ્રકાશન છે. જેનું મૂલ્ય માત્ર રૂ. ૧,૫૦૦/- છે. તેમજ સન-૨૦૦૪માં જ પ્રકાશિત થયેલ હોવાથી હજી સરળતાથી ઉપલબ્ધ છે.

૯. આગમ મહાપૂજનવિધિ

આ એક લઘુ પુસ્તિકા છે. જેમાં પીસ્તાળીશ આગમ મહાપૂજન ભણાવવા માટેની સરળ, સ્પષ્ટ, શાસ્ત્રીય વિધિ છે. સાથે-સાથે પંડિત શ્રી રૂપવિજયજી કૃત્ ૪૫-આગમ પૂજાઓ પણ આપી દીધેલ છે. અષ્ટપ્રકારી પૂજાના અભિનવ દુહા પણ છે.

કોઈપણ વિધિકારકને સહેલાઈથી પૂજન કરાવતા ફાવે તે રીતે વિધિ સાથે સૂચનાઓનો નિર્દેશ છે. તેમજ આગમ મંડપની રચના, માંડલુ, આવશ્યક સામગ્રી, વિધિમાં પ્રત્યેક કાર્ય માટે જરૂરી એવા સહાયકોની કાર્ય વહેંચણી પણ જણાવેલ છે.

મોટા ટાઈપ, પઘોની સુંદર ગોઠવણી, પ્રત્યેક પૂજન માટેનું અલગ પેજ, દરેક પૂજનને માટેની સૂચના, તે પૂજનની સાથે જ અપાયેલી હોય તેવું આ એક માત્ર પ્રકાશન છે.

૧૦. આગમસૂત્ર સટીક અનુવાદ

૪૮-પ્રકાશનો

પ્રસ્તુત પ્રકાશનમાં આગમોના મૂળસૂત્રોનો અદ્વરશઃ અનુવાદ તો છે જ. સાથે સાથે આગમોની નિર્યુક્તિ અને ટીકાનો પણ અનુવાદ કરેલ હોવાથી અમે “સટીક અનુવાદ” એવું નામકરણ કરેલ છે. જેમાં ૪૫ આગમો ઉપરાંત બે બૈકલ્પિક આગમો અને કલ્પ [બારસા] સૂત્રના સમાવેશથી ૪૮ પ્રકાશનો થાય છે. જેને આ સાથે અમે ૪૨-ભાગોમાં પ્રકાશિત કરેલ છે.

આ સટીક અનુવાદમાં છ છેદ સૂત્રોનો અનુવાદ માત્ર મૂળનો જ છે, તેમાં સટીક અનુવાદ નથી. સંસ્કૃત અને પ્રાકૃત ભાષાજ્ઞાનથી વંચિત શ્રુતરસિકો કે સ્વાધ્યાય પ્રેમીઓને આ અત્યંત ઉપયોગી પ્રકાશન છે, જેનું સંયુક્ત મૂલ્ય રૂ. ૧૦,૦૦૦/- છે, કે જે કિંમતમાં તો કોઈ ૪૫ સટીક આગમોનો અનુવાદ પણ ન કરી આપે.

આ સટીક અનુવાદ સંપુટમાં-અંગસૂત્રો, ઉપાંગ સૂત્રો અને મૂળસૂત્રોનો સંપૂર્ણ સટીક અનુવાદ છે. પચજ્ઞા સૂત્રોમાં પણ ઉપલબ્ધ ટીકાઓનો અનુવાદ કરેલો જ છે, નંદી અને અનુયોગ બંને સૂત્રોનું વર્તમાન પદ્ધતિથી સાનુવાદ વિવેચન કરેલ છે અને છેદસૂત્રો, કલ્પસૂત્ર અને કેટલાંક પચજ્ઞાઓનો મૂળનો અનુવાદ છે.

— X — X —

આ હતી આગમ સંબંધી અમારા ૨૫૦ પ્રકાશનોની યાદી

— X — X —

આગમ સિવાયના સાહિત્ય સર્જનની ઝાંખી

(૧) વ્યાકરણ સાહિત્ય :-

૦ અભિનવ હૈમ લઘુપ્રક્રિયા ભાગ-૧ થી ૪

૪

— મહોપાધ્યાય વિનયવિજયજી કૃત “લઘુપ્રક્રિયા” પર સિદ્ધહેમ શબ્દાનુશાસન અને તેની સાથે સંબંધિત અનેક સંદર્ભગ્રંથોના ઉપયોગથી તૈયાર કરાયેલો એવો આ દળદાર ગ્રંથ છે. જે કાઠિન આઠ પેજમાં તૈયાર થયેલ છે. સંસ્કૃત વ્યાકરણના અભ્યાસ માટેનું આ પ્રકાશન છે. જે ગુજરાતી ભાષાના માધ્યમથી તૈયાર થયેલ છે. તેમાં મૂળસૂત્ર, તેનો અર્થ, વૃત્તિ, વૃત્ત્યર્થ, અનુવૃત્તિ, વિશેષ વિવેચન જેવા સાત વિભાગો અને પ્રચૂર પરિશિષ્ટો છે.

૦ કુદન્તમાલા :-

૧

— આ લઘુ સર્જનમાં ૧૨૫ ધાતુઓના ૨૩ પ્રકારે થતાં કુદન્તોનું કોષ્ટક છે.

(૨) વ્યાખ્યાન સાહિત્ય :-

૩

૦ અભિનવ ઉપદેશ પ્રાસાદ ભાગ-૧ થી ૩.

— આ એક સ્વતંત્ર વ્યાખ્યાનમાળા છે. “મગ્નહ જિણાણ” નામક સજ્જાત્રયમાં આવતા શ્રાવકના ૩૬ કર્તવ્યો ઉપરના ૧૦૮ વ્યાખ્યાનો તેમાં ગોઠવેલા છે. પ્રત્યેક વ્યાખ્યાન માટે દશ-દશ પેજ ફાળવેલ છે. જે પ્રત્યેકમાં શ્લોક-જૈનેત્તર પ્રસંગ - સંબંધિત કર્તવ્યની તાત્ત્વિક વ્યાખ્યા અને સમજ-જૈનકથા અને કર્તવ્યને અનુરૂપ સ્તવનાદિ પંક્તિની સુંદર ગુંથણી છે.

૦ નવપદ-શ્રીપાલ

૧

— શાશ્વતી ઓળીના વ્યાખ્યાનરૂપે આ પુસ્તકનું સર્જન થયું છે, જેમાં નવે પદનું અલગ-અલગ વિવેચન સાથે નવ દિવસમાં શ્રીપાલચરિત્ર પણ પૂરું થાય, તે રીતે ગોઠવેલા નવ વ્યાખ્યાનોનો સમન્વય છે.

(૩) તત્ત્વાભ્યાસ સાહિત્ય :-

૦ તત્ત્વાર્થસૂત્ર પ્રબોધ ટીકા-અધ્યાય-૧

૧

૦ તત્ત્વાર્થાધિગમ સૂત્ર અભિનવ ટીકા-અધ્યાય-૧ થી ૧૦

૧૦

— આ ગ્રંથમાં તત્ત્વાર્થ સૂત્રના દશે અધ્યાયોનું અલગ-અલગ દશ પુસ્તકમાં અતિ વિસ્તૃત વિવેચન ધરાવતું દશાંગ વિવરણ છે. જેમાં સૂત્રહેતુ, મૂળસૂત્ર, સંધિરહિત સૂત્ર, સૂત્રાર્થ, શબ્દજ્ઞાન, અનુવૃત્તિ, અનેક સંદર્ભ ગ્રંથોને આધારે તૈયાર કરાયેલ અભિનવ ટીકા, સૂત્રસંદર્ભ, સૂત્રપદ, સૂત્રનિષ્કર્ષ જેવા દશ વિભાગો છે.

પ્રત્યેક અધ્યાયને અંતે સૂત્રક્રમ, અકાર્ત્તિક ક્રમ, શ્રેતામ્બર-દ્વિગમ્બર પાઠભેદ જેવા પરિશિષ્ટો તથા દશમા અધ્યાયના પુસ્તકમાં અંતે શબ્દસૂચિ, વિષયસૂચિ, સંબંધકારિકા જેવા ઉપયોગી પરિશિષ્ટો છે.

૦ તત્ત્વાર્થ સૂત્રના આગમ આધાર સ્થાનો. ૧

— આ સંશોધન કક્ષાનું એક વિશિષ્ટ પુસ્તક છે. જેમાં તત્ત્વાર્થ સૂત્રના પ્રત્યેક સૂત્રનો મૂળ આગમમાંથી ઉપલબ્ધ સંદર્ભ, સંદર્ભ પાઠ, સંદર્ભ સ્થળનો ઉલ્લેખ છે. તેમજ શ્રેતામ્બર-દ્વિગમ્બર પાઠભેદની તાલિકા અને વિશ્લેષણ છે.

(૪) આરાધના સાહિત્ય :- ૩

૦ સમાધિમરણ :-

અંત સમયે અને ભાવિ ગતિ સુધારવા માટે મરણ સમયે ચિત્તની સમાધિ જળવાય રહે તેવી આરાધના વિધિ, આરાધના સૂત્રો, આરાધના પદ્યો, આરાધના પ્રસંગો વગેરે સાત વિભાગોમાં આ ગ્રંથ સર્જેલો છે.

૦ સાધુ અંતિમ આરાધના

૦ શ્રાવક અંતિમ આરાધના

સાધુ-સાધ્વી, શ્રાવક-શ્રાવિકાઓનો અંત સમય સુધારવા માટે નિત્ય કરવાની એવી આ આરાધના છે, મૂળ પ્રાકૃત અને સંસ્કૃતમાં ગ્રંથસ્થ થયેલ આ વિધિને સરળ ગુજરાતીમાં રજૂ કરેલ છે. પંચાંગના કદની આ પુસ્તિકા સાથે રાખવી પણ સરળ છે.

(૫) વિધિ સાહિત્ય :- ૩

૦ દીક્ષા-યોગાર્ત્તિક વિધિ

૦ વિધિ સંગ્રહ ભાગ-૧

૦ સાધુ-સાધ્વી કાળધર્મ વિધિ

(૬) પૂજન સાહિત્ય :- ૧

૦ આગમ મહાપૂજન વિધિ-જેની નોંધ આગમ વિભાગમાં છે.

૦ પાર્શ્વ પદ્માવતી પૂજનવિધિ

(૭) ચંત્ર સંયોજન :-

૦ ૪૫-આગમ ચંત્ર

૦ વિંશતિ સ્થાનક ચંત્ર

(૮) જિનભક્તિ સાહિત્ય :-

૯

- ૦ ચૈત્યવન્દન પર્વમાલા
- ૦ ચૈત્યવન્દનસંગ્રહ-તીર્થજિન વિશેષ
- ૦ ચૈત્યવન્દન ચોવિસી
- ૦ ચૈત્યવંદન માળા

— આ એક સંપાદન ગ્રંથ છે. જેમાં પર્વદિન તથા પર્વતિથિના ચૈત્યવંદનો, ચોવિસ જિનની ચોવિસી રૂપ ચૈત્યવંદનો, વિવિધ તીર્થમાં બોલી શકાય તેવા અને જિનેશ્વર પરમાત્મા વિષયક વિવિધ બોલ યુક્ત એવા ૭૭૯ ચૈત્યવંદનોનો વિશાળ સંગ્રહ છે.

- ૦ શત્રુંજય ભક્તિ
- ૦ શત્રુઙ્ગય ભક્તિ
- ૦ સિદ્ધાયતનો સાથી - સિદ્ધાયત ભાવયાત્રા, સ્તુતિ-ચૈત્યવંદનાદિ
- ૦ વીતરાગ સ્તુતિ સંચય-૧૧૫૧ ભાવવાહી સ્તુતિનો સંચય
- ૦ ચૈત્ય પરિપાટી

(૯) પ્રકીર્ણ સાહિત્ય :-

૯

- ૦ શ્રી નવકાર મંત્ર-નવ લાખ જાપ નોંધપોથી
- ૦ શ્રી ચારિત્ર પદ એક કરોડ જાપ નોંધપોથી
- ૦ અભિનવ જૈન પંચાંગ
- ૦ અભિનવ જૈન પચ્ચાઙ્ગ
- ૦ અમદાવાદ જિનમંદિર-ઉપાશ્રય આદિ ડિરેક્ટરી
- ૦ બાર વ્રત પુસ્તિકા તથા અન્ય નિયમો
- ૦ શ્રી જ્ઞાનપદ પૂજા
- ૦ કાયમી સંપર્ક સ્થળ
- ૦ ચોઘડીયા તથા હોરા કાયમી સમયદર્શિકા

(૧૦) સૂત્ર અભ્યાસ-સાહિત્ય :-

૫

- ૦ જૈન એડ્યુકેશનલ સર્ટિફિકેટ કોર્સ
- ૦ પ્રતિક્રમણસૂત્ર અભિનવ વિવેચન ભાગ-૧ થી ૪

આ રીતે અમારા ૩૦૧ પ્રકાશનો થયા છે.

— X — X —

૩૯ મહાનિશીય-છેદસૂત્ર-૬

મૂળ સૂત્ર-અનુવાદ

ભાગ-૩૦

● છેદસૂત્રોમાં જેની છટ્ટા અને છેલ્લા છેદ સૂત્ર રૂપે ગણના થાય છે, તેવા આ આગમને પ્રાકૃતમાં 'મહાનિસીહ' નામે ઓળખવામાં આવે છે અને વ્યવહારથી તેમજ સંસ્કૃતમાં પણ મહાનિશીય કહેવાય છે. જેમાં છ અધ્યયનો અને બે ચૂલિકા છે. એ રીતે આઠ વિભાગમાં આ આગમ સંગૃહીત છે.

આ આગમ પરત્વે કોઈ જ નિર્યુક્તિ, ભાષ્ય, ચૂલિક કે વ્યાખ્યા-વૃત્તિ હોવાનો ઉલ્લેખ અમોને મળેલ નથી. એટલે અમે આ મૂળસૂત્રનો માત્ર અર્થ જ અહીં આપેલ છે.

સંયમ જીવનની શુદ્ધિ ઉપર વિશેષ ભાર મૂકતા એવા 'આ ગ્રંથમાં ચરણકરણાનુયોગની મુખ્યતા હોવા છતાં લક્ષ્મણ સાધ્વી, નંદીષેણ મુનિ, સુસદ્ આદિની કથાના માધ્યમે કથાનુયોગ પણ તેટલાં જ પ્રમાણમાં છે. વળી દ્રવ્યસ્તવ અને ભાવસ્તવ, ઉપધાનનું સ્વરૂપ, ગીતાર્થ વિહાર આદિના માધ્યમથી કિંચિત્ દ્રવ્યાનુયોગ સ્વરૂપ પણ જોવા મળે જ છે.

વર્ધમાન વિદ્યા અને તેને કઈ રીતે સાધવી તે વાત અતિ સ્પષ્ટ અને વિસ્તૃતરૂપે આ આગમમાં કહેવાયેલ છે.

નિઃશત્ય પ્રાયશ્ચિત્ત, ગચ્છની મર્યાદા ઇત્યાદિ વિષયો પ્રત્યેક સાધુ-સાધ્વી માટે મનનીય ચીંતનીય અને સામર્થ્યાનુસાર આચરણીય હોવાથી ખરેખર આ આગમને વાચના આદિના માધ્યમે અત્યંત પ્રસારવા યોગ્ય છે. માત્ર સાધુ-સાધ્વીજી જ નહીં પણ શ્રાવક-શ્રાવિકાના જીવનમાં પણ આ આગમ થકી ખૂબ-ખૂબ પરિવર્તન લાવી શકાય તેવા સચોટ વસ્તુ વિષય અને સ્પષ્ટ કથનવાળું આ આગમ છે.

મૂળ આગમની પુનઃ વાચના થકી આ આગમને પુનઃ સંપાદિત કરાયેલ છે. તે વિષયક ઉલ્લેખ તો આગમની અંદરના ગદ્ય ખંડોમાં સ્વયં આચાર્ય ભગવંતો એ જ કરેલ છે.

❀ અધ્યયન-૧ - શત્ય ઉદ્ધરણ ❀

- x - x - x - x - x - x -

- તીર્થને નમસ્કાર થાઓ.

- અરહંત ભગવંતને નમસ્કાર થાઓ.

[૧] આયુષ્યમાન એવા ભગવંતો પાસે મેં આ પ્રમાણે સાંભળેલ છે કે - અહીં જે કોઈ છદ્મસ્થ ક્રિયામાં વર્તતા એવા સાધુ કે સાધ્વી હોય તેઓ-

આ પરમતત્ત્વ અને સાર ભૂત પદાર્થને સાધી આપનાર અતિ મહા અર્થગર્ભિત, અતિશય શ્રેષ્ઠ એવા 'મહાનિશીથ' શ્રુતસ્કંધ શ્રુતના અનુસારે ત્રિવિધ [મન, વચન, ક્રયા] ત્રિવિધ [કરણ, કરાવણ, અનુભોદન] સર્વ ભાવથી અને અંતર-અભાવી શત્ય રહિત થઈને આત્માના હિતને માટે-

અત્યંત ધોર, વીર, ઉગ્ર, કષ્ટકારી, તપ અને સંયમના અનુષ્ઠાનો કરવા માટે સર્વ પ્રમાદના આલંબનોને સર્વથા છોડીને સર્વ સમય રાત્રે અને દિવસે આળસ રહિત, સતત ખિન્નતા સિવાય, અનન્ય મહાશ્રદ્ધા, સંવેગ અને વૈરાગ્યમાર્ગને પામેલા, નિયાણા રહિત, બળ-વીર્ય-પુરુષકાર પરાક્રમને છૂપાવ્યા સિવાય, ગ્લાનિ પામ્યા વિના, વોસિરાવેલ-ત્યાગ કરેલા દેહવાળા, સુનિશ્ચિત એકાગ્ર ચિત્તવાળા બનીને વારંવાર તપ, સંયમ આદિ અનુષ્ઠાનોમાં રમણતા કરવી જોઈએ.

[૨] પરંતુ રાગ, દ્વેષ, મોહ, વિષય, ક્રમાય, જ્ઞાન આલંબનને નામે થતાં અનેક પ્રમાદ, ઋદ્ધિ, રસ, શાતા એ ત્રણ પ્રકારના ગારવો, ચૈદ્ર ધ્યાન આર્તધ્યાન, વિકથા, મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, [મન-વચન-ક્રયાના] દુષ્ટ યોગો, અનાયતન સેવન, કુશીલ આદિનો સંસર્ગ, ચાડી ખાવી, ખોટું આળ ચઢાવવું, કલહ કરવા, જાતિ આદિ આઠ ભેદે મદ કરવો, ઘર્ષા, અભિમાન, ક્રોધ, મમત્વભાવ, અહંકાર વગેરે અનેક ભેદોમાં વહેંચાયેલ તામસભાવ યુક્ત હૃદયથી-

હિંસા, ચોરી, જૂઠ, મૈથુન, પરિગ્રહના આરંભ-સંકલ્પ આદિ અશુભ પરિણામવાળા ધોર, પ્રચંડ, મહારૌદ્ર ગાઢ, ચિકણા પાપકર્મ મળરૂપ લેપથી ખરડાયેલ આશ્રવ દ્વારોને બંધ કર્યા વિનાના ન થવું.

- આ જણાવેલા આશ્રવમાં સાધુએ પ્રવૃત્ત ન થવું.

[૩] આ પ્રમાણે સાધુ કે સાધ્વી પોતાના દોષ જાણે ત્યારે એક દાણ એક લવ, મુહૂર્ત, આંખનો પલકારો, અર્ધ પલકારો, અર્ધ પલકારાની અંદરના ભાગ જેટલો કાળ પણ શત્ય રહિત થાય.

[૪ થી ૬] જ્યારે હું સર્વ ભાવથી ઉપશાંત થઈશ તેમજ સર્વ વિષયોમાં વિરક્ત બનીશ, રાગ દ્વેષ અને મોહને ત્યાગીશ...

ત્યારે સંવેગ પામેલો આત્મા પરલોકના પંથને એકાગ્ર મનથી સમ્યક્ પ્રકારે વિચારે, અરે ! હું અહીંથી મૃત્યુ પામીને ક્યાં જઈશ ?... મેં કયો ધર્મ પ્રાપ્ત કર્યો છે ? મારે કયા વ્રત-નિયમ છે ? મેં કયા તપનું સેવન કર્યું છે ? મેં શીલ કેવું ધારણ કરેલ

છે ? મેં શું દાન આપેલ છે ?

[૭ થી ૯] — કે જેના પ્રભાવે હું હીન, મધ્યમ કે ઉત્તમ કુળમાં સ્વર્ગ કે મનુષ્યલોકમાં સુખ અને સમૃદ્ધિ પામી શકું ? અથવા વિષાદ કરવાથી શો ફાયદો ? આત્માને હું બરાબર જાણું છું. મારું દુશ્ચરિત્ર તેમજ મારા દોષો અને ગુણો છે, તે સર્વેને હું જાણું છું.

આમ ધોર અંધકારથી ભરપૂર એવા પાતાળ-નર્કમાં જ હું જઈશ કે જ્યાં લાંબા કાળ સુધી હજારો દુઃખો મારે અનુભવવા પડશે.

[૧૦, ૧૧] આવી રીતે સર્વે જીવો ધર્મ-અધર્મ, સુખ-દુઃખ વગેરે જાણે છે. ગૌતમ એમાં કેટલાંક પ્રાણીઓ એવા હોય છે કે જેઓ આત્મ હિત કરનાર ધર્મનું સેવન મોહ અને અજ્ઞાનને કારણે કરતાં નથી. વળી પરલોક માટે આત્મહિત રૂપ એવો ધર્મ જો કોઈ માયા-દંભથી કરશે, તો પણ તેનો લાભ અનુભવશે નહીં.

[૧૨ થી ૧૪] આ આત્મા મારો જ છે. હું મારા આત્માને યથાર્થ જાણું છું. આત્માની પ્રતીતિ કરવી દુષ્કર છે. ધર્મ પણ આત્મસાદૃશીથી થાય છે.

જે જેને હિતકારી કે પ્રિય માને છે તે તેને સુંદર પદે સ્થાપન કરે છે. કેમ કે સિંહણ પોતાના કુર બચ્ચાને પણ પ્રિય માને છે.

જગતના સર્વે જીવો ‘પોતાના જેવો જ બીજાને આત્મા છે’ એમ વિચાર્યા વિના આત્માને અનાત્મા રૂપે કલ્પતો પોતાના દુષ્ટ વચન, ક્રયા, મનથી ચેષ્ટા સહિત વર્તન કરે છે.

જ્યારે આત્મા તે નિર્દોષ કહેવાય છે, જે કલુષતા રહિત છે, પદાપાતને છોડેલ છે, પાપવાળા અને કલુષિત હૃદયો જેનાથી અતિ દૂર થયા છે. અને દોષ રૂપી જાળથી મુક્ત છે.

[૧૫, ૧૬] પરમ અર્થ યુક્ત, તત્ત્વ રૂપે સિદ્ધ થયેલ, અદ્ભૂત પદાર્થોને સાબીત કરી આપનાર એવા, તેવા પુરુષોએ કરેલ અનુષ્ઠાન વડે તે નિર્દોષ આત્મા પોતાને આનંદ પમાડે છે. તેવા આત્માઓ ઉત્તમ ધર્મ હોય છે, ઉત્તમ તપ સંપત્તિ-શીલ-ચારિત્ર હોય છે. તેથી તેઓ ઉત્તમ ગતિ પામે છે.

[૧૭, ૧૮] હે ગૌતમ ! કેટલાક એવા પ્રાણીઓ હોય છે કે જેઓ આટલી ઉત્તમ કક્ષાએ પહોંચતા હોય છતાં પણ મનમાં શત્રુ રાખીને ધર્માચરણ કરે છે, પણ આત્મહિત સમજી શકતા નથી.

શત્રુ સહિત એવું જો કષ્ટકારી, ઉગ્ર, ધોર, વીર, કક્ષાનું તપ દેવતાઈ હજાર વર્ષ સુધી કરે તો પણ તેનું તપ નિષ્ફળ થાય છે.

[૧૯] જે શત્રુની આલોચના થતી નથી, નિંદા કે ગર્હ કરાતી નથી અથવા શાસ્ત્રોક્ત પ્રાયશ્ચિત્ત કરાતું નથી તો તે શત્રુ પણ પાપ કહેવાય છે.

[૨૦] માયા, દંભ-કપટ એ કરવા યોગ્ય નથી. મોટા ગુપ્ત પાપ કરવા, અજયણા-અનાચાર સેવવા, મનમાં શત્રુ રાખવું, તે આઠે કર્મોનો સંગ્રહ કરાવે છે.

[૨૧ થી ૨૬] અસંયમ, અધર્મ, શીલ અને વ્રત રહિતતા, યોગોની અશુદ્ધિ, એ

સર્વે સુકૃત પુન્યના નાશક, અપાર દુર્ગતિમાં ભ્રમણ કરાવનાર, શારીરિક માનસિક દુઃખ પૂર્ણ અંતરહિત સંસારમાં અતિ ધોર વ્યાકુળતા ભોગવવી પડે. કેટલાંકને કદરૂપતા મળે, દારિદ્ર, દુર્ભગતા, હાહાકારક વેદના, પરાભવ પામે તેવું જીવિત, નિર્દયતા, કરુણાહીન, કુર, દયાહીન, નિર્લજ્જતા, ગૂઢ હૃદય, વક્તા, વિપરીતચિત્તા, રાગ, દ્વેષ, મોહ, ઘનઘોર મિથ્યાત્વ, સન્માર્ગનાશ, અપયશ્ચાસિ, આજ્ઞા ભંગ, અબોધિ, શત્વરહિતતા આ બધું ભાવોભાવ થાય છે.

આ રીતે પાપશત્યના એકાર્થક અનેક પર્યાયો કહ્યા.

[૨૭ થી ૩૦] એક વખત શત્ય હૃદયીને બીજા અનેક ભવોમાં સર્વે અંગો અને ઉપાંગો વારંવાર શત્ય વેદનાવાળા થાય છે. તે શત્ય બે પ્રકારનું કહેલું છે - સૂક્ષ્મ, બાહર. તે બંનેના પણ ત્રણ-ત્રણ પ્રકારો છે - ધોર, ઉગ્ર, ઉગ્રતર, ધોર માયા ચાર ભેદ છે. જે ધોર ઉગ્ર માનયુક્ત હોય તેમજ માયા, લોભ, ક્રોધયુક્ત પણ હોય. એમ જ ઉગ્ર અને ઉગ્રતરના પણ ચાર ભેદો સમજવા. સૂક્ષ્મ, બાહર ભેદ-પ્રભેદ સહિત આ શત્યોને મુનિ એકદમ ઉદ્ધાર કરી જલ્દી કાઢી નાખે. પરંતુ ક્ષણવાર પણ મુનિ શત્યવાળો ન રહે.

[૩૧, ૩૨] જેમ સર્પનું બચ્ચું નાનું હોય, સરસવ પ્રમાણ માત્ર અગ્નિ થોડો હોય, વળગે તો વિનાશ પમાડે છે. તેના સ્પર્શ પછી વિયોગ કરી શકાતો નથી. તેજ રીતે અત્ય, અત્યતર પાપ શત્ય ન ઉદ્ધરેલ હોય તો ઘણો સંતાપ આપનાર અને કરોડો ભવોની પરંપરા વધારનાર થાય છે.

[૩૩ થી ૩૭] ભગવન્ ! દુઃખે ઉદ્ધરી શકાય તેવું, દુઃખદાયી આ પાપશત્ય કેમ ઉદ્ધરવું, તે પણ ઘણાં જાણતા નથી. હે ગૌતમ ! આ પાપશત્ય સર્વથા મૂળથી ઉખેડી દેવાનું કહેલ છે. ગમે તેવું દુર્ધર શત્ય હોય તેને અંગોપાંગ સહિત ભેદી નાંખવાનું જણાવેલ છે.

પહેલું સમ્યગદર્શન, બીજું સમ્યગ્જ્ઞાન, ત્રીજું સમ્યક ચારિત્ર આ ત્રણે એકીરૂપ થાય, જીવ જ્યારે શત્યનો દોષીભૂત બને છે અને પાપ-શત્ય અતિ ઉંડાણ સુધી પહોંચેલું હોય, દેખાતું ન હોય, હાડકાં સુધી ગયેલું અને અંદર રહેલું હોય, સર્વે અંગોપાંગમાં ખુંચી ગયેલ હોય, અંદર-બહારના ભાગો પીડા કરતું હોય, તેવા શત્યને મૂળમાંથી ઉખેડી નાંખવું જોઈએ.

[૩૮ થી ૪૦] ક્રિયા રહિત જ્ઞાન નિર્થક છે, જ્ઞાન રહિત ક્રિયા પણ સફળ થતી નથી, જેમ દેખતો લંગડો અને દોડતો આંધળો દાવાનળમાં બળી મર્યા. તેથી હે ગૌતમ ! બંનેના સંયોગે કાર્યસિદ્ધિ થાય છે. એક ચક્ર કે પૈડાનો રથ ન ચાલે. જ્યારે આંધળો ને લંગડો બંને એકરૂપ બન્યા અર્થાત્ લંગડાએ માર્ગ બતાવ્યો તે રીતે આંધળો ચાલ્યો, તો બંને દાવાનળવાળા વનને વટાવી ઇચ્છેલા નગરે નિર્વિઘ્ને સલામત પહોંચ્યા. તેમ જ્ઞાન પ્રકાશ આપે, તપ આત્મશુદ્ધિ કરે અને સંયમ ઇન્દ્રિય અને મનને આડે માર્ગે જતાં રોકે છે. આ ત્રણેનો ચથાર્થ સંયોગ થાય તો મોક્ષ થાય છે, અન્યથા મોક્ષ થતો નથી.

[૪૧, ૪૨] તે કારણથી નિઃશત્ય થઇને, સર્વશત્યનો ત્યાગ કરીને જે કોઈ નિઃશત્યપણે ધર્મનું સેવન કરે છે, તેનું સંયમ સફળ ગણેલું છે. એટલું જ નહીં પણ જન્મ-જન્માંંતરમાં વિપુલ, સંપત્તિ અને ઋદ્ધિ મેળવીને પરંપરાએ શાશ્વત સુખને પામે છે.

[૪૩ થી ૪૭] શત્ય અર્થાત્ અતિચારાદિ દોષોને ઉદ્ધરવાની ઇચ્છાવાળો ભવ્યાત્મા સુપ્રશસ્ત યોગવાળા, શુભ દિને, સારીતિથીકરણ-મુહૂર્ત, સારું નક્ષત્ર અને બળવાન ચંદ્રનો યોગ હોય ત્યારે ઉપવાસ કે આયંબિલ તપ દશ દિવસ સુધી કરીને ૮૦૦ પંચમંગલ મહાશ્રુતસ્કંધનો જાપ કરે. તેના ઉપર અહમ કરીને પારણે આયંબિલ કરે. પારણા દિને ચૈત્ય-જિનાલય અને સાધુઓને વંદના કરે. સર્વ પ્રકારે આત્માને કોધ રહિત અને ક્ષમાવાળો બનાવે. જે કંઈ દુષ્ટ વર્તન કરેલ હોય તે સર્વેનું ત્રિવિધે — મન, વચ, ક્રિયાથી, નિઃશુલ્ક ભાવે ‘મિચ્છામિ દુક્કડમ’ આપે.

[૪૮ થી ૫૦] ફરી પણ ચૈત્યાલયમાં જઈને વિતરાગ પ્રભુની પ્રતિમાઓને એકાગ્ર ભક્તિપૂર્ણ હૃદયપૂર્વક દરેકની વંદના સ્તવના કરે. ચૈત્યોને સમ્યગ વિધિ સહિત વંદના કરીને છઠ્ઠ ભક્ત તપ કરીને ચૈત્યાલયમાં આ શ્રુતદેવતા નામક વિદ્યાનો લાખ પ્રમાણ જાપ કરે. સર્વભાવથી ઉપશાંત થયેલો, એકાગ્ર ચિત્તવાળો, દેટ નિશ્ચયવાળો, ઉપયોગવાળો, ડામાડોળ ચિત્ત રહિત, રાગ-રતિ-અરતિથી રહિત બની ચૈત્યાલયના પવિત્ર સ્થાનમાં વિધિપૂર્વક જાપ કરે.

[૫૧] આ સૂત્રમાં મંત્રાદારો છે. ‘જેનો અનુવાદ થઈ ન શકે. જિઙ્ઞાસુએ અમારું આગમસુત્તાણિ ભાગ-૩૯, મહાનિસીહં પૃષ્ઠ-૫ જોવું.

[૫૨] સિદ્ધાંતિઓએ આ વિદ્યા — “સૂત્ર-૫૧માં આપેલ મૂળ અર્ધમાગધીમાં છે તે મહાવિદ્યા” લીપી-અદારોથી લખેલી છે. શાસ્ત્રના મર્મ ન સમજેલો તેમજ કુશીલવાળો હોય તેવાને ગીતાર્થ શ્રુતદારોએ આ પ્રવચન વિદ્યા ન આપવી કે તેવાને ન પ્રરૂપવી.

[૫૩ થી ૫૫] આ શ્રેષ્ઠ વિદ્યાથી સર્વ પ્રકારે પોતાને અભિમંત્રિત કરીને એ ક્ષમાવાન, ઇન્દ્રિય દમી, જિતેન્દ્રિય સૂઘ જાય. ઉંઘમાં જે શુભ કે અશુભ સ્વપ્ન આવે તેને બરાબર અવધારે, ચાદ રાખે, ત્યાં જેવું સ્વપ્ન જોયું હોય તદનુસાર શુભ કે અશુભ થાય. જો સુંદર સ્વપ્ન હોય તો મહા પરમાર્થ સારભૂત શત્યોદ્ધાર થાય તેમ સમજવું.

[૫૬, ૫૭] આ રીતે આઠ મદ સ્થાન વિરહિત, લોકાગ્ર ભાગે બિરાજતા સિદ્ધોને સ્તવતો હોય, તેવા નિઃશત્ય થવાની અભિલાષણાવાળા આત્માને શુદ્ધ આલોચના આપવી. પોતાના પાપને આલોચીને ગુરુ પાસે પ્રગટ કરીને શત્ય રહિત થાય ત્યાર પછી પણ ચૈત્યો અને સાધુઓને વંદન કરી, વિધિપૂર્વક ખમાવે.

[૫૮ થી ૬૨] પાપશત્ય ખમાવીને ફરી પણ વિધિપૂર્વક દેવ-અસુરો સહિત જગતને આનંદ પમાડતો નિર્મૂલપે શત્યોદ્ધાર કરે છે. એ રીતે શત્યરહિત થઈ સર્વ ભાવે ફરી પણ વિધિ સહિત ચૈત્યોને વાંદે, સાધર્મિકોને ખમાવે. ખાસ કરીને જેની સાથે એકત્ર વાસ કર્યો હોય ગામે ગામ વિચર્યો હોય, જેમણે કઠોર વચનોથી સારણાદિ પ્રેરણા

આપી હોય, જેમને પણ કાર્ય પ્રસંગે કે કાર્ય સિવાય કઠોર, આકરા, નિષ્કુર વચનો સંભળાવેલ હોય, તેણે પણ સામે કંઈક પ્રત્યુત્તર આપેલો હોય, તે કદાચ જીવતો હોય કે મૃત્યુ પામેલો હોય. તેને સર્વ ભાવથી ખમાવો, જો જીવતો હોય તો ત્યાં જઈને વિનયથી ખમાવે, મૃત્યુ પામેલો હોય તો સાધુની સાક્ષીએ ખમાવે.

[૬૩ થી ૬૫] એ પ્રમાણે ત્રણ ભુવનને પણ ભાવથી દામણા કરીને મન, વચન, કાયાથી શુદ્ધ થયેલો તે નિશ્ચયપૂર્વક આમ ઘોષણા કરે, ‘હું સર્વે જીવોને ખમાવું છું. સર્વે જીવો મને દામા આપો. સર્વ જીવો સાથે મારે મૈત્રીભાવ છે. કોઈ પણની સાથે વૈરભાવ નથી. ભવોભવમાં દરેક જીવના સંબંધમાં આવેલો હું મન-વચન-કાયાથી સર્વ ભાવે, સર્વ પ્રકારે, સર્વેને ખમાવું છું.

[૬૬] આ પ્રમાણે દામાપના ઘોષણા કરીને ચૈત્યવંદના કરે. સાધુ સાક્ષીએ ગુરુની પણ વિધિપૂર્વક દામાપના કરે.

[૬૭, ૬૮] સમ્યક પ્રકારે ગુરુજીને ખમાવીને સ્વ શક્તિ અનુસાર જ્ઞાનનો મહિમા કરે. ફરી પણ વિધિ સહિત વંદન કરે. પરમાર્થ, તત્ત્વભૂત અને સારસ્વ આ શત્યોદ્ધરણ કષ્ટ રીતે કરવું, તે ગુરુમુખેથી સાંભળે, સાંભલીને તે પ્રમાણે આલોચના કરે કે જેથી આલોચના કરતાં કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય.

[૬૯, ૭૦] આવા સુંદર ભાવમાં રહેલ અને નિઃશત્ય આલોચના કરેલ હોય, જેથી આલોચના કરતાં-કરતાં જ કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય. હે ગૌતમ ! એવા કેટલાંક મહા સત્ત્વશાળી મહાપુરુષોના નામો જણાવીએ છીએ કે જેઓએ ભાવથી આલોચના કરતા કરતા કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન કર્યું.

[૭૧ થી ૭૫] હા હા ! મેં દુષ્ટ કાર્ય કર્યું, હા હા ! મેં દુષ્ટ વિચાર્યું, હા હા ! મેં ખોટી અનુમોદના કરી. એ રીતે સંવેગથી અને ભાવથી આલોચના કરનાર કેવળજ્ઞાન મેળવે.

ઇર્ષ્યા સમિતિ પૂર્વક પગ મૂકતાં કેવલી થાય, મુહપતિ પ્રતિભેજનથી કેવલી થાય, આલોચના કરતાં કેવલી થાય. ‘હા હા હું પાપી છું’ એમ વિચારતા કેવલી થાય. ‘હા-હા મેં ઉન્મત બની ઉન્માર્ગ પ્રરૂપણા કરી’ એમ પશ્ચાત્તાપ કરતા કેવલી થાય. અણગારપણામાં કેવલી થાય. ‘સાવધ યોગ સેવીશ નહીં’ એ રીતે અખંડિત શીલ પાલનથી કેવલી થાય, સર્વ પ્રકારે શીલનું રક્ષણ કરતાં કરોડ પ્રકારે પ્રાયશ્ચિત કરતાં પણ કેવલી થાય.

[૭૬ થી ૮૮] શરીરની મલિનતા સાફ સૂફ ન કરવા રૂપ નિષ્પ્રતિકર્મ કરતા, ન ખંજવાળતા, આંખનું મટકું ન મારતાં કેવલી થાય. બે પ્રહર સુધી એક પડખે રહીને મૌનવ્રત ધારણ કરીને પણ કેવલી થાય. ‘સાધુપણું પાળવા હું સમર્થ નથી તેથી અનશનમાં રહું’ તેમ કરતાં, નવકાર ગણતા, સંપૂર્ણ સામગ્રી પામવા છતાં કેવલી કેમ ન થયો ? એ ભાવનાથી પણ કેવલી થાય.

[૮૯, ૯૦] જ્યાં સુધી દંટપ્રહારી વત લોકો મને પાપશત્રી કહે, ત્યાં સુધી કાચોત્સર્ગ પારીશ નહીં, એ રીતે કેવલી થાય. ચલાયમાન કાષ્ઠ ઉપર પગ આવતા

વિચારે કે અરે રે ! અજયણા થશે, જીવ-વિરાધના થશે, એવી ભાવનાથી કેવલી થાય. શુદ્ધ પદમાં પ્રાયશ્ચિત કરું એમ કહેતા કેવલી થાય. જીવન ચંચળ છે, અનિત્ય અને દાણ વિનાશી છે. એ ભાવે કેવલી થાય.

[૮૧ થી ૮૩] આલોચના, નિંદા, વંદના, ઘોર-દુષ્કર પ્રાયશ્ચિત સેવન, લાખો ઉપસર્ગ સહન કરતાં કેવલી થાય. ચંદનબાલાવત્ હાય ખસેડતાં કેવળ જ્ઞાન થાય. કુરગડુ મુનિની જેમ ખાતાં-ખાતાં, એક દાણો ખાવા રૂપ તપ-પ્રાયશ્ચિત કરતાં કેવલી થાય. પ્રાયશ્ચિત શરૂ કરનાર, અર્ધ પ્રાયશ્ચિત કરનાર, પ્રાયશ્ચિત પુરું કરનાર કેવલી અને ઉત્કૃષ્ટ ૧૦૮ સંખ્યામાં ઋષભાદિ માફક કેવળ પામનાર કેવલી.

[૮૪ થી ૮૭] ‘શુદ્ધિ અને પ્રાયશ્ચિત વિના કેવલી થઈએ તે કેવું સારું’ એમ ભાવના કરતાં કેવલી થાય. હવે એવું પ્રાયશ્ચિત કરું મારે તપ આચરવું ન પડે એમ ભાવના કરતાં કેવલી થાય. પ્રાણના ભોગે પણ હું જિનાજ્ઞાન ન ઉલ્લંઘું – એ રીતે કેવલી થાય. શરીર જુદું છે – આત્મા જૂદો છે, મને સમ્યક્ત્વ થયું છે, આવી-આવી ભાવનાથી કેવલી થાય.

[૮૮ થી ૯૦] અનાદિનો પાપકર્મ મેલ હું ઘોઈ નાખું એવી ભાવનાથી કેવલી થાય. હવે કોઈ પ્રમાદાચરણ નહીં કરું – તે ભાવનાથી કેવલી થાય. દેહના દાયે મને નિર્જરા થાય, સંયમ એ જ શરીરનો નિષ્કલંક સાર છે. એવી ભાવનાથી કેવલી થાય. મનથી પણ શીલખંડન થતાં મારે ન જીવવું, વચન અને કાયાથી પણ શીલનું રક્ષણ કરું – એવી ભાવનાથી કેવલી થાય.

[૯૧ થી ૯૫] એમ અનાદિકાળથી ભમતાં ફરી મુનિપણું પામ્યો. કેટલાંક ભવોમાં કેટલીક આલોચના સફળ બની. કોઈ ભવમાં પ્રાયશ્ચિત ચિત્તની શુદ્ધિ કરનાર બન્યો. કામાધારી ઇન્દ્રિય દમી, સંતોષી, ઇન્દ્રિય વિજેતા, સત્ય ભાષી, છકાય સમારંભથી ત્રિવિધે વિરમેલો, ત્રણ દંડથી વિરમેલો સ્ત્રી સાથે વાત પણ ન કરતો, સ્ત્રીના અંગોપાંગને ન જોતો, શરીર મમત્વરહિત, અપ્રતિબદ્ધ વિહારી. મહા સારા આશયવાળો, ગર્ભવાસથી ભયભીત, સંસારના અનેક દુઃખ અને ભયથી ત્રાસિત. આવા આવા ભાવોથી આવનાર આલોચકને આલોચના આપવી. આલોચકે પણ ગુરુદત્ત પ્રાયશ્ચિત કરવું. દોષના ફળે પ્રાયશ્ચિત કરવું.

[૯૬ થી ૯૮] આલોચકે માયા, દંભ શત્રુથી આલોચના ન કરવી. એ રીતે આલોચનાથી સંસારવૃદ્ધિ થાય. અનાદિ કાળથી પોતાના કર્મથી દુર્મતિવાળા આત્માએ ઘણાં વિકલ્પરૂપ કલ્લોલ વાળા સંસાર સમુદ્રમાં આલોચના કરવા છતાં અધોગતિ પામનારના નામો કહ્યું, તે તું સાંભળ કે જેઓ આલોચના સહિત પ્રાયશ્ચિત પામેલાં અને ભાવદોષથી કલુષિત ચિત્તવાળાં થયા છે.

[૯૯ થી ૧૦૨] શત્રુ સહિત આલોચના પ્રાયશ્ચિત કરીને પાપકર્મ કરનારા નરાધમો, દુસ્સહ દુઃખો અનુભવતા ત્યાં રહે છે. ભારે અસંયમ સેવી, સાધુ નિંદક, દેષ્ટિ અને વાણી વિષયમાં શીલ રહિત, મનથી પણ કુશીલ, સૂક્ષ્મ વિષય આલોચક, બીજાના નામે પ્રાયશ્ચિત કરી થોડી થોડી આલોચના કરે કે જરા પણ આલોચના ન

કરે. જે દોષ સેવ્યો નથી તેની કે લોક રંજનાર્યે બીજાના દેખતાં આલોચના કરે. ‘હું પ્રાયશ્ચિત્ત કરીશ નહીં’ તેમ વિચારીને કે ક્ષપ્તપૂર્વક આલોચના કરે..

[૧૦૩ થી ૧૦૫] માયા, દંભ અને પ્રપંચથી પૂર્વે કરેલા તપ અને આચરણની વાતો કરે, મને કંઈ પ્રાયશ્ચિત્ત લાગતું જ નથી તેમ કહે કે કરેલા દોષ પ્રગટ જ ન કરે, નજીકમાં કરેલાં દોષો જ પ્રગટ કરે. નાના નાના પ્રાયશ્ચિત્ત માંગે અમે એવી પ્રવૃત્તિ કરીએ છીએ કે આલોચનાનો અવકાશ ન રહે-તેવું કહે કે શુભ બંધ થાય તેવી આલોચના માંગે. હું મોટું પ્રાયશ્ચિત્ત ન કરી શકું કે મારે ગ્લાનની સેવા કરવાની છે તેવા આલંબને પ્રાયશ્ચિત્ત ન કરે. આલોચના કરતા સાંભળ્યું ન સાંભળ્યું કરે.

[૧૦૬ થી ૧૦૮] તુષ્ટિકારી છુટક પ્રાયશ્ચિત્ત હું નહીં કરું લોક ખુશી માટે માત્ર જીભેથી પ્રાયશ્ચિત્ત નહીં કરું એમ કહી પ્રાયશ્ચિત્ત ન કરે. પ્રાયશ્ચિત્ત સ્વીકારીને લાંબાગાળે આચરે અથવા પ્રાયશ્ચિત્ત કબુલી કંઈક જુદું કરે. નિર્દયતાથી વારંવાર મહાપાપ આચરે. કંદર્પ વિષયક અભિમાન – ‘ગમે તેટલું પ્રાયશ્ચિત્ત કરવા સમર્થ છું.’ જયણા રહિત સેવે કે ન સાંભળ્યું કરે.

[૧૦૯ થી ૧૧૩] પુસ્તકમાં લખ્યા મુજબ પ્રાયશ્ચિત્ત કરે. સ્વમતિ કલ્પનાથી પ્રાયશ્ચિત્ત કરે. પૂર્વકૃત આલોચના મુજબ તે જ પ્રાયશ્ચિત્ત કરી લે. જાતિ, કુળ, ઉભય, ક્ષુત, લાભ, ઐશ્વર્ય, તપ, પંડિતાઈ, સત્કાર એ બધાંના મદમાં લુબ્ધ થાય. ગારવોથી ઉત્તેજિત થઈ આલોચના કરે. હું અપૂજ્ય એકાકી છું. એવું વિચારે. હું પાપીમાં પણ પાપી છું. એવી કલુષિતતાથી આલોચના કરે. બીજા દ્વારા કે અવિનયથી આલોચના કરે. અવિધિથી કરે. અહીં કહેલા કે અન્ય તેવા જ દુષ્ટ ભાવે આલોચના કરે.

[૧૧૪ થી ૧૧૬] ગૌતમ ! અનાદિ કાળથી ભાવ-દોષ સેવન કરનાર, આત્માને દુઃખ પમાડનાર છેક સાતમી નરક સુધી ગયા છે. અનાદિ અનંત સંસારમાં જ સાધુઓ શલ્ય સહિત હોય છે. તેઓ પોતાના ભાવ-દોષ રૂપ વિરસ-ક્યુ ફળ ભોગવે છે. હજુ શલ્યથી શલ્યિત થયેલા ભાવિમાં પણ અનંતકાળ સુધી કટુ ફળ ભોગવતા રહેશે. માટે મુનિએ જરા પણ શલ્ય ધારણ ન કરવું.

ગૌતમ ! શ્રમણીની ક્ષેઈ સંખ્યા નથી, કે જે કલુષિતતા રહિત, નિઃશલ્ય, વિશુદ્ધ, શુદ્ધ, નિર્ણ, વિમલ માનસી થઈ, અભ્યંતર વિશોદિથી આલોચના કરી, અતિસ્પષ્ટ, અતિચારાદિ સર્વ ભાવશલ્યને યથાર્થ તપ સેવી, પૂર્ણ પ્રાયશ્ચિત્ત આચરી, પાપ કર્મ મળને ધોઈ, ઉત્પન્ન ઉત્તમ કેવળ જ્ઞાનવાળી, મહાયશા, મહાનુભાગા, મહાસત્ત્વા અનંત સુખયુક્ત મોક્ષ પામી છે.

[૧૧૮ થી ૧૨૦] ગૌતમ ! પુન્ય ભાગી કેટલીક સાધ્વીઓના નામો કહીએ છીએ કે જેઓ આલોચના કરતા કેવળ જ્ઞાન પામ્યા હોય ! અરેરે ! હું પાપકર્મા, પાપમતિ છું. પાપીણીમાં પણ અધિક પાપ કરનારી છું. મેં ઘણું દુષ્ટ ચિંતવ્યું કેમ કે આ જન્મમાં મને સ્ત્રીભાવ ઉત્પન્ન થયો. તો પણ હવે ધોર, વીર, ઉગ્ર, કષ્ટદાયી તપ અને સંયમને ધારણ કરીશ.

[૧૨૧ થી ૧૨૫] અનંતી પાપરાશિ એકઠી થતાં સ્ત્રીપણું મળે છે. હવે સ્ત્રીપણાને

યોગ્ય સંચિત પાપકર્મોને એવા પાતળા કહું કે જેથી સ્ત્રી ન થવું, કેવળજ્ઞાન પામું. દૈષ્ટિથી પણ હવે શીલ ન ખંડુ. હવે હું શ્રમણી કેવલી થઈશ. અરેરે ! પૂર્વે મનથી પણ મેં કંઈ અતિ દુષ્ટ વિચાર્યું હશે. મારું રૂપ-લાવણ્ય દેખીને તથા કાંતિ-શોભા જોઈને કોઈ માનવ રૂપ પતંગીયા અધમ બની કાય ન પામે. તે માટે અનશન કરી શ્રમણીપણામાં કેવલી બનીશ. નિશ્ચયથી વાયરા સિવાય કોઈ સ્પર્શ કરીશ નહીં.

[૧૨૬ થી ૧૨૯] હવે છ કાયનો આરંભ-સમારંભ નહીં કરું. શ્રમણી કેવલી બનીશ. મારા દેહ, કાંખ, સ્તન, સાથળ, ગુપ્ત સ્થાન, નાભિ, જઘનાંતરાદિ સર્વાંગોને એવા ગોપવીશ કે માતાને પણ તે દર્શાવીશ નહીં. એવી ભાવનાથી સાધ્વી કેવલી થાય. અનેક ફોડો ભાવાંતર મેં કર્યા, ગર્ભાવાસ પરંપરા કરતા મેં કોઈ પ્રકારે પાપ કર્મ દાપક જ્ઞાન-ચારિત્રિયુક્ત સુંદર મનુષ્યત્વ મેળવેલું છે. હવે દાણે દાણે સર્વ ભાવ શત્ય આલોચના-નિંદા કરીશ. ફરી તેવા પાપ ન કરવાની ભાવનાથી પ્રાયશ્ચિત્ત અનુષ્ઠાન કરીશ.

[૧૩૦ થી ૧૩૨] જે કરતા પ્રાયશ્ચિત્ત આવે તેવા મન, વચન, કાયાના કાર્યો, પૃથ્વી-અપ-તેઉ-વાયુ વનસ્પતિ તેમજ બીજનો સમારંભ, બે-ત્રણ-ચાર પાંચ ઇંદ્રિયોવાળા જીવોનો સમારંભ કરીશ નહીં. અસત્ય બોલીશ નહીં. ન દીધેલી રાખ પણ નહીં લઉં. સ્વપ્ને પણ મૈથુન નહીં પ્રાર્થું. પરિગ્રહ નહીં કરું. જેથી મૂળગુણ ઉત્તર ગુણની સ્ખલના ન થાય.

[૧૩૩ થી ૧૩૭] મદ, ભય, ક્રોધ, દંડ એ સર્વેથી રહિત થઈ, ગુપ્તિ અને સમિતિમાં રમણ કરીશ. ઇંદ્રિય જય કરીશ. ૧૮૦૦૦ શીલાંગોથી યુક્ત શરીરી થઈશ. સ્વાધ્યાય-ધ્યાન યોગોમાં રમણતા કરીશ, એવી શ્રમણી-કેવલી થઈશ. ત્રિલોક ત્રાતા ધર્મ તીર્થકરે જે ચિહ્ન ધારણ કરેલ છે તેને ધારણ કરતી હું કદાચ ચંપ્રમાં પીલાઈને મારા શરીરના બે ખંડ કરાય કે મને ફાળી, ચીરી નાંખે, ભડભડતાં અગ્નિમાં ફેંકે મસ્તક છેડે તો પણ ગૃહીત વ્રત નિયમનો ભંગ કે શીલ અને ચારિત્રનું એક જન્મ ખાતર મનથી પણ ખંડન ન કરું એવી શ્રમણી થઈશ.

[૧૩૭ થી ૧૩૯] ગદ્યેડા, ઉંટ, કુતરા આદિ જાતિવાળા ભવોમાં રાગવાળી થઈને મેં ઘણું ભ્રમણ કર્યું. અનંતા ભવોમાં ન કરવા લાયક કર્મો કર્યા. હવે પ્રવ્રજ્યામાં પ્રવેશીને પણ તેવા દુષ્ટ કર્મ કરું. તો પછી ઘોરંધકારવાળી પાતાળ પૃથ્વીમાંથી મને નીકળવાનો અવકાશ જ મળવો મુશ્કેલ થાય. આવો મનુષ્ય જન્મ રાગ દૈષ્ટિથી પસાર કરું તો ઘણાં દુઃખનું ભાજન થાય.

[૧૪૦ થી ૧૪૪] મનુષ્ય ભવ અનિત્ય, દાણમાં વિનાશી સ્વભાવી, ઘણાં પાપ દંડ દોષયુક્ત છે. તેમાં સમગ્ર ત્રિલોક નિંદે તેવી સ્ત્રીપણે ઉત્પન્ન થઈ, તો પણ વિઘ્ન અને અંતરાય રહિત એવા ધર્મને પામીને હવે કોઈ પ્રકારે ધર્મને વિરાધીશ નહીં. હવે શ્રૃંગાર રાગ, વિકારયુક્ત ચેષ્ટાની અભિલાષા નહીં કરું. ધર્મોપદેશક સિવાય કોઈ પુરુષને પ્રશાંત દૈષ્ટિથી પણ નજોઈ. તેની સાથે આલાપ-સંલાપ ન કરું. ન કહી શકાય તેવા પાપો કરવાથી ઉત્પન્ન શત્યની જેમ આલોચના આપી હશે તેમ કરીશ. એ

પ્રમાણે ભાવના ભાવતા શ્રમણી-કેવલી થાય.

[૧૪૫ થી ૧૪૮] આ પ્રમાણે શુદ્ધ આલોચના આપીને અનંત શ્રમણીઓ નિઃશલ્ય બની, અનાદિ કાળમાં હે ગૌતમ ! કેવળી થઈ, સિદ્ધિ પામી, ઇન્દ્રિય દમી, ઇન્દ્રિય વિજેતા, સત્ય ભાષી, ત્રિવિધે છકાય સમારંભથી વિરમેલી, ત્રણ દંડના આશ્રવને સેકનારી, પુરુષ કથા અને પુરુષ સંગ ત્યાગી, સંતાપ અને અંગોપાંગ જોવાથી વિરમેલી, સ્વ શરીર મમત્વ રહિત, મહાયશવાળી, દ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવ પ્રત્યે અપ્રતિબદ્ધ, સ્ત્રીપણું-ગર્ભાવસ્થા-ભવભ્રમણથી ભયભીત આવા પ્રકારની સાધ્વીઓને આલોચના આપવી.

[૧૪૯ થી ૧૫૧] જે રીતે આ શ્રમણીઓએ પ્રાયશ્ચિત્ત કર્યું તેમ કરવું. પણ કોઈએ માયા કે દંભપૂર્વક ન ચાલોવું. કેમ કે તેમ કરતાં પાપ કર્મ વૃદ્ધિ થાય છે. અનાદિ કાળથી માયા-કપટથી આલોચના કીરને શલ્યવાળી બનેલી સાધ્વી, આજ્ઞાકારી સેવકપણું પામીને છટ્ટી નરકે ગયેલ છે.

[૧૫૨, ૧૫૩] કેટલાંક સાધ્વીઓના નામ કહું છું તે સમજ-બાણ કે જેમણે આલોચના કરી છે, પણ ભાવ દોષ સેવેલ હોવાથી, વિશેષ પ્રકારે પાપ કર્મ-મળથી તેનો સંયમ અને શીલના અંગો ખરડાયેલા છે.. તે નિઃશલ્યપણું પ્રશંસેલ છે, જે દાણવાર પણ પરમ ભાવ વિશુદ્ધિ વગરનું ન હોય.

[૧૫૪, ૧૫૫] તેથી હે ગૌતમ ! કેટલીક સ્ત્રીને અતિ નિર્મળ ચિત્ત વિશુદ્ધિ ભવાંતરમાં પણ થતી નથી, કે જેથી તે નિઃશલ્ય ભાવ પામી શકે.. કેટલીક શ્રમણીઓ છટ્ટ, અટ્ટમ, ચાર ઉપવાસ આદિ લાગલગાટ ઉપવાસથી શરીર સુકવી નાંખે છે, તો પણ સરાગ ભાવને આલોચતી નથી- છોડતી નથી.

[૧૫૬, ૧૫૭] અનેક પ્રકારના વિકલ્પો રૂપી કલ્લોલ શ્રેણી તરંગોમાં અવગાહન કરનાર, દુઃખે અવગાહ્ય એવા મનરૂપી સાગરમાં વિચરતાને ઓળખવા અશક્ય છે. જેમના ચિત્ત સ્વાધીન નથી. તેમને આલોચના કેવી રીતે આપી શકાય ? આવા શલ્યવાળાનું શલ્ય જેઓ ઉદ્ધરે છે, તેઓ દાણે દાણે વંદનીય છે.

[૧૫૮ થી ૧૬૦] સ્નેહરાગ રહિત પણે, વાત્સલ્ય ભાવથી, ધર્મ ધ્યાનમાં ઉલ્લસિત કરનાર, શીલાંગો અને ઉત્તમ ગુણ સ્થાનક ધારી, સ્ત્રી અને અનેક બંધનોથી મુક્ત, ઘર-સ્ત્રી આદિને કેદખાનું માનનાર, સુવિશુદ્ધ અતનિર્મળ ચિત્તયુક્ત શલ્ય રહિત મહાયશા પુરુષ દર્શનીય, વંદનીય, ઉત્તમ એવા દેવેન્દ્રોને પૂજ્યની છે. કૃતાર્થી, સાંસારિક સર્વ પદાર્થોનો અનાદર કરીને જે ઉત્તર એવા વિરતિ સ્થાનને ધારણ કરે છે. તેઓ દર્શનીય પૂજનીય છે.

[૧૬૧ થી ૧૬૩] શલ્ય આલોચના ન કરનાર સાધ્વી કઈ રીતે સંસારના કટુ ફળ પામે તે કહે છે - હું આલોચના નહીં કરું. શા માટે કરવી ? અથવા સાધ્વી થોડી આલોચના કરી, ઘણાં દોષો ન કહે, જે દોષ બીજા જુએ તે જ કહે. હું તો નિષ્પાપ કહેનારી છું. જ્ઞાનાદિ આલંબનો માટે દોષ સેવવામાં શી આલોચના કરવાની ? પ્રમાદની દામાપના માંગનારી, પાપ કરનારી, શક્તિ નથી એવી વાતો કરનારી, લોક

વિરુદ્ધ કથા કરનારી, બીજા એ કરેલ પાપને નામે આલોચના લેનારી, કોઈની પાસે તેવા દોષનું પ્રાયશ્ચિત્ત સાંભળી, તે પ્રમાણે સ્વદોષ નિવેદન કરનારી, જાતિ આદિ આઠ મદ્યથી સંકિત થયેલી શ્રમણી [આ રીતે શુદ્ધ આલોચના ન લે]

[૧૬૪ થી ૧૬૫] જૂઠું બોલી પકડાઈ જવાના ભયે આલોચના ન લે, ત્રણે ગારવથી દૂષિત થયેલી હોય, આવા અનેક ભાવ દોષો ને આદીન થયેલી, પાપ શત્યોચી ભરેલી શ્રમણી અનંત કાળે અનંતી થઈ, તેઓ અનેક દુઃખવાળા સ્થાને ગયેલી છે.

[૧૬૬ થી ૧૬૭] અનંતી શ્રમણી જે અનાદિ શત્યથી શલ્ચિત છે, તે ભાવદોષ રૂપ એક જ માત્ર શત્યથી ઉપાર્જિત ધોર, ઉગ્ર, ઉગ્રતર ફળની કટુ વિરસ વેદના ભોગવતી આજે પણ નર્કમાં રહેલી છે. ભાવિમાં પણ અનંત કાળ તેવા શત્યથી ઉપાર્જિત કટુ ફળ અનુભવશે. માટે શ્રમણીઓએ દાણવાર માટે પણ સૂદમમાં સૂદમ શત્ય પણ ધારણ ન કરવું.

[૧૬૮ થી ૧૬૯] ઘગ ઘગ શબ્દ કરતા પ્રજવલિત જવાલા પંક્તિઓથી આકુળ, મહા ભયંકર ભારેલા મહા અગ્નિમાં શરીર જલ્દી બળે છે.. અંગારના ઢગલામાં ફુદી ફરી જળમાં, તેમાંથી સ્થળમાં, ફરી નદીમાં, એવા દુઃખો ભોગવવાથી મરવું સારું.

[૧૭૦, ૧૭૧] પરમાધામીઓ શસ્ત્રથી નારકીના શરીરના નાના-નાના ટુકડા કાપે, હંમેશાં અગ્નિમાં હોમે, તિદણ કરવતથી શરીર ફડાવી તેમાં લૂણ-ખાર ભભરાવે, તેનાથી શરીર અતિ શુષ્ક થાય તો પણ સ્વશત્ય ઉતારવા સમર્થ ન બને.

[૧૭૨, ૧૭૩] જવ-ખાર, હળદર આદિથી પોતાનું શરીર લીંપીને મૃતઃપ્રાય કરવું સહેલું છે, મસ્તકને સ્વહસ્તે છેદીને ધરવું સહેલું છે. પણ નિઃશત્ય બનાય તેવો તપ દુષ્કર છે.

[૧૭૩ થી ૧૭૮] સ્વ શત્યથી દુઃખીત, માયા-દંભથી કરેલા શત્યો છૂપાવતો, સ્વ શત્ય પ્રગટ કરવા સમર્થ બની ન શકે. કદાચ કોઈ રાજા દુશ્ચરિત્ર પૂછે તો સર્વસ્વ અને દેહ આપવા કબુલ થાય, પણ સ્વ દુશ્ચરિત્ર કહેવા સમર્થ ન થાય. કદાચ રાજા તેને સમગ્ર પૃથ્વી આપી દેવાનું કહે, તો પણ પોતાનું દુશ્ચરિત્ર ન કહે. ત્યારે પૃથ્વીને પણ તૃણ સમાન ગણે. રાજા જીવન છેદવાનું કહે, ત્યારે પ્રાણ જાય તો પણ દુશ્ચરિત્ર ન કહે. સર્વસ્વનું હરણ થાય તો પણ કોઈ પોતાનું દુશ્ચરિત્ર કહેતા નથી. હું પણ નરકમાં જઈશ. પરંતુ સ્વ દુશ્ચરિત્ર કહીશ નહીં.

[૧૭૮, ૧૭૯] જે પાપી, અધમ બુદ્ધિ, આ જન્મના પાપ છુપાવનારા કાપુરુષો હોય તે સ્વ દુશ્ચરિત્ર ગોપવે, તે મહાપુરુષ કહેવાતા નથી. શત્ય રહિત તપકર્તાને સત્પુરુષ કહેલ છે.

[૧૮૦ થી ૧૮૩] આત્મા પોતે પાપ-શત્ય કરવા ઇચ્છુક ન હોય અને આંખના પલકાસથી પણ અર્ધ સમય જેટલા કાળમાં અનંતગુણ પાપો ભરાઈને ભાંગી જાય, તો નિર્દભ-નિર્માય ધ્યાન, સ્વાધ્યાય, ધોરતપ અને સંયમથી સ્વ પાપોનો તે જ દાણે ઉદ્ધાર કરી શકે છે. નિઃશત્ય આલોચના, નિંદા, ગર્હા કરીને તેવું દંટ પ્રાયશ્ચિત્ત કરે જેથી શત્યનો છેડો આવી જાય. બીજા જન્મોમાં પૂરતા પ્રમાણમાં ઉપાર્જિત અને

આત્મામાં દંડપણે દોષીભૂત હોય તો પણ પલકારામાં, ક્ષણ કે મુહૂર્તમાં જન્મ પૂરો થતાં સુધીમાં નક્કી પાપ શત્રુઓ અંતકર્તા થાય છે.

[૧૮૪ થી ૧૮૫] તે ખરેખર સુખટ પુરુ, તપસ્વી, પંડિત, કામાવાન, ઇન્દ્રિય વશકર્તા અને સંતોષી છે. તેનું જીવન સફળ છે. તે શૂરવીર છે, પ્રશંસ્ય છે. ક્ષણે ક્ષણે દર્શન યોગ્ય છે, જે શુદ્ધ આલોચનાર્થે તૈયાર થઈ. સ્વ અપરાધોને ગુરુ પાસે પ્રગટ કરી પોતાનું દુઃસ્વસ્થિ સ્પષ્ટતયા જણાવે છે.

[૧૮૬ થી ૧૮૯] ગૌતમ ! જગતમાં એવા કેટલાંક જીવો હોય છે. જેઓ અર્થશત્રુઓ ઉદ્ધાર કરે, માયા-લજ્જા-ભય-મોહના કારણે મૃષાવાદથી અર્થ શત્રુ મનમાં ધારી રાખે... હીન સત્ત્વી તેમને તેનાથી મોટું દુઃખ ઉત્પન્ન થાય છે. અજ્ઞાન દોષથી ચિત્ત શત્રુ ન ઉદ્ભવાથી ભાવિમાં નક્કી દુઃખી થઈશ તેવો વિચાર થતો નથી. જેમ શરીરમાં શત્રુ કાંટો ઘુસી ગયા પછી તેને બહાર ન કાઢે તો તે શત્રુ એક જન્મમાં, એક સ્થાને પીડા આપે કે તે માંસરૂપ બની જા. ૫ જો પાપ શત્રુ આત્મામાં ઘુસી જાય તો અસંખ્ય ધારવાળું વજ્ર પર્વતને ભેદે તેમ આ શત્રુ અસંખ્યતા ભવ સુધી સર્વાંગિને ભેદનારું થાય.

[૧૯૦ થી ૧૯૨] ગૌતમ ! એવા પણ જીવો હોય છે કે જે લાખો ભવો સુધી સ્વાધ્યાય, ધ્યાન, યોગ, ઘોર તપ-સંયમ થકી શત્રુઓદ્ધાર કરીને દુઃખ અને કલેશથી મુક્ત થઈ ફરી પણ બે-ત્રણ ગણાં પ્રમાદથી શત્રુવાળા બને છે. ફરી ઘણાં જન્માંતરે તપથી દગ્ધ કર્મવાળા શત્રુઓદ્ધારાર્થે સમર્થ થાય છે.

[૧૯૩ થી ૧૯૬] એ પ્રમાણે ફરી પણ શત્રુઓદ્ધાર સામગ્રી કોઈ પણ પ્રકારે મેળવીને, જે કોઈ પ્રમાદવશ થાય છે, તે ભવભવના કલ્યાણ પ્રાપ્તના સર્વ સાધનો દરેક પ્રકારે હારી જાય છે. પ્રમાદ રૂપી ચોર કલ્યાણની સમૃદ્ધિ લૂંટી જાય છે. એવા કોઈક જીવો હોય છે, જે પ્રમાદાદીન થઈ. ઘોર તપ સેવતા હોવા છતાં સર્વથા સ્વ શત્રુ છૂપાવે છે. પણ તેઓ જામતા નથી કે આ શત્રુ કોનાથી છૂપાવ્યું ? કેમકે પાંચ લોકપાલો, સ્વ આત્મા, પાંચ ઇન્દ્રિયોથી કંઈ ગુપ્ત નથી.

[૧૯૭] ગૌતમ ! ચાર ગતિ રૂપ સંસારમાં મૃગજળ સમાન સંસાર સુખથી ઠગાયેલો, ભાવદો રૂપ શત્રુથી છેતરાય છે અને ચારે ગતિમાં ભમે છે.

[૧૯૮ થી ૨૦૦] આટલું વિસ્તારથી કહેલું સમજી દંડ નિશ્ચિય અને હૃદયથી ધીરતા કરવી. મહા ઉત્તમ સત્ત્વ રૂપી ભાલાથી માયા રાક્ષસીને ભેદી નાંખવી જોઈએ. અનેક સરળ ભાવોથી અનેક પ્રકારે માયાને નિર્મથન કરીને વિન્યાદિ અંકુશથી ફરી માન ગજેન્દ્રને વશ કરે. સરળતારૂપી સાંભેલા વડે સેંકડો વિષયોનો ચૂરો કરી, કોઈ-લોભાદિને દૂરથી નિંદે.

[૨૦૧ થી ૨૦૫] ન જિતેલ ક્રોધ અને માન, વૃદ્ધિ પામતી માયા અને લોભ, એ ચારે કષાયો અતિ દુર્ધર એવા શત્રુઓને આત્મામાં પ્રવેશે ત્યારે ઉપશમથી ક્રોધને હણે, નમ્રતાથી માનને જીતે, સરળતાથી માયાને અને સંતોષથી લોભને જિતવો.

આ પ્રમાણે કાષાયો જીતીને જેઓએ સાત ભય સ્થાનો અને આઠ

મદસ્થાનોનો ત્યાગ કર્યો છે, તેઓ ગુરુ પાસે શુદ્ધ આલોચના ગ્રહણ કરવા તૈયાર થાય. જે પ્રમાણે અતિયાર શત્રુ લાગેલું હોય તે પ્રમાણે પોતાનું સર્વ દુશ્વરિત્ર શંકા રહિત, ક્ષોભ પામ્યા સિવાય, ગુરુથી નિર્ભય બનીને નિવેદન કરે... ભૂતાના વળગાળવાળો કે બાળક જેમ અતિ સરળતાથી બોલે તેમ ગુરુ સન્મુખ, જે પ્રમાણે શત્રુ થયું હોય તે પ્રમાણે બધું યથાર્થ નિવેદન કરે- આલોચના કરે.

[૨૦૬, ૨૦૭] પાતાળમાં પ્રવેશી, પાણીમાં જઈને, મકાનમાં ગુપ્ત સ્થળે, રાત્રે કે અંધકારમાં કે માતાની સાથે પણ જે કર્યું હોય તે બધું અને તે સિવાય પણ બીજા જે દુષ્કૃત્યો એક કે અનેક વખત કર્યા હોય તે સર્વે ગુરુ સમક્ષ યથાર્થ કહેવાથી પાપનો ક્ષય થાય.

[૨૦૮] ગુરુ ભગવંત પણ તેને તીર્થંકર પરમાત્માની આજ્ઞા મુજબ પ્રાયશ્ચિત્ત કહે, જેથી નિઃશત્રુ થઈ અસંયમનો પરિહાર કરે.

[૨૦૯, ૨૧૦] અસંયમને પાપ કહેવાય, તે અનેક પ્રકારે છે - હિંસા, જૂઠ, ચોરી, મૈથુન, પરિગ્રહ. શબ્દ-રૂપ-રસ-ગંધ-સ્પર્શ એ પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષયો, ક્રોધ-માન-માયા-લોભ એ ચાર ક્ષાયો, ત્રણ દંડ, આ પાપના ત્યાગ વિના નિઃશત્રુ થઈ શકતો નથી.

[૨૧૧] પૃથ્વી આદિ પાંચ સ્થાવર, છઠ્ઠા ત્રસ જીવો અથવા નવ, દશ કે ચૌદ ભેદે જીવો અથવા કાયાના વિવિધ ભેદોથી જણાવાતા અનેક પ્રકારના જીવોની હિંસાના પાપની આલોચના કરે.

[૨૧૨] હિતોપદેશ છોડીને સર્વોત્તમ અને પારમાર્થિક તત્ત્વભૂત ધર્મનું મૃષાવચન અનેક પ્રકારે છે, તે શત્રુને આલોચે.

[૨૧૩] ઉદ્ગમ, ઉત્પાદન, એષણ ભેદોરૂપ આહાર પાણી આદિના ૪૨ અને માંડલીના ૫ દોષથી દુષિત એવાં જે પાત્ર ઉપકરણ, આહાર, પાણી તેજ આ બધું નવ કોટિથી અશુદ્ધ હોય તેનો ભોગવટો કરે તો ચોરીનો દોષ લાગે. તેની આલોચના કરે.

[૨૧૪, ૨૧૫] દિવ્ય કામ, રતિસુખ જો મન, વચન, કાયાથી કરે-કરાવે-અનુમોદે. એ રીતે રતિ સુખ માણે. અથવા ઔદારિક રતિ સુખ મનથી પણ ચિંતવે તો તે અબ્રહ્મચરી જાણવો. બ્રહ્મચર્યની નવ પ્રકારની ગુપ્તિને જે કોઈ સાધુ-સાધ્વી વિરોધે કે રાગવાળી દૈષ્ટિ કરે તો બ્રહ્મચર્યનું પાપ શત્રુ પામે તે આલોચવું.

[૨૧૬] ગણના પ્રમાણથી વધુ ધર્મોપકરણ સંગ્રહ કરે.

[૨૧૬ થી ૨૧૯] ક્ષાય સહિત કુર ભાવથી જે કલુષિત વાણી બોલે, દોષયુક્ત વચનથી જવાબ આપે, તે પણ મૃષાવચન જાણવું. ૨૪ કે ધૂળ પણ અણદીધેલું ગ્રહણ કરે તે ચોરી. હસ્તકર્મ, શબ્દાદિ વિષયોનું સેવન તે મૈથુન, પદાર્થમાં મૂર્છા, લોભ, કંદાશ, મમત્વ થાય તે પરિગ્રહ. ઉણોદરી ન કરે તે આર્કઠ ખાય તે રાત્રિ ભોજન.

[૨૧૯ થી ૨૨૧] છટ શબ્દાદિમાં રાગ અને અનિષ્ટ શબ્દઆદિમાં દ્વેષ, મુનિ ક્ષણવાર પણ ન કરે. ચારે ક્ષાયોને મનમાં જ ઉપશાંત કરી દે, દુષ્ટ મન-વચન-કાયા

દંડનો પરિહાર કરે. સચિત પાણીનો પરિભોગ ન કરે, બીજ-સ્થાવરકાયો સંઘટ્ટો ન કરે.

[૨૨૨ થી ૨૨૪] ઉક્ત મહાપાપોનો ત્યાગ ન કરે ત્યાં સુધી નિઃશલ્ય ન થાય. આ મહાપાપોમાંથી એક સૂક્ષ્મ પાપ પણ કરે ત્યાં સુધી શલ્ય રહિત ન થાય. તેથી ગુરુ સમક્ષ આલોચના કરીને ગુરુ દત્ત પ્રાયશ્ચિત્ત કરીને, ક્ષપટ-દંભ-શલ્ય રહિત તપ કરીને જે જે દેવ કે મનુષ્ય ભવોમાં ઉત્પન્ન થાય ત્યાં ત્યાં ઉત્તમ જાતિ-સમૃદ્ધિ-સિદ્ધિ-રૂપ-સૌભાગ્ય મેળવે.. જો તે ભવે સિદ્ધિ ન પામે તો આ બધી ઉત્તમ સામગ્રી જરૂર પામે. તેમ હું કહું છું.

[૨૨૫] અહીં શ્રુતધરોએ કુલિખિતનો દોષ ન આપવો. પણ જે આ સૂત્રની પૂર્વની પ્રતિ લખેલી હતી. તેમાંજ ક્યાંક શ્લોકાર્ધ ક્યાંક પદ-અક્ષર, ક્યાંક પંક્તિ, ક્યાંક ત્રણ-ત્રણ પાનાઓ એમ ઘણો ગ્રન્થ ખવાઈ ગયેલો હતો.

**મહાનિશીય સૂત્ર અધ્યયન-૧ નો
મુનિ દીપરત્નસાગરે કરેલ સૂત્રાનુવાદ પૂર્ણ**

❖ અધ્યયન-૨ - કર્મવિપાક પ્રતિપાદન ❖

- x - x - x - x - x -

❖ ઉદ્દેશો-૧ ❖

[૨૨૬ થી ૨૨૭] ગૌતમ ! સર્વ ભાવ સહિત નિર્મૂલ શલ્યોદ્ધાર કરીને સમ્યક્ પ્રકારે આ પ્રત્યક્ષ વિચારવું કે આ જગતમાં જે સંજી, અસંજી, ભવ્ય કે અભવ્ય હોય, પણ સુખાર્થી કોઈપણ આત્મા તીર્છી ઉદ્ધવ, અહીં તહીં એમ દશે દિશામાં અટન કરે છે.

[૨૨૮ થી ૨૨૯] અસંજી બે ભેદે જાણવા. વિકલેન્દ્રિયો અને એકેન્દ્રિયો. કૃમિ-કુંથુ-માખી અનુક્રમે બે, ત્રણ ચાર ઇન્દ્રિયોવાળા વિકલેન્દ્રિય અને પૃથ્વી, અપ્, તેઉ, વાયુ, વનસ્પતિ એ સ્થાવર એકેન્દ્રિય અસંજી જીવો કહેવાય. પશુ, પક્ષી, મૃગો, નારકી, મનુષ્યો દેવો એ બધાં સંજી કહેલ છે. તે મર્યાદામાં સર્વ જીવોમાં ભવ્યપણું અને અભવ્યપણું હોય. નારકીમાં વિકલેન્દ્રીય, એકેન્દ્રિયત્વ ન હોય.

[૨૩૦, ૨૩૧] અમને પણ સુખ થાઓ, એવી ઇચ્છાથી વિકલેન્દ્રિય જીવો તાપ લાગતાં છાયામાં, ઠંડી લાગે તો તડકામાં જાય, ત્યાં પણ તેમને દુઃખ થાય, અતિ કોમળ અંગવાળા તેમનું તાળવું ઢાલવાર તાપ કે દાહને કે ઠંડક આદિ પ્રતિકૂળતા સહેવા સમર્થ થઈ શકતા નથી.

[૨૩૨, ૨૩૩] મૈથુન વિષયક સંકલ્પ અને તેના રાગથી, અજ્ઞાન દોષથી પૃથ્વીકાચાદિ એકેન્દ્રિયમાં ઉત્પન્ન થયેલાને દુઃખ કે સુખનો ખ્યાલ આવતો નથી. તે એકેન્દ્રિયોનું અનંતાકાળે પરિતન થાય, તે બેઇન્દ્રિયત્વ પામે, કેટલાંક ન પામે, કેટલાંક અનાદિ કાળે પામે છે.

[૨૩૪] ઠંડી, ગરમી, વાયરો, વરસાદાદિથી પરાભવ પામેલા, મૃગલા, પશુ, પક્ષી, સર્પો આદિ સ્વપ્નમાં પણ આંખના પલકારાના અર્ધભાગ જેટલું પણ સુખ પામી શકતા નથી.

[૨૩૫] કઠોર, અણગમતાં સ્પર્શવાળી તીક્ષ્ણ કર્ચત અને તેના સરખા બીજા હથિયારોથી ચીરાતા, ફડાતા, કપાતા ઢાણે ઢાણે અનેક વેદનાઓ અનુભવતા બીયારા નારકોને સુખ હોય જ ક્યાંથી ?

[૨૩૬, ૨૩૭] દેવલોકમાં અમરતા તો સર્વેની સમાન છે. તો પણ, ત્યાં એક દેવ વાહન રૂપે, બીજો દેવ તેનો આરોહક થાય, એવું ત્યાં દુઃખ હોય છે. હાથ-પગ તુલ્ય હોવા છતાં તેઓ બળાપો કરે છે કે જરેખર આત્મા-વૈરી બન્યો. તે સમયે માયા-દંભ કરીને હું ભવ હારી ગયો, ધિક્કાર થાઓ મને આટલો તપ કર્યો પણ આત્મા ઠગાયો અને હલકું દેવપણું પામ્યો.

[૨૩૮ થી ૨૪૧] મનુષ્યપણામાં સુખનો અર્થી ખેતી કર્મ સેવા ચાકરી વેપાર શિલ્પકળા નિરંતર રાત-દિવસ કરે છે. તેમાં તાપ તડકો વેઠે છે, એમાં તેમને ક્યું સુખ છે ? કેટલાંક બીજાના સમૃદ્ધિ આદિ જોઈને હૃદયમાં બળતરા કરે છે. કેટલાંક

પેટનો ખાડો પૂરી શકતા નથી. કેટલાંકની હોય તે લક્ષ્મી પણ ક્ષીણ થાય છે. પુન્ય વધે તો યશ, કીર્તિ, લક્ષ્મી વધે છે, પુન્ય ઘટે તો તે ઘટવા માંડે છે. કેટલાંક પુન્યવંત સતત હજાર વર્ષ એક સમાન સુખ ભોગવે છે. કેટલાંક એક દિવસ પણ સુખ ન પામીને દુઃખમાં કાળ વીતાવે છે. કેમ કે પુન્યકર્મ કરવા છોડી દીધેલ છે.

[૨૪૨] આ જો જગતના તમામ જીવોનું સામાન્યથી સંકોષમાં દુઃખ કહ્યું હે ગૌતમ ! મનુષ્ય જાતિનું દુઃખ સાંભળ-

[૨૪૩] પ્રત્યેક સમયે અનુભવતા સેંકડો પ્રકારે દુઃખોથી ઉદ્ભવ પામેલા અને કંટાળો પામેલા છતાં મનુષ્યો વૈરાગ્ય પામતા નથી.

[૨૪૪, ૨૪૫] સંકોષથી મનુષ્યનું દુઃખ બે પ્રકારે છે - એક શારીરિક, બીજું માનસિક. બંનેના ધોર, પ્રચંડ, મહારૌદ્ર એવા ત્રણ ત્રણ પ્રકારે છે. મુહૂર્તમાં અંત આવે તે ધોર, કેટલો સમય વચ્ચે વિશ્રામ મે તે ધોર પ્રચંડ, વિશ્રાંતિ વિના દરેક સમયે સરખું દુઃખ નિરંતર અનુભવ્યા જ કરે તે ધોર પ્રચંડ મહારૌદ્ર દુઃખ.

[૨૪૬] મનુષ્ય જાતિને ધોર દુઃખ હોય, તિર્યચોને ધોર પ્રચંડ દુઃખ અને નારકના જીવોને ધોર પ્રચંડ મહારૌદ્ર દુઃખ હોય.

[૨૪૭] મનુષ્યને ત્રણ પ્રકારે દુઃખ છે - જઘન્ય મધ્યમ, ઉત્તમ, તિર્યચને જઘન્ય ન હોય. નારકોને ઉત્કૃષ્ટ દુઃખ હોય.

[૨૪૮ થી ૨૫૦] મનુષ્યને જે જઘન્ય દુઃખ છે તે બે પ્રકારનું જાણવું - સૂક્ષ્મ અને બાદર બીજા મોટા દુઃખો વિભાગ વગરના જાણવા. સંમૂર્ણિત મનુષ્યોને સૂક્ષ્મ અને દેવોને બાદર દુઃખ હોય છે. મહર્લ્લિક દેવોને સ્યવન કાળે બાદર માનસિક દુઃખ થાય. આભિયોગિક દેવોને જન્મથી મૃત્યુ પર્યન્ત માનસિક બાદર દુઃખ હોય છે. દેવોને શારીરિક દુઃખ ન હોય. દેવોને વજ સમાન અતિ બળવાન વૈકિય હ્રદય હોય છે. અન્યથા માનસિક દુઃખથી ૧૦૦ ટૂંકડા થઈને તેનું હ્રદય ભેદાઈ જાય.

[૨૫૧, ૨૫૨] બાકીના બે વિભાગ વગરના તે મધ્યમ અને ઉત્કૃષ્ટ દુઃખ આવા દુઃખો ગર્ભજ મનુષ્યને માટે સમજવા. અસંખ્યાત વર્ષાયુષ્ક યુગલીકે વિમધ્યમ પ્રકારે દુઃખ હોય, સંખ્યાન વર્ષાયુષ્ક મનુષ્યોને ઉત્કૃષ્ટ દુઃખ હોય.

[૨૫૩] હવે દુઃખના અર્થવાળા પર્યાય શબ્દો કહે છે - અસુખ, વેદના, વ્યાધિ, પીડા, દુઃખ, અનિવૃત્તિ, બેચેની, અરતિ, કલેશ આદિ અનેક એકાર્થિક પર્યાય શબ્દો દુઃખને માટે છે.

* અધ્યયન-૨, ઉદ્દેશો-૨ *

- x - x - x - x -

[૨૫૪] શારીરિક-માનસિક બે ભેદે દુઃખો જણાવ્યા, તેમાં હવે ગૌતમ ! શારીરિક દુઃખ સ્પષ્ટપણે કહું છું તે સાંભળ—

[૨૫૫ થી ૨૬૨] કેશાગ્રના લાખ કોડમાં ભાગને સ્પર્શ કરવામાં આવે તો પણ નિર્દોષવૃત્તિક કંચુઆના જીવને એટલી તીવ્ર પીડા થાય કે જો આપણને કોઈ કરવતથી કાપે કે હૃદયને અથવા મસ્તકને શસ્ત્રથી ભેદે તો આપણ થરથર કંપીએ, તેમ કંચુઆના બધાં અંગો સ્પર્શ માત્રથી પીડા પામે. તેને અંદર-બહાર ભારે પીડા થાય. તેના શરીરમાં સળવળાટ અને કંપ થવા લાગે, તે પરાધીન અને વાચારહિત હોય વેદના ન કહી શકે. પણ ભારેલો અગ્નિ સળગે તેમ તેનું માનસિક-શારીરિક દુઃખ અતિશ હોય.

તે વિચારે છે કે આ શું છે ? મને આ ભારે પીડા કર્તા દુઃખ પ્રાપ્ત થયું છે, લાંબા ઉષ્ણ નિસાસા મૂકે છે. આ દુઃખનો અંત ક્યારે આવશે ? આ પીડાથી હું ક્યારે છૂટીશ ? આ દુઃખના સંકટોથી મુક્ત થવા કયો પ્રયત્ન કરું ? કયાં નાસી જઈ ? શું કરું જેથી દુઃખ માટે અને સુખ થાય ? શું ખણું ? શું આચ્છાદન કરું ? શું પથ્ય કરું ? આ પ્રમાણે ત્રણે વર્ગના વ્યાપારના કારણે તીવ્ર મહાદુઃખના સંકટમાં આવી ભરાણો છું. સંખ્યાની આવલિકાઓ સુધી હું કલેશાનુભવ ભોગવીશ. સમજુ છું કે મને આ ખણ આવી છે. કોઈ પ્રકારે આ ખણ શાંત થશે નહીં.

[૨૬૨ થી ૨૬૫] મનુષ્ય ત્યારે શું કરે છે, હે ગૌતમ ! તે તું સાંભળ. જો તે કંચુનો. જીવ બીજે ચાલ્યો ગયો ન હોય તો ખણખણ ખણતા ખણતાં પેલા કંચુના જીવને મારી નાંખે છે અથવા ભીંત સાથે પોતાના શરીરને ઘસે એટલે કંચુનો જીવ કલેશ પામે ચાવત્ મૃત્યુ પામે છે. મરતા કંચુઆ ઉપર ખણતો તે મનુષ્ય નિશ્ચયથી અતિરૌદ્ર ધ્યાનમાં પડેલો સમજ્યો. જો તે આર્ત અને રૌદ્રના સ્વરૂપને જાણનાર હોય તો તેવો ખણનાર શુદ્ધ આર્તધ્યાન કરનારો છે એમ સમજવું.

[૨૬૬] તેમજ રૌદ્ર ધ્યાનમાં વર્તતો હોય તે ઉત્કૃષ્ટ નરકાયું બાંધે. આર્તધ્યાની દુર્ભાગ-સ્ત્રી-નપુંસક-તિર્યચિત્ત પામે.

[૨૬૭ થી ૨૬૯] કંચુઆના પગના સ્પર્શથી ઉત્પન્ન ખણના દુઃખથી મુક્ત થવાની અભિલાષાવાળો હાંફળો-ફાંફળો મનુષ્ય પછી જે અવસ્થા પામે છે તે કહે છે — લાવણ્ય ઉડેલો એવો દીન, શોકમગ્ન, ઉદ્વેગવાન, શૂન્ય મનસ્ક, ખસ્ત, મૂઠ, દુઃખથી રેશાન, ધીમા-લાંબા નિઃશ્વાસ નાંખતો, ચિત્તથી આકુળ, અવિશ્રાંત દુઃખના કારણે અશુભ તિર્યચ અને નારકીને યોગ્ય કર્મ બાંધીને ભવ પરંપરામાં ભ્રમણ કરશે.

[૨૭૦] આ પ્રમાણે કર્મના કાયોપશમથી કુચુઆ નિમિત્તે ઉત્પન્ન દુઃખને કોઈ પ્રકારે આત્માને મજબુત બનાવી ક્ષણવાર સમભાવ કેળવે અને કંચુ જીવને ખણી ન નાંખે તો મહા કલેશના દુઃખથી પાર ઉતરી ગયેલો સમજવો.

[૨૭૧ થી ૨૭૫] અશરણ તે જીવને કલેશ ન આપી સુખી કર્યો, તેથી અતિ હર્ષ પામે. સ્વસ્થચિત્ત થઈ વિચારે કે જો એક જીવને અભયદાન આપ્યું. હવે હું નિવૃત્તિ પામ્યો. ખણવાથી ઉત્પન્ન થનાર પાપ કર્મના દુઃખનો પણ મેં નાશ કર્યો. ખણવાથી અને તે જીવની વિરાધનાથી હું મેળે ન જાણી શકત કે હું રૌદ્રધ્યાનમાં જાત કે આર્ત ધ્યાનમાં ? તે બંને ધ્યાનથી એ દુઃખનો વર્ગ ગુણાંક કરતાં કરતાં અનંતાનંત દુઃખ સુધી પહોંચી જાત. સમયના પણ આંતરા વિના રાત-દિસ એક ધારું દુઃખ ભોગવતા મને વચ્ચે થોડો પણ વિસામો ન મળત. નરક અને તિર્યચમાં એવું દુઃખ સાગરોપમના અસંખ્યાતા કાળ સુધી ભોગવવું પડત, તે સમયે હૃદય રસરૂપ બનીને દુઃખાગ્નિ વડે જાણે પીગાળી જતું હોય તેવું અનુભવત.

[૨૭૬] કુંથુઆનો સ્પર્શ કરીને ઉપાર્જિત દુઃખ ભોગવતી વેળા મનમાં એમ વિચાર થાય કે આ દુઃખ ન હોય તો સુંદર, પણ તે સમયે ચિંતવવું કે આ કુંથુના સ્પર્શથી ઉત્પન્ન થયેલ ખણનું દુઃખ મને કયા હિસાબમાં ગણાય ?

[૨૭૭] કુંથુઆના સ્પર્શનું દુઃખ અહીં માત્ર ઉપપલક્ષણથી કહ્યું સંસારમાં સર્વ દુઃખ પ્રત્યક્ષ છે, અનુભવવા છતાં કેટલાંક જાણતા નથી.

[૨૭૮, ૨૭૯] બીજા પણ મહાધોર દુઃખ સર્વે સંસારીને હોય છે. ગૌતમ ! કેટલાંક દુઃખ અહીં વર્ણવવા ? જન્માંતરમાં માત્ર એટલું જ બોલ્યો હોય કે - હણો, મારો-તેટલાં વયમાત્રનો વિપાક કહું છું.

[૨૮૦ થી ૨૮૩] જ્યાં જ્યાં તે ઉત્પન્ન થાય, ત્યાં ત્યાં ઘણાં ભવવનમાં હંમેશાં મરાતો, પીટાતો, ફૂટાતો હંમેશાં ભ્રમણ કરે છે. જે કોઈ પ્રાણીના કે કીડા-પતંગીયાદિ જીવોના અંગો, ઉપાંગો, આંખ, કન, નાસિકા, કેડ, હાડકાં, પીઠ ભાગાદિ શરીર અવયવોને ભાંગી નાખે તોડી નાંખે કે ભંગાવી-તોડાવી નંખાવે અથવા તેમ કરનારને સારો માને તો તે કરેલા કર્મના ઉદયથી ઘાણીમાં તલની જેમ પીલાશે. આ રીતે એક, બે, ત્રણ વીસ, ત્રીસ, સો હજાર કે લાખ નહીં પણ સંખ્યાતા ભવો સુધી દુઃખની પરંપરા પામશે.

[૨૮૪ થી ૨૮૬] પ્રમાદ, અજ્ઞાન કે ઇર્ષ્યાથી જે કોઈ અસત્ય વચન બોલે, સામાને અણગમતા અનિષ્ટ વચન સંભળાવે, કામદેવ કે શઠપણાના અભિમાનથી, દુરાગ્રહથી વારંવાર બોલે, બોલાવે કે અનુમોદે, ક્રોધ-લોભ-ભય-હાસ્યથી અસત્ય, અણગમતું, અનિષ્ટ વચન બોલે તો તે કર્મના ઉદયથી મૂંગો, ગંધાતા મુખવાળો, મૂર્ખ, રોગી, નિષ્ફળ વચની, દરેક ભવમાં પોતાના તરફથી જ લઘુપણું, સારા વર્તનવાળો હોવા છતાં બધે ખોટા કલંક મેળવનાર થાય.

[૨૮૭] જીવનિકાયના હિતાર્થે ચથાર્થ વચન બોલાયું હોય તે વચન નિર્દોષ છે. અસત્ય હોય તો પણ અસત્યનો દોષ ન લાગે.

[૨૮૮] એમ ચોરી આદિના ફળો જાણવા. ખેતી આદિ આરંભ કર્મોથી પ્રાપ્ત ધનની આ કે પૂર્વજન્મમાં કૃતપાપથી હાનિ દેખાય.

❀ અધ્યયન-૨, ઉદ્દેશો-૩ ❀

- x - x - x - x -

[૨૮૯ થી ૨૯૧] એ રીતે મૈથુન દોષથી સ્થાવરપણું ભોગવીને કેટલાંક અનંત કાળે મનુષ્ય યોનિમાં આવ્યા. મનુષ્યત્વમાં કેટલાંકની હોજરી મંદ હોવાથી મુશ્કેલીએ આહાર પાચન થાય. થોડો અધિક આહાર લે તો પેટમાં પીડા થાય કે ક્ષણે ક્ષણે તૃષ્ણા લાગ્યા કરે. કદાચ માર્ગમાં મૃત્યુ થાય. વધુ બોલકા હોવાથી કોઈ પાસે ન બેસાડે. સુખેથી કોઈ સ્થાને સ્થિર ન બેસે. મુશ્કેલીથી બેસવા મળે. સ્થાન થાય તો પણ કલા-વિજ્ઞાનાદિ અભાવે ક્યાંય આવકાર ન મળે. પાપના ઉદયવાળો તે બિચારો નિદ્રા પણ ન પામે.

[૨૯૨, ૨૯૩] એ પ્રમાણે, પરિગ્રહ અને આરંભ દોષથી નરકાયુષ બાંધીને ઉત્કૃષ્ટ ૩૩ સાગરોપમ કાળ સુધી નારકની તીવ્ર વેદનાઓ ભોગવી અહીં માનવભવમાં આવ્યો, અહીં પણ ક્ષુધાથી પીડાય, ગમે તેટલાં ભોજન છતાં સંતોષ ન થાય. પ્રવાસીને જેમ શાંતિ ન મળે, તેમ આ બિચારો ભોજન કરવા છતાં તૃપ્ત થતો નથી.

[૨૯૪, ૨૯૫] કોઠાદિ કષાયોના દોષથી ઘો, આશીવિષ, દૈષ્ટિવિષ સર્પપણું પામીને, પછી રૌદ્રધ્યાની મિથ્યાદૈષ્ટિ થાય છે. મિથ્યાદૈષ્ટિ મનુષ્યત્વમાં ધૂર્ત, કૂડ કપટ, પ્રપંચ, દંભ આદિ લાંબો સમય કરી સ્વ મહત્તા લોકોને જણાવતો, તે તિર્યચપણું પામ્યો.

[૨૯૬ થી ૨૯૮] અહીં પણ અનેક વ્યાધિ, રોગ, દુઃખ શોકનું ભાજન બને છે. દરિદ્રતા અને કંજુયાથી પરાભવિત થયેલો અનેક લોકના તિરસ્કારનું પાત્ર બને છે. તેના કમોદયના દોષથી નિરંતર ચિંતાથી ગળતાં દેહવાળો ઇર્ષ્યા-વિવાદરૂપ અગ્નિ જવાલા વડે સતત બળી રહેલા શરીરવાળા હોય છે. આવા અજ્ઞાન-બાળ જીવો અનેક દુઃખથી પરેશાન થાય છે એમાં તેમના દુશ્ચરિત્રનો જ દોષ હોય છે. એટલે તેઓ અહીં કોના ઉપર રોષ કરે ?

[૨૯૯, ૩૦૦] આ રીતે વ્રત-નિયમ ભંગથી, શીલભંડનથી, અસંયમ પ્રવર્તનથી, ઉત્સૂખ પ્રરૂપણા-મિથ્યા માર્ગ પ્રવર્તાવવાથી, જિનાજ્ઞા વિપરીત અનેક પ્રકારે આચરણાથી, પ્રમાદાચરણથી, કંઈક મન કે વચન કે કાયાથી, કરવા-કરાવવા અનુમોદવાથી અને મન-વચન-કાય યોગના પ્રમાદાચરણથી દોષ લાગે છે.

[૩૦૧] આ લાગેલા દોષોની વિધિવત ત્રિવિધે નિંદા, ગર્હા આલોચના, પ્રતિક્રમણ, પ્રાયશ્ચિત્ત કર્યા વિના દોષોની શુદ્ધિ ન થાય.

[૩૦૨] શત્ય સહિત રહેવાથી અનંતી વખત ગર્ભમાં ૧ થી ૬ માસ સુધી તેના હાડકાં, હાથ, પગ, મસ્તક, આકૃતિ બંધાય નહીં તે પહેલાં જ ગર્ભ પીગળી જાય.

[૩૦૩ થી ૩૦૬] મનુષ્ય જન્મ પ્રાપ્તિ છતાં તેમાં કોટ, ક્ષય આદિ વ્યાધિવાળો થાય. જીવતો હોય પણ શરીરમાં કૃમિ થાય. અનેક માખી શરીરે બેસે, બણબણે, નિરંતર શરીરના અંગે અંગ સડતા જાય. હાડકાં વાતા જાય. એવા દુઃખોથી પરાભવ

પામેલો અતિ લજ્જનીય, નીંદનીય, ગર્હણીય, અનેકને ઉદ્દેગ કરાવનાર થાય. નીકટના સંબંધી અને બંધુને પણ અણગમતો થાય. તેવા અધ્યવસાય વિશેષથી અકામ નિર્જરાથી ભૂત કે પિશાચપણું પામે. પૂર્વ ભવોના શત્રુથી તેવા પરિણામ વિશેષથી અનેક ભવોના ઉપાર્જિત કર્મથી દશે દિશામાં દૂર દૂર ફેંકાતો જાય કે જ્યાં આહાર-પાણી મુશ્કેલ હોય, શ્વાસ પણ ન લઈ શકે. તેવા વેરાન અરણ્યમાં જન્મે.

[૩૦૭ થી ૩૦૯] કાં તો એકબીજાના અંગોપાંગ સાથે જોડાયેલો, હોય, મોઢ મદિરામાં ચકચૂર બનેલો, સૂર્યના ઉદય-અસ્તની ખબર ન પડે તેવી પૃથ્વી ઉપર ગોળાકાર કૃમિપણે ઉત્પન્ન થાય છે. કૃમિપણાની ત્યાં ભવસ્થિતિ, કાયસ્થિતિ ભોગવીને કદાપી મનુષ્ય પણું મેળવે તો પણ નપુંસકત્વ પામે. પછી અતિ કુર ધોર રૌદ્ર પરિણામ વિશષને વહેતો અને તે પરિણામ રૂપી પવનથી સળગી ફેંકાઈને મૃત્યુ પામે છે, મરીને વનસ્પતિકાયમાં જન્મે છે.

[૩૧૦ થી ૩૧૩] વનસ્પતિપણું પામીને પગ ઉંચે અને મુખ નીચે રહે તેવી સ્થિતિમાં નંતો કાળ પસાર કરતો બેઇંદ્રિયપણું ન મેળવી શકે. વનસ્પતિપણાની સ્થિતિ ભોગવીને પછી એક બે ત્રણ-ચાર-પાંચ ઇંદ્રિયપણું પામે. પૂર્વકૃત પાપશત્રુથી તિર્યચ થાય તો પણ મહામત્સ્ય, હંસક પક્ષી, સાંઢ જેવા બળદ, સિંહ આદિના ભવ પામે. ત્યાં પણ અતિ કુરતર પરિણામથી માંસાહાર, પંચેન્દ્રિય વધ આદિ પાપકર્મથી છેક સાતમી નરક સુધી જાય.

[૩૧૪, ૩૧૫] ત્યાં લાંબાકાળ સુધી તેવા પ્રકારના મહાઘોર દુઃખને અનુભવીને ફરી કુર તિર્યચના ભવમાં જન્મી કુર પાપકર્મ કરીને પાછો નારકીમાં જાય. એ રીતે નરક, તિર્યચ ગતિના ભવો વારારતા પરાવર્તન કરતો મહાદુઃખો અનુભવતો ત્યાં રહે કે જે દુઃખોનું વર્ણન રકોડો વર્ષે પણ કહેવા શક્તિમાન ન થવાય.

[૩૧૬ થી ૩૧૮] પછી ગધેડા, ઉંટ, બળદ આદિના ભવો કરતાં ગાડાંનો ભાર ખેંચવો, ભારવહન, ખીલીવાળી લાકડીનો માર, કદવમાં પગ ખૂંચી જાય તેવી સ્થિતિમાં ભાર ખેંચવો, ટાટ, તડકો, રસાદના દુઃખો સહેવા. વધ બંધન-અંકન થવું. કાન-નાક છેદાવા, નિર્લાંછન-ડામ સહેવા, ઘુંસરામાં જોડાઈને ચાલવું. પરોણા-ચાબુક અંકુશના માર ખાવા, રાત દિવસ સર્વ કાળ જીવન પર્યન્ત દુઃખ અનુભવવું. તેવા બીજા અનેકાનેક દુઃખ સમૂહને ચીરકાળ અનુભવીને દુઃખથી રીજાતો, આર્ત ધ્યાન કરતો મહામૂશ્કેલીથી પ્રાણોનો ત્યાગ કરે છે.

[૩૧૯ થી ૩૨૩] વળી તેવા કોઈ શુભ અધ્યાવસાય વિશેષથી કોઈ પ્રકારે મનુષ્યત્વ મેળવે, પણ હજુ પૂર્વકૃત શત્રુના દોષથી મનુષ્યપણામાં આવવા છતાં જન્મથી જ હરીફને ત્યાં જન્મે ત્યાં વ્યાધિ, ખસ, ખણખાદિ રોગથી ઘેરાયેલો રહે, બધાં તેને ન જોવામાં કલ્યાણ માને. અહીં લોકોની લક્ષ્મી હરી તેવાની દંટ મનોભાવનાથ હૃદયમાં બળ્યા કરે. જન્મ સફળ કર્યા વિના પાછો મૃત્યુ પામે. પરિણામે વિશેષથી ફરી સ્થાવરકાયમાં ભમે, અથવા બે-ત્રણ-ચાર-પાંચ ઇંદ્રિયવાળા ભવમાં તેવું અતિ રૌદ્ર ધોર ભયંકર મહા દુઃખ ભોગવતો ચારે ગતિ રૂપ સંસારમાં દુઃસહ વેદના

અનુભવતો સર્વ યોનિમાં સ્થિતિ જપાવતો ભગ્યા કરે છે.

[૩૨૪] જે પૂર્વે એક વખત શત્રુ કે પાપ દોષ સેવેલો તે કારણે ચારે ગતિમાં ભ્રમણ કરતાં, દરેક ભવમાં જન્મ-મરણ, ઘણાં વ્યાધિ, વેદના, રોગ, શોક, દરીદ્રતા, કષ્ટયા, ખોટા કલંક પામવા, ગર્ભાવાસ આદિના દુઃખો રૂપ અગ્નિમાં ભડકે બળતાં બિચારો શું ન પામે ? તે જણાવે છે - નિર્વાણ ગમન યોગ્ય આનંદ, સામર્થ્ય યોગ, મોક્ષ આપનાર ૧૮૦૦૦ શીલાંગ રથ અને સર્વ પાપરાશિ તથા આઠ પ્રકરના કર્મોના વિનાશ માટે સમર્થ એવો અહિંસા લક્ષણવાળો સર્વજ્ઞકથિત ધર્મ અને બોધિ ન પામે.

[૩૨૫ થી ૩૨૭] પરિણામ વિશેષને આશ્રીને કોઈક આત્મા લાખો પુદ્ગલ પરાવર્તનના અતિ લાંબા કાળ પછી મહામુશ્કેલીથી બોધિ પામે. આવું અતિ દુર્લભ, સર્વ દુઃખદાયક રત્ન પામીને જે કોઈ પ્રમાદ કરે તે ફરી તેવી પૂર્વે જણાવેલી તે તે યોનિમાં તે જ ક્રમે, તે જ માર્ગે, તેવા દુઃખ પામે.

[૩૨૮, ૩૨૯] એ પ્રમાણે સર્વે પુદ્ગલોના સર્વે પર્યાયો, સર્વે વર્ણાન્તરો, સર્વ ગંધ-રસ-સ્પર્શ-સંસ્થાન પણે પોતાના શરીરપણે પરિણામ પામે, ભવસ્થિતિ અને કાયસ્થિતિના સર્વ ભાવો લોકને વિશે પરિણામાંતર પામે, તેટલા પુદ્ગલ પરાવર્તન કાળ સુધીમાં બોધિ પામે કે ન પણ પામે.

[૩૩૦, ૩૩૧] એ રીતે વ્રત-નિયમ ભાંગે, વ્રત-નિયમ ભાંગનારની ઉપેક્ષા કરે, તેને સ્થિર ન કરે, શીલખંડન કરે કે શીલ ખંડન કરનારની ઉપેક્ષા કરે, સંયમ વિરાધે કે વિરાધકની ઉપેક્ષા કરે, ઉન્માર્ગ પ્રવર્તાવે કે પ્રવર્તાવનારને ન રોકે. સૂત્ર વિરુદ્ધ આચરણ કરે, સામર્થ્ય છતાં તેમ કરતાં ન રોકે કે ઉપેક્ષા કરે તે સર્વે પૂર્વોક્ત ક્રમે ચારે ગતિ સંસારમાં ભ્રમણ કરે છે.

[૩૩૨, ૩૩૩] સામો માણસ રોષાયમાન થાય કે તોષાયમાન, ઝેર ખાવાની વાત કરે કે ભય બતાવે, હંમેશાં સ્વ પક્ષને ગુણ કરનાર, સ્વ પરહિતકારી ભાષા જ બોલાવી. આમ હિતકારી વચન બોલનાર બોધ મેળવે, મેળવેલા બોધને નિર્મળ કરે.

[૩૩૩ થી ૩૩૫] ખુલ્લા આશ્રવ દ્વારવાળા જીવો પ્રકૃતિ, સ્થિતિ, પ્રદેશ અને રસથી કર્મની ચીકાશવાળા બને છે. તેવો આત્મા કર્મનો દાય કે નિર્જરા ન કરી શકે. આ રીતે ઘોર આઠ કર્મના મળમાં સપડાયેલા સર્વે જીવોનો દુઃખથી છૂટકારો કેમ થાય ? પૂર્વે દુષ્કૃત્ય કર્યા હોય, તે પાપનું પ્રતિક્રમણ ન કર્યું હોય એવા સ્વકૃત કર્મો ભોગવ્યા સિવાય કે ઘોર તપ સેવ્યા વિના તે કર્મોથી મૂક્ત થઈ શકાતું નથી.

[૩૩૬, ૩૩૭] સિદ્ધાત્મા, અયોગી, શૈલેશીકરણમાં રહેલા સિવાયના તમામ સંસારી આત્મા દરેક સમયે કર્મ બાંધે છે. કો પ્રાણી કર્મ-બંધ રહિત નથી. શુભ અધ્યવસાયથી શુભ રક્મ અને અશુભથી અશભ કર્મબંધ, તીવ્રતર પરિણામથી તીવ્રતર રસ સ્થિતિ અને મંદથી મંદરસ અને ટૂંકી સ્થિતિવાળા કર્મો ઉપાજે.

[૩૩૮] સર્વે પાપ કર્મોને એકઠાં કરતાં જેટલો રાશિ થાય, તેને અસંખ્યાત ગણાં કરવાથી જેટલું કર્મ પરિમાણ થાય તેટલાં કર્મ, તપ-સંયમ-ચારિત્ર ખંડન અને વિરાધનાથી તથા ઉત્સૂખ માર્ગની પ્રરૂપણા, આચરણા, કરનારની ઉપેક્ષાથી

ઉપાર્જન થાય.

[૩૩૯] જો સર્વ દાનાદિ સ્વ-પર હિત માટે આચરવામાં આવે તો અપરિમિત, મહા ઉંચા ભારે, નિરંતર ગાઢ પાપ-કર્મોનો ઢગલો પણ કાય પામે. સંયમ તપના સેવનથી લાંબા કાળના સર્વે પાપ કર્મો વિનાશ પામે છે.

[૩૪૦ થી ૩૪૪] જો સમ્યક્ત્વની નિર્મળતા સહ કર્મ આવવાના દ્વારો બંધ કરીને જ્યારે જ્યાં અપ્રમાદી બને ત્યારે ત્યાં બંધ અલ્પ કરે ને ઘણી નિરજા કરે. આશ્રવ દ્વાર બંધ કરીને, જિનાડા ન ખંડે, જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રમાં દૈદ બને ત્યારે પૂર્વ બદ્ધ સર્વ કર્મો ખપાવે, અલ્પસ્થિતિક કર્મ બાંધે, અનુદિત કર્મ પણ ધોર ઉપસર્ગ પરીષદ સહી ઉદીરણા કરી કાય કરે અને કર્મોને જીતે. આ રીતે આશ્રવના કારણો રોકી, સર્વ આશાતના તજીને, સ્વાધ્યયન-ધ્યાન યોગોમાં તેમજ ધીર-વીર તપમાં લીન બને. સંપૂર્ણ સંયમ ત્રિવિધે પાલન કરે, ત્યારે ઉત્કૃષ્ટ બંધ ન કરે અને અનંત ગણી કર્મ નિર્જરા કરે.

[૩૪૫ થી ૩૪૮] સર્વ આવશ્યક ક્રિયામાં ઉદમવંત બનેલ, પ્રમાદ-વિષય-રાગ-કષાયાદિના આલંબન રહિત બાહ્યાભ્યંતર સર્વ સંગથી મુક્ત, રાગ દ્વેષ મોહ રહિત, નિયાણા વગરનો જ્યારે થાય, વિષયોના રાગથી નિવૃત્ત થાય, ગર્ભ પરંપરાથી ભય પામે, આશ્રવ દ્વાર રુંધી ક્ષમાદિ ચતિ ધર્માદિમાં રહેલો હોય, તે શુક્લ ધ્યાનની શ્રેણીમાં આરોહણ કરી શૈલેશીકરણને પામે છે, ત્યારે લાંબાકાળનું બાંધેલ સમગ્ર કર્મ બાળીને ભસ્મ કરે, નવું અલ્પ કર્મ ન બાંધે, ધ્યાન યોગ અગ્નિમાં પાંચ દ્રુસ્વાદાર કામાં ભવ સુધી ટકનાર બધાં કર્મ બાળીને ભસ્મ કરી દે છે.

[૩૪૯, ૩૫૦] આ પ્રમાણે જીવના વીર્ય અને સામર્થ્ય યોગે પરંપરાથી કર્મ કલંકના કવચથી સર્વથા મુક્ત પ્રાણી એક સમયમાં શાશ્વત, પીડા-રોગ-જરા-મરણથી રહિત, જેમાં કોઈ દિવસ દુઃખ-દારિદ્ર ન હોય, શાશ્વત સુખ હોય તેવો મોક્ષ પામે.

[૩૫૧ થી ૩૫૩] ગૌતમ ! એવા પણ પ્રાણીઓ છે, જેઓ આશ્રવ દ્વારો બંધ કરીને, ક્ષમાદિ દશવિધ સંયમ સ્થાનાદિ પામેલા હોય તો પણ દુઃખ મિશ્રિત સુખ પામે છે. તેથી જ્યાં સુધી આઠે કર્મો ધોરતપ અને સંયમથી બાળી ન નાંખે, ત્યાં સુધી જીવને સ્વપ્ને પણ સુખ ન હોય. જગતમાં બધાં પ્રાણીને વિશ્રાંતિ રહિત દુઃખ સતત ભોગવવાનું હોય છે. એક સમય એવો નથી કે જેમાં આ જીવે આવેલ દુઃખ સમતાપૂર્વક સહન કર્યું હોય.

[૩૫૪, ૩૫૫] કુંથુઆના જીવનું શરીર કેવડું ? હે ગૌતમ ! તે તું વિચાર. નાનામાં નાનું, તેથી પણ અત્પતર. તેમાં કુંથુઆનો પગ કેવડો ? પગની અણી કેટલી અલ્પ તમ. તેનો પણ ભાગ જો આપણા શરીરને સ્પર્શે કે કોઈના પણ શરીર ઉપર ચાલે તો પણ આપણને દુઃખનું કારણ બને. લાખો કુંથુઆના શરીરો એકઠાં કરીને વજન કરો તો એક પલ ન થાય. તો એક કુંથુઆનું શરીર કેટલું માત્ર હોય ? એવા સૂક્ષ્મ કુંથુના પગની અણીના ભાગનો સ્પર્શ પણ સહન કરી શક્તો નથી અને તે સ્પર્શથી પૂર્વોક્ત અવસ્થા જીવો અનુભવે છે. તો હે ગૌતમ ! તેવા દુઃખ સમયે કેવી ભાવના

ભાવવી તે સાંભળ.

[૩૫૬ થી ૩૬૫] કુંથુ સમાન સૂક્ષ્મ પ્રાણી મારા મલીન શરીરે ભ્રમણ કરે, સંચરે, ચાલે તો પણ ખણીને વિનાશ ન કરે. પરંતુ રક્ષણ કરે. આ કંઈ હંમેશા અહીં વસવાનો નથી. લાંબો સમય રહેવાનો નથી. એક ક્ષણમાં ચાલી જશે, બીજી ક્ષણ નહીં રહે. ક્ષય રહે તો પણ આ પ્રમાણે ભાવના ભાવવી કે આ કુંથુ રાગથી નથી વસ્યો કે મારા ઉપર તેને દ્વેષ નથી. ક્રોધ-છાયા-વૈરથી મને ડંખતો નથી. કીડા કરવાની ઇચ્છાથી કરડતો નથી, વૈરભાવથી ક્રોધનાં શરીરે ચડતો નથી. તે તો અમસ્તો જ ગમે તેના શરીરે ચડી જાય છે. વિકલેન્દ્રિય, બળક કે ક્રોધ પ્રાણી હોય તે સળગતા અગ્નિ કે વાવના પાણીમાં પ્રવેશ કરે, તે કદી એમ ન વિચારે કે આ મારો પૂર્વ વૈરી કે સંબંધી છે. માટે આત્મા એમ વિચારે કે મારી શાતા-પાપના ઉદયે આવ્યો છે.

આવા જીવો પ્રત્યે મેં કંઈ અશાતાનું દુઃખ કયું હશે. પૂર્વ ભવમાં કરેલા પાપકર્મફળ ભોગવવાનો કે તે પાપપુંજનો છેડો લાવવા માટે મારા આત્મહિતાર્થે આ કયુ તીર્થુ, ઉર્ધ્વ, અધો દિશા વિદિશામાં મારા શરીર ઉપર આમતેમ ફરે છે. આ દુઃખને સમભાવે સહીશ, તો મારા પાપકર્મનો અંત આવશે. ક્ષય કુંથુને શરીરે ફરતા ફરતા મહાવાયરાનો ઝપાટો લાગ્યો તો તે કુંથુને શારીરિક દુસ્સહ દુઃખ તથા આર્ત-રૌદ્ર ધ્યાન વૃદ્ધિ પામે. આવા સમયે વિચાર કે કુંથુના સ્પર્શથી તને નામમાત્ર દુઃખ થયું છે. તે પણ સહન થતું નથી અને આર્ત – રૌદ્ર ધ્યાનમાં જાય છે. તો તે દુઃખથી તું શત્રુનો આરંભ કરીને મન-વચન-કાય યોગ સમય, આવલિકા, મુહૂર્ત સુધી શબ્દવાળો થઈશ, તેથી તેનું ફળ તારે ઘણાં લાંબા કાળ સુધી વેઠવું પડશે. તે વખતે તેવા દુઃખોને તું શી રીતે સહન કરીશ ?

[૩૬૬] તે દુઃખો કેવા હશે ? ચારગતિ, ૮૪ લાખ યોનિરૂપ અનેક ભવો અને ગર્ભવાસ સહેવો પડશે. જેમાં અહોરાત્ર સતત ઘોર પ્રચંડ, મહાભયંકર દુઃખ સહેવું પડશે. મરી ગયો એમ આર્કંદવું પડશે.

[૩૬૭] નરક કે તિર્યગતિમાં ક્રોધ રક્ષક કે શરણ્ય નથી. બિચારા એકલા-પોતાના શરીરને ક્રોધ સહાયક મળે નહીં ત્યાં કડવા અને આકરા વિરસ પાપના ફળો ભોગવવા પડે.

[૩૬૮] નારકીઓ તલવારની ઘા સમ પત્રવાળા વૃક્ષોના વનમાં છાયાર્થે જાય તો પવનથી પાંદડા શરીરે પડે એટલે શરીરના ટૂકડા થાય. લોહી, પરુ, ચરબીવાળી દુર્ગંધી પ્રવાહવાળી ચૈતરણી નદીમાં તણાવાનું, ચંત્રોમાં પીલાવાનું, કરવતથી કપાવાનું, શાસ્ત્રવીરુક્ષ સાથે આલીંગન, કુંભીમા રંધાવાનું, કાગડાં આદિ પક્ષીની ચાંચના બટકા સહેવાનું સિંહાદિથી ફાડી ખવાવું, આ અને આવા અનેક દુઃખો નરક ગતિમાં પરાધીન પણે ભોગવવા પડે.

[૩૬૯, ૩૭૦] તિર્યયોને નાક-કાન વિંધાવા, વધ-બંધન-આર્કંદન કરતા પ્રાણીના શરીરમાંથી માંસ કાપે, ચામડી ઉતારે, હળ-ગાડાં ખેંચવા, અતિભાર વહેવો, પરોણી ભોંકાવી, ભૂખ-તરસ, લોટાની નાળ પગમાં ખીલીથી જડે, બળાત્કારે બાંધી શસ્ત્રથી

અગ્નિડામ દે. અંકન કરે, બળતરા કરતા પદાર્થો આંખમાં આંજે. ઘટ્યાદિ પરાધિનતાના અને નિર્દયતાથી અનેક દુઃખો તિર્યચભવમાં ભોગવવા પડે.

[૩૭૧] કુંથુના પગના સ્પર્શથી ઉત્પન્ન ખણનું દુઃખ તું અહીં સહેવા સમર્થ નથી, તો પછી ઉપરોક્ત નરક, તિર્યચ ગતિના અતિ ભયંકર મહાદુઃખો આવશે ત્યારે તેનો પાર કેવી રીતે પામીશ ?

[૩૭૨ થી ૩૭૪] નારકી અને તિર્યચના દુઃખો તથા કુંથુના પગના સ્પર્શનું દુઃખ, એ બંનેનું અંતર કેટલું ? મેરુ પર્વતના પરમાણુ અનંતગણા કરીએ તો એક પરમાણુ જેટલું પણ કુંથુના પગનું સ્પર્શ-દુઃખ નથી. આ જીવ લાંબા કાળથી સુખ કાંક્ષી છે, તેમાં પણ તેને દુઃખ પ્રાપ્તિ થાય છે. વળી ભૂતકાલીન દુઃખ સ્મરતા તે અતિ દુઃખી થાય છે. એ રીતે ઘણાં દુઃખના સંકટમાં રહેલ લાખો આપદા યુક્ત એવા સંસારમાં પ્રાણી વસેલો છે. તેમાં અણધાર્યું મધુર્નિદુ પ્રાપ્ત થઈ જાય તો મળેલું સુખ કોઈ જતું ન કરે પરંતુ...

[૩૭૫] જે આત્મા પથ્ય-અપથ્ય, કાર્ય-અકાર્ય, હિત-અહિત, સેવ્ય-અસેવ્ય, આચરણીય-અનાચરણીય તફાવતનો વિવેક ન કરે, તે બિચારા આત્માની ભાવિમાં કેવી સ્થિતિ થાય ?

[૩૭૬] તેથી આ સર્વે હકીકત સાંભળીને, દુઃખાંત શોધકે સ્ત્રી, પરિગ્રહ, આરંભને ત્યાગીને સંયમ-તપની આસેવના કરવી.

[૩૭૭ થી ૩૮૪] જુદા આસને બેઠેલી, શયનમાં સુતેલી, ઉલટું મુખ કરી રહેલી, અલંકારો પહેરેલ કે ન પહેરેલ, પ્રત્યક્ષ નહીં પણ ચિત્રમાં ચિત્રિત હોય. તેવીને પણ પ્રમાદથી જુએ તો દુર્બળ મનુષ્યને આર્કર્ષે છે - જોતાં રાગ થાય છે. ચિત્રામણવાળી ભીંત કે અલંકૃત સ્ત્રીને જોઈને દંષ્ટિ ખેંચી લેવી. કહ્યું છે કે - હાથ, પગ કપાયેલી નાક-હોઠ છેદાયેલી કોટથી સડી ગયેલી તેવી સ્ત્રીને પણ દૂરથી તજવી.

વૃદ્ધા કે પંચાંગથી શૃંગાર ઝરતી ચૌવના, મોટી વયની કુમારી કન્યા, પરદેશ ગયેલ પતિવાળી, બાલ વિધવા, અંતઃપુરની સ્ત્રી, સ્વમત-પરમત પાખંડ ધર્મકથી, દીક્ષિત, કુતરી, ભેંશ, ગાય, ગધેડી, ખચરી, બોકડી, ઘેટી, પત્થરની સ્ત્રી-મૂર્તિ, વ્યભિચારિણી, જન્મરોગીણી, આવી કોઈ પરિચીત કે અજાણી સ્ત્રી હોય, રાત્રે જ્યાં આવ-જા કરતી હોય, દિવસે પણ એકાંત સ્થાને હોય તેવા નિવાસ સ્થાન, ઉપાશ્રય, વસતિને સર્વોપાપથી અત્યંત, અતિ દૂરથી બ્રહ્મચારી તજે.

[૩૮૫] ગૌતમ ! તેમની સાથે માર્ગમાં સહવાસ-સંલાપ ન કરવા, બીજી સ્ત્રી સાથે અર્ધક્ષણ પણ વાર્તાલાપ કે સંચરણ ન કરવું.

[૩૮૬] ભગવન્ ! શું સ્ત્રી તરફ સર્વથા નજર ન જ કરવી ? ગૌતમ ! નજર પણ ન કરવી, ન નીહાળવી. ભગવન્ ! જાણીતી અને વસ્ત્રાલંકાર વિભૂષિત સ્ત્રીને ન જોવી કે વસ્ત્રાલંકાર રહિત હોય તેને ન જોવી ? ગૌતમ ! બંને પ્રકારની સ્ત્રીને ન જોવી. ભગવન્ ! સ્ત્રી સાથે આલાપ-સંલાપ ન કરવો. ના, ન કરવો. સ્ત્રીઓ સાથે અર્ધ ક્ષણ પણ સંવાસ ન કરવો ? ના, ન કરવો. શું માર્ગમાં સ્ત્રી સાથે ચાલી શકાય ?

બ્રહ્મચારીએ ન ચલાય.

[૩૮૬] ભગવન્ ! આપ કેમ કહો છો કે સ્ત્રીના અંગોપાંગ તરફ નજર ન કરવી, તેની સાથે વાતો ન કરવી, વસવાટ ન કરવો, માર્ગમાં એકલા ન ચલાવું ? ગૌતમ ! સર્વ સ્ત્રી સર્વ પ્રકારે અતિ ઉત્કટ મદ અને વિષયાભિલાસના રાગથી ઉત્તેજિત બનેલી હોય છે. સ્વાભાવથી તેણીનો કામાગ્નિ નિરંતર સળગતો રહે છે. વિષયો પ્રતિ તેણીનું ચંચળ ચિત્ત દોડે છે. હૃદયમાં કામાગ્નિ પીડે છે. સર્વ દિશા-વિદિશામાં વિષયોને પ્રાર્થે છે. સર્વ પ્રકારે પુરુષાભિલાષી હોય છે.

તે કારણે જ્યાં સુંદર કંઠથી કોઈ સંગીન ગાય તો તે કદાચ રૂપવાન કે કદરૂપો હોય, તાજા ચૌવન વાળો કે વીતી ગયેલ ચૌવનવાળો હોય, જોયેલ હોય કે ન હોય, ઋદ્ધિવાળો કે વગરનો હોય નવીન સમૃદ્ધિ મેળવેલ હોય કે ન હોય, કામભોગથી કંટાળેલો કે વિષયાભિલાષી હોય, જર્જરીત દેહ હોય કે મજબૂત બાંધાવાળો, મહાસત્ત્વી હોય કે હીનસત્ત્વી, મહા પરાક્રમી હોય કે કાયર, શ્રમણ હોય કે ગૃહસ્થ બ્રાહ્મણ હોય કે નિર્દિત અદમ્ય હીનજાતિક, ત્યાં પોતાની શ્રોત યક્ષુ રસના દ્રાણ સ્પર્શન ઇન્દ્રિયના ઉપયોગથી તુરંત જ વિષય પ્રાપ્તિ માટે તર્ક, વિતર્ક, વિચાર અને એકાગ્રચિત્ત વાળી બનશે. તેનાથી તેણીનું ચિત્ત ક્ષોભાયમાન થશે. વળી ચિત્તમાં મને આ મળશે કે નહીં તેવી દ્વીધામાં પડશે.

ત્યાર પછી શરીરે પરસેવો છૂટશે. પછી આલોક-પરલોકમાં આવી અશુભ વિચારણાથી નુકસાન તશે. તેના વિપાકો ઓછા વત્તા પ્રમાણમાં ભોગવવા પડશે. તે વાત તે સમયે તેના મગજમાંથી ભુંસાઈ જાય છે. જેવું એ વિસરાઈ જાય કે લજ્જા, ભય, અપયશ, અપકીર્તિ, મર્યાદાનો ત્યાગ કરીને ઈંચા સ્થાનેથી નીચા સ્થાને બેસી જાય છે. પરિણામની અપેક્ષાથી હલકા પરિણામવાળો તે સ્ત્રીનો આત્મા થાય છે, તેટલામાં અસંખ્યાના સમય અને આવલિકા વીતી જાય છે.

જેટલામાં અસંખ્યાતા સમય અને આવલિકા ચાલી જાય છે. તેટલામાં પ્રથમ સમયથી કર્મની જે સ્થિતિ બંધાય છે. અને બીજે, ત્રીજે સમયે, એમ દરેક સમયે યાવત્ અનંત સમયો ક્રમશઃ પસાર થાય છે. ત્યારે આગળના સમયે સમયે સંખ્યાત-અસંખ્યાત-અનંત ગુણ કર્મ સ્થિતિ એકઠી કરે છે. યાવત્ અસંખ્યાત ઉત્સર્પિણી અવસર્પિણી પસાર થાય ત્યાં સુધી નારક-તિર્યચની ઉત્કૃષ્ટ કર્મ સ્થિતિ ઉપાર્જન કરે. આ પ્રમાણે સ્ત્રી વિષયક સંકલ્પાદિ યોગે કોડો લાખ કાળયક સુધી ભોગવવા યોગ્ય ઉક્તિ સ્થિતિ ઉપાર્જે છે.

ત્યાંથી નીકળીને ભવાંતરમાં કેવી સ્થિતિ અનુભવી પડે તે જણાવે છે – સ્ત્રી પ્રતિ દૈષ્ટિ કે કામરાગથી, તે પાપની પરંપરાથી કદરૂપતા, શ્યામ દેહી, તેજ-કાંતિ રહિત, લાલ્ય-શોભા રહિત, વિનષ્ટ તેજ-સૌભાગ્ય, તેને જોઈ બીજા ઉદ્વેગ પામે તેવા શરીરવાળો થાય છે. તેની સ્પર્શેન્દ્રિય સીદાય છે, પછી નેત્રો અંગોપાંગ જોવાને રાગવાળા અને લાલ વર્ણી બને છે. મદપૂર્ણ બને છે.

કામની રાગાંધતાથી અતિ ભારે દોષો, બ્રહ્મવ્રત ભંગ, નિયમભંગને ગણતી

નથી, અતિ ધોર પાપ કર્માચરણને, શીલખંડનને ગણકારતી નથી, સર્વથી ચડીયાતા પાપકર્માચરણો, સંયમ વિરાધના ગણકારતી નથી. ધોર અંધકારપૂર્ણ નારકીરૂપ પરલોકના ભયને ગણતી નથી આત્માને ભૂલી ઝાય છે, પોતાના કર્મો અને ગુણ સ્થાનકને નથી ગણતી. દેવાદિને અલંઘનીય એવી જિનાજ્ઞાને ગણતી નથી. ચોચાંશી લાખ યોનિમાં લાખો વખત પરિવર્તન અને ગર્ભ પરંપરા અનંતી વખત કરવાની વાત વીસરી જાય છે, અર્ધપલકારો કાળ પણ જેમાં સુખ નથી અને ચારે ગતિમાં એકાંત દુઃખ છે તે દેખવા લાયક ન દેખતી, ન દેખવા યોગ્ય દેખે છે.

સર્વજન સમુદાય એકઠો થયેલ છે. તેની વચ્ચે બેઠેલી, ઉભેલી, આડી પડેલી, સુતેલી કે ચાલતી સર્વ લોકોથી જોવાતી ઝગમગાટ કરતા સૂર્યના કિરણોના સમૂહથી દશે દિશામાં તેજરાશિ ફેલાવા છતાં પોતે એમ માનતી કે સર્વ દિશાઓ અંધકારમય જ છે. રાગાંધ અને કામાંધ બનેલી એમ માનતી કે જાણે કોઈ દેખતું કે જાણતું નથી. રાગાંધ થયેલી તે અતિ મહાભારે દોષવાળા વ્રત ભંગ, શીલખંડન, સંયમ વિરાધના, પરલોક ભય, આજ્ઞા ભંગ આજ્ઞા અતિક્રમણ, સંસારમાં અનંત કાલ ભ્રમણ તે રૂપ ભય દેખતી નથી, ગણ કરતી નથી. ન જોવા લાયક જીવે છે. સર્વને પ્રત્યક્ષ સૂર્યની હાજરી છતાં સર્વ દિશાભાગોમાં અંધકાર વ્યાપેલો માને છે.

જેનો સૌભાગ્યાતિશય સર્વથા ઉડી ગયો છે, પડેલા મુખવાળી, ફીક્કા-કરમાયેલા દુર્દર્શનીય વદનકમળવાળી થાય છે. ત્યારે અતિ તરફડતી થાય છે. વળી તેના કમલપુટ, નિતંબ, વસ્ત્રિપ્રદેશ, જઘન, બાહુ, વક્ષસ્થળ, કંઠ પ્રદેશ ધીમે ધીમે સ્ફૂરાયમાન થાય છે. પછી ગુપ્ત અને પ્રગટ અંગો વિકારી બને છે. તેના સર્વે અંગોપાંગ કામદેવના બાણોથી ભેદાઈને જર્જરિત સમાન થાય છે. આખા દેહ પર રોમાંચ ખડા થાય છે. મદનના બાણથી ભેદાઈને શરીર જર્જરિત થાય તેટલામાં શરીરમાં રહેલી ધાતુઓ કંઈક ચલાયમાન થાય છે.

ત્યાર પછી શરીર પુદ્ગલ, નિતંબ, સાથળ, બાહુ કામદેવના બાણથી અતિ પીડાય છે. શરીર પરનો કાબુ સ્વાધીન રહેતો નથી. નિતંબ અને શરીરને મહામુશ્કેલીથી ધારણ કરે છે. તેમ કરતાં પોતાની શરીર અવસ્થાની સ્થિતિ પોતે જાણી કે સમજી શકતી નથી, પછી બાર સમયમાં શરીરથી કંઈક નિશ્ચેત થઈ જાય છે. શ્વાસોચ્છવાસ સ્ખલિત થાય અને મંદમંદ લે છે.

આવી વિચિત્ર પ્રકારે અવસ્થા, કામચેષ્ટા પામે છે. અને જાણે કોઈ વળગાળ વળગ્યો હોય ચપળ પિશાએ વિશા યે શરીરમાં પ્રવેશ રક્યો હોય તેમ સંબંધ વગરની વાણી બબડે છે. મનફાવે તેવો બકવાસ કરે છે અર્થાત્ કામવાસ્થામાં ગમે તેમ અસંબંધ વચનો બોલે. કામ સમુદ્રના વિષમાં વર્તમાં અથડાતી મોહોત્પાત કામ વચનોથી દેખેલ કે ન દેખેલ મનોહર રૂપવાળા કે વગરના યુવાન કે યુવાની રહિત, ઉગતી જુવાની કે મહા પરાક્રમીને, હીન સત્ત્વી કે સત્પુરુષને કે પછી બીજા કોઈ નિર્દિંત અધમ, હીન જાતિક પુરુષને કામાભિપ્રાયથી ભય પામતી પામતી સંકોચાતી સંકોચાતી આમંત્રીને બોલાવે છે. એમ સંખ્યાતા ભેદવાળા રાગયુક્ત સ્વર અને કરાક્ષ

દષ્ટિથી તે પુરુષને બોલાવે છે અને તેનું રાગથી નિરીક્ષણ કરે છે.

તે સમયે નારકી અને તિર્યચ બંને ગતિને યોગ્ય અસંખ્યાની ઉત્સર્પિણી અવસર્પિણી કે કાળાયક પ્રમાણની ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિવાળા પાપ કર્મ બાંધે. પણ કર્મબંધ સ્પૃષ્ટ ન કરે હવે તે જે સમયે પુરુષ શરીરના અવયવને સ્પર્શવા સન્મુખ થાય, પણ હજુ સ્પર્શે કર્યો નથી. તે સમયની કર્મ સ્થિતિ બદ્ધ સ્પૃષ્ટ કરે પણ બદ્ધ નિકાચિત ન કરે.

[૩૮૮] હે ગૌતમ ! આવા સમયે જે પુરુષ સંયોગાધીન થઈ, તે સ્ત્રીનો યોગ કરે, સ્ત્રીને આધીન થઈ કામ સેવન કરે તે અધન્ય છે. સંયોગ કરવો કે ન કરવો તે પુરુષાધીન છે. તેથી જે ઉત્તમ પુરુષ સંયોગાધીન ન થાય તે ધન્ય છે.

[૩૮૯] ભગવન્ ! કયા કારણે એમ કહ્યું ? ગૌતમ ! બદ્ધ કર્માવસ્થા સુધી પહોંચેલી તે પાપી સ્ત્રી પુરુષનો સંગ પામે તો કર્મ નિકાચિતપણે પરિણમે, બદ્ધ સ્પૃષ્ટ નિકાચિત કર્મથી બિચારી તેવા પ્રકારના અધ્યવસાય પામીને તેનો આત્મા સ્થાવર પણામાં અનંતકાળ સુધી પરિભ્રમણ કરે, પણ બેઘંદ્રિયત્વ ન પામે. એ પ્રમાણે મહા કષ્ટે અનંતા કાળે એકેન્દ્રિય પણાની ભવસ્થિતિ ભોગવીને એકેન્દ્રિયપણાનું કર્મ ખપાવે. પછી બે ત્રણ-ચાર ઇન્દ્રિયપણું કલેશથી ભોગવીને પંચેન્દ્રિય મનુષ્યપણામાં કદાચ આવી જાય તો પણ દુર્ભાગી સ્ત્રીપણું પામે છે.

નપુંસકપણે ઉત્પન્ન થાય. વળી તિર્યચપણામાં અપાર વેદના ભોગવે. નિરંતર હાહાકાર કરતી, વળી જ્યાં કોઈ શરણ્ય નથી. સ્વાને પણ સુખ જે ગતિમાં જોવા ન મળે, હંમેશાં સંતાપ ભોગવતા અને ઉદ્વેગ પામતા હોય, સગા-સ્નેહી-સ્વજન આદિથી રહિત જન્મપર્યંત કુત્સનીય, ગર્હણીય નિંદનીય, તિરસ્કરણીય એવા કર્મો કરીને, અનેકની ખુશામતો કરીને, સેંકડો મીઠા વચનોથી આજીજી કરીને તે લોકોના પરાભવ વચન સાંભળીને મહામુસીબતે ઉદરપોષતા ચારે ગતિમાં ભટકવું પડે છે.

ગૌતમ ! બીજું એ સમજવાનું કે જે પાપી સ્ત્રીએ બદ્ધ સ્પૃષ્ટ અને નિકાચિત કર્મ સ્થિતિ ઉપાર્જન કરી તે સ્ત્રીની અભિલાષા કરનાર પુરુષ પણ તેની સ્થિતિ કરતાં ઉત્કૃષ્ટ કે ઉત્કૃષ્ટતમ એવી અનંત કર્મસ્થિતિ ઉપાર્જે, તેને બદ્ધ સ્પૃષ્ટ અને નિકાચિત કરે. તે કારણે ગૌતમ ! એમ કહ્યું કે જે પુરુષ તેનો સંગ કરે છે તે અધન્ય છે. કરતો નથી તે ધન્ય છે.

[૩૯૦] ભગવન્ ! કેટલાં પ્રકારના પુરુષ છે. જેથી આપ આમ કહો છો ? ગૌતમ ! છ પ્રકારના - અધમાધમ, અધમ, વિમધ્યમ, ઉત્તમ, ઉત્તમોત્તમ, સર્વોત્તમ.

[૩૯૧] એમાં જે સર્વોત્તમ પુરુષ કહ્યો, જે જેના પાંચે અંગો ઉત્તમ રૂપ લાવણ્ય યુક્ત હોય. નવચૌવનવચ પામેલ હોય, ઉત્તમ રૂપ લાવણ્ય કંતિયુક્ત સ્ત્રી પરાણે પણ પોતાના ખોળામાં સો વર્ષ સુધી બેસાડીને કામ ચેષ્ટા કરે તો પણ તે પુરુષ તે સ્ત્રીની અભિલાષા ન કરે.

ઉત્તમોત્તમ પુરુષ તે સ્ત્રીની અભિલાષા ન કરે, પણ કદાચ ચપટીના ત્રીજા ભાગ જેટલા અલ્પ મનથી માત્ર એક સમયની અભિલાષા કરે, પણ બીજા જ સમયે

મનને રોકીને પોતાના આત્માને નિંદીને ગર્હે. પણ ફરી તે જન્મમાં બીજી વખત સ્ત્રીની અભિલાષા મનથી પણ ન કરે.

[૩૯૨] વળી જે ઉત્તમોત્તમ પ્રકારના પુરુષ હોય તે અભિલાષા કરતી સ્ત્રીને જોઈને ક્ષણવાર કે મુહૂર્ત સુધી દેખીને મનથી પણ તેને ન ઇચ્છે. પ્રહર કે અર્ધ પ્રહર સુધી તે સ્ત્રી સાથે અયોગ્ય કર્મ ન સેવે.

[૩૯૩] જો તે બ્રહ્મચારી હોય કે અભિગ્રહ પ્રત્યાખ્યાન કરેલ હોય કે તે બંને ન હોય તો પોતાની પત્નીના વિષયમાં ભજના, તે કામભોગમાં તીવ્ર અભિલાષી ન હોય. ગૌતમ ! આ પુરુષને કર્મનો બંધ થાય, પણ તે અનંત સંસારમાં રખડવા યોગ્ય કર્મ ન બાંધે.

[૩૯૪] વળી જે વિમધ્યમ પુરુષ હોય તે સ્વપત્ની સાથે આ પ્રમાણે કર્મ સેવન કરે, પણ પરસ્ત્રી સાથે તેવું અયોગ્ય કર્મ ન સેવે. પરંતુ પરસ્ત્રી સાથે આવો પુરુષ જો પછી ઉગ્ર બ્રહ્મચારી ન થાય તો અધ્યવસાય વિશેષ અનંત સંસારી થાય કે ન પણ થાય. અનંત સંસારી કોણ ન થાય ? કોઈ તેવો ભવ્ય આત્મા જીવાદિ નવ પદાર્થોનો જાણકાર હોય, આગમશાસ્ત્રાનુસાર ઉત્તમ સાધુને ધર્મોપકારી, આહારાદિ દાન દેનાર, દાનાદિ ચતુર્વિધ ધર્મનું યથાશક્તિ અનુષ્ઠાન કરતો હોય. કોઈપણ પ્રકારે ગમે તેવા સંકટમાં પણ ગૃહીત નિયમો અને વ્રતોનો ભંગ ન કરે તો શાતા ભોગવતો પરંપરાએ ઉત્તમ મનુષ્યત્વ કે ઉત્તમ દેવત્વ, તેમજ સમ્યક્ત્વથી પ્રતિપતિત થયા સિવાય નિર્સર્ગ કે આભિગમિક સમ્યક્ત્વ થઈ ઉત્તરોત્તર ૧૮૦૦૦ શીલાંગધર થઈ આશ્રવ દ્વારોનો બંધ કરીને કર્મરજ અને પાપમલથી રહિત બની પાપ ક્રમોને ખપાવીને સિદ્ધિગતિ પામે.

[૩૯૫] જે અધમપુરુષ હોય તે સ્વ કે પર સ્ત્રીમાં આસક્ત મનવાળો હોય, દરેક સમયમાં કુર પરિણામ જેના ચિત્તમાં ચાલુ હોય આરંભ-પરિગ્રહાદિ વિશે તત્ત્વીન મનવાળો હોય. તેમજ વલી જે અધમાધમ પુરુષ હોય તે મહાપાપ કર્મ કરનાર સર્વ સ્ત્રીઓનો વચન, માયા, કાયાથી ત્રિવિધે દરેક સમય અભિલાષ કરે. અત્યંત કુર અધ્યવસાયોથી પરિણામેલા ચિત્તવાળો આરંભ પરિગ્રહમાં આસક્ત રહીને પોતાનો આયુષ્ય કાલ ગમન કરે છે. આ પ્રમાણે અધમ અને અધમાધમ બંનેનું અનંત સંસારીપણું સમજવું.

[૩૯૬] ભગવન્ ! જે અધમ અને અધમાધમ પુરુષ બંનેનું એક સરખું અનંત સંસારીપણું આમ જણાવ્યું. તો અધમ અને અધમાધમ વચ્ચે તફાવત શો ? ગૌતમ ! અધમપુરુષ સ્વ કે પરસ્ત્રીમાં આસક્ત મનવાળો, કુર પરિણામ ચિત્ત, આરંભ-પરિગ્રહ તત્ત્વીન હોવા છતાં પણ દીક્ષિત સાધ્વી તેમજ શીલસંરક્ષણની ઇચ્છાવાળો હોય, પૌષ્ઠ-વ્રત-ઉપવાસ પ્રત્યાખ્યાનમાં ઉદમવાળી દુઃખી ગૃહસ્થ સ્ત્રીના સહવાસમાં આવી પડી હોય, તેને અયોગ્ય અતિચારની માંગણ કરે, પ્રેરણા કરે, આમંત્રણ કરે, પ્રાર્થના કરે તો પણ કામવશ બની દુરાચાર ન સેવે.

પરંતુ જે અધમાધમ પુરુષ હોય તે પોતાની માતા, બહેન વગેરે ચાવત્ દીક્ષિત સાધ્વીની સાથે પણ શારીરિક અયોગ્ય અનાચાર સેવન કરે. તે કારણે તેને મહાપાપી

અધમાધમ પુરુષ કહ્યો.

જે અધમ પુરુષ છે તે અનંતા કાળે બોધિ પ્રાપ્ત કરી શકે છે, પણ મહાપાપ કર્મકર્તા દીક્ષિત સાધ્વી સાથે પણ કુર્મ કર્તા અધમાધમ પુરુષ અનંતી વખત અનંત સંસારમાં રખડે તો પણ બોધિ પામવા અધિકારી બનતો નથી. એ બીજો તફાવત જાણવો.

[૩૯૭] આ છ પુરુષોમાં સર્વોત્તમ પુરુષ તેને જાણવા કે જેઓ છન્નસ્થ વીતરાગપણું પામ્યા હોય, જે ઉત્તમોત્તમ પુરુષ કહેલા છે તે તેમને જાણવા કે જેઓ ઋદ્ધિ રહિત ઇત્યાદિથી લઇને ઉપશામક અને ક્ષાપક મુનિવરો હોય. તેમજ ઉત્તમ તેમને જાણવા કે જેઓ અપ્રમત મુનિવર હોય, આ પ્રમાણે આ પુરુષોની નિરૂપણા કરવી.

[૩૯૮] જેઓ વળી મિથ્યાદૈષ્ટિ થઇને ઉગ્ર બ્રહ્મચર્યા હોય, હિંસા-આરંભ-પરિગ્રહના ત્યાગી તે મિથ્યાદૈષ્ટિ જ છે. સમ્યક દૈષ્ટિ નથી, તેમને જુવાદિ નવ પદાર્થોના સદ્ભાવનું જ્ઞાન હોતું નથી, તેઓ ઉત્તમ પદાર્થ મોક્ષને અભિનંદતા કે પ્રશંસતા નથી. તેઓ બ્રહ્મચર્ય – હિંસાદિ પાપનો પરિહાર કરીને તે ધર્મના બદલામાં આગળના ભવ માટે દિવ્ય ઔદારિક વિષય ભોગો પ્રાર્થે છે. નિયાણું કરીને દેવાંગનાઓ મેળવે એટલે બ્રહ્મચર્યથી ભ્રષ્ટ થાય, સંસારના પૌદ્ગલિક સુખો મેળવવાની ઇચ્છાથી નિયાણું કરે.

[૩૯૯] વિમધ્યમ પુરુષો તે કહેવાય જેઓ તેવા પ્રકારના અધ્યવસાય અંગીકાર કરીને શ્રાવકના વ્રતો સ્વીકાર્યા હોય.

[૪૦૦] જે અધમ અને ધમાધમ છે, તેઓ એકાંતે સ્ત્રીઓ માટે કહ્યું તેમ કર્મ સ્થિતિ ઉપાર્જે. વિશેષ એ કે પુરુષને સ્ત્રીઓના રાગોત્પાદક સ્તન, મુખાદિ અવયવો યોનિ આદિ અંગો ઉપર અધિક રાગ ઉત્પન્ન થાય છે. આ પ્રમાણે પુરુષોના છ પ્રકારો જણાવ્યા.

[૪૦૧] ગૌતમ ! કેટલીક સ્ત્રી ભવ્ય, દંટ સમકિતી હોય છે. તેઓ સર્વોત્તમ પુરુષની કક્ષામાં આવે, પણ બધી સ્ત્રી તેવી ન હોય.

[૪૦૨] ગૌતમ ! જે સ્ત્રીને ત્રણ કાળ પુરુષ સંયોગની પ્રાપ્તિ ન થઈ, પુરુષ સંયોગ સંપ્રાપ્તિ સ્વાધીન છતાં પંદરમાં સમયે પણ પણ પુરુષ સાથે મેળાવ ન થયો. તો જેમ ઘણાં કાષ્ઠ, વૃણ, ઇંધણથી ભરપૂર કોઇ ગામ, નગર કે અરણ્યમાં અગ્નિ સળગ્યો, ત્યારે પ્રચંડ પવન ફૂંકાયો, અગ્નિ વિશેષ પ્રદીપ્ત થયો. બાળી-બાળીને લાંબા કાળે તે અગ્નિ સ્વયં ઓલવાઇને શાંત થાય, તેમ સ્ત્રીનો કમાગ્નિ પ્રદીપ્ત થઇ વૃદ્ધિ પામે છે. પણ ચોથા સમયે શાંત થાય. એ પ્રમાણે યાવત્ સત્તાવીશમાં સમયે શાંત થાય, જે રીતે દીપશિખા એકદમ અદ્રશ્ય થયેલ જણાય, પણ ફરી તેલ પુરવાથી કે સ્વયં કે તેવા ચૂર્ણના યોગથી પાછી પ્રગટ થઇને પ્રચલાયમાન થતી સળગવા લાગે. તેમ સ્ત્રી પણ પુરુષ દર્શનથી કે વાતચીતથી તેના આકર્ષણ-મદ-કંદર્પથી તેનાં કમાગ્નિ સતેજ થાય છે, ફરી પણ જાગ્રત થાય છે.

[૪૦૩] ગૌતમ ! આવા સમયે જો સ્ત્રી ભય, લજ્જા, કુળ-કલંકનો દોષ ધર્મશ્રદ્ધા

આદિથી કામવેદના સહી લે, અસભ્યાચરણ ન સેવે, તે સ્ત્રી ધન્ય છે. પુન્યવંતી, વંદનીય, પૂજ્ય, દર્શનીય, સર્વ લક્ષણવાળી, સર્વ કલ્યાણ સાધિકા, સર્વોત્તમ મંગલનિધિ શ્રુત દેવતા, સરસ્વતી પવિત્ર દેવી, અચ્યુતા, ઇંદ્રાણી, પરમ પવિત્રા, ઉત્તમા છે. સિદ્ધિ-મુક્તિ-શાસ્વતા-શિવગતિ નામે સંબોધ્યા છે.

[૪૦૪] જો તે સ્ત્રી વેદના ન સહે, અકાર્યાચરણ કરે, તો તે સ્ત્રી અધન્યા, અપુન્યવંતી, અપૂજ્યા, અદર્શનીય, અલક્ષણી, ભંગ ભાગ્યા, સર્વે અમંગલ અને અકલ્યાણના કારણવાળી, શીલ-બ્રષ્ટા, આચાર બ્રષ્ટા, નિંદનીયા, તિરસ્કાર્ય, ઘૃણા યોગ્યા, મહાપાપીણી અપવિત્રા છે. ગૌતમ ! સ્ત્રીઓ આપલ્ય, ભય, કાયરતા, લોલુપતા, ઉન્માદ, કંદર્પ, અભિમાન, પરાધીનતા, અને બળાત્કારથી જાણી જોઈને આ સ્ત્રીઓ શીલ-સંયમથી બ્રષ્ટ થાય છે. દૂરસ્થ માર્ગ, ગામ, નગર રાજધાનીમાં વંશ તજ્યા વિના પુરુષ સાથે અયોગ્ય આચરણ કરે, વારંવાર પુરુષ ભોગવવા અભિલાષે, પુરુષ સાથે કીડા કરે તો પૂર્વે કહ્યા પ્રમાણે તે પાપિણી દેખવા લાયક પણ નથી.

તે જ પ્રમાણે કોઈક સાધુ તેવી સ્ત્રીને જુએ પછી ઉન્માદ, અભિમાન, કંદર્પ, પરાધીનતા અને સ્વદયગ્રાથી જાણી જોઈને, પાપના ડર વિના કોઈક આચાર્ય સાધુ, રાજાથી પ્રશંસિત, વાયુલબ્ધિક, તપલબ્ધિક, યોગ લબ્ધિક, વિજ્ઞાનલબ્ધિક, યુગ પ્રધાન, પ્રવચન પ્રભાવક એવા મુનિ પણ જો તે કે બીજી સ્ત્રી સાથે રમણ કરે, અભિલાષા કરે, ભોગવવા ઇચ્છે, ભોગવે ચાવત્ અતિ રાગથી અનાચરણીય સેવે, તો તે મુનિ અતિ દુષ્ટ, તુચ્છ, ક્ષુદ્રલક્ષણ અધન્ય, અવંદનીય અદર્શનીય, અહિતકારી, અપ્રશસ્ત, અકલ્યામકર, અમંગલ, નિંદનીય, ગર્હણીય, તિરસ્કાર્ય, દુગંધનીય, પાપી-મહાપાપી-અતિ મહાપાપી, બ્રષ્ટશીલ, બ્રષ્ટ ચારિત્રી, તથા મહાપાપકર્મ કરનાર છે.

તેથી જ્યારે તે પ્રાયશ્ચિત્તાર્થે તૈયાર થાય ત્યારે મંદજાતિ કે અશ્વવત્, વજ્રઘ્નનારાયસંઘાયણી, ઉત્તમ પરાક્રમી, ઉત્તમ સત્ત્વવાળા, ઉત્તમ તત્ત્વજ્ઞાતા, ઉત્તમ વીર્ય, સામર્થ્યવાન ઉત્તમ સંયોગવાળા ધર્મશ્રદ્ધા વાળા, પ્રાયશ્ચિત્ત કરતી વેળા ઉત્તમ સમાધિચરણ સ્થિતિ અનુભવતા હોય છે. ગૌતમ ! તેથી તેવા સાધુને શાસ્ત્રોમાં મહાનુભાવ, પાપ સ્થાનક પરિહારી, બ્રહ્મચર્ય ગુપ્તિ પાલકાદિ ગુણવાળા કહ્યા છે.

[૪૦૫] ભગવન્ ! શું પ્રાયશ્ચિત્તથી શુદ્ધિ થઈ જાય ? ગૌતમ ! કેટલાંકની થાય અને કેટલાંકની ન થયા. ભગવન્ ! એમ કેમ કહો છો ? ગૌતમ ! જે કોઈ પુરુષ માયા, દંભ, કપટ, ઠગવાના સ્વભાવાળા હોય, વફાચારી હોય, તે આત્મા શલ્ચિત રહીને પ્રાયશ્ચિત્ત સેવે છે. તેનું અંતઃકરણ વિશુદ્ધ ન હોવાથી કલુષિત આશય છે તેથી તેમની શુદ્ધિ થતી નથી. કેટલાંક આત્મા સરળ હોય છે. જેથી જેમ દોષ લાગ્યો હોય તેમ ગુરુને યથાર્થ નિવેદન કરે છે. તેથી તેઓ નિશલ્ચ, નિઃશંક તદ્દન સ્પષ્ટપણે પ્રગટ આલોચના સ્વીકારી યથોક્ત પ્રાયશ્ચિત્ત સેવે. તે નર્મળતા નિષ્કલુપતાથી વિશુદ્ધ થાય છે. તે કરે એમ કહેવાય છે કે નિઃશલ્ચાશય શુદ્ધ થાય, શલ્ચિત શુદ્ધ ન થાય.

[૪૦૬, ૪૦૭] ગૌતમ ! આ સ્ત્રીઓ પુરુષો માટે સર્વે પાપ કર્મોની, સર્વે અધર્મોની

ઘનવૃષ્ટિરૂપ વસુધારા સમાન છે, મોહ અને કર્મરજના કાદવની ખાણ સમાન, સદ્ગતિના માર્ગની અર્ગલા, નરક માટે નિસરણી, ભૂમિહીન વિષવેલ, અગ્નિહીન અંબાડિયું, ભોજન રહિત વિસૂચિક, નામહીન વ્યાધિ, ચેતનારહિત મૂર્છા, ઉપસર્ગ રહિત મરકી, બેડી રહિત કેદ, દોરડા રહિત ફાંસો, અકસ્માત મૃત્યુ, એ સર્વે ઉપમા સ્ત્રીને લાગુ પડી શકે. આવા અસુંદર વિશેષણવાળી સ્ત્રી સાથે પુરુષે મનથી પણ ભોગ ચિંતા ન કરવી, અધ્યવસાય ન કરવો, પ્રાર્થના ધારણા વિકલ્પ - સંકલ્પાદિ ત્રિવિધે ન કરવા.

ગૌતમ ! જેમ કોઈ વિદ્યા કે મંત્રના અધિષ્ઠાતા તેના સાધકની ખરાબ હાલત કરે, તેમ સ્ત્રી પણ પુરુષની દુર્દશા કરીને કલંક ઉત્પાદક થાય છે. હિંસાનો સંકલ્પ કરનારને જેમ ધર્મ ન સ્પર્શે તેમ સ્ત્રીના સંકલ્પ કર્તાને ધર્મ ન સ્પર્શે. ચારિત્રમાં સ્ખલના થઈ હોય તો સ્ત્રીના સંકલ્પવાળાને આલોચના, નિંદા, ગ્રહા, પ્રાયશ્ચિત્તનો અધ્યવસાય ન થાય. આલોચનાદિ ન કરવાથી અનંત કાળ સુધી દુઃખ સમૂહવાળા સંસારમાં ભ્રમવું પડે છે. પ્રાયશ્ચિત્ત વિશુદ્ધિ કરી હોવા છતાં પણ ફરી તેના સંસારમાં આવવાથી અસંયમ પ્રવૃત્તિ કરવી પડે છે. મહાપાપ કર્મરાશિસમ, સાક્ષાત્ હિંસા પિશાચિણીસમ, ત્રણે લોકથી તિરસ્કાર પામેલી, પરલોકના નુકસાનને ન જોનારા, ધોરંધકાર પૂર્ણ નરકાવાસ સમ, નિરંતર અનેક દુઃખના નિધાન સમ, સ્ત્રીના અંગોપાંગ, મર્મસ્થાનો કે તેના રૂપ લાવણ્ય-મીઠી વાચાળતા કે કામરાગ વૃદ્ધિ કર તેના દર્શનનો અધ્યવસાય પણ ન કરવો.

[૪૦૮] ગૌતમ ! સ્ત્રીઓ પ્રલયકાળની રાત્રિ સમ હંમેશાં અંધકાર અજ્ઞાનથી ટિંપાયેલ હોય છે. વિજળી સમ કાળમાં જોતાં જ નાશ પામવાના સ્નેહ સ્વભાવવાળી, શરણાગત ઘાતકની જેમ તત્કાળ જન્મ આપેલ બળકડા જીવનું જ ભક્ષણ કરનાર સમ મહાપાપ કરનારી સ્ત્રીઓ હોય છે. પવનયોગે ઉછળતી લવણ સમુદ્રવેળા સમાન અનેક પ્રકારના તરંગોની શ્રેણીની જેમ એક સ્થાને એક સ્વામીના વિશે સ્થિર મન કરીને ન રહેનારી, સ્વયંભૂરમણ સમુદ્ર માફક સ્ત્રીઓનું હૃદય અતિ ગૂઢ હોય છે, જેથી તેને પરખવું મુશ્કેલ છે. સ્ત્રીઓ પવનસમાન ચંચળ સ્વભાવી, અગ્નિ સમ સર્વ ભક્ષી, વાયુ જેમ સર્વને સ્પર્શ કરનારી, ચોરની જેમ પરપદાર્થ પ્રાપ્તિની લાલસાવાળી હોય છે.

કુતરાને રોટલાંનો ટુકડો આપો એટલો વખત મિત્ર બની જાય, તેમ જ્યાં સુધી સ્ત્રીને ઘન આપો, ત્યાં સુધી મૈત્રી રાખનારી પછી વૈરિણી થનારી. મત્સ્યો મોખામાં ભેગા થઈ કાંઠે છુટા પડે તેમ નજીક હોય ત્યાં સુધી સ્નેહ રાખનારી, દૂર જતાં ભૂલી જનારી હોય છે. આ રીતે અનેક લાખો દોષોથી ભરેલા એવા અંગોપાંગવાળી, બાહ્ય અને અભ્યંતર અવિનયરૂપ મહાપાપકારી, વિષયની વેલડી, અવિનયના કારણે અનર્થના સમૂહને ઉત્પન્ન કરનારી સ્ત્રીઓ હોય છે.

જે સ્ત્રીના શરીરથી નિરંતર ઝરતા દુર્ગન્ધી, અશુચિ, સડેલ, કુત્સનીય, નિંદનીય, તિરસ્કારણીય અંગોપાંગવાળી, પરમાર્થથી વિચારતા તેના અંદર અને

બહારના શરીરના અવયવોથી જ્ઞાત, મહાસત્ત્વશાળી, કામદેવથી કંટાળેલા, વૈરાગ્ય પામેલા આત્માઓને જ્ઞાત, સર્વોત્તમ ઉત્તમ ધર્માધર્મ સ્વરૂપ સમજેલાને આવા પ્રકારની ઉક્ત સ્ત્રીની અભિલાષા ક્ષણવાર પણ કેમ થાય ?

[૪૦૯, ૪૧૦] જેની અભિલાષા પુરુષ કરે છે, તે સ્ત્રીની યોનિમાં પુરુષના એક સંયોગમાં નવ લાખ પંચેન્દ્રિય સંમૂર્છિમ જીવોનો વિનાશ થાય છે. તે જીવો અત્યંત સૂક્ષ્મ સ્વરૂપ હોવાથી ગ્રમયદ્વુથી બેઈ શકતા નથી. તેથી કહે છે કે - સ્ત્રી સાથે એક કે અનેકવાર વાત ન કરવી. તેના અંગોપાંગ રાગથી ન નીરખવા, યાવત્ બ્રહ્મચારી પુરુષે માર્ગમાં સ્ત્રી સાથે ગમન ન કરવું.

[૪૧૧] ભગવન ! સ્ત્રી સાથે સંલાપ ન કરવો, અંગોપાંગ ન જોવા કે મૈથુન સેવન તજવું ? ગૌતમ ! તે બધું છોડવું. ભગવન ! સ્ત્રીના સમાગમરૂપ મૈથુન જવું કે ઘણાં પ્રકારે સચિત્ત-અચિત્ત વસ્તુ વિષયક મૈથુન પરિણામ ત્રિવિધે સર્વથા યાવજજીવન તજવા ? હે ગૌતમ ! તે સર્વે સર્વ પ્રકારે ત્યાગ કરવા.

ભગવન ! જે કોઈ સાધુ-સાધ્વી મૈથુન સેવે, તે વંદન કરાવે ? ગૌતમ ! જે કોઈ સાધુ-સાધ્વી દિવ્ય-માનુષી કે તિર્યચ સંગથી યાવત્ હસ્તકર્માદિ સચિત્ત વસ્તુ વિષયક દુષ્ટાધ્યવસાયથી ત્રિવિધે પોતે મૈથુન સેવે, બીજાને પ્રેરીને મૈથુન સેવડાવે, સેવતાને સારા માને, કૃત્રિમ અને સ્વાભાવિક ઉપકરણથી તે જ પ્રમાણે ત્રિવિધ-ત્રિવિધે મૈથુન સેવે-સેવડાવે-અનુમોદે, ને સાધુ-સાધ્વી દુરંત વિપાકી, અસુંદર, અતિ ખરાબ, અદર્શનીય, સંસાર માર્ગ સેવી, મોક્ષમાર્ગથી દૂર, મહાપાપકર્મા છે. તે વંદન કરવા-કરાવવા કે કરનારને સારો માનવા લાયક નથી. ત્રિવિધે અવંધ છે. જ્યાં સુધી પ્રાયશ્ચિત્ત કરી વિશુદ્ધ ન થાય, ત્યાં સુધી બીજા પાસે વંદન ન કરાવે.

ભગવન ! એવાને વંદન કરનાર શું મેળવે ? ૧૮૦૦૦ શીલાંગઘારી મહાનુભાવ તીર્થંકરની મહાન આશાતના કરનારો થાય, આશાતનાથી યાવત્ અનંત સંસારીપણું મેળવે છે.

[૪૧૩ થી ૪૧૫] ગૌતમ ! એવા પણ કેટલાંક છે, જેઓ સ્ત્રીનો ત્યાગ સારી રીતે કરે છે, મૈથુન પણ છોડે છે, પણ પરિગ્રહ મમતા છોડી શકતા નથી. સચિત્ત-અચિત્ત કે ઉભય, થોડું ઘણું જેટલાં પ્રમાણમાં તેની મમતા રાખે, ભોગવે, તેટલા પ્રમાણમાં સંગવાળો કહેવાય. સંગવાળો પ્રાણી જ્ઞાનાદિ ત્રણ સાધી ન શકે, માટે પરિગ્રહ તજવો.

[૪૧૬] ગૌતમ ! એવા પણ છે, જેઓ પરિગ્રહ પણ તજે છે. પણ આરંભ તજતા નથી, તેઓ પણ ભવ પરંપરા પામનારા કહેવાય.

[૪૧૭] ગૌતમ ! આરંભાર્થે સજ્જ થઈ એકેન્દ્રિય, વિકલેન્દ્રિય જીવના સંઘટ્ટન આદિ કર્મ કરે, તો જેવું પાપ કર્મ બાંધે છે તે તું સમજ.

[૪૧૮ થી ૪૨૦] કોઈ બેઈન્દ્રિયજીવને બળાત્કારે, તેની ઇચ્છા ન હોય તો પણ એક સમય માટે હાથ-પગ-સળી આદિ ઉપકરણથી છ માસ સુધી ભોગવવા પડે છે. તે જ કર્મ ગાઠ સંઘટ્ટાથી બાર વર્ષ સુધી ભોગવવું પડે છે. અગાઠ પરિતાપે ૧૦૦૦ વર્ષ, ગાઠ પરિતાપે ૧૦,૦૦૦ વર્ષ અગાઠ કીલામણાથી લાખ વર્ષ, ગાઠ કીલામણાથી

દશ લાખ વર્ષ મરણ પમાડે તો એક કોડ વર્ષ તે કર્મોની વેદના ભોગવે.

એ જ પ્રમાણે ત્રણ, ચાર, પાંચ ઇન્દ્રિયોવાળા માટે સમજવું. ગૌતમ ! સૂક્ષ્મ પૃથ્વીકાયના એક જીવની જેમાં વિરાધના થાય તેને સર્વ કેવલી અત્પારંભ કહે છે. પણ સૂક્ષ્મ પૃથ્વીકાયનો વિનાશ જેમાં થાય છે, તેને સર્વ કેવલીઓ મહારંભ કહે છે.

[૪૨૧] ગૌતમ ! એવી રીતે ઉત્કટ કર્મો અનંત પ્રમાણમાં એકઠાં થાય છે, જે આરંભમાં પ્રવર્તે છે તે આત્મા કર્મોથી બંધાય છે.

[૪૨૨, ૪૨૩] આરંભ કર્તા બદ્ધ, સ્પૃષ્ટ, નિકાચિત અવસ્થાવાળા કર્મો બાંધે માટે આરંભ તજવા. પૃથ્વીકાયાદિ જીવોનો સર્વભાવે સર્વ પ્રકારે અંત લાવનાર આરંભોને તજનાર સત્વરે જન્મ-જરા-મરણ સર્વ પ્રકારના દારિદ્ર અને દુઃખોથી મુક્ત બને છે.

[૪૨૪ થી ૪૨૬] ગૌતમ ! જગતમાં એવા પણ જીવો છે જેઓ આ જાણ્યા પછી પણ એકાંત સુખશીલતાને લીધે સમ્યગ માર્ગની આરાધનામાં પ્રવૃત્તિ કરી શકતા નથી. કોઈ જીવ સમ્યગ માર્ગમાં જોડાઈને ધોર-વીર સંયમ તપને સેવે, પણ તેની સાથે આ પાંચ બાબતોને તજે નહીં તો તેના સેવેલા સંયમ તપ સર્વ નિરર્થક છે. તે આ - (૧) કુશીલત્વ, (૨) ઓસન્નત્વ, (૩) સ્વચ્છંદત્વ, (૪) શબલત્વ અને પાર્શ્વસ્થત્વ. એ પાંચેને દૃષ્ટિથી પણ ન નીરખે.

[૪૨૭] સર્વજ્ઞ ભગવંતે ઉપદેશેલ માર્ગ સર્વ દુઃખનાશક છે શાતા ગૌરવવાળો, શિથિલ આચારી, સર્વજ્ઞોક્ત મોક્ષમાર્ગને તજે છે.

[૪૨૮] સર્વજ્ઞોક્ત એક પદ કે અર્થને પણ જે ન માને, રુચિ ન કરે, વિપરીત પ્રરૂપે. તે નક્કી મિથ્યાદૃષ્ટિ સમજવો.

[૪૨૯] એ પ્રમાણે જાણીને તે પાંચના સંસાર, દર્શન, સંવાદ, પરીચય, સહવાસાદિ સર્વે કલ્યાણાર્થીઓએ સર્વે ઉપાયોથી વર્જવા.

[૪૩૦] ભગવન ! શીલ બ્રાહ્મણે દર્શનનો આપ નિષેધ કરો છો અને પ્રાયશ્ચિત્તતો તેને આપો છો, બંને વાત કઈ રીતે સંગત થાય ?

[૪૩૧] ગૌતમ ! શીલબ્રાહ્મણે સંસાર સાગર તરવો ઘણો મુશ્કેલ છે. માટે અવશ્ય તેમની અનુકંપા કરી તેને પ્રાયશ્ચિત્ત અપાય છે.

[૪૩૨] ભગવન ! શું પ્રાયશ્ચિત્ત કરવાથી નરકાયુ છેદાઈ જાય ? પ્રાયશ્ચિત્ત કરીને પણ ઘમાં આત્મા દુર્ગતિમાં ગયા છે.

[૪૩૩, ૪૩૪] ગૌતમ ! જેમણે અનંત સંસાર ઉપાર્જન કરેલો છે. એવા આત્મા નક્કી પ્રાયશ્ચિત્તથી તેનો નાશ કરે છે. તો નરકાયુ કેમ ન તોડે ? પ્રાયશ્ચિત્તથી કશું અસાધ્ય નથી, સિવાય બોધિલાભ. કેમ કે એક વખત બોધિલાભ હારી જાય તો ફરી મળવો મુશ્કેલ છે.

[૪૩૫, ૪૩૬] અપ્કાય પરિભોગ, અગ્નિકાચારંભ, મૈયુન સેવન અબોધિનો લાભ આપનારા છે, માટે તેને વર્જવા તેથી અબોધિ બંધાવનાર આ અપ્કાયાદિ ત્રણેને સંયમતાત્મા પ્રયત્નપૂર્વક ત્યાગે.

[૪૩૭] ભગવન ! ઉત્તમ કાર્યોથી અબોધિ લાભ થાય તો ગૃહસ્થો હંમેશાં તેવા

કાર્યોમાં પ્રવર્તેલા હોય જ છે. તેમને શિક્ષાવ્રત ગુણવ્રતો, અણુવ્રતો ધારણ કરવા નિષ્ફળ ગણાય.

[૪૩૮ થી ૪૪૩] ગૌતમ ! મોક્ષમાર્ગ બે ભેદ છે - ઉત્તમ શ્રમણનો, ઉત્તમ શ્રાવકનો. પહેલો મહાવ્રત ધારીનો, બીજો અણુવ્રત ધારીનો. સાધુએ ત્રિવિધે ત્રિવિધે સર્વ પાપવ્યવાપાર આજીવન તજેલ છે. મોક્ષસાધનભૂત ઘોર મહાવ્રતો શ્રમણોએ સ્વીકારેલ છે. ગૃહસ્થે પરિમિત કાલ માટે વિવિધ એક વિધ કે ત્રિવિધે સ્થૂળપણે સાવધ ત્યાગ કર્યો છે. જ્યારે સાધુએ ત્રિવિ ત્રિવિધે મૂર્છા, ઇચ્છા, આરંભ, પરિગ્રહનો ત્યાગ કર્યો છે. પાપ વોસીરાવીને જિનલિંગ વેશને ધારણ કરેલ છે. જ્યારે ગૃહસ્થો ઇચ્છા, આરંભ પરિગ્રહત ત્યાગ વિના સ્વ સ્ત્રીમાં આસક્ત રહીને જિનેશ્વરના વેશને ધારણ કર્યા વિના શ્રમણોની સેવા કરે છે. માટે ગૌતમ ! એક દેશથી ગૃહસ્થો પાપ ત્યાગનું વ્રત પાળે છે, તેથી તેના માર્ગની ગૃહસ્થને આશાતના થતી નથી.

[૪૪૪, ૪૪૫] જેમણે સર્વે પાપના પ્રત્યાખ્યાન કર્યા છે. પાંચ મહાવ્રતો ધારણ કર્યા છે, વેશને સ્વીકાર્યો છે, તેઓ મૈથુન, અપ્કાય, અગ્નિકાય, સેવનને ન ત્યાગે તો તેમને મહાઆશાતના કહી છે. તેથી આ બ્રહ્મણ સેવનની મનથી પણ અભિલાષા ન કરવી.

[૪૪૬, ૪૪૭] ગૌતમ ! ઘણું દંટ વિચારી આ કહ્યું છે કે સાધુ અબોધિલાભ કર્મ બાંધે, ગૃહસ્થ ન બાંધે, સંયન મુનિ આ હેતુથી અબોધિલાભ કર્મ બાંધે - આજ્ઞા ઉલ્લંઘન, વ્રત ભંગ, ઉન્માર્ગ પ્રવર્તન.

[૪૪૮] મૈથુન, અપ્કાય, તેઉકાય એ બ્રાણેના સેવનથી અબોધિ લાભ થાય, માટે મુનિ પ્રયત્નપૂર્વક તેને સર્વથા તજે.

[૪૪૯] જે આત્મા પ્રાયશ્ચિત્તસેવી, મનમાં સંકલેશ રાખે તેમજ યથોક્ત ન કરે, તો તે નરકમાં જાય.

[૪૫૦] ગૌતમ ! મંદ શ્રદ્ધાવાળો પ્રાયશ્ચિત્ત ન કરે, કરે તો પણ કિલ્લ મનથી કરે, તો તેમની અનુકંપા વિરોધવાળી ન ગણાય ?

[૪૫૧, ૪૫૨] ગૌતમ ! રાજાદિ સંગ્રામમાં યુદ્ધ કરે છે, ત્યારે તેમાં કેટલાંક સૈનિકો ઘાયલ થાય, શરીરમાં બાણ ભોંકાય, બાણ કે શલ્ય કાઢતાં તેને દુઃખ થાય, પણ શલ્યોદ્ધાર કરતાની અનુકંપામાં વિરોધ ગણાતો નથી. તેમ સંસારરૂપી સંગ્રામમાં અંદરના કે બહારના ભાવશલ્યોનો ઉદ્ધાર કરવામાં અનુપમ અનુકંપા કહેલી છે.

[૪૫૩ થી ૪૫૫] ભગવન ! શરીરમાં શલ્ય છે ત્યાં સુધી જીવો દુઃખાનુભવ કરે છે, શલ્ય કાઢતા સુખી થાય છે. તે પ્રમાણે અરિહંત, સિદ્ધ, સાધુ, ધર્મથી વિપરીત થઇ જે કંઈ અકાર્ય આચર્યું હોય તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરી સુખી થાય. ભાવિ શલ્ય દૂર થતાં સુખી થાય. જે દીન છે, તેને દુષ્કર અને દુઃખે આચરી શકાય તેવા પ્રાયશ્ચિત્તથી શો લાભ ?

[૪૫૬, ૪૫૭] ગૌતમ ! શરીરમાંથી શલ્ય કાઢ્યું, પણ ઘા રૂઝવવા જ્યાં સુધી મલમપટ્ટો ન કરાય તો ઘા રુઝાતો નથી. તેમ ભાવશલ્યના ઉદ્ધાર પછી પ્રાયશ્ચિત્ત

એ મલમપટ્ટા સમાન છે. દુઃખે કરી રૂઝાતા પાપરૂપ ઘાને રૂઝાવવા પ્રાયશ્ચિત્ત અમોઘ ઉપાય છે.

[૪૫૮ થી ૪૬૦] ભગવન ! સર્વજોકત પ્રાયશ્ચિત્ત આચરવા, સાંભળવા કે જાણવાથી સર્વ પાપોની શુદ્ધિ થાય ? ઉનાળામાં તાપમાં અતિ દિઘા લાગે, અતિ સ્વાદિષ્ટ શીતળ જળ નજીક હોય, પણ પાન ન કરો, ત્યાં સુધી તૃષ્ણ શાંત ન થાય તેમ પ્રાયશ્ચિત્ત જાણી નિષ્કપટ ભાવે સેવન ન કરાય ત્યાં સુધી પાપ વધે પણ ઘટે નહીં.

[૪૬૧, ૪૬૨] ભગવન્ ! પ્રમાદથી પાપની વૃદ્ધિ થાય ? ક્યારેક આત્મા સાવધાન થઈ, પાપ કરતો અટકે તો પાપ એટલું જ રહે કે વધતું રોકાઈ જાય ? ગૌતમ ! પ્રમાદથી સર્પ ડંખ લાગ્યો. પછી અનિચ્છા છતાં ઉપયોગવંતને પણ વિષ વૃદ્ધિ થાય. તેમ પાપ પણ વધે છે.

[૪૬૩ થી ૪૬૫] ભગવન્ ! પરમાર્થજ્ઞાતા પ્રાયશ્ચિત્તજ્ઞે પણ પોતાના અકાર્યો બીજાને કહેવા પડે ? ગૌતમ ! મનુષ્યો મંત્ર, તંત્રથી કરોડોને નિઃશત્રુ અને ડંખ રહિત કરી મૂર્છિતોને પણ ઉભા કરી શકે. એવા જ્ઞાતા પણ ડંખવાળા થાય. નિશ્ચેષ્ટ બને, યુદ્ધમાં ઘવાય. તેને બીજા શત્રુ રહિત- મૂર્છા રહિત બનાવે. એમ શીલથી ઉજ્જવલ સાધુપણ નિપુણ હોવ છતાં ચથાર્થ પાછે બીજા સાધુને સ્વ પાપ પ્રકાશિત કરે. તેથી બીજા પાસે પોતાની આલોચના પ્રાયશ્ચિત્ત વિધિપૂર્વક કરવી.

**મહાનિશીલ સૂત્ર અધ્યયન-૨ નો
મુનિ દીપરત્નસાગરે કરેલ સૂત્રાનુવાદ પૂર્ણ**

❀ અધ્યયન-૩ — કુશીલલક્ષણ ❀

- x - x - x - x - x - x - x -

[૪૬૬] મહાનિશીય સૂત્રના ઉક્ત બંને અધ્યયનોની વિધિ પૂર્વક સર્વે શ્રમણ-શ્રમણીને વાચના આપવી. [હવે અધ્યયન-૩]

[૪૬૭] આ ત્રીજું અધ્યયન સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક શ્રાવિકાને ચારેને સંબબાધ્ય તેવું છે. કારણ કે અતિ મહાન અને અતિ શ્રેષ્ઠ આજ્ઞાથી હ્દા કરવા યોગ્ય સૂત્રો અને અર્થો છે. તેને યથાર્થ વિધિથી યોગ્ય શિષ્યને આપવું જોઈએ.

[૪૬૮, ૪૬૯] જે કોઈ આને પ્રગટપણે પ્રરૂપે સારી રીતે યોગ કર્યા વગરનાને આપે, અબ્રહ્મચારીને વંચાવે, ઉદ્દેશાદિક વિધિ કર્યા વગરનાને ભણાવે, તે ઉન્માદ-ગાંડપણ પામે, અથવા લાંબા કાળના રોગ-આતંકના દુઃખો ભોગવે, સંયમથી ભ્રષ્ટ થાય, અને મરણ સમયે આરાધના ન પામે.

[૪૭૦ થી ૪૭૩] પહેલાં અધ્યયનમાં પૂર્વ વિધિ જણાવેલો છે, બીજામાં આવા પ્રકારે વિધિ કહેવો, બાકીના અધ્યયનો અવિધિ સમજવા. બીજા અધ્યયનમાં પાંચ આયંબિલ, તેમાં નવ ઉદ્દેશા થાય છે. ત્રીજામાં આઠ આયંબિલ અને સાત ઉદ્દેશા, ત્રીજાની જેમ ચોથા અધ્યયનમાં જાણવું, પાંચમામાં છ આયંબિલ, છઠ્ઠામાં બે, સાતમામાં ત્રણ, આઠમામાં દશ આયંબિલ, એમ સતત આયંબિલ તપ સંતત્વન આહિતવાચણા સહિત આહાર-પાણી ગ્રહણ કરીને આ મહાનિશીય નામક શ્રેષ્ઠ શ્રુતસ્કંધને વહન-ધારણ કરવું જોઈએ.

[૪૭૪] ગંભીરતાવાળા, મહાબુદ્ધિશાળી તપો ગુણ યુક્ત સારી રીતે પરીક્ષામાં ઉત્તીર્ણ થયેલ હોય, કાલગ્રહણ વિધિ કરેલ હોય તેવા એ વાચનાચાર્ય પાસે વાંચના ગ્રહણ કરવી જોઈએ.

[૪૭૫, ૪૭૬] હંમેશાં ક્ષેત્રની શુદ્ધિ સાવધાનીથી જ્યારે કરે ત્યારે આ વંચાવવું, ભણાવવું, નહિંતર કોઈ ક્ષેત્ર દેવતાથી હેરાન ગતિ પામે. અંગ અને ઉપાંગો વગેરે સૂત્રનું આ સારભૂત શ્રેષ્ઠ તત્ત્વ છે. મહાનિધિ, અવિધિથી ગ્રહણ કરવામાં જેમ ઠગાય તેમ આ શ્રુતસ્કંધને અવિધિથી ગ્રહણ કરવામાં ઠગાવાનો પ્રસંગ ઉત્પન્ન થાય.

[૪૭૭, ૪૭૮] અથવા તો શ્રેયકારી કાર્યો ઘણાં વિઘ્નવાળા હોય છે, શ્રેયમાં પણ શ્રેય આ શ્રુતસ્કંધ છે, માટે તે નિર્વિઘ્ને ગ્રહણ કરવું જોઈએ. જે ધન્ય, પુન્યવંત હોય તે જ આને વાંચી શકે.

[૪૭૯] ભગવન ! તે કુશીલાદિનું લક્ષણ કેવું હોય ? કે જેને બરાબર જાણીને તેનો સર્વથા ત્યાગ કરી શકાય.

[૪૮૦ થી ૪૮૧] ગૌતમ ! સામાન્યથી તેમનું લક્ષણ આ રીતે સમજવું. સમજીને-જાણીને તેઓનો સંસાર્ગ સર્વથા ત્યાગ કરવો. કુશીલના ૨૦૦ પ્રકાર જાણવા. ઓસન્ન બે પ્રકારે કહ્યા. જ્ઞાનાદિના પાસત્યા બાવીશ પ્રકારે અને શબલ ચારિત્રી ત્રણ પ્રકારના જાણવા. તેમાં પહેલા કુશીલને કહું છું જેના સંસાર્ગથી મુનિ લક્ષણવારમાં ભ્રષ્ટ થાય.

[૪૮૨ થી ૪૮૪] તેમાં સંક્ષેપથી કુશીલ બે પ્રકારવાળો છે - (૧) પરંપરા કુશીલ, (૨) અપરંપરા કુશીલ. તેમાં પરંપરા કુશીલને બે ભેદે જાણવો - (૧) સાત, આઠ ગુરુ પરંપરા કુશીલ, (૨) એક, બે, ત્રણ ગુરુ પરંપરા કુશીલ. અપરંપરા કુશીલ પણ બે પ્રકારે જાણવો- આગમ થકી અને ગુરુપરંપરા થકી, ક્રમમાં જે કોઈ કુશીલ હતા, તે જ કુશીલ ગણાય.

[૪૮૫ થી ૪૮૬] નો આગમથી કુશીલ અનેક પ્રકારના જાણવા. તે આ રીતે - જ્ઞાનકુશીલ, દર્શનકુશીલ, ચારિત્રકુશીલ, તપકુશીલ, વીર્યઆચાર્યમાં કુશીલ તેમાં જે જ્ઞાનકુશીલ છે તે ત્રણ પ્રકારના જાણવા-પ્રશસ્તા પ્રશસ્ત જ્ઞાનકુશીલ, અપ્રશસ્ત જ્ઞાન કુશીલ અને સુપ્રશસ્ત જ્ઞાન કુશીલ.

[૪૮૭] તેમાં જે પ્રશસ્તાપ્રશસ્ત જ્ઞાન કુશીલ બે પ્રકારના જાણવા - આગમથી, નો આગમથી. તેમાં આગમથી વિભંગ જ્ઞાનીઓ પ્રરૂપેલ પ્રશસ્તાપ્રશસ્ત પદાર્થ સમૂહવાળા અધ્યયનો ભણાવવા તે અધ્યયન કુશીલ. નો આગમથી અનેક પ્રકારના પ્રશસ્તાપ્રશસ્ત પરપાખંડના શાસ્ત્રોનાં અર્થ સમૂહને ભણવા, ભણાવવા, વાચના-અનુપ્રેક્ષા કરવારૂપ કુશીલ.

[૪૮૮] તેમાં અપ્રશસ્ત જ્ઞાનકુશીલ ૨૯ પ્રકારે જાણવા-

(૧) સાવધવાદ વિષયક મંત્ર-તંત્રના પ્રયોગ કરવા રૂપ કુશીલ. (૨) વિદ્યા મંત્ર તંત્ર ભણવા-ભણાવવા તે વસ્તુવિદ્યા કુશીલ. (૩) ગ્રહણ, નક્ષત્ર- ચાર જ્યોતિષ શાસ્ત્ર જોવા, કહેવા, ભણાવવા રૂપ લક્ષણ કુશીલ. (૪) નિમિત્ત કહેવા, શરીરના લક્ષણો જોવા, તેના શાસ્ત્રો ભણાવવા રૂપ લક્ષણ કુશીલ, (૫) શકુન શાસ્ત્ર, લક્ષણ શાસ્ત્ર કહેવા- ભણાવવારૂપ લક્ષણ કુશીલ. (૬) હસ્તિ શિક્ષા જણાવનાર શાસ્ત્રો ભણવા ભણાવવા રૂપ લક્ષ કુશીલ, (૭) ઘનુર્વેદની શિક્ષા લેવી. તેના શાસ્ત્રો ભણાવા રૂપ લક્ષણ કુશીલ.

(૮) ગંધર્વવેદ પ્રયોગ કરનાર કે શીખવનાર રૂપ કુશીલ. (૯) પુરુષ-સ્ત્રીના લક્ષણ કહેનાર કે તેના શાસ્ત્રો ભણાવનાર રૂપ કુશીલ. (૧૦) કામશાસ્ત્રના પ્રયોગ કહેનાર-ભણાવનારા. (૧૧) કૌતુક ઇંદ્રજાલના શસ્ત્રનો પ્રયોગ કરનાર-ભણાવનાર. (૧૨) લેખનકળા, ચિત્રકળા શીખવવારૂપ, (૧૩) લેપકર્મ વિદ્યા ભણાવવા રૂપ કુશીલ.

(૧૪) વમન-વિરેચનના પ્રયોગો કરવા, કરાવવા, શીખવવા ઘણી જાતની વેલડીઓ તેના મૂળીયા કઢાવવા કે તે માટે કહેવું, પ્રેરણા આપવી, વનસ્પતિ તોડાવવા-કપાવવા રૂપ ઘણાં દોષવાળી વૈદક વિદ્યાના શાસ્ત્રો પ્રમાણે પ્રયોગ કરવા કે વિદ્યા ભણાવવારૂપ કુશીલ.

એ પ્રમાણે (૧૫) અંજન પ્રયોગ, (૧૬) યોગ પૂર્ણ, (૧૭) સુવર્ણ ધાતુવાદ, (૧૮) રાજદંડ નીતિ, (૧૯) શાસ્ત્ર, અસ્ત્ર, અગ્નિ, વિજળી, પર્વત. (૨૦) સ્ફટિક રત્ન, (૨૧) રત્ન પરીક્ષા, (૨૨) રસ વેદ વિષયકશાસ્ત્રો (૨૩) અમાત્ય શિક્ષા, (૨૪) ગુપ્ત તંત્ર-મંત્ર, (૨૫) કાલ-દેશ સંધિ કરાવવી, (૨૬) લડાઈ કરાવવાનો ઉપદેશ, (૨૭) શસ્ત્ર, (૨૮) માર્ગ, (૨૯) વહાણ વ્યવહાર ઇત્યાદિ નિરૂપણ કરનાર

શસ્ત્રોના અર્થો કથન કરવા-કકરાવવા, તે અપ્રશસ્ત જ્ઞાન કુશીલ.

આ પ્રમાણે પાપ શ્રુતોની વાચના-વિચારણા-પરાવર્તન, તેનું શોધ-સંશોધન, તેનું શ્રવણ એ અપ્રશસ્ત જ્ઞાન કુશીલ.

[૪૮૯] તેમાં સુપ્રશસ્ત જ્ઞાન કુશીલ પણ બે પ્રકારે છે - આગમથી, નોઆગમથી. આગમથી સુપ્રશસ્ત જ્ઞાન એવા પાંચે જ્ઞાનની કે તે જ્ઞાનીની આશાતના કરનાર તે સુપ્રશસ્તજ્ઞાન કુશીલ.

[૪૯૦] નોઆગમથી સુપ્રશસ્ત જ્ઞાનકુશીલ આઠ ભેદે જાણવા તે આ પ્રકારે-અકાલે સુપ્રશસ્ત જ્ઞાન ભણે-ભણાવે. અવિનયથી સુપ્રશસ્તજ્ઞાન ગ્રહણ કરે-કરાવે. તેને અબહુમાનથી ભણે, ઉપધાન કર્યા વિના ભણે, જેની પાસે સૂત્રાર્થ ભણ્યા હોય તેને છૂપાવે. તે સ્વર-વ્યંજન રહિત કે હીનાધિક અક્ષર ભણે-ભણાવે. સૂત્ર-અર્થ-તદુભય વિપરીત પણે ભણે-ભણાવે. સંદેહવાળા સૂત્રાદિ ભણે-ભણાવે તે આઠ ભેદ.

[૪૯૧] આ આઠે પ્રકારના પદોને જે કોઈ ઉપધાન વહન કર્યા વિના સુપ્રશસ્ત જ્ઞાન ભણે કે ભણાવે કે ભણતા-ભણાવતાને સારા માની અનુમોદે. તે મહાપાપી સુપ્રશસ્ત જ્ઞાનની મહા આશાતના કરનારો થાય છે.

[૪૯૨] ભગવન્ ! જો એમ છે તો શું પંચમંગલના ઉપધાન કરવા જોઈએ ? ગૌતમ ! પહેલું જ્ઞાન-પછી દયા એટલે સંયમ અર્થાત્ જ્ઞાનથી ચારિત્ર-દયા પાલન થાય છે. દયાથી સર્વ જગતના તમામ જીવો, પ્રાણો, ભૂતો, સત્ત્વોને પોતાના સમાન દેખનારો થાય છે. તેથી બીજા જીવોને સંઘટ્ટન કરવા, પરિતાપના-કિલામણા-ઉપદ્રવાદિ દુઃખ ઉત્પાદન કરવા, ભય પમાડવા, ભ્રાસ આપવા ઇત્યાદિથી દૂર રહેનાર થાય છે. એમ કરવાથી કર્મનો આશ્રવ યતો નથી. તેનાથી કર્મ આવવાના કારણભૂત આશ્રવ દ્વારો બંધ થાય છે તેથી ઇન્દ્રિય દમન ઉપશમ થાય.

તેનાથી શત્રુ-મિત્રમાં સમાનભાવ સહિતપણું થાય છે. શત્રુમિત્ર પ્રત્યે સમાનભાવથી રાગ દ્વે, રહિત પણું, તેનાથી ક્ષમા, નમ્રતા, સરળતા, નિર્ભીમતા થવાથી કષાય રહિતપણું પ્રાપ્ત થાય. તેનાથી સમ્યક્ત્વ ઉત્પન્ન થાય, તેનાથી અજ્ઞાન, મોહ, મિથ્યાત્વનો ક્ષય થાય છે. તેથી વિવેક આવે. વિવેકથી હેય ઉપાદેય પદાર્થોની યથાર્થ વિચારણા તેમજ એકાંત મોક્ષ માટે દંટ નિશ્ચય થાય છે.

તેથી અહિંતનો પરિત્યાગ અને હિંતનું આચરણ થાય તેવા કાર્યમાં અતિશય ઉદમ કરનારો થાય. પછી ઉત્તરોત્તર પરમાર્થ સ્વરૂપ પવિત્ર ઉત્તમ-ક્ષમાદિ દશ પ્રકારનો અહિંસા લક્ષણ ધર્મનુષ્ઠાન કરવા અને કરાવવામાં એકાગ્ર અને આસક્ત ચિત્તવાળો થાય છે. પછી અહિંસા લક્ષણાદિ ધર્મનું અનુષ્ઠાનોનું સેવન કરવા-કરાવવાનું. તેમાં એકાગ્રતા અને આસક્ત ચિત્ત આત્માને સર્વોત્તમ એવી ક્ષમા-મૃદુતા-સરળતા તથા બાહ્ય ધન, સુવર્ણાદિ પરિગ્રહ અને કામ કોષ્ઠાદિ અભ્યંતર પરિગ્રહ સ્વરૂપ સર્વ સંગનો પરિત્યાગ થાય. સર્વોત્તમ એવા અત્યંત ધીર, વીર, ઉગ્ર, કષ્ટવાળા તપ અને ચરણના અનુષ્ઠાનોમાં આત્મ રમણતા અને પરમાનંદ પ્રગટ થાય છે.

આગળ સર્વોત્તમ ૧૭ પ્રકારે સંયમાનુષ્ઠાન પાલન કરવાને બદ્ધલક્ષણપણું પ્રાપ્ત થાય. સર્વોત્તમ સત્ય વાણી બોલવી, છકાય જીવોનું હિત, પોતાનું બળ, વીર્ય, પુરુષાર્થ, પરાક્રમ છુપાવ્યા વિના મોક્ષ માર્ગ સાધનામાં કટિબદ્ધ થયેલ, સ્વાધ્યાય-ધ્યાનરૂપી જળ વડે પાપકર્મ રૂપી મલના લેપને ધોનારો થાય છે. વળી અર્કિચંનતા, પરમ પવિત્રતા યુક્ત, સર્વ ભાવ યુક્ત, સુવિશુદ્ધ સર્વ દોષ રહિત, નવગુપ્તિ સહિત ૧૮ પ્રકારના અબ્રહ્મનો ત્યાગ કરનાર થાય છે.

ત્યાર પછી આ સર્વોત્તમ દામા, નમ્રતા, સરળતા, નિર્લોભતા, તપ, સંયમ, સત્ય, શૌચ, આર્કિચંન્ય, અતિ દુર્ધર, બ્રહ્મવ્રત ધારણ કરવું, ઇત્યાદિ શુભ અનુષ્ઠાનોથી સર્વ સમારંભનો ત્યાગ કરનાર થાય છે. પછી પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ, વાયુ, વનસ્પતિરૂપ સ્થાવર જીવો બે, ત્રણ, ચાર, પાંચ ઇન્દ્રિયવાળા જીવોનું તથા અજીવકાયના સંરંભ, સમારંભ, આરંભને મન-વચન-કાયાથી ત્રિવિધ ત્રિવિધે શ્રોત્રાદિ ઇન્દ્રિયોના વિષયોના સંવરપૂર્વક આહરાદિ ચાર સંજ્ઞાઓનો ત્યાગ કરીને પાપોને વોસિરાવે છે.

પછી નિર્મળ ૧૮૦૦૦ શીલાંગ ધાર કરનાર હોવાથી અસ્થિત, અખંડિત, અમલિન, અવિરાધિત, સુંદર ઉગ્ર-ઉગ્રતર, આશ્ચર્ય ઉત્પન્ન કરનાર અભિગ્રહોનો નિર્વાહ કરનાર થાય છે. પછી દેવ, મનુષ્ય, તિર્યચે કરેલા ધોર પરીષદ ઉપસર્ગોને સમભાવે સહન કરનાર થાય છે. પછી અહોરાત્રાદિ પ્રતિમા વિશે મહાપ્રયત્ન કરનાર થાય છે. પછી શરીરની મમતાં વગરનો થાય છે. શરીર નિષ્પ્રતિકર્મપણાવાળો થવાથી શુક્લ ધ્યાનમાં અડોલપણું પામે છે.

પછી અનાદિ ભવ પરંપરાથી એકઠા કરેલા સમગ્ર આઠ પ્રકારના કર્મરાશિનો ક્ષાય કરનાર બને ચે. ચારે ગતિ રૂપ ભવના કેદખાનામાંથી બહાર નીકળી, સર્વ દુઃખથી વિમુક્ત બની, મોઝમાં ગમન કરનારો થાય છે. ત્યાં હમેશાં જન્મ-જરા-મરણ-અનિષ્ટ સંયોગ-છાદ વિયોગ-સંતાપ-ઉદ્વેગ-અપયશ-વેદના આદિ દુઃખો હોતા નથી. ત્યાં એકાંતિક, આત્યંતિક, નિરુપદ્રવતાવાળું, મળેલું ફરી ચાલ્યું ન જાય તેવું, અક્ષય, ધ્રુવ, શાશ્વત, નિરંતર, સર્વોત્તમ સુખ મોક્ષમાં હોય છે.

આ સર્વ સુખનું મૂળ કારણ જ્ઞાન છે. જ્ઞાનથી જ પ્રવૃત્તિ શરૂ થાય છે. એકાંતિક, આત્યંતિક, પરમ શાશ્વત સુખેચ્છુએ પહેલા તો સાદર સામાયિકથી બિંદુસાર સુધી શ્રુતજ્ઞાન કલગ્રહણ વિધિ સહિત, આયંબિલાદિ તપ, શાસ્ત્રોક્ત વિધિથી વહેવા. હિંસાદિ પાંચેને ત્રિવિધ ત્રિવિધે ત્યાગ કરીને પાપનું પ્રતિક્રમણ કરીને સૂત્રોના સ્વર, વ્યંજન, માત્રા, બિંદુ, પદ, અક્ષર, હિનાધિક ન બોલાય તેમ પદચ્છેદ દોષ, ગાથાબદ્ધ ક્રમસર, પૂર્વાનુપૂર્વી આદિ યુક્ત જ્ઞાન એકાંતે સુંદર સમજવું.

ગૌતમ ! અનાદિ-અનંત, અપાર, અતિ વિશાળ એવા સ્વયં ભૂરમણ સમુદ્રવત દુરવગાહ્ય, અને સર્વ સુખના હેતુભૂત એવા આ જ્ઞાન સમુદ્રને પાર પામવા ઇષ્ટદેવતાને નમસ્કાર કરવો જોઈએ, તે વિના પાર ન પામી શકાય. ગૌતમ ! તે ઇષ્ટદેવ એટલે નવકાર અર્થાત્ પંચમંગલ. તે સિવાય કોઈ ઇષ્ટ દેવ મંગલ સ્વરૂપ નથી. માટે પહેલાં

પંચમંગલનું ઉપધાન કરવું.

[૪૯૩] ભગવન ! કઈ વિધિથી પંચમંગલનું વિનય ઉપધાન કરવું ? ગૌતમ ! અમે તે વિધિ આગળ જણાવીશું.

અતિ પ્રશસ્ત તેમજ શોભન તિથિ, કરણ, મુહૂર્ત, નક્ષત્ર, યોગ, લગ્ન, ચંદ્રબલ, હોય જેના શ્રદ્ધા સંવેગ નિઃશંક અતિશય વૃદ્ધિ પામેલા હોય. અતિતીવ્ર ઉલ્લાસ પામતા, શુભાધ્યવસાય સહિત પૂર્ણ ભક્તિ-બહુમાન સહ કોઈજ આલોક-પરલોકના ફળની ઇચ્છા રહિત સળંગ પાંચ ઉપવાસના પરચક્રમાણ કરીને જિનમંદિરમાં અચિત જગ્યામાં રહીને જેનું મસ્તક ભક્તિપૂર્ણ બનેલ છે. હર્ષથી રોમાંચિત, નયન કમળ વિકસિત થયેલ શાંત-સૌમ્ય-સ્થિર દંષ્ટિવાળો, હૃદયમાં સંવેગની છોળો ઉછળી રહી છે તેવો, અતિતીવ્ર ઉલ્લાસથી, અનેક ધન આંતરરાહિત, અચિંત્ય પરમ શુભ પરિણામ વિશેષથી ઉલ્લસિત, વીર્ય યોગે સમયે સમયે વૃદ્ધિ પામતા, હર્ષપૂર્ણ-શુદ્ધ-નિર્મળ-નિશ્ચલ હૃદયવાળા સ્થાપિત એવી શ્રી ઋષભાદિ તીર્થંકર પ્રતિમા વિશે સ્થાપના કરેલ નયન ને મનવાળો, એકાગ્ર પરિણામી, આરાધક આત્મા શાસ્ત્રજ્ઞ, દંડ ચારિત્રી, ગુણવાન, યોગ્ય શબ્દોચ્ચારથી અનુષ્ઠાન કરાવવાના અદ્વિતીય લક્ષ્યવાળા ગુરુના વચનને અબાધક, વિનયાદિ બહુમાન પ્રાપ્ત, શોક-સંતાપાદિ રૂપ સર્વે દુષ્ટ શ્વાદયથીયુક્ત ભવસમુદ્રમાં નાવ સમાન, આગમ શાસ્ત્ર મધ્યે વર્તતા - x - એવા પંચમંગલ મહાશ્રુતસ્કંધવાળા પાંચ અધ્યયન અને એક સૂત્રિકાવાળા, પ્રવચન દેવતાધિષ્ઠિત એવા-

જે ત્રણ પદ, એક આલાવાયુક્ત અને સાત અક્ષર પ્રમાણ, અનંતગમ પર્યાયને જણાવનાર સર્વ મહામંત્રો અને શ્રેષ્ઠ વિદ્યારાઓના પરમ બીજભૂત 'નમો અરિહંતાણં' એવા પ્રકારનું પહેલું અધ્યયન વાચનાપૂર્વક ભણવું જોઈએ. પાંચ ઉપવાસ કર્યા પછી પહેલાં અધ્યયનની વાચના લીધા પછી તે દિવસે આયંબિલ તપથી પારણું કરવું જોઈએ.

તે જ પ્રમાણે બીજા દિવસે અર્થાત્ સાતમા દિવસે અનેક ગુણસંપદાયુક્ત પૂર્વોક્ત અર્થને સાધી આપનાર પૂર્વોક્ત ક્રમે બે પદયુક્ત એક આલાવો, પાંચ અક્ષર પ્રમાણ નમો સિદ્ધાણં એ બીજા અધ્યયનને ભણવું, તે દિવસે આયંબિલથી પારણું કરે.

એ પ્રમાણે પૂર્વોક્ત અર્થને સાધી આપનાર ત્રણ પદ યુક્ત એક આલાવો, સાત અક્ષર પ્રમાણ 'નમો આચરિયાણં' એવા ત્રીજા અધ્યયનનું પઠન કરવું, પારણે આયંબિલ કરવું.

તથા આગળ કહેલા અર્થને સાધી આપનાર ત્રણ પદ યુક્ત એક આલાવો અને સાત અક્ષર પ્રમાણ નમો ઉવજગ્યાણં એવા ચોથા અધ્યયનનું પઠન કરવું, પારણે આયંબિલ કરવું.

એ જ પ્રમાણે ચારપદ યુક્ત એક આલાવા ને નવ અક્ષર પ્રમાણ 'નમો લોએ સવ્વસાહૂણં' એવા પાંચમાં અધ્યયનની વાચના લઈને ભણવું, તેમાં દશમાં દિવસે

પારણે આયંબિલ.

તે જ પ્રમાણે તેના અર્થને અનુસરનાર ૧૧-૫૬૦ યુક્ત ત્રણ આલાવા અને ૩૩-અક્ષરપ્રમાણવાળી ચૂલિકા રૂપ-‘એસો પંચ નમુક્કારો, સવ્વપાવપ્પણાસણો. મંગલાણં ચ સલ્લેસિં, પટમં હવર્ધ મંગલમં.’ ત્રણ દિવસ એક એક પદની વાચના લેવી. છટ્ટા, સાતમા, આઠમા દિવસે તે જ ક્રમ અને વિભાગથી આયંબિલ પૂર્વક પઠન કરવું. એ પ્રમાણે પંચમંગલ મહાશ્વતસ્કંધ સ્વર, વર્ણપદ, સહિત, પદ-અક્ષર-બિંદુ માત્રાથી વિશુદ્ધ મોટા ગુણવાળા, ગુરુએ ઉપદેશેલ, વાચના આપેલ તેને સમગ્રપણે ભણીને તૈયાર કરવો કે જેથી પૂર્વાનુપૂર્વી, પશ્ચાનુપૂર્વી, અનાનુપૂર્વીએ જીભના અગ્રભાગે બરાબર યાદ રહી જાય.

પછી પૂર્વોક્ત તિથિ, કરણ, મુહૂર્ત, નક્ષત્ર, યોગ, લગ્ન, ચંદ્રબળના શુભ સમયે જીવ-જંતુ રહિત ચૈત્યાલયના સ્થાનમાં, તેને અનુજ્ઞાવિધિ કરાવીને હે ગૌતમ! મોટા પ્રબંધ અને આડંબર સહિત અતિ સ્પષ્ટ વાચના સાંભળીને તેને બરાબર અવધારવી. આ વિધિથી પંચમંગલના વિનય -ઉપધાન કરવા જોઈએ.

[૪૯૪] ભગવન ! શું આ ચિંતામણી કલ્પવૃક્ષ સમાન પંચ મંગલ મહાશ્વતસ્કંધના સૂત્ર અને અર્થ પ્રરૂપેલા છે ? હે ગૌતમ ! આ અચિંત્ય ચિંતામણી કલ્પવૃક્ષસમ મનોવાંછિત પૂર્ણ કરનાર શ્વતસ્કંધના સૂત્ર અને અર્થ પ્રરૂપેલ છે. તે આ રીતે—

જેમ તલમાં તેલ, કમલમાં મકરંદ, સર્વલોકમાં પંચાસ્તિકાય વ્યાપીને રહેલા છે, તેમ આ પંચમંગલ મહાશ્વતસ્કંધ વિશે સમગ્ર આગમમાં યથાર્થ ક્રિયા વ્યાપીને રહેલી છે. સર્વભૂતોના ગુણો સ્વભાવોનું કથન કરેલું છે. તે પરમ સ્તુતિ કોની ?

આ સર્વ જગતમાં જે કોઈ ભૂતકાળ કે ભવિષ્યકાળમાં ઉત્તમ થયા હોય તે સર્વે સ્તુતિ કરવા યોગ્ય છે. તેવા સર્વોત્તમ અને ગમવાળા હોય તો માત્ર અરિહંતાદિ પાંચ જ છે. તે સિવાય કોઈ સર્વોત્તમ નથી. તેઓ- અરિહંત, સિદ્ધ, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય અને સાધુઓ છે. આ પંચ પરમેષ્ઠિઓમાં યથાર્થ ગુણસદ્ભાવ હોય તો આ પ્રમાણે જણાવેલો છે—

(૧) મનુષ્યો, દેવો, અસુરોવાળા આ સર્વ જગતને આઠ મહાપ્રાતિહાર્યો આદિના પૂજાતિશાયથી ઓળખાતા અસાધારણ, અચિંત્ય પ્રભાવવાળા, કેવળજ્ઞાન પામેલા, શ્રેષ્ઠ ઉત્તમતાને વરેલા હોવાથી અરહંત (૨) સર્વ કર્મદાય પામેલા હોવાથી ભવાંકુર સમગ્રપણે બળી ગયેલ હોવાથી ફરી તેમને આ સંસારમાં ઉત્પન્ન થવાનું નથી. તેથી અરુહંત (૩) અતિ દુઃખ કરી જેના ઉપર જીવ મેળવી શકાય તેવા સમગ્ર આઠે કર્મ શત્રુઓને નિર્મથન કરી હણી નાંખ્યા છે, નિર્દલન કરી નાંખ્યા છે, અંત કર્યો છે, પરાભવ કર્યો છે, તે કારણે તેઓ અરિહંત કહેવાય છે.

આ રીતે અરહંત ની અનેક પ્રકારે વ્યાખ્યા કરાય છે. પ્રજ્ઞાપના કરાય છે. પ્રરૂપણા કરાય છે. કહેવાય છે. ઉપદેશાય છે.

તથા સિદ્ધ ભગવંતો પરમાનંદ મહોત્સવમાં મહાતતા, મહાકલ્યાણને પામેલા, નિરૂપમ સુખને ભોગવતા, નિષ્કંપ શુકલ ધ્યાનાદિના અચિંત્ય સામર્થ્યથી, સ્વજીવ

વીરથી યોગ નિરોધ કરવા રૂપ મહાપ્રયત્નથી જેઓ સિદ્ધ થયેલા છે. અથવા તો આઠ પ્રકારનો કર્મકાય થવાથી જેમણે સિદ્ધપણાની સાધના કરી છે, એવા સિદ્ધ ભગવંતો કે શુકલ ધ્યાનરૂપી અગ્નિથી જાંઘેલા કર્મો ભસ્મીભૂત કરીને જે સિદ્ધ થાય છે. તેવા સિદ્ધ ભગવંતો, સિદ્ધ કર્યા છે – પૂર્ણ થયાં છે – રહિત થયાં છે સમગ્ર પ્રયોજન સમૂહ જેઓને એવા સિદ્ધ ભગવંતો. તેઓ સ્ત્રી-પુરુષ-નપુંસક લિંગે યાવત્ સ્વયંબુદ્ધાદિપણે કર્મકાય કરીને સિદ્ધ થયા. એમ અનેક પ્રકારે સિદ્ધોની પ્રરૂપણા કરાય છે.

૧૮૦૦૦ શીલાંગોએ આશ્રય કરેલા દેહવાળા ૩૬ ભેદે જ્ઞાનાદિ આચારને નિરંતર આચરનારા તેથી આચાર્ય. સર્વે સત્વો તેમજ શિષ્ય સમુદાયનું હિત આચરનારા હોવાથી આચાર્ય પ્રાણના ત્યાગમાં પણ પૃથ્વીકચાદિ જીવોનો સમારંભ આચરે. આરંભને ન અનુમોદે, કોઈએ મોટો અપરાધ કરેલો હોય તો પણ તેમના ઉપર મનથી પણ પાપ ન આચરે તે આચાર્ય કહેવાય છે. આ રીતે નામ સ્થાપનાદિ અનેક ભેદોથી પ્રરૂપિત છે.

સારી રીતે આશ્રવ દ્વારોને બંધ કરેલા, મન-વચન-કાયાના સુંદર યોગમાં ઉપયોગવાળા, વિધિપૂર્વક સ્વર, વ્યંજન, માત્રા, બિંદુ, પદ, અક્ષરથી વિશુદ્ધ બાર અંગો- શ્રુતજ્ઞાન ભણનાર અને ભણાવનારા તથા બીજાના અને પોતાના મોક્ષ ઉપાય જેઓ વિચારે છે. તે ઉપાધ્યાય. સ્થિર પરિચિત કરેલ અનંતગમ પર્યાય વસ્તુ સહિત દશાંગી અને શ્રુતજ્ઞાન એકાગ્ર મનથી ચિંતવે, સ્મરણ કરે, ધ્યાન કરે તે ઉપાધ્યાય.

અત્યંત કષ્ટવાળા, ઉગ્ર-ઉગ્રતર ધોર તપ અને ચારિત્ર વાળા, અનેક વ્રત-નિયમ, ઉપવાસ, વિવિધ અભિગ્રહ, સંયમપાલન, સમતા સહિત પરિષદ-ઉપસર્ગ સહન કરનારા, સર્વ દુઃખરહિત મોક્ષની સાધના કરનારા તે સાધુ ભગવંત કહેવાય.

આ પાંચેને કરેલો નમસ્કાર શું કરશે ? જ્ઞાનાવરણીય આદિ સર્વ પાપકર્મ વિશેષનો દરેક દિશામાં નાશ કરે. આ પદ ચૂલિકામાં પહેલો ઉદ્દેશો કહેવાય – ‘એસો પંચ નમુકકારો- સવ્વપાવપ્પણાસણો.’ આ ઉદ્દેશો કેવા પ્રકારનો છે ?

‘મંગલાલ ચ સલ્લેસિં પટમં હવઘ મંગલં’ તેમાં ‘મંગલ’ શબ્દનો અર્થ નિર્વાણસુખ થાય છે. તેવા મોક્ષાસુખને સાધી આપવામાં સમર્થ એવા સમ્યગદર્શનાદિ સ્વરૂપવાળો, અહિંસા લક્ષ ધર્મ જે મને લાવી આપે તે મંગ. અથવા મને ભવ-સંસારથી ગાળે-તારે તે મંગલ. અથવા બદ્ધ, સ્પૃષ્ટ, નિકાચિત એવા આઠે પ્રકારના મારા કર્મ સમૂહને જે ગાળે-નાશ પમાડે તે મંગલ.

આ મંગલ અને બીજા સર્વ મંગલોમાં શો તફાવત છે ? પહેલા આદિમાં અરિહંતની સ્તુતિ એ જ મંગલ છે. આ અર્થ સંદોષ થકી કહ્યો, વિસ્તૃત અર્થ આ પ્રમાણે-તે કાળે, તે સમયે હે ગૌતમ ! જેનો શબ્દાર્થ આગળ કહેવાયો છે, એવા જે કોઈ ધર્મ તીર્થંકર થાય છે, તેઓ પૂજ્યોના પણ વિશેષ પૂજ્ય હોય છે. કેમ કે તે સર્વે અહીં આગળ જણાવીશું તેવા લક્ષોથી યુક્ત હોય છે.

અચિંત્ય, અપ્રમેય, નિરૂપમ, અતુલ્ય, શ્રેષ્ઠ-શ્રેષ્ઠતર એવા ગુણ સમૂહથી

અધિષ્ઠિત હોવાના કારણે, ત્રણેલોકનાં અતિ મહાન મનના આનંદને ઉત્પન્ન કરનારા છે. લાંબા ગ્રીષ્મકાળના તાપથી સંતપ્ત મયુરોને જેમ પ્રથમ વર્ષાધારાનો સમૂહ શાંતિ પમાડે, તેમ અનેક જન્માંતરોમાં ઉપાર્જિત મહાપુન્ય સ્વરૂપ તીર્થંકર નામકર્મના ઉદયથી અરિહંતો ઉત્તમ હિતોપદેશ થકી સજ્જડ રાગ, દ્વેષ, મોહ, મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, પ્રમાદ, સંકિલ્પ પરિણામાદિ બદ્ધ અશુભ ધોર પાપકર્મોથી થતાં ભવ્ય જીવોના સંતાપનો નાશ કરનારા હોય છે.

સર્વને જાણનાર હોવાથી સર્વજ્ઞ છે. અનેક જન્મોથી ઉપાર્જિત મહાપુન્ય સમૂહથી જગતમાં અતુલ્ય, અખૂત બળ-વીર્ય-ઔશ્વર્ય-સત્વ પરાક્રમયુક્ત દેહવાળા હોય છે. તેમના મનોહર દેદીપ્યમાન પગના અંગુઠાના અગ્રભાગનું રૂપની પાસે, જેમ દશે દિશામાં પ્રકાશીત, પ્રગટ પ્રતાપી કિરણોના સમૂહથી સર્વે ગ્રહો-નક્ષત્રો આદિની શ્રેણીને તેજહીન બનાવે છે, તેમ તીર્થંકરના શરીરના રૂપ-તેજથી સર્વે વિદ્યાધર, દેવાંગનાદિ, દેવો, સૌભાગ્ય-કાંતિ-દીક્ષિ-લાવણ્ય અને રૂપની સમગ્ર શોભા નિસ્તેજ થઈ જાય છે.

સ્વાભાવિક એવા ચાર, કર્મક્ષયથી અગિયાર, દેવે કરેલા ઓગણીશ એમ ૩૪-અતિશયો એવા શ્રેષ્ઠ, નિરૂપમ, અસાધારણ હોય છે, જેના દર્શનથી ભવનપતિ, વ્યંતર, જ્યોતિષ્ક, વૈમાનિક, અહમિન્દ્ર, ઇન્દ્ર, અપ્સરા કિન્નર, નર, વિદ્યાધર, સુર-અસુર સહિત જગતના જીવોને આશ્ચર્ય થાય છે કે અરે ! આપણે અત્યાર સુધી ક્યારેય ન જોયેલ એવું આજે જોયું- અતુલ, મહાન, અચિંત્ય ગુણોનો પર આશ્ચર્ય સમૂહ એકજ વ્યક્તિમાં છે.

આવા શુભ પરિણામથી તે સમયે અત્યંત ગાદ, સતત ઉત્પન્ન પ્રમોદવાળા થયા. હર્ષ અને અનુરાગથી સ્ફુરતમાન તાં નવા-નવા પરિણામોથી પરસ્પર હર્ષના વચનો બોલવા લાગ્યા. વિહાર કરી ભગવંત યાત્ર્યા, ત્યારે આત્મનિંદા કરતા પરસ્પર કહેવા લાગ્યા કે ખરેખર આપણે ધિક્કારપાત્ર છીએ. અધન્ય છીએ, પુન્યહીન છીએ. સંક્ષોભ હૃદયવાળા તે મૂર્છા પામ્યા, મુશ્કેલીથી ભાનમાં આવ્યા, તેમના ગાત્રો ખેંચાવાથી અતિ શિથિલ થઈ ગયા. શરીર સંકોચ કરવો, હાથ પગ લંબાવવા, પ્રસન્નતા બતાવવી. આંખમાં પલકારા થવા. શરીરની ક્રિયા બંધ પડી ગઈ. ન સમજાય તેવા સ્ખલિત મંદ મંદ શબ્દો બોલવા લાગ્યા. મંદ મંદ હુંકાર સાથે લાંબા ઉષ્ણ નિસાસા મૂકવા લાગ્યા. અતિ બુદ્ધિશાળી પુરુષો જ તેના મનનો યથાર્થ નિર્ણય કરી શક્યા.

જગતના પ્રાણી વિચારવા લાગ્યા કે કેવા તપના સેવનથી આવી શ્રેષ્ઠ ઋદ્ધિ મેળવી શકાતી હશે ? તેમની ઋદ્ધિ સમૃદ્ધિના દર્શનથી આશ્ચર્ય પામી પોતાના વક્ષઃ સ્થળ ઉપર હસ્તતલ સ્થાપતા મનને ચમત્કાર પમાડનાર મોટું આશ્ચર્ય ઉત્પન્ન કરતા હતા. ગૌતમ ! આવા અનંતગુણવાળા શરીરી, આદરથી ગ્રહણ કરાતા નામવાળા ધર્મતીર્થને પ્રવર્તાવનારા અરિહંતના ગુણસમૂહરૂપી રત્નનિધાનનું વર્ણન ઇન્દ્ર, અન્ય કોઈ ચારણાની, મહાઅતિશયાવળા છદ્મસ્થ પણ રાતદિવસ હજારો જીવોથી કરોડો

વર્ષ સુધી કરે તો પણ સ્વયંભૂરમણ સમુદ્ર જેમ પાર પામી ન શકાય, તેમ અરિહંતના ગુણ વર્ણવી શકાતા નથી.

કેમકે ગૌતમ ! ધર્મતીર્થ પ્રવર્તક અરિહંતો અપરિમિત ગુણવાળા હોય છે વધુ કેટલું કહેવું ? ત્રિલોકનાથ, જગત ગુરુ, ત્રિભુવન બંધુ, ત્રિલોકના તેવા ઉત્તમ ગુણોના આધાર ભૂત શ્રેષ્ઠ તીર્થકરના ચરણના અંગુઠાના ઝાઝાભાગ પણ અનેકગુણોથી શોભિત છે. તેમાં અનંતમાં ભાગનું રૂપ ઇન્દ્રાદિ વર્ણવવા સમર્થ નથી.

દેવો, ઇન્દ્રો કે કોઈ ભક્તિ તરબોળ પુરુષો અનેક જન્મોમાં ઉપાર્જિત અનિષ્ટ દુષ્ટ કર્મરાશિ જનિત દુર્ગતિ, ઉદ્દેગાદિ દુઃખ, દારિદ્ર, કલેશ, જન્મ-જરા-મરણ, રોગ, શોક, સંતાપ, ખિન્નતા, વ્યાધિ આદિના કાયને માટે તેમના અંગુઠાના ગુણોનું વર્ણન કરવા માંડે તો સૂર્યના કિરણોના સમૂહની જેમ ભગવંતના અનેક ગુણ સમૂહ એક સાથે તેમના જિહ્વાના અગ્રભાગે સ્ફૂરાયમાન થાય છે. તેને ઇંદ્ર સહિત દેવગણ એક સાથે બોલવા લાગે તો પણ વર્ણવવા શક્તિમાન નથી. તો પછી ચર્મ ચક્ષુવાળા અકેવલીઓ શું કહી શકે ?

તેથી હે ગૌતમ ! આ વિષયમાં પરમાર્થ આ સમજવો કે ભગવંતના ગુણ સમૂહને માત્ર કેવળજ્ઞાની તીર્થકરો જ કહી શકવા શક્તિમાન છે. બીજા કોઈ નહીં. કેમકે તેમની વાણી સાતિશય હોય છે. અથવા ગૌતમ ! આ વિષયમાં બહું કહેવાથી શું ? તેનો સારરૂપ અર્થ જણાવું છું, તે આ પ્રમાણે—

[૪૯૫, ૪૯૬] સમગ્ર આઠે પ્રકારના રક્મમલ કલંકથી રહિત દેવો અને ઇન્દ્રોથી પૂજિત થયેલ ચરણવાળા જીનેશ્વર ભગવંતનું માત્ર નામ સ્મરણ કરનાર મન, વચન, કાયા રૂપ ત્રણે કરણમાં એકાગ્ર ધ્યાણે ધ્યાણમાં શીલ અને સંયમમાં ઉદ્યમ પ્રત-નિયમમાં વિરાધના ન કરનાર આત્મા નક્કી તુરંત ટુંકાગાળામાં સિદ્ધિ પામે છે.

[૪૯૭ થી ૪૯૯] જે કોઈ જીવ સંસારના દુઃખથી ઉદ્દેગ પામે અને મોક્ષસુખની અભિલાષા વાળો થાય ત્યારે જેમ કમલવનમાં ભ્રમર મગ્ન બને, તેમ ભગવંતની સ્તવના, સ્તુતિ, માંગલિક જય જયારવ શબ્દ કરવામાં તલ્લીન થાય, ગુંજારવ કરે, ભક્તિપૂર્ હૃદયે જિન ચરણોમાં નીકટ ભૂમિ ઉપર પોતાનું મસ્તક સ્થાપી, અંજલિ જોડી, શંકાદિ દૂષણ સહિત સમ્યક્ત્વવાળો, ચારિત્રનો અર્થી, અખંડિત પ્રત-નિયમ ધારી માનવી, તીર્થકરના એક ગુણ ધારે તો પણ સિદ્ધિ પામે.

[૫૦૦] ગૌતમ ! જેમનું પવિત્ર નામ ગ્રહણ કરવું તે આવા ઉત્તમ ફળવાળું છે તેવા તીર્થકર ભગવંતોના જગતમાં પ્રગટ, મહાન આશ્ચર્યભૂત, ત્રિભુવનમાં વિશાળ, પ્રગટ અને મહાન એવા અતિયોનો વિસ્તાર આવા પ્રકારનો છે.

[૫૦૧ થી ૫૦૩] કેવળજ્ઞાન, મનઃપર્યવજ્ઞાન, ચરમશરીર જેણે પ્રાપ્ત કર્યું નથી, એવા જીવો પણ અરિહંતોના અતિશયોને દેખીને આઠે પ્રકારના કર્મોનો કાય કરનાર થાય છે. બહુ દુઃખ અને ગર્ભાવાસથી મુક્ત બને છે. મહાયોગી થાય છે. વિવિધ દુઃખથી ભરેલ ભવસાગરથી ઉદ્ધિગ્ન બને છે. ક્ષણવારમાં સંસારથી વિરક્ત થાય છે. અથવા ગૌતમ ! બીજું કથન બાજુ પર રાખીને, પરંતુ આ રીતે ધર્મ તીર્થકર એવું

શ્રેષ્ઠ અદારવાળું નામ છે. તે ત્રિભુવન બંધુ, અરિહંત, ભગવંત, જિનેશ્વર, ધર્મતીર્થંકરોને જ છાજે છે. બીજાને નહીં. કેમકે તેઓએ મોહનો ઉપશમ, સંવેગ, નિર્વેદ, અનુકંપા, આસ્તિક્ય લક્ષણયુક્ત અનેક જન્મોમાં સ્પર્શેલ, પ્રગટ કરેલ સમ્યગ્દર્શન અને ઉત્તિત પરાક્રમના બળને છૂપાવ્યા વિના ઉગ્ર કષ્ટદાયી, ધોર દુષ્કર તપનું નિરંતર સેવન કરીને ઈચ્છા પ્રકારના મહાપુન્યસ્કંધ સમૂહને ઉપાર્જિત કરેલો છે. ઉત્તમ, પ્રવર, પવિત્ર, સમગ્ર વિશ્વના બંધુ, નાથ તથા શ્રેષ્ઠ સ્વામી થયા હોય છે.

અનંતા કાળથી વર્તતા ભયોની પાપવાળી ભગવનાના યોગે બાંધેલા પાપક્રમને છેદીને અદ્વિતીય તીર્થંકર નામ કર્મ બાંધેલ, અતિ મનોહર, દેદીપ્યમાન, દશે દિશામાં પ્રકાશનાર, નિરૂપમ, ૧૦૦૮ લક્ષણો વડે સુશોભિત હોય છે. જગતમાં ઉત્તમ શોભાના નિવાસ માટેના વાસગૃહ સમાન અપૂર્વ શોભાવાળા તેમના દર્શન માત્રથી દેવો અને મનુષ્યો મનમાં આશ્ચર્ય અનુભવે છે. તથા નેત્ર અને મનમાં મહાન વિસ્મય તથા પ્રમોદ અનુભવે છે. તે તીર્થંકરો સમગ્ર પાપના મેલથી રહિત થયેલા હોય છે. સમયતુર્ય સંસ્થાન તથા વજ્ર ઋષભ નારાય સંઘચણ યુક્ત, પરમ પવિત્ર અને ઉત્તમ શરીર ધારી હોય છે.

[૫૦૪ થી ૫૦૮] સમગ્ર મનુષ્યો, દેવો, ઇન્દ્રો દેવાંગના ઓના રૂપ, કાંતિ, લાવણ્ય એ સર્વ એકત્ર કરી, તેનો ઢગલો એક બાજુ કરાય અને બીજી બાજુ જિનેશ્વરના ચરણના અંગુઠાના અગ્રભાગને કરોડ કે લાખમો ભાગ તેની સાથે સરખાવીએ તો તે દેવ-દેવીના રૂપનો પિંડ સુવર્ણના મેરુ પાસે રાખના ઢગલાં જેવો શોભાં રહિત દેખાય છે. અથવા આ જગતના સર્વે પુરુષોના બધાં ગુણો એકઠા કરાય તો તે તીર્થંકરનાં ગુણોના અનંતમાં ભાગે પમ ન આવે. સમગ્ર ત્રણે જગત એકઠાં થયને એક દિશા ભાગમાં ત્રિભુવનમાં રહે, બીજી બાજુની દિશામાં તીર્થંકર ભગવંત એકલાંજ હોય તો પણ તેઓ ગુણમાં અધિક છે તે કારણે તેઓ પરમ પૂજ્ય છે, વંદનીય, પૂજનીય અરહંત છે. બુદ્ધિમતિવાળા છે માટે તે તીર્થંકરને ભાવથી નમસ્કાર.

[૫૦૯ થી ૫૧૨] લોકમાં પણ ગામ, પુર, નગર, વિષય, દેશ કે સમગ્ર ભારતનો જે જેટલા દેશનો સ્વામી હોય છે. તેની આજ્ઞાને તે પ્રદેશના લોકો માન્ય કરે છે. પણ ગ્રામાધિપતિ અતિ પ્રસન્ન થયા હોય તો એક ગામમાંતી કેટલું આપે ? જેની પાસે જેટલું હોય તેમાંથી કેટલુંક આપે. ચક્રવર્તી થોડું આપે તો પણ તેનાથી કુળ પરંપરાથી ચાલ્યું આવતું બધું દારિદ્ર નાશ પામે છે. વળી તે મંત્રી પણાની, મંત્રી ચક્રવર્તીપણાની ચક્રવર્તી, સુરપતિપણાની અભિલાષા કરે છે. દેવેન્દ્રો જગતના યથેચ્છિત સુખને દેનારા તીર્થંકર પણાની અભિલાષા કરે છે.

[૫૧૩, ૫૧૪] એકાંત લક્ષ રાખીને અતિ અનુરાગપૂર્વક ઇન્દ્રો પણ જે તીર્થંકર પદની ઇચ્છા રાખે છે, એવા તીર્થંકર ભગવંતો સર્વોત્તમ છે, એમાં સંદેહ નથી. તેથી સમગ્ર દેવ, દાવન, ગ્રહ, નક્ષત્ર, સૂર્ય, ચંદ્ર વગેરેને પણ તીર્થંકરો પૂજ્ય છે. ખરેખર તેઓ પાપનો નાશ કરનારા છે.

[૫૧૫ થી ૫૧૭] ત્રણે લોકથી પૂજાયેલ, જગતગુરુ એવા ધર્મ તીર્થંકરોની દ્રવ્ય

અને ભાવ એમ બે પ્રકારે પૂજા કહેલી છે. ચારિત્રાનુષ્ઠાન અને કષ્ટવાળા ઉગ્ર ઘોર તપનું સેવન કરવું તે ભાવપૂજા. દેશવિરતિ શ્રાવક જે પૂજા-સત્કાર તેમજ દાન શીલાદિ ધર્મ સેવન કરે તે દ્રવ્યપૂજા. તેથી હે ગૌતમ ! આ પ્રમાણે સમજવું—

[૫૧૭] ભાવપૂજા અપ્રમાદથી ઉત્કૃષ્ટ ચારિત્ર પાલનરૂપ છે, જ્યારે દ્રવ્ય અર્ચન જિનપૂજારૂપ છે. મુનિ માટે ભાવ અર્ચન છે શ્રાવકો માટે બંને અર્ચન કહ્યા છે. ભાવ અર્ચા પ્રશંસનીય છે.

[૫૧૮] ગૌતમ ! કેટલાંક શાસ્ત્રના પરમાર્થને ન સમજનાર અવસન્ન, શિથિલ વિહારી, નિત્યવાસી, પરલોકના નુકસાનને ન વિચારનાર, સ્વમતિ પ્રમાણે વ્રત ન કરનારા, સ્વચ્છંદો, ઋદ્ધિ-રસ શાના ગારવાદિમાં આસક્ત બનેલા, રાગ-દ્વેષ, મોહ-અહંકાર-મમત્વ આદિમાં અતિ રાગવાળા થયેલા સમગ્ર સંયમરૂપ સદ્ધર્મથી પરાંગમુખ, નિરધ, નિર્લજ્જ પાપની ધૂણા વગરના, કરુણા રહિત, નિર્દય, પાપાયરણાં કદાગ્રહ બુદ્ધિવાળો, એકાંતે અત્યંત ચંડ, રુદ્ર, કુર અભિગ્રહો કરનાર મિથ્યાદૈષ્ટિઓ, સર્વ સાવધ યોગના પથ્યક્રમાણ કરીને, સર્વ સંગ, આરંભ, પરિગ્રહથી રહિત થઈ, ત્રિવિધ ત્રિવિધે દ્રવ્યથી સામાયિક ગ્રહણ કરે છે, પણ ભાવથી ગ્રહણ કરતાં નથી. નામનું જ મસ્તક મુંડાવે છે, નામથી જ ઘર છોડે છે નામના જ મહા વ્રતધારી છે. શ્રમણ થયાં પછી પણ અવળી માન્યતા કરીને સર્વથા ઉન્માર્ગનું સેવન અને વ્રતન કરે છે, જેમ કે—

અમે અરિહંત ભગવંતની ગંધ, માળા, દીપક, સંમાર્જન, લિંપન, વસ્ત્ર, બતિ, ધૂપ આદિની પૂજા-સત્કાર કરીને હંમેશાં તીર્થની પ્રભાવના કરીએ છીએ ! એમ માનનારા ઉન્માર્ગ પ્રવર્તવિ છે. એ પ્રમાણે તેમના કર્તવ્યો સાધુધર્મને અનુરૂપ નથી. ગૌતમ ! વચનથી પણ તેમના આ કર્તવ્યની અનુમોદના ન કરવી.

ભગવન ! એક કેમ કહ્યું કે વચનથી પણ દ્રવ્યપૂજાની અનુમોદના ન કરવી ? ગૌતમ ! તેમના વચનાનુસાર અસંયમની બહુલતા અને મૂળગુણનો નાશ થાય, તેથી કર્મનો આશ્રવ થાય. વળી અધ્યાવસાય આશ્રીને સ્થૂલ તેમજ સૂક્ષ્મ શભાશુભ કર્મ પ્રકૃતિનો બંધ થાય, સર્વ આવધની કરેલી વિરતિરૂપ મહાવ્રતનો ભંગ થાય, વ્રત ભંગ થવાથી આજ્ઞા ઉલ્લંઘનનો દોષ લાગે. તેનાથી ઉન્માર્ગગામીપણું પામે, સન્માર્ગ લોપાય.

સાધુ માટે ઉનમાર્ગ પ્રવર્તન અને સન્માર્ગનો લોપ કરવો એ ચતિઓને માટે મહાઆશાતના રૂપ છે, કારણ કે તેવી આશાતના કરનારને અનંતા કાળ સુધી ચારે ગતિમાં જન્મ મરણના ફેરા ફરવા પડે છે. આ કારણથી તેની વચનથી પણ અનુમોદના ન કરે.

[૫૧૯, ૫૨૦] દ્રવ્યસ્તવ અને ભાવસ્તવ આ બેમાં ભાવ સ્તવ ઘણાં ગુણવાળું છે. દ્રવ્ય સ્તવને ઘણાં ગુણવાળું કહેનારની બુદ્ધિ સમજદારીવાળી નથી. ગૌતમ ! છકાયના જીવોનું હિત થાય તેમ વર્તવું. આ દ્રવ્ય સ્તવ-ગંધ પુષ્પાદિથી પ્રભુભક્તિ કરવી તે સમગ્ર પાપનો ત્યાગ ન કરેલ હોય તેવા દેશવિરતિ શ્રાવકને માટે યુક્ત

ગણાય. પરંતુ સમગ્ર પાપના પ્રત્યાખ્યાન કરનાર સંયમી સાધુને પુષ્પાદિની પૂજા રૂપ દ્રવ્ય સ્તવ કરવું કલ્પતું ની.

[૫૨૧, ૫૨૨] ગૌતમ ! જે કારણથી આ દ્રવ્ય સ્તવ અને ભાવસ્તવ રૂપ બંને પૂજાઓ ૩૨-ઇંદ્રોએ કરેલી છે. તેથી કરવા યોગ્ય છે એમ તમે સમજતા હો તો ત્યાં આ પ્રમાણે સમજવું—

આ તો માત્ર તેઓનો વિનિયોગ ભાવસ્તવ ગેલ છે. અવિરતિ એવા ઇન્દ્રોને (છ કાયની ત્રિવિધ ત્રિવિધે દયા સ્વરૂપ) ભાવ સ્તવ અસંભવ છે. દશાર્ણભદ્ર રાજાએ ભગવંતનો આડંબરથી સત્કાર કર્યો તે દ્રવ્યપૂજા અને ઇન્દ્ર સામે સ્પર્ધામાં હારતા ભાવ સ્તવ રૂપ દીક્ષા અંગીકાર કરી, ત્યારે ઇન્દ્રને હરાવ્યા. એ દ્રષ્ટાંત અહીં લાગું પાડવું. માટે જ ભાવ સ્તવ ઉત્તમ છે.

[૫૨૩ થી ૫૨૬] ચકવર્તી, સૂર્ય, ચંદ્ર, દત્ત, દમક વગેરેએ ભગવંતને પૂછ્યું કે શું સર્વ પ્રકારની ઋદ્ધિ સહિત કોઈ ન કરી શકે તેવી રીતે ભક્તિથી પૂજા-સત્કાર કર્યા તે શું સર્વ સાવધ સમજવું ? કે ત્રિવિધ વિરતિવાળું અનુષ્ઠાન સમજવું કે સર્વ પ્રકારના યોગવાળી અવિરતિને વિશે તે પૂજા ગણવી ?

ભગવન ! ઇન્દ્રોએ તેમની સર્વ શક્તિથી સર્વ પ્રકારની પૂજા કરી છે. ગૌતમ ! અવિરતિવાળા ઇન્દ્રોએ ઉત્તમ પ્રકારની ભક્તિ વડે પૂજા-સત્કાર કર્યા હોય તો પણ તે દેશ વિરતિવાળા અને અવિરતિવાળાના આ દ્રવ્ય અને ભાવસ્તવ એમ બંનેનો વિનિયોગ તેની યોગ્યતાનુસાર જોડવો.

[૫૨૭] ગૌતમ ! સર્વે તીર્થંકરોએ સમગ્ર ઠગા કર્મનો ક્ષય કરનાર એવા ચારિત્ર અંગીકાર કરવા રૂપ ભાવસ્તવ પોતે આચરેલ છે.

[૫૨૮ થી ૫૩૦] ભવથી ભય પામેલા એવા તેમને જ્યાં જ્યાં આવવાનું, જંતુઓને સ્પર્શ આદિ વિનાશકારણ પ્રવર્તતું હોય, સ્વ-પર હિતથી વિરમેલા હોય, તેમનું મન તેવા સાવધકાર્યમાં પ્રવર્તતું નથી. તેથી સ્વ-પર હિતથી વિરમેલાં સંયતોએ સર્વ પ્રકારે સુવિશેષપણે પરમ સારભૂત વધુ લાભદાયક એવા એવા અનુષ્ઠાનનું સેવન કરવું.

મોક્ષમાર્ગનું પરમ સારભૂત, એકાંત હિતકર, પથ્યસુખ દાતા, પ્રગ પરમાર્થ સ્વરૂપ કોઈ અનુષ્ઠાન હોય તો માત્ર સર્વ વિરતિ રૂપ ભાવસ્તવ છે, તે આ પ્રમાણે—

[૫૩૧ થી ૫૩૭] લાજ યોજના પ્રમાણ મેરુ પર્વત જેટલા ઉંચા, મણિ સમુદ્રથી શોભિત, સુવર્ણમય, પરમ મનોહર, નયન અને મનને આનંદ આપનાર, અતિશય વિજ્ઞાનપૂર્ણ, અતિ મજબૂત ન દેખાય તેમ સાંધાને જોડી દીધા હોય તેવું અતિશય ઘસીને સુંવાળું કરેલ, જેના વિભાગો સારી રીતે વિભાજિત છે તેવું, ઘણાં શિખરો યુક્ત અનેક ઘંટા અને ધ્વજ સહિત, શ્રેષ્ઠ તોરણોયુક્ત, આગળ-આગળ જતાં જ્યાં રાજમહેલ સમાન શોભા નજરે પડતી હોય તેવા અગર-કુપુર-ચંદનાદિનો બનાવેલ ધૂપ જ્યાં અગ્નિમાં નાંખવાથી મહેંકતો હોય, ઘણાં પ્રકારે અનેકવર્ણી આશ્ચર્યકારી સુંદર પુષ્પ સમૂહથી સારી રીતે પૂજાયેલ, જેમાં નૃત્યપૂર્ણ અનેક નાટકોથી આકુલ મધુર, મૃદંગના શબ્દો ફેલાઈ રહેલાં છે. સેંકડો ઉત્તમ આશયવાળા લોકોથી આકુલ

છે, જેમાં જિનેશ્વર ભગવંતોના ચરિત્રો અને ઉપદેશોનું શ્રવણ કરાવવાના કારણે ઉત્કંઠિત થયેલા ચિત્ત્યુક્ત લોકો હોય, જ્યાં કહેવાની કથા, વ્યાખ્યાતા, નૃત્ય કરનારા, અપ્સરા, ગંધર્વો વાજિત્રોના શબ્દો સંભળાઈ રહેલા છે.

આ કહેલા ગુણ સમૂહ યુક્ત આ પૃથ્વીમાં સર્વત્ર પોતાની ભૂજાથી ઉપાર્જિત ન્યાયોપાર્જિત અર્થથી સુવર્ણ-મણિ રત્નના પગાથીયાવાળું તેવાજ પ્રકારના હજારો સ્તંભો જેમાં ઉભા કરાયેલા હોય, સુવર્ણનું બનાવેલું ભૂમિતલ હોય તેવું જિનમંદિર જે કરાવે તેના કરતાં તપ અને સંયમ અનેક ગણવાળા કહેલ છે.

[૫૩૮ થી ૫૪૦] આ પ્રમાણે તપ અને સંયમ વડે ઘણાં ભવોના ઉપાર્જિત પાપકર્મના મલરૂપ લેપને સાફ કરીને અલ્પકાળમાં અનંત સુખવાળો મોક્ષ પામે છે. સમગ્ર પૃથ્વીને જિનાલયોથી શોભિત કરનાર દાનાદિ ચારે પ્રકારનો સુંદર ધર્મ સેવનાર શ્રાવક વધુમાં વધુ સારી ગતિ પામે તો પણ બારમાં દેવલોકથી આગળ ન જઈ શકે. પણ અચ્યુત નામે બારમાં દેવલોક સુધી જઈ શકે છે.

[૫૪૦ થી ૫૪૨] ગૌતમ ! લવસત્તમ દેવો અર્થાત્ સર્વાર્થસિદ્ધમાં રહેનાર દેવો પણ ત્યાંથી ચ્યવી નીચે પડે છે. બાકીના જીવોની વિચારણા કરીએ તો સંસારમાં કોઈ શાશ્વત કે સ્થિર સ્થાન નથી. લાંબાકાળે પણ જેમાં દુઃખ આવવાનું હોય તેવા વર્તમાનના સુખને સુખ કેમ કહી શકાય ? જેમાં છેવટે મરણ આવવાનું હોય અને અલ્પ કાનું શ્રેય કરનાર સુખને તુચ્છ ગણેલું છે. સમગ્ર મનુષ્ય અને દેવોનું લાંબાકાળનું સર્વે સુખ એકદું કરીએ તો પણ તે સુખ મોક્ષના અનંતમાં ભાગ જેટલું પણ અનુભવી શકાય તેમ નથી.

[૫૪૩ થી ૫૪૫] ગૌતમ ! અતિ મહાન એવા સંસારના સુખોમાં અનેક હજાર ઘોર પ્રચંડ દુઃખો છુપાઈને રહેલા હોય છે. પણ મંદ બુદ્ધિવાળા શાતાવેદનીય કર્મોદયમાં તે જાણી શક્તો નથી. મણિ-સુવર્ણના પર્તમાં છુપાઈને રહેલ લોહ રોડાની જેમ અથવા વણિક પુત્રીની જેમ [આ કો પ્રસંગનું પાત્ર છે, ત્યાં એવો અર્થ ઘટી શકે કે જેમ કુળવાન, લજ્જાળુ વણિક પુત્રીનું મુખ બીજા ન જોઈ શકે, તેમ મોક્ષ સુખ વર્ણવી ન શકાય] નગરના મહેમાન તરીકે રહીને આવેલો ભીલ રાજમહેલાદિના નગરસુખને વર્ણવી શક્તો નથી. તેમ અહીં દેવ, અસુર, મનુષ્યવાળા જગતમાં મોક્ષના સુખને સમર્થ જ્ઞાની પુરુષો પણ વર્ણવી શક્તા નથી.

[૫૪૬] લાંબાકાળે પણ જેનો અંત દેખાતો હોય તેને પુન્ય કઈ રીતે કહી શકાય ? જેનો અંત દુઃખમાં આવવાનો હોય અને જે ફરી સંસારની પરંપરા વધારનાર હોય તેને પુન્ય કે સુખ કેમ કહેવાય ?

[૫૪૭] તે દેવ વિમાનનો વૈભવી અને દેવ લોકથી ચ્યવન, આ બંનેનો વિચાર કરનારનું હૈયું ખરેખર વૈકિય શરીરનું મજબૂત ઘડાયેલ હોય અન્યથા તેનાં સો ટુકડાં થઈને તુટી જાય.

[૫૪૮, ૫૪૯] નરકગતિમાં અતિદુઃસહ એવા જે દુઃખો છે તેને કોડ વર્ષ સુધી જીવનાર વર્ણન શરુ કરે તો પણ પૂરા કરી શકે નહીં. તેથી ગૌતમ ! દશ પ્રકારનો

યતિધર્મ, ધોર તપ અને સંયમના અનુષ્ઠાનો આરાધવા, તે રૂપ ભાવ સ્તવથી જ અક્ષય મોક્ષ સુખ મળે.

[૫૫૦] નારકી, તિર્યક કે દેવના ભવમાં તથા ઇન્દ્રપલામાં તે નથી મેળવી શકાતું જે કંઈ મનુષ્ય ભવમાં મેળવી શકાય છે.

[૫૫૧] અતિ મહાન ઘણાં જ ચારિત્રાવરણીય નામના કર્મો દૂર થાય ત્યારે જ ગૌતમ ! ભાવસ્તવની યોગ્યતા મેળવી શકે છે.

[૫૫૨] જન્માંતરમાં ઉપાર્જિત મોટા પુન્ય સમૂહને તેમજ મનુષ્ય જન્મને પામ્યા સિવાય ઉત્તમ ચારિત્ર ધર્મ મેળવી ન શકાય.

[૫૫૩] સુઆરાધિત, શલ્ય અને દંભ રહિત બનીને ચારિત્રના પ્રભાવથી, તુલના ન કરી શકાય તેવા અનંત, અક્ષય, ત્રણે લોકના અગ્રભાગે રહેલા મોક્ષસુખને મેળવે છે.

[૫૫૪ થી ૫૫૬] ઘણાં ભવના એકત્રિત ઈંચા પહાડ સમાન, આઠ પાપ કર્મના રાશિને બાળી નાખનાર વિવેકાદિ ગુણયુક્ત મનુષ્ય જન્મ પામ્યો. આવો ઉત્તમ જન્મ પામીને જે કોઈ આત્મહિત તેમજ શ્રુતાનુસાર આશ્રવ નિરોધ ન કરે, અપ્રમત્ત થઈ ૧૮૦૦૦ શીલાંગને ધારે નહીં. તેઓ લાંબો કાળ સતત ધોર દુઃખાગ્નિના દાવાનળમાં અતિ ઉદ્દેગપૂર્વક સેકાતો અનંતી વખત બળ્યા કરે છે.

[૫૫૭ થી ૫૬૦] અતિ દુર્ગંધી વિષ્ટા, પ્રવાહી, ક્ષાર, પિત્ત, ઉલટી, બળખા, કફ, આદિથી પરિપૂર્ણ ચરબી, ચોર, પરુ, અશુચિ, મળમૂત્ર, રૂધિરના કાદવવાળા કટ કટ કરતા કટાતો, ચલાયમાન કરાતો, ટળાનો, રગોડાનો, સર્વ અંગોને એકઠા કરીને સંકોચાયેલ ગર્ભવાસમાં અનેક યોનિમાં રહેતો હતો. નિયંત્રિત કરેલા અંગોવાળો, દરેક યોનિવાળા ગર્ભવાસમાં ફરી ફરી ભ્રમણ કરતો હતો, હવે મારે સંતાપ, ઉદ્દેગ, જન્મ, જરા, મરણ, ગર્ભાવાસાદિ સંસારના દુઃખો અને સંસારની વિચિત્રતાથી ભય પામેલાઓ આ સમગ્ર ભયનાશક ભાવ સ્તવના પ્રભાવને જાણીને તેમાં દંટ પાછે ઉદયમ અને પ્રવૃત્તિ કરવી.

[૫૬૧] આ પ્રમાણે વિદ્યાધર, કિન્નર, મનુષ્ય, દેવાદિ એ ત્રિભુવનમાં ઉત્કૃષ્ટ જિનેશ્વરની દ્રવ્ય અને ભાવસ્તવે સ્તુતિ કરી છે.

[૫૬૨ થી ૫૬૬] ગૌતમ ! ધર્મતીર્થંકર અરિહંતો, જેવી વિસ્તૃત ઋદ્ધિ પામેલા છે, એવી સમૃદ્ધિ અસ્વાધીન છતાં એ જગતબંધુ ક્ષણવાર તેમાં લોભાયા નથી. તેમનું પરમૈશ્વર્યરૂપ શોભામય લાવણ્ય, વર્ણ, બળ, શરીર પ્રમાણ, સામર્થ્ય, યશ, કીર્તિ, જે રીતે દેવલોકથી અવતર્યા, જે રીતે બીજા ભવોમાં ઉગ્રતપથી દેવલોક પામ્યા. એકાદિ વીશ સ્થાનકો આરાધી તીર્થંકર નામ કર્મ બાંધ્યું, સમ્યક્ત્વ પામ્યા. અન્ય ભવોમાં શ્રમણત્વ આરાધ્યુ, ત્રિશલા રાણી ચૌદ મહાસ્વણો પામી, ગર્ભાવાસથી અશુભ અશુચિ પદાર્થ દૂર કરી સુગંધી ગંધને સ્થાપી. ઇન્દ્ર મહારાજએ મોટી ભક્તિથી અંગૂઠાના પર્વમાં અમૃતાહાર સ્થાપ્યો. જન્મ થયો ત્યાં સુધી ઇન્દ્રાદિ સ્તવતા હતા, દિક્ કુમારીઓએ જન્મ સંબંધી કૃત્યો કર્યા, બત્રીસ દેવેન્દ્રોએ ગૌરવીય ભક્તિથી,

આનંદ સહ, સર્વ ઋદ્ધિથી સર્વ પ્રકારે સ્વ કર્તવ્યો કર્યા. મેરુ ઉપર જન્માભિષેક કર્યો, ત્યારે રોમાંચિત થઈ માનતા કે આપણો જન્મ કૃતાર્થ થયો.

[૫૭૦ થી ૫૭૯] કાણવાર હાથ અફાળતા, સુંદર સ્વરે ગાતા, ગંભીર દુદ્દંભી શબ્દ કરતા, દીર સમુદ્રના સ્વવત જય-જય મંગલ શબ્દો મુળમાંથી નીકળતા હતા. જે રીતે અંજલી કરતા હતા. દીર સમુદ્રના જળથી, ઘણાં સુગંધી પદાર્થોથી વાસિત, સુવર્ણ-મણિ-રત્નના ઊંચા કળશોથી જન્માભિષેક દેવો કરતા હતા. જિનેશ્વરે પર્વત ચલાયમાન કર્યો. આઠ વર્ષના છતાં ભગવંતે ઇન્દ્ર વ્યાકરણ બનાવ્યું. કુમારપણું-લગ્ન થયા, લોકાંતિક દેવે પ્રતિબોધ કર્યા. સર્વે દેવોએ દીક્ષા મહોત્સવ કર્યો, ભગવંતે ઘોર પરીષદો સહ્યા. ઘોર તપસ્યા અને ધ્યાન યોગના અગ્નિ વડે ચારે ઘનઘાતી કર્મોને બાળી નાંખ્યા, જે રીતે લોકને પ્રકાશિત કરનાર કેવળજ્ઞાન ઉપાર્જન કર્યું. ફરી પણ જે રીતે દેવો અને અસુરોએ કેવલ જ્ઞાનનો મહિમા કરીને ધર્મ, નીતિ, તપ, ચરિત્ર વિષયો સંશયો પૂછ્યા. દેવોએ રચિત સિંહાસને બિરાજમાન થઈને જે રીતે ભગવંતે ધર્મકથન કર્યું, ચારે દેવનિકાયે એકઠા થઈને શ્રેષ્ઠ સમવસરણ બનાવ્યું. જે રીતે દેવો તેમની ઋદ્ધિ અને જગતની ઋદ્ધિ બંનેની સરખામણી કરતા હતા. સમગ્ર ભુવનમાં એક ગુરુ, મહાયશવાળા અરિહંત ભગવંત જ્યાં જ્યાં જે રીતે વિચર્યા. જે રીતે આઠ મહાપ્રતિહાર્યોના સુંદર ચિહ્નો જે તીર્થમાં હોય છે ભવ્ય જીવોના અનાદિ કાળનાં ચીકણાં મિથ્યાત્વનાં સમગ્ર કર્મોને નિર્દલન કરે છે, જે રીતે પ્રતિબોધ કરીને માર્ગમાં સ્થાપન કરી ગણધરોને દીક્ષિત કરે છે, તેમજ મહાબુદ્ધિવાળા તેઓ સૂત્ર ગુંથે છે. જિનેન્દ્ર અનંતગમ પર્યાય-સમગ્ર અર્થ ગણધરોને કહે છે.

[૫૮૦ થી ૫૮૫] જે રીતે જગતના નાથ સિદ્ધિ પામે છે. જે રીતે સર્વ સુરેન્દ્રો તેમનો નિર્વાણ મહોત્સવ કરે છે. ભગવંતની ગેરહાજરીમાં શોક પામેલા તે દેવો પોતાના ગાત્રને અશ્રુજળના સરસર શબ્દ કરતા પ્રવાહથી ઘોતા હતા. વળી કરુણ સ્વરે વિલાપ કરતા હતા કે હે સ્વામી ! અમને અનાય કર્યા. જે રીતે સુરભિગંધ યુક્ત ગોશીર્ષ ચંદનવૃદ્ધના કાષ્ઠોથી સર્વે દેવેન્દ્રોએ વિદિપૂર્વક ભગવંતના દેહનો અગ્નિસંસ્કાર કર્યો. પછી શોક પામેલા શુન્ય દશ દિશના માગને જોતા હતા. જે રીતે દીરસમુદ્રમાં જિન અસ્થિને પ્રક્ષાલન કરીને દેવલોકે જઈને શ્રેષ્ઠ ચંદનરસથી તે અસ્થિઓનું વિલેપન કરીને અશોકવૃક્ષ, પારિજાતના વૃદ્ધના પુષ્પો તથા શતપત્રાદિ કમળો વડે તેની પૂજા કરીને પોત-પોતાના ભવનમાં સ્તુતિ કરતાં હતાં. [ઇત્યાદિ સર્વ વૃતાંત મહાવિસ્તારથી] અંતગડદશાથી જાણવો.

[૫૮૬ થી ૫૮૯] અહીં અત્યારે જે ચાલુ અધિકાર છે તેને છોડીને જો આ કહેવામાં આવે તો વિષયાંતર, અસંબદ્ધતા, ગ્રંથનો વિસ્તાર લાંબો થઈ જાય. પ્રસ્તાવ ન હોવા છતાં આટલું નિરૂપણ કર્યું તેમાં અતિ મોટું કારણ ઉપદેશેલું છે. જે અહીં કહેવાયું છે. તે ભવ્ય સત્વોના ઉપકારને માટે કહેવાયું છે.

સારા વસાણાથી મિશ્રિત મોદકનું જેમ જેમ ભક્ષણ કરાય તેમ તેમ લોકોમાં અતિ મોટી માનસિક પ્રીતિ ઉત્પન્ન થાય છે. તે રીતે અહીં પ્રસંગ ન હોવા છતાં

ભક્તિના ભારથી નિર્ભર તેમજ નિજગુણ ગ્રહણ ક્વામાં ખેંચાયેલા ચિત્તવાળા ભવ્યાત્માને મોટો હર્ષ ઉત્પન્ન થાય છે.

[૫૮૦] આ પંચમંગલ મહાશ્રુતસ્કંધ નવકારનું વ્યાખ્યાન મહાવિસ્તારથી, અનંતગમ અને પર્યાયો સહિત સૂત્રથી ભિન્ન એવા નિર્યુક્તિ, ભાષ્ય, ચૂર્ણ દ્વારા અનંત જ્ઞાન-દર્શનધર તીર્થકરો એ જે રીતે વ્યાખ્યા કરી હતી. તે રીતે સંદોષથી કરાતું હતું. પરંતુ કાળની પરિહાની થવાના દોષથી તે નિર્યુક્તિઓ, ભાષ્યો, ચૂર્ણો વિસ્થેદ પામી. આવો સમય-કાળ વહી રહેલો હતો ત્યારે મહાઋદ્ધિ, લબ્ધિસંપન્ન, પદાનુસારી લબ્ધિધર વજસ્વામી નામક બાર અંગરૂપ શ્રુતના ધારક ઉત્પન્ન થયા તેમણે પંચમંગલ મહાશ્રુત સ્કંધનો આ ઉદ્ધાર મૂળ સૂત્રની મધ્યે લખ્યો.

ગણધર ભગવંતોએ મૂળ સૂત્રને સૂત્રપણે, ધર્મતીર્થકર અરહંત ભગવંતોએ અર્થપણે જણાવ્યો. ત્રણ લોકથી પૂજિત વીર જિનેન્દ્રે. આને પ્રરુપ્યુ એવો વૃદ્ધ આચાર્યનો સંપ્રદાય છે.

[૫૮૧] અહીં જ્યાં જ્યાં પદો પદોની સાથે જોડાયેલા હોય અને સળંગ સૂત્રાલાપક પ્રાપ્ત ન થાય ત્યાં શ્રુતધરોએ લહીયાઓએ ખોટું લખ્યું છે, એવો દોષ ન આપવો. પરંતુ જે કોઈ અધિત્ય ચિંતામણી અને કલ્પવૃક્ષ સમન મહાનિશીથ શ્રુતસ્કંધની પહેલાંની લખેલ પ્રત હતી. તેમાં જે ઉદઘર્ષ આદિ જીવાતોથી ખવાઈને ટુકડાળી પ્રત બની ગઈ. ઘણાં પત્રો સડી ગયા તો પણ અત્યંત અતિશયવાળા મોટા અર્થથી ભરપૂર આ મહાનિશીથ શ્રુતસ્કંધ છે. તે સમગ્ર પ્રવચનના પરમ સારભૂત, શ્રેષ્ઠ મહત્વપૂર્ણ, મહા અર્થગર્ભિત છે.

એમ જાણીને પ્રવચનના વાત્સલ્યથી અનેક ભવ્યજીવોને ઉપકારક થશે તેમ માનીને તથા પોતાના આત્મહિતાર્થે હરિભદ્ર સૂરિએ જે આદર્શમાં દેખ્યું, તે સર્વે પોતાની મતિથી શુદ્ધિ કરીને લખ્યું છે. બીજા પણ આચાર્યો સિદ્ધસેન દિવાકર, વૃદ્ધવાદી, યક્ષસેન, દેવગુપ્ત, યશોવર્ધન, કામાશ્રમણના શિષ્ય રવિગુપ્ત, નેમિચંદ્ર, જિનદાસગણિ, કામક, સત્યાર્ષિ આદિ યુગ પ્રધાન શ્રુતધરોએ તેમને બહુમાન્ય કરેલ છે.

[૫૮૨] ગૌતમ ! પૂર્વે કહી ગયા તેમ વિનય ઉપધાન સહ પંચમંગલ મહાશ્રુતસ્કંધ નવકારને પૂર્વાનુપૂર્વી, પશ્ચાનુપૂર્વી અને અનાનુપૂર્વી વડે સ્વર, વ્યંજન, માત્રા, બિંદુ, પદાક્ષરોથી શુદ્ધ રીતે ભણી. તેને હૃદયમાં સ્થિર પરિચિત કરી, મહાવિસ્તારથી સૂત્ર અને અર્થો જાણ્યા પછી શું ભણવું ?

ગૌતમ ! પછી 'ઈરિયાવહિય' સૂત્ર ભણવું જોઈએ?

ગૌતમ ! આપણો આ આત્મા જ્યારે જ્યારે જવા-આવવાની ક્રિયાનાં પરિણામમાં પરિણત થયો હોય, અનેક જીવો, પ્રાણો, ભૂતો અને સત્વોને અનુપ્રયોગથી કે પ્રમાદથી સંઘટ્ટન, ઉપદ્રવ, કિલામણા કરીને પછી તેનું આલોચન, પ્રતિક્રમણ કરવામાં ન આવે અને સમગ્ર કર્મના ક્ષય માટે ચૈત્યવંદન, સ્વાધ્યાય, ધ્યાન આદિ કોઈ પણ અનુષ્ઠાન કરવામાં આવે તે સમયે એકાગ્ર ચિત્તવાળી સમાધિ

થાય કે ન પણ થાય કેમ કે ગમનાગમનાદિ અનેક અન્ય વ્યાપારનાં પરિણામમાં આસક્ત થયેલા ચિત્તથી કેટલાંક પ્રાણીઓ તે પૂર્વના પરિણામને ન છોડતા અને દુધ્યાનના પરિણામમાં કેટલોક કાળ વર્તે છે. ત્યારે તેના ફળમાં વિસંવાદ થાય છે જ્યારે વળી કોઈક પ્રકારે અજ્ઞાન, મોહ, પ્રમાદાદિના દોષથી અણધાર્યા એકેન્દ્રિયાદિ જીવોના સંઘટ્ટન કે પરિતાપનાદિ થઈ ગયા હોય અને પછી અરેરે! આ અમારાથી ખોટું કાર્ય બની ગયું. એમ કેવા સજ્જડ, રાગ, દ્રેષ, મોહ, મિથ્યાત્વ અને અજ્ઞાનમાં અંધ બની ગયા છીએ. પરલોકમાં આ કાર્યના કેવા કડવા ફળ ભોગવવા પડશે એનો પણ વિચાર આવતો નથી. ખરેખર અમે કુરુકર્મ અને નિર્દય વર્તન કરનારા છીએ.

આ પ્રમાણે પશ્ચાત્તાપ કરતા અને અતિ સંવેગ પામેલા આત્માઓ સારી રીતે પ્રગટ પામે ઈરિયાવહિય સૂત્રથી દોષોની આલોચના કરીને, નિંદા કરીને, ગુરુ સાક્ષીએ ગર્હા કરીને પ્રાયશ્ચિત્તનું સેવન કરીને શત્પ રહિત થાય છે. ચિત્તની સ્થિરતાવાળો અશુભકર્મના દાય માટે જે કંઈ આત્મહિત માટે ઉપયોગવાળો થાય, ત્યારે તેને પરમ એકાગ્ર ચિત્તવાળી સમાધિ પ્રાપ્ત થાય. તેનાથી સર્વ જગતના જીવ, પ્રાણી, ભૂત, સત્વોને જે ઈષ્ટફળ હોય તેવી ઈષ્ટફળની પ્રાપ્તિ થાય.

તે કારણે હે ગૌતમ ! ઈરિયાવહિય પ્રતિકમ્યા વિના ચૈત્યવંદન, સ્વાધ્યાયાદિ કોઈ પણ અનુષ્ઠાન ન કરવું જોઈએ. જો યથાર્થ ફળની અભિલાષા રાખતા હો તો આ કારણે ગૌતમ ! એક કહેવાય છે કે પંચમંગલ મહાશ્રુત સ્કંધ – નવકાર સૂત્ર, અર્થ, તદુભય સહિત સ્થિર-પરિચિત કરીને ઈરિયાવહી ભણવી.

[૫૯૩] ભગવન્ ! કઈ વિધિથી ઈરિયાવહિય સૂત્ર ભણવું જોઈએ? ગૌતમ ! પંચમંગલ મહાશ્રુતસ્કંધની વિધિ પ્રમાણે ભણવું જોઈએ.

[૫૯૪] ઈરિયાવહિય ભણીને પછી કયું સૂત્ર ભણવું? ગૌતમ ! શકસ્તવ વગેરે ચૈત્યવંદન ભણવું જોઈએ.

પરંતુ શકસ્તવ એક અહમ અને પછી ૩૨-આયંબિલ કરવા જોઈએ. અરહંત સ્તવ અર્થાત્ અરિહંત ચેઈઆણં. એક ઉપવાસ અને તેના ઉપર પાંચ આયંબિલ કરીને, ચતુર્વિંશતિ સ્તવ લોગસ્સ એક છઠ્ઠ, એક ઉપવાસની ઉપર પચ્ચીસ આયંબિલ કરીને, શ્રુતસ્તવ, પુકખરવરદીવક્રે સૂત્ર એક ઉપવાસ ઉપર પાંચ આયંબિલ કરીને વિધિપૂર્વક ભણવું જોઈએ.

એ પ્રમાણે સ્વર, વ્યંજન, માત્રા, બિંદુ, પદ્યછેદ, પદ, અક્ષરથી વિશુદ્ધ, એક પદના અક્ષર બીજામાં ભળી ન જાય. તેમ તેવા બીજા ગુણો સહિત કહેલાં સૂત્રોનું અધ્યયન કરવું.

આ કહેલી વિધિથી સમગ્ર સૂત્રોનું-અર્થોનું અધ્યયન કરવું. જ્યાં જ્યાં કોઈ સંદેહ થાય ત્યાં ત્યાં તે સૂત્રને ફરી ફરી વિચારવા, વિચારીને નિશંકપણે અવધારી નિસંદેહ કરવા.

[૫૯૫] આ પ્રમાણે સૂત્ર, અર્થ, ઉભય સહિત ચૈત્યવંદન આદિ વિધાન ભણીને પછી શુભતિથિ, કરણ, મુહૂર્ત, નક્ષત્ર, યોગ, લગ્ન તેમજ ચંદ્રબળનો યોગ થયો હોય

ત્યારે યથાશક્તિ જગત ગુરુ તીર્થંકર ભગવંતને પૂજવા યોગ્ય ઉપકરણો એકઠાં કરીને. સાધુ ભગવંતોને પ્રતિલાભીને ભક્તિપૂર્ણ હૃદયી, રોમાંચિત બની, પુલકિત થયેલા શરીરવાળો, હર્ષિત થયેલ મુખારવિંદવાળો, શ્રદ્ધા-સંવેગ-વિવેક-પરમ વૈરાગ્યથી તેમજ જેણે ગાઢ રાગ, દ્વેષ, મોહ, મિથ્યાત્વરૂપ મલકલંકને નિર્મૂળપણે વિનાશ કર્યા છે. તેવી, સુવિશુદ્ધ-અતિનિર્મળ, વિમળ, શુભ, વિશેષ શુભ એવા પ્રકારે ઉલ્લાસ પામતા, ભુવનગુરુ, જિનેશ્વરની પ્રતિમા વિશે સ્થાપન કરેલો નેત્ર અને માનસવાળો, એકાગ્ર ચિત્તવાળો ખરેખર હું ધન્ય છું, પુણ્યશાળી છું.

જિનેશ્વરોને વંદન કરવાથી મેં મારો જન્મ સફળ કર્યો છે, એમ માનતા ક્યાળની ઉપર બે હાથ જોડી, અંજલિ રચી, સજીવ વનસ્પતિ બીજ આદિથી રહિત ભૂમિ વિશે બંને જાનુઓ સ્થાપન કરીને સારી રીતે સ્પષ્ટપણે સુંદર રીતે જાણેલા, સમજેલા જેણે યથાર્થ સૂત્ર-અર્થ-તદુભય-નિઃશક્તિ કર્યા છે તેવો, પદે પદોના અર્થની ભાવના ભાવતો, દંટ ચારિત્રી, શાસ્ત્રોનો જાણકાર, અપ્રમાદાતિશયાદિ અનેક ગુણ સંપત્તિવાળા ગુરુની સાથે સાધુ, સાધ્વી, સાધર્મિક સમગ્ર બંધુવર્ગ કુટુંબ પરિવાર સહિત પ્રથમ તેણે ચૈત્યોને જુહારવા જોઈએ.

ત્યાર પછી યથાશક્તિ, સાધર્મિક બંધુને પ્રણામ કરવાપૂર્વક અતિ કિંમતી, કોમળ, સ્વચ્છ વસ્ત્રોની પહેરામણી કરીને તેમનો મહાઆદર કરવો. તેમનું સુંદર સન્માન કરવું.

આ સમયે જેમણે શાસ્ત્રના સાર સારી રીતે જાણેલા છે. એવા ગુરુમહારાજે વિસ્તારથી આકોષથી, નિકોષથી, ધર્મકથા કહી સંસારનો નિર્વેદ, ઉન્માદ, શ્રદ્ધા-સંવેગવર્ધક ધર્મોપદેશ કહેવો.

[૫૯૬, ૫૯૭] ત્યારપછી પરમ શ્રદ્ધા સંવેગ તત્પર બનેલો જાણીને જીવન પર્યંતના કેટલાંક અભિગ્રહ આપવા જેવા કે હે દેવાનુપ્રિય! તે ખરેખર આવો સુંદર મનુષ્ય ભવ મેળવ્યો. તેને સફળ કર્યો ત્યારે આજથી જીવજીવ હંમેશા ત્રણે કાળ ત્વરા રહિત, શાંત અને એકાગ્ર ચિત્તે ચૈત્યોના દર્શન-વંદન કરવા. અશુચિ અશાશ્વત ક્ષણભંગુર એવા મનુષ્યત્વનો આજ સાર છે.

રોજ સવારે ચૈત્ય અને સાધુને વંદન ન કરું- દર્શન ન કરું ત્યાં સુધી મૂખમાં પાણી ન નાંખવું, બપોરે ચૈત્યાલયમાં દર્શન ન કરું ત્યાં સુધી મધ્યાહ્ન ભોજન ન કરું, સાંજે પણ ચૈત્ય દર્શન કર્યા સિવાય સંધ્યાકાળનું ઉલ્લંઘન ન કરવું.

આવા પ્રકારના અભિગ્રહના નિયમો જીવનપર્યંત કરાવવા. પછી હે ગૌતમ ! આગળ કહીશું તે [વર્ધમાન] વિદ્યાથી મંત્રીને ગુરુએ તેના મસ્તક ઉપર સાત મુઠ્ઠી ગંધચૂર્ણ નાખવી અને એવા આશીર્વાદનો કહેવા કે - આ સંસાર સમુદ્રનો નિસ્તાર કરીને પાર પામનારો થા.

વર્ધમાન વિદ્યા - ઐં નમો ભગવતો અરહતો સિજ્ઝાડ મે ભગવતી મહાવિજ્ઞા વીરે મહાવીરે જયવીરે, સેણવીરે વદ્ધમાણવીરે જયે વિજયે જયંતે અપરાજિણ સ્વાહા.

ઉપવાસ કરીને વિદિપૂર્વક સાધના કરવી જોઈએ. આ વિદ્યા વડે દરેક

ધર્માધનામાં તું પાર પામનારો થા. વડી દીક્ષામાં, ગણીપદની અનુજ્ઞામાં સાત વખત આ વિદ્યાનો જાપ કરવો અને નિત્યારાગ પારગા હોહ એમ કહેવું. અંતિમ સાધના અનશન અંગીકાર કરે ત્યારે મંત્રીને વાસક્ષેપ કરવામાં આવે તો આત્મા આરાધક બને છે. આ વિદ્યાના પ્રભાવથી વિદ્વન્ના સમૂહો ઉપશાંત થાય છે. શૂરવીર પુરુષ સંગ્રામમાં પ્રવેશ કરે તો કોઈથી પરાભવ પામતો નથી. કલ્પની સમાપ્તિમાં મંગલ અને દોષ કરનાર થાય છે.

[૫૯૮] તેમજ સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક, શ્રાવિકાઓ એ ચારે પ્રકારના શ્રમણસંઘના વિદ્વો ઉપરાંત થાય છે અને ધર્મ કાર્યમાં સફળતા મેળવે છે. વળી તે મહાનુભવને એમ કહેવું કે ખરેખર તું ધન્ય છો, પુણ્યવંત છો, એમ બોલતા વાસક્ષેપ મંત્રીને લેવો.

ત્યાર પછી જગત ગુરુ જિનેન્દ્રની આગળા સ્થાનમાં ગંધયુક્ત, ન કરમાયેલી શ્વેત માળા ગ્રહણ કરીને ગુરુ મહારાજ પોતાના હસ્તથી બંને ખભા ઉપર આરોપણ કરતા કરતા નિઃ સંદેહ પણે આ પ્રમાણે તેને કહે કે — અરે મહાનુભવ ! જન્માંતરમાં ઉપાર્જિત મહાપુણ્ય સમૂહવાળા ! તૈં તારો મેળવેલ, સુંદર રીતે ઉપાર્જિત માનવજન્મ સફળ કર્યો. તારા નરક અને તિર્યચગતિના દ્વારો બંધ થઈ ગયા. હવે તેને અપયશ, અપકીર્તિ, નીચ ગૌત્ર કર્મનો બંધ નહીં થાય. ભવાંતરમાં પંચ નમસ્કારના પ્રભાવથી જ્યાં જ્યાં ઉત્પન્ન થઈશ ત્યાં ત્યાં ઉત્તમજાતિ, ઉત્તમ કુળ, ઉત્તમ પુરુષ, આરોગ્ય, સંપત્તિ પ્રાપ્ત થશે. આ બધું તને મળશે જ.

વળી પંચ નમસ્કારના પ્રભાવથી તને દાસપણું, દારિદ્ર, દુર્ભાગ્ય, હીનકુળમાં જન્મ, વિકલેન્દ્રિયપણું નહીં મળે. વધુ શું કહેવું?

હે ગૌતમ ! આ કહેલી વિધિથી જે કોઈ પંચ નમસ્કારાદિ શ્રુતજ્ઞાન ભણીને તેના અર્થાનુસાર પ્રયત્ન કરનારો થાય. સર્વ આવશ્યક આદિ નિત્ય અનુષ્ઠાનો તથા અઢાર હજાર શીલાંગોને વિશે રમણના કરનારો થાય, કદાચ તે સરાગપણે સંયમ ક્રિયાનું સેવન કરે તે કારણે નિર્વાણ ન પામે તો પણ ગ્રેવેયક, અનુતર આદિ ઉત્તમ દેવલોકમાં દીર્ઘકાળ આનંદ કરીને અહીં મનુષ્ય લોકમાં ઉત્તમ કુળમાં જન્મ પામીને ઉત્કૃષ્ટ સુંદર લાવણ્ય યુક્ત સંવાગિ સુંદર દેહ પામીને સર્વ કળામાં નિષ્ણાંતપણું મેળવીને લોકોના મનનને આનંદ પામનારો થાય છે. સુરેન્દ્ર સમાન ઋદ્ધિ પામીને, એકાંત દયા અને અનુકંપામાં તત્પર, કમભોગોથી કંટાળેલો યથાર્થ ધર્મચરણથી કર્મરજ ખંખેરીને સિદ્ધિ પામે છે.

[૫૯૯] ભગવન્ ! જેવી રીતે પંચમંગલ ઉપધાન તપ કરીને વિધિપૂર્વક ગ્રહણ કર્યું, તેવી રીતે સામાવિકાદિ સમગ્ર શ્રુતજ્ઞાન ભણવું જોઈએ ?

ગૌતમ ! હા, તે જ પ્રમાણે વિનય અને ઉપધાન તપ પૂર્વક વિધિથી અધ્યયન કરવું જોઈએ. ખાસ કરીને તે શ્રુતજ્ઞાન ભણવાની અભિલાષાવાળાએ સર્વ પ્રયત્નથી આઠ પ્રકારના કલાદિ આચારોનું રક્ષણ કરવું જોઈએ. અન્યથા શ્રુતજ્ઞાનની મહાઆશાતના થાય. બીજી એ વાત પણ ધ્યાનમાં રાખવી કે બાર અંગના શ્રુત જ્ઞાન માટે પહેલા અને છેલ્લા પ્રહરે ભણવા-ભણાવવાનો રોજ પ્રયત્ન કરવો અને પંચમંગલ

નવકાર ભણવા માટે આઠે પ્રહર કહ્યા છે.

બીજું એ પણ ધ્યાનમાં રાખવું કે પંચમંગલ નવકાર એ સામાયિકમાં હોય કે સામાયિકમાં ન હોય તો પણ ભણી શકાય. પરંતુ સામાયિકાદિ સૂત્રો આરંભ, પરિગ્રહનો ત્યાગ કરીને અને જીવજીવ સામાયિક કરીને જ ભણાય. આરંભ-પરિગ્રહના ત્યાગ કર્યા સિવાય કે જીવજીવ સામાયિક-સર્વ વિરતિ ગ્રહણ કર્યા સિવાય ભણી શકતા નથી. તથા પંચમંગલના આલાવા, શકસ્તવ આદિ અને બારે અંગો રૂપ શ્રુતજ્ઞાનના ઉદ્દેશા, અધ્યયનોના [સમુદેશ-અનુજ્ઞાવિધિ સમયે] આયંબિલ કરવું.

[૬૦૦] ભગવન્ ! આ પંચમંગલ મહાશ્રુતસ્કંધ ભણવા માટે વિનયોપધાનની મોટી નિયંત્રણા કહેલી છે. બાળકો આવી મહાન નિયંત્રણા કેવી રીતે કરી શકે?

ગૌતમ ! જે કોઈ આ કહેલી નિયંત્રણાની ઈચ્છા ન કરે, સવિનયથી અને ઉપધાન કર્યા વગર આ પંચમંગલ આદિ શ્રુતજ્ઞાન ભણે કે ભણાવે અથવા ઉપધાનપૂર્વક ન ભણતા-ભણાવનારને સારો માને તેને નવકાર આપે કે તેવા સામાયિકાદિ શ્રુતજ્ઞાન ભણાવે તે પ્રિયધર્મવાળો કે દંડ ધર્મવાળો ન ગણાય. શ્રુતની ભક્તિવાળો ન ગણાય.

તે સૂત્રની, અર્થની, સૂત્રાર્થ તદુભયની હીલના કરનારો ગણાય. ગુરુની હીલના કરનારો ગણાય. જે સૂત્ર, અર્થ, ઉભય તથા ગુરુની અવહેલના કરનારો થાય તે અતીત, અનાગત અને વર્તમાન તીર્થંકરોની આશાતના કરનારો થાય. જેણે શ્રુતજ્ઞાન, અરિહંત, સિદ્ધ, સાધુની આશાતના કરી તે દીર્ઘકાળ અનંતા સંસાર સમુદ્રમાં અટવાયા કરે છે, તેવા તેવા પ્રકારની ગુપ્ત પ્રગટ, શીત-ઉષ્ણ, મિશ્ર અને અનેક ૮૪ લાખ પ્રમાણવાળી યોનિમાં વારંવાર ઉત્પન્ન થયા કરે છે.

વળી ગાઠ અંધકાર, દુર્ગંધવાળા વિષ્ઠા પ્રવાહી, ખાર, પેશાબ, પિત્ત, બળખા, અશુચિ પદાર્થોથી પરિપૂર્ણ ચરબી, ઓર, પરુ, ઉલટી, મલ, રુધિરના ચીકણા કાદવવાળા, જોવા ન ગમે તેવા બિભત્સ ઘોર ગર્ભાવાસમાં પારાવાર વેદના અનુભવવી પડે છે. - x - ચાક્ષ્ - x - લાંબાકાળ સુધી નિયંત્રણા, વેદના ગર્ભાવાસમાં ભોવવવી પડે છે.

જેઓ શાસ્ત્રાદિમાં કહેલી વિધિથી આ સૂત્રાદિ ભણે છે, થોડાં પણ અતિચાર લગાડતા નથી, યથોક્ત વિધાને જ પંચમંગલ આદિ શ્રુતજ્ઞાનનું વિનયોપધાન કરે છે તે હે ગૌતમ ! તે સૂત્રની હીલના કરતો નથી. અર્થની આશાતના કરતો નથી. સૂત્રાર્થ ઉભયની હીલના કરતલ નથી. ત્રણેય કાળમાં થનારા તીર્થંકરની આશાતના કરતો નથી. ત્રિલોકની ચોટીએ વાસ કરનારા કર્મરજ રૂપ મેલને જમેણે દૂર કરેલ છે, એવા સિદ્ધોની જેઓ આશાતના કરતા નથી. આચાર્ય-ઉપાધ્યાય-સાધુની આશાતના કરતા નથી. અતિ પ્રિયધર્મવાળા, દંડધર્મવાળા તેમજ એકાંત ભક્તિવાળા થાય છે. સૂત્રાર્થમાં અતિ રંજિત માનસવાળો તે શ્રદ્ધા અને સંવેગને પામનારો થાય છે. એવો પુણ્યશાળી આત્મા આ ભવરૂપી કેદખાનામાં વારંવાર ગર્ભવાસાદિ નિયંત્રણાના દુઃખો

ભોગવનારા થતો નથી.

[૬૦૧] પણ હે ગૌતમ ! જેણે હજુ પાપ-પુણ્યનો અર્થ જાણ્યો ન હોય, તેવો બાળક તે 'પંચમંગલ' માટે એકાંતે અયોગ્ય છે. તેને પંચમંગલ મહાશ્રુતસ્કંધનો એક પણ આલાવો ન આપવો, કેમ કે અનાદિ ભવાંતરોમાં ઉપાર્જિત કર્મશાશિને બાળક માટે આલાવો પામીને બાળક સમ્યક પ્રકારે ન આરાધે તો તેની લઘુતા થાય. તે બાળકને પહેલાં ધર્મકથા દ્વારા ભક્તિ ઉત્પન્ન રવી. પછી પ્રિયધર્મ, દંટધર્મ, ભક્તિ યુક્ત બનેલો જાણીને જેટલાં પરચક્રખાણ નિર્વાહ કરવા સમર્થ થાય, તેટલાં પરચક્રખાણ તેને કરાવવા. રાત્રિભોજનના દ્વિવિધ, ત્રિવિધ, ચતુર્વિધ એમ યથાશક્તિ પ્રત્યાખ્યાન કરાવવા.

[૬૦૨] ગૌતમ ! પીસ્તાળીશ નવકારશી, ૨૪-પોરિસિ, ૧૨-પુરિમક, ૧૦ અવક્ર કે ચાર એકસણા કરવાથી એક ઉપવાસ ગણતરીમાં લઈ શકાય. બે આયંબિલ કે એક શુદ્ધ નિર્મળ નિર્દોષ આયંબિલથી પણ ઉપવાસ ગણાય.

ગૌતમ ! વ્યાપાર રહિતપણે રૌદ્રધ્યાન, આર્તધ્યાન, વિકથા રહિત સ્વાધ્યાય કરવામાં એકાગ્ર ચિત્તવાળો હોય તો માત્ર એક આયંબિલ કરે તો પણ માસદામણ કરતાં ચડી જાય છે. તેથી કરીને વિસામા સહિત જેવા પ્રમાણમાં તપ-ઉપધાન કરે તેટલાં પ્રમાણમાં તેની ગણતરીનો સરવાળો કરીને પંચ-મંગલ ભણવાને યોગ્ય થાય, ત્યારે તેને પંચ-મંગલનો આલાવો ભણાવવો, નહીંતર ન ભણાવવો.

[૬૦૩] ભગવન્ ! આમ કરવાથી ઘણો લાંબો સમય વીતી જાય અને કદાચ વચ્ચે જ મૃત્યુ પામી જાય તો નવકાર રહિત તે અંતિમ આરાધના કેવી રીતે સાધી શકે ? ગૌતમ ? જે સમયે સૂત્રોપચાર નિમિત્તે અશઠભાવથી યથાશક્તિ જે કંઈ પણ તપની શરૂઆત કરીને જ સમયે તેણે તે સૂત્ર-અર્થ-તદુભયનું અધ્યયન શરૂ કર્યું, એમ સમજવું. કેમ કે તે આરાધક આત્મા તે પંચ નમસ્કારના સૂત્ર, અર્થ, તદુભયને અવિધિથી ગ્રહણ કરે તો નથી. પરંતુ તે તેવી રીતે વિધિથી તપસ્યા કરીને ગ્રહણ કરે છે - જેથી ભવાંતરમાં નાશ ન પામે, તેવા શુભાધ્યવસાયથી આરાધક થાય.

[૬૦૪] ગૌતમ ! કોઈ બીજા પાસે ભણતા હો અને શ્રુતજ્ઞાનાવરણીયના દ્વયોપશમથી કાનથી સાંભળીને વગર આપેલું સૂત્ર ગ્રહણ કરીને પંચમંગલ સૂત્ર ભણીને કોઈકે તૈયાર કર્યું હોય તેને પણ શું ઉપધાન તપ કરવું જોઈએ ખરું ?

ગૌતમ ! હા, તેણે પણ તપ કરી આપવું જોઈએ.

ભગવન્ ! કયા કારણે તપ કરવું જોઈએ ? ગૌતમ ! સુલભ બોધિના લાભ માટે. આ રીતે તપ-વિધાન ન કરે તે જ્ઞાનકુશીલ.

[૬૦૫] ભગવન્ ! જે કોઈને અતિ મહાન જ્ઞાનાવરણીય કર્મનો ઉદય હોય, રાત-દિવસ ગોખવા છતાં વર્ષે માત્ર અર્ધ શ્લોક જ સ્થિર પરિચિત થાય, તેણે શું કરવું ? તેમણે જીવજીવના અભિગ્રહ ગ્રહણ કરવા કે સ્વાધ્યાય કરનારનું વૈયાવરણ તથા રોજ અટાર હજાર પ્રમાણ પંચમંગલના સૂત્ર, અર્થ, તદુભયનું સ્મરણ કરતો એકાગ્ર મનથી ગોખે. ભગવત્ ! કયા કારણે એમ કહો છો ? ગૌતમ ! જે ભિક્ષુ જીવજીવ

સુધીના અભિગ્રહ સહિત ચારે કાળ યથાશક્તિ વાચનાદિરૂપ સ્વાધ્યાય ન કરે તે જ્ઞાનકુશીલ છે.

[૬૦૬] જે કોઈ યાવજીવ સુધીના અભિગ્રહપૂર્વક અપૂર્વ જ્ઞાનનો બોધ કરે, તેની અશક્તિમાં પૂર્વે ગૃહિત જ્ઞાનનું પરાવર્તન કરે, તેની પણ અશક્તિમાં ૨૫૦૦ નવકારમંત્રનું પરાવર્તન કરે. તે પણ આરાધક છે. પોતાના જ્ઞાનાવરણીય કર્મો ખપાવીને તીર્થંકર કે ગણધર થઈને આરાધકપણું પામી સિદ્ધિ પામે છે.

[૬૦૭ થી ૬૧૦] ભગવન્ ! કયા કારણે કહેલ છે કે ચારે કાળમાં સ્વાધ્યાય કરવો જોઈએ ? ગૌતમ ! મન, વચન, કાયાથી ગુપ્ત થયેલો આત્મા દરેક સમયે જ્ઞાનાવરણીય કર્મ ખપાવે છે. સ્વાધ્યાય-ધ્યાનમાં વર્તતો હોય તે દરેક ક્ષણે વૈરાગ્ય પામનારો થાય છે. સ્વાધ્યાય કરનારને ઉર્ધ્વલોક, અધોલોક, જ્યોતિષ્ લોક, વૈમાનિક લોક, સિદ્ધિ, સર્વલોક, અલોક પ્રત્યક્ષ છે. અભ્યંતર અને બાહ્ય એવા બાર પ્રકારના તપને વિશે સમ્યગ્ દૃષ્ટિ આત્માને સ્વાધ્યાય સમાન તપ થયો નથી અને થવાનો નથી.

[૬૧૧ થી ૬૧૫] એક, બે, ત્રણ માસ કામણ કરે, અરે! સંવત્સરી સુધી ભૂખ્યો રહે કે સતત ઉપવાસ કરે, પણ સ્વાધ્યાય ધ્યાન રહિત હોય તે એક ઉપવાસનું પણ ફળ ન પામે.

ઉદ્ગમ, ઉત્પાદન, એષણાથી શુદ્ધ એવા જ આહારને હંમેશાં ગ્રહણ કરનાર જો મન, વચન, કાયાના ત્રણે યોગમાં એકાગ્ર ઉપયોગ રાખનાર હોય અને દરેક સમયે સ્વાધ્યાય કરતો હોય તો એકાગ્ર માનસવાળોને વરસ દિવસ સુધી ઉપવાસો કરનારની સાથે સરખામણી કરી શકાતી નથી. કેમ કે એકાગ્રતાથી સ્વાધ્યાય કરનારને અનંત નિર્જરા થાય છે.

પાંચ સમિતિ, ત્રણ ગુપ્તિ, સહનશીલતા, ઇન્દ્રિયોને દમનાર, નિર્જરાની અપેક્ષા રાખનાર, એવો મુનિ એકાગ્રમનથી નિશ્ચલ પામે જે સ્વાધ્યાય કરે છે. જે કોઈ પ્રશસ્ત એવા શ્રુતજ્ઞાનને સમજાવે છે, જે કોઈ શુભભાવવાળો તેને શ્રવણ કરે છે, તે બંને, ગૌતમ ! તત્કાળ આશ્રવદ્ધારો બંધ કરે છે.

[૬૧૬ થી ૬૧૯] દુઃખી એવા એક જીવને પ્રતિબોધ પમાડીને જે મોક્ષમાર્ગમાં સ્થાપન કરે છે, તે દેવતા અને અસુરો સહિત આ જગતમાં અમારી પડ્દો વગાડનારા થાય છે. જેમ બીજી ધાતુની પ્રધાનતા યુક્ત સુવર્ણક્રિયા વગર કંચનભાવને પામતું નથી, તેમ સર્વે જીવો. જિનોપદેશ વિના પ્રતિબોધ પામતા નથી.

રાગ-દ્વેષ અને મોહથી રહિત થઈને જે શાસ્ત્રને જાણનારા ધર્મકથા કરે છે, તે પણ વિશ્રાંતિ લીધા વિના હંમેા ધર્મોપદેશ આપે છે, તેઓ સર્વ પાપોથી મુક્ત થાય છે. જો યથાર્થ પ્રકારે સૂત્ર અને અર્થની વ્યાખ્યા શ્રોતાને વક્તા કહે તો કહેનારને એકાંતે નિર્જરા થાય અને શ્રોતાને નિર્જરા થાય કે ન થાય.

[૬૨૦] ગૌતમ ! એ કારણે એમ કહેવાય છે કે - જાવજીવ અભિગ્રહ સહિત ચારે કાળ સ્વાધ્યાય કરવો. તેમજ ગૌતમ ! જે બિદ્ધુ, વિધિપૂર્વક સુપ્રશસ્ત જ્ઞાન

ભણીને પછી જ્ઞાનમદ કરે તે પણ જ્ઞાનકુશીલ કહેવાય. એમ જ્ઞાનકુશીલની અનેક પ્રકારે પ્રજ્ઞાપના કરાય છે.

[૬૨૧, ૬૨૨] ભગવન્ ! દર્શન કુશીલ કેટલા ભેદ હોય છે ? ગૌતમ ! બે ભેદ (૧) આગમથી, (૨) નોઆગમથી.

તેમાં આગમથી સમ્યગ દર્શનમાં શંકા કરે, અન્યમતની અભિલાષા કરે, સાધુ-સાધ્વીના મેલા વસ્ત્રો અને શરીર જોઈને દુર્ગધ કરે, ઘૃણા કરે, ધર્મકરણનું ફળ મળશે કે નહીં તેમ શંકા કરે. સમ્યક્ત્વાદિ ગુણવંતની પ્રશંસા ન કરે. ધર્મની શ્રદ્ધા યાત્રી જાય, સાધુપણું છોડવાની અભિલાષા વાળાને સ્થિર ન કરે. સાધર્મિકોનું વાત્સલ્ય ન કરવું. છતી શક્તિએ શાસન પ્રભાવના, ભક્તિ ન કરવી. એ આઠ સ્થાને દર્શન કુશીલ જાણવા.

નોઆગમથી દર્શનકુશીલ અનેક પ્રકારે સમજવા. તે આ પ્રમાણે - ચક્ષુકુશીલ, ઘ્રાણકુશીલ અનેક પ્રકારે સમજવા. તે આ પ્રમાણે - ચક્ષુકુશીલ, ઘ્રાણકુશીલ, શ્રવણકુશીલ, જિહ્વાકુશીલ, શરીરકુશીલ, તેમાં ચક્ષુકુશીલ ત્રણ પ્રકારે જાણવા - પ્રશસ્ત ચક્ષુ કુશીલ, પ્રશસ્તાપ્રશસ્ત ચક્ષુ કુશીલ, અપ્રશસ્ત ચક્ષુકુશીલ.

તેમાં જે કોઈ પ્રશસ્ત એવા ઋષભાદિના ભિંજ આગળ દૈષ્ટિ સ્થિર કરીને રહેલો હોય તેને જ જોતો, બીજા કોઈ પ્રશસ્ત પદાર્થને મનથી વિચારતો હોય તે પ્રશસ્ત ચક્ષુ કુશીલ તથા પ્રશસ્તાપ્રશસ્ત ચક્ષુકુશીલ એટલે હૃદય અને નેત્રોથી ભગવંતની પ્રતિમાના દર્શન કરતાં કરતાં બીજા કોઈ પણ પદાર્થ તરફ નજર કરે. વળી પ્રશસ્તાપ્રશસ્ત દ્રવ્યો જેવાં કે કાગડા, બગલા, ટંક, તિલિર, મોર વગેરે કે મનોહર લાવણ્યયુક્ત સુંદર સ્ત્રીને જોઈને તેના તરફ દૈષ્ટિ કરે તે પણ પ્રશસ્તાપ્રશસ્ત ચક્ષુકુશીલ કહેવાય.

અપ્રશસ્ત ચક્ષુકુશીલ - ૬૩ પ્રકારે અપ્રશસ્ત સરાગદૈષ્ટિ કહી છે - ભગવન્ ! તે પ્રશસ્ત ૬૩-ચક્ષુભેદો કયા છે ? ગૌતમ ! આ (૧) સભ્રુકટાક્ષ, (૨) તારા, (૩) મંદા, (૪) મદલસા, (૫) વંકા, (૬) વિવંકા, (૭) કુશીલા, (૮) અર્ધર્ધક્ષિતા, (૯) કાણર્ધક્ષિતા, (૧૦) બ્રામિતા, (૧૧) ઉદ્ભ્રામિતા (૧૨) ચલિતા, (૧૩) વલિતા, (૧૪) ચલવલિતા, (૧૫) અર્ધમિલિતા, (૧૬) મિલમિલમિલા, (૧૭) માનુષ્યા, (૧૮) પશવા, (૧૯) ચક્ષિકા, (૨૦) સરીસૃપા, (૨૧) અશાંતા, (૨૨) અપ્રશાંતા, (૨૩) અસ્થિરા, (૨૪) બહુવિકાશા, (૨૫) સાનુરાગા, (૨૬) રાગ ઉદારણી, (૨૭) રાગજા, (૨૮) ઉત્પાદાની, (૨૯) મદની, (૩૦) મોહણી, (૩૧) વ્યામોહની, (૩૨) ભય ઉદીરણી, (૩૩) ભયજનની, (૩૪) ભયંકરી, (૩૫) હૃદયભેદની, (૩૬) સંશયહરણી, (૩૭) ચમત્કાર ઉત્પાદની, (૩૮) નિબદ્ધા, (૩૯) અનિબદ્ધા, (૪૦) ગતા, (૪૧) આગતા, (૪૨) ગતાગતા, (૪૩) પ્રત્યાગતા, (૪૪) નિધારણી, (૪૫) અભિલષણી, (૪૬) અરતિકરા, (૪૭) રતિકરા, (૪૮) દીના, (૪૯) દયામણી, (૫૦) શુરા, (૫૧) ધીરા, (૫૨) હણણી, (૫૩) મારણી, (૫૪) તાપણી, (૫૫) સંતાપણી, (૫૬) કુદ્ધા, (૫૭) મહાઘોરા, (૫૮) ચંડી, (૫૯) રુદ્રા,

(૬૦) હાહાભૂતશરણા, (૬૧) રુદ્રા, (૬૨) સ્તિંગધા, (૬૩) રુદ્રાસ્તિંગધા. આ પ્રમાણે કુશીલદૈષ્ટિઓ અહીં જણાવી છે. તે નામના અનુસારે વ્યાખ્યા સમજી લેવી.

સ્ત્રીઓના ચરણ, અંગૂઠા, તેનો અગ્રભાગ, નખ, હાથ, જે સારી રીતે આલેખેલ હોય, લાલરંગ કે અલતાથી ગામ્રો અને નખ રંગેલા હોય, મણિના કિરણો એકઠા થવાથી મેઘધનુષ્ય હોય તેવા નખને, કાયળા જેવા ઉન્નત ચરણને, સરખા ગોઠવાયેલ ગોળાકાર ગૂટ જાનુને, જંધાને, વિશાળ કટિ તટના સ્થાનને, જઘન, નિતંબ, નાભિ, સ્તન, ગુપ્તસ્થાન પાસેના સ્થાનો, કંઠ, ભૂજલઘ્નિ, અઘર, હોઠ, દંતપંક્તિ, કાન, નાક, નેત્રયુગલ, ભ્રમર, મુખ, કપાળ, મસ્તક, કેશ, સૈથો, વાંકી કેશલટ, પીઠ, તિલક, કુંડલ, ગાલ, ખંજન, શ્યામવર્ણી, તમાલપત્ર સમાન કેશકલાપ, કંદોરો, નુપુર, બાહુરુદ્ધ મણિરત્ન જડિત કડાં, કંકણ, મુદ્રિકાદિ મનોહર અને ઝળહળતા આભૂષણો, રેશમી ઝીણાં વસ્ત્રો, સુતરાઉ વેશભૂષા આદિથી સજાવટ કરીને કામાગ્નિનને પ્રદીપ્ત કરનારી નારકી અને તિર્યચગતિમાં અનંત દુઃખ અપાવનારી આ સ્ત્રીઓના અંગો, ઉપાંગો, આભૂષણો આદિ અભિલાષાપૂર્વક સરાગ દૈષ્ટિથી દેખવું તે યક્ષકુશીલ કહેવાય.

[૬૨૩, ૬૨૪] ઘ્રાણકુશીલ તેને કહેવાય, જેઓ સારી સુગંધ લેવા જાય અને દુર્ગન્ધ આવતી હોય તો નાક મચકોડે - દુર્ગંધ કહે,

શ્રવણકુશીલ બે ભેદે - પ્રશસ્ત અને અપ્રશસ્ત. તેમાં જે બિદ્ધ અપ્રશસ્ત એવા કામરાગને ઉત્પન્ન કરનાર. ઉદ્દીપન કરનાર, ઉજ્જવલન કરનાર, ગંધર્વ, નાટક, ધનુર્વેદ, હસ્તશિક્ષા, કામશાસ્ત્ર, રતિશાસ્ત્ર આદિ શ્રવણ કરીને તેની આલોચના ન કરે યાવત્ તેનું પ્રાયશ્ચિત આચરી ન આપે તે અપ્રશસ્ત શ્રવણ કુશીલ જાણવો.

તથા ગ્રહિણ કુશીલ અનેક પ્રકારે જાણવા. તે આ પ્રમાણે કડવા, તીખા, તુરા, મધુર, ખાટા, ખારા રસોનો સ્વાદ કરવો. ન દંખેલાં, ન સાંભળેલાં, આલોક-પરલોક-ઉભયલોક વિરુદ્ધ દોષવાળા મકાર-જકારવાળા અપશબ્દોને ઉચ્ચારવા, અપયશ થાય તેવા ખોટાં આળ આપવાં, અછતાં કલંક ચડાવવા, શાસ્ત્ર જાણ્યા વિના ધર્મદેશનાની પ્રવૃત્તિ કરવી તે જિહ્વા કુશીલ જાણવા.

ભગવન્ ! ભાષા બોલવાથી પણ શું કુશીલપણું થઈ જાય છે ? ગૌતમ ! હા, તેમ થાય છે. ભગવન્ ! તો શું ધર્મદેશના ન કરવી ? ગૌતમ ! સાવધ-નિરવધ વચનોનો તફાવત જે જાણતો નથી. તેને બોલવાનો પણ અધિકાર નથી. તો પછી ધર્મદેશના કરવાનો તો અવકાશ જ ક્યાં છે ?

[૬૨૫] શરીર કુશીલ બે ભેદે જાણવા- ચેષ્ટાકુશીલ, વિભૂષા કુશીલ. તેમાં જે બિદ્ધ આ કૃતિ સમૂહના આવાસરૂપ પદ્ધતિઓ અને જ્ઞાનોના માટે ભોજનરૂપ, સંડવું-પડવું-નાશ પામવું એવા સ્વભાવવાળું અશુચિ, અશાશ્વત, સંસાર એવા શરીરને હંમેશા આહારાદિથી પોષે, પંપાળે, તેવી શરીર ચેષ્ટા કરે, પરંતુ સેંકડો ભવોમાં દુર્લભ એવા જ્ઞાન-દર્શનાદિ સહિત એવા શરીર વડે અત્યંત ધોર વીર ઉગ્ર કષ્ટકારી ધોર તપ સંયમના અનુષ્ઠાનો ન આચરે તે ચેષ્ટા કુશીલ.

જે વિભૂષા કુશીલ છે, તે પણ અનેક પ્રકારે છે - શરીરને અભ્યંગન કરવું, યોજાવવું, લેપો કરાવવા, અંગમર્દન કરાવવું, સ્નાન વિલેપન કરવા, મેલ ઘસીને દૂર કરવો, તંબોલ ખાવું, ઘૂપ દેવડાવવો, સુગંધી વસ્તુથી શરીર કે વસ્ત્રો વાસિત કરવા, દાંત ઘસવા, લીસા કરવા, ચહેરો સુશોભિત બનાવવો, પુષ્પો કે તેની માળા પહેરવી, વાળ ઓળવા, પગરખાં, પાવડી વાપરવા, અભિમાનથી ગતિ કરવી-બોલવું-હસવું-બેસવું-ઉઠવું-પડવું-બેંચવું-શરીરની વિભૂષા દેખાય તેમ કપડા પહેરવા, દાંડો લેવો, આ બધાં શરીર વિભૂષા કુશીલ સાધુ સમજવા.

આ કુશીલ સાધુઓ પ્રવચનની ઉડાહણ - ઉપધાત કરાવનાર, જેનું ભાવિ પરિણામ દુષ્ટ છે તેવા અશુભ લક્ષણવાળો, ન જોવાલાયક, મહાપાપકર્મી, વિભૂષા કુશીલ સાધુ હોય છે.

આ પ્રમાણે દર્શનકુશીલ પ્રકરણ પૂર્ણ થયું.

[૬૨૬] મૂલગુણ અને ઉત્તરગુણમાં ચારિત્રકુશીલ અનેક ભેદે જાણવા. તેમાં પાંચ મહાવ્રત અને રાત્રિભોજન છઠ્ઠું એમ મૂલગુણો કહ્યા. તે છમાં જે પ્રમાદ કરે, તેમાં પ્રાણાતિપાત એટલે પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ, વાયુ, વનસ્પતિરૂપ એકેન્દ્રિય જીવો, બે-ત્રણ-ચાર-પાંચ ઈન્દ્રિયવાળા જીવોનો સંઘટ્ટો કરવો, પરિતાપ ઉપજાવવો, કિલામણા કરવી.

મૃષાવાદ બે ભેદે - સુદમ અને બાદર, તેમાં “પયલા ઝાઝા મરુણ” કોઈ સાધુ દિવસે ઉંઘતો હતો. બીજાએ કહ્યું ! દિવસે કેમ ઉંઘે છે ? પેલો કહે - હું ઉંઘતો નથી. ફરી તેને નિંદ્રા આવી, ફરી બીજા સાધુએ પૂછ્યું ફરી પહેલો કહે કે ના ઉંઘતો નથી. આ સુદમ મૃષાવાદ.

કોઈ સાધુએ ભોજન સમયે કહ્યું - ભોજન કરો. તેણે જવાબ આપ્યો કે મારે પર્યક્ષાણ છે - એમ બોલી તુરંત ખાવા લાગ્યો. બીજા સાધુએ પૂછ્યું. હમણાં પર્યક્ષાણ છે તેમ કહી, ફરી ભોજન કરે છે ? ત્યારે તે કહે કે શું મેં પ્રાણાતિપાતાદિ પાંચ મહાવ્રતનું વિરતિ પર્યક્ષમાણ કર્યું નથી? આ રીતે છળપ્રયોગથી સુદમ મૃષાવાદ.

સુદમમૃષાવાદ અને કન્યાલીક આદિ બાદર મૃષાવાદ.

વણ આપેલ ગ્રહણ કરવું, તેના બે ભેદ - સુદમ અને બાદર. તેમાં તૃણ, ટેફા, રાખની કુંડી આદિ લેવા તે સુદમ અદત્તાદાન. અણ ઘડેલ કે ઘડેલ સુવણાદિ લેવા રૂપ બાદર અદત્તાદાન જાણવું.

તથા મૈથુન-દિવ્ય અને ઔદારિક. તે પણ મન, વચન, કાયાથી કરણ કરાવણ, અનુમોદન એમ ભાંગાથી અટાર ભેદે જાણવું તેમજ કરકર્મ સચિત-અચિત ભેદોવાળું ઇત્યાદિ જાણવું.

માંડલીમાં પરિગ્રહ બે ભેદે - સુદમ અને બાદર. વસ્ત્રપાત્રનું મમત્વભાવથી રક્ષણ કરવું. બીજાને વાપરવા ન આપવા તે સુદમ પરિગ્રહ. હિરણ્યાદિ ગ્રહણ કરવા કે ધારણ કરી રાખવા. માલિકી રાખવી, તે બાદર પરિગ્રહ જાણવો.

રાત્રિ ભોજન દિવસે લઈ રાત્રે ખાવું, દિવસે લઈ બીજે દિવસે ખાવું, રાત્રે લઈ દિવસે ખાવું. રાત્રે લઈ રાત્રે ખાવું. ઈત્યાદિ.

[૬૨૭ થી ૬૩૨] ઉત્તરગુણોને વિશે પિંડની જે વિશુદ્ધિ સમિતિ, ભાવના, બે પ્રકારે તપ, પ્રતિમા ધારણ કરવી, અભિગ્રહો ગ્રહણ કરવા. આ બધાં ઉત્તરગુણો જાણવા. તેમાં પિંડ વિશુદ્ધિ-૧૬ ઉદ્ગમ દોષો, ૧૬ ઉત્પાદન દોષો, ૧૦ એષણા દોષો અને સંયોજનાદિ ૫-દોષો.

તેમાં ઉત્પાદન દોષો આ છે - આધાકર્મ, ઔદેશિક, પૂતિકર્મ, મિશ્રજાત, સ્થાપના, પ્રાભૂતિકા, પ્રાદુષ્કરણ, કીત, પ્રામિત્યક, પરાવર્તિત, બ્યાહન, ઉદ્દિભજ્ઞ, માલોપહત, આદીધ, અતિસૃષ્ટ, અધ્યવપૂરક.

[૬૩૩ થી ૬૩૫] ઉત્પાદનના ૧૬ દોષો આ છે - ધાત્રી, દૂતિ, નિમિત્ત, આજીવક, વનીયક, ચિકિત્સા, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, સંસ્તવ, વિદ્યા, મંત્ર, ચૂર્ણ, યોગ, મૂળકર્મ એ સોળ.

[૬૩૩ થી ૬૩૭] એષણાના દશ દોષો આ છે - શંકિત, પ્રક્ષિત, નિક્ષિપ્ત, વિહિત, સંહત, દાયક, ઉન્મિશ્ર, અપરિણત, લિપ્ત, છર્દિત.

[૬૩૮] તેમાં ઉદ્ગમ દોષો ગૃહસ્થથી ઉત્પન્ન થાય, ઉત્પાદન દોષો સાધુથી ઉત્પન્ન થાય. એષણા દોષો બંનેથી ઉત્પન્ન થાય.

માંડલીના દોષો પાંચ આ છે - સંયોજના, પ્રમાણાધિક, અંગાર, ધૂમ, કારણાભાવ, એ રીતે ગ્રાસેષણાના પાંચ દોષો થયા. તેમાં સંયોજના દોષ બે ભેદે - ઉપકરણ સંબંધી અને ભોજન-પાન સંબંધી. તે બંનેના પણ અભ્યાંતર અને બાહ્ય બે ભેદો છે.

[૬૩૯] પ્રમાણ - બમ્બીશકવલ આહાર કુદિપૂરક ગણાય છે. ભાવતા ભોજનાદિ રાગથી વપરાય તો ઈગાલ દોષા. અણગમતા દ્વેષથી વપરાય છે તેને ધૂમ દોષ કહેવાય છે.

[૬૪૦ થી ૬૪૪] કારણાભાવ દોષમાં - ક્ષુધા વેદના સહન ન થાય, અશક્ત શરીરે વૈયાવસ્ય ન બની શકે. આંખનું તેજ ઘટતાં ઈર્ષા સમિતિમાં ક્ષાતિ આવે. સંયમ પાલન માટે તેમજ પ્રાટ ટકાવા, ધર્મ ધ્યાન માટે. આ કારણે ભોજન કરવાનું કલ્પે. ભૂખ સમાન કોઈ વેદના નથી માટે તેની શાંતિ અર્થે ભોજન કરવું. ભૂખથી દુર્બળ શરીરે વૈયાવસ્ય કરવાસમર્થ ન થાય, માટે ભોજન કરવું. પ્રેક્ષાદિ સંયમ ન સાચવી શકાય, સ્વાધ્યાયાદિની શક્તિ ઘટતી જાય, ધર્મધ્યાન ન કરી શકે. માટે સાધુએ આટલાં કારણે ભોજન કરવું પડે.

[૬૪૪] હવે પાંચ સમિતિઓ કહે છે - ઈર્ષા સમિતિ, ભાષા સમિતિ, એષણા સમિતિ, આદાન ભંડમત નિદોષણા સમિતિ અને ઉચ્ચાર પ્રસ્રવણ ખેલ સિંધાણ જલ્લ પારિષ્ઠાપનિકા સમિતિ.

ત્રણ ગુપ્તિ - મન ગુપ્તિ, વચન ગુપ્તિ, કાર્યગુપ્તિ.

બાર ભાવના - અનિત્ય, અશરણ, એકત્વ, અન્યત્વ, અશુચિ, સંસાર,

આશ્રવ, સંવર, નિર્જરા, લોકવિસ્તાર, સુકથિત ધર્મ અને બોધિદુર્લભ એમ બાર પ્રકારે ભાવના જાણવી.

આ કે આવા સ્થાને પ્રમાદ કરે તે ચારિત્ર કુશીલ.

[૬૪૫] તપ કુશીલ બે ભેદે - બાહ્ય તપકુશીલ, અભ્યંતર તપ કુશીલ. જે કોઈ મુનિ વિચિત્ર એવું વિશિષ્ટ લાંબા સમયનું ઉપવાસાદિ તપ, ઉષોદરી, વૃત્તિસંદોષ, રસ પરિત્યાગ, કાર્ય કલેશ, અંગોપાંગ સંકોચવા રૂપ સંલીનતા. આ છ તપમાં છતી શક્તિએ ઉદમ કરતા નથી, તે બાહ્ય તપ કુશીલ કહેવાય.

તથા જે કોઈ વિવિધ પ્રાયશ્ચિત લેવા, વિનય, વૈયાવચ્ચ, સ્વાધ્યાય, કાર્યોત્સર્ગ એ છ ભેદે અભ્યંતર તપમાં ઉદમ કરતાં નથી તે આભ્યંતર તપકુશીલ કહેવાય.

[૬૪૬, ૬૪૭] બાર ભેદે ભિક્ષુ પ્રતિમાઓ આ છે - એક માસિકી, બે માસિકી, ત્રણ માસિકી, ચાર માસિકી, પાંચ માસિકી, છ માસિકી, સાત માસિકી એમ સાત પ્રતિમા. આઠમી સાત અહોરાત્રિકી, નવમી સાત અહોરાત્રિકી, દશમી-સાત અહોરાત્રિકી, અગિયારમી - એક અહોરાત્રિકી અને બારમી એકરાત્રિકી. એ બાર ભિક્ષુ પ્રતિમા જાણવી.

[૬૪૮] અભિગ્રહો-દ્રવ્યથી, દોષથી, કાળથી અને ભાવથી. તેમાં દ્રવ્ય અભિગ્રહમાં બાફેલા અડદ વગેરે દ્રવ્ય ગ્રહણ કરવા. દોષથી ગામમાં કે ગામ બહાર ગ્રહણ કરવું. કાળથી પહેલી વગેરે પોરસિમાં ગ્રહણ કરવું. ભાવથી કોઘાદિ કષાયવાળો આપે તો ગ્રહણ કરીશ.

આ પ્રમાણે ઉત્તર ગુણો સંદોષથી કહ્યા. તેમ કહેતાં ચારિત્રાચાર પણ સંદોષથી પૂર્ણથયો. તપાચાર પણ સંદોષથી તેમાં આવી ગયો. તેમજ વીર્યાચાર તે કહેવાય જે આ પાંચ આચારોમાં ન્યૂન આચાર ન સેવે.

આ પાંચે આચારોમાં જે કોઈ અતિચારોમાં જાણી જોઈને અજાણ્યાથી, દર્પથી, પ્રમાદથી, કલ્પથી, કે જયણથી જે પ્રમાણે પાપ સેવ્યું હોય તે પ્રમાણે ગુરુ પાસે આલોવીને માર્ગ જાણાર ગીતાર્થ ગુરુ જે પ્રાયશ્ચિત આપે તે બરાબર આચરે. આ પ્રકારે ૧૮૦૦૦ શીલાંગોમાં જે પદમાં પ્રમાદ સેવ્યો હોય, તેને તે તે પ્રમાદકુશીલ સમજવો.

[૬૪૯] તે પ્રમાણે ઓસજ્ઞા વિશે જાણવું. જ્ઞાનાદિના પાસત્યા, સ્વચ્છંદ, ઉત્સૂપ્રગામી, શબલોને અહીં લખતા નથી.

અહીં ક્યાંક ક્યાંક જે બીજી વાચના હોય તો તે સારી રીતે શાસ્ત્રસાર જાણેલા ગીતાર્થવચ્ચો સંબંધ જોડી દેવો. કેમ કે મૂળપ્રત ઘણી વિનષ્ટ થઈ છે. આગળ જ્યાં જ્યાં સંબંધ જોડવાની જરૂર પડી ત્યાં ત્યાં શ્રુતઘરોએ એકઠા મળીને અંગોપાંગ સહિત બાર અંગરૂપ શ્રુતસમુદ્રમાંથી અન્ય અન્ય અંગ, ઉપાંગ, શ્રુત, સ્કંધ, અધ્યયન, ઉદ્દેશામાંથી યોગ્ય સંબંધો એકઠા કરીને જે કંઈ સંબંધ ધરાવતા હતા તે અહીં લખેલા છે. પણ પોતે કહેલું અહીં કંઈ ગોઠવેલ નથી.

[૬૫૦] અતિશય મોટા એવા આ પાંચ પાપો જે વર્જતા નથી. તેઓ દે ગૌતમ !

જેમ સુમતિ નામક શ્રાવક કુશીલ આદિ સાથે સંતાપ આદિ પાપ કરીને ભવમાં ભજ્યો, તેમ ભમશે.

ભવસ્થિતિ, કાર્ય સ્થિતિવાળા સંસારમાં છોટ દુઃખોમાં સબડતા બોધિ, અહિંસાદિ લક્ષણયુક્ત દશવિધ ધર્મ પામી શકતો નથી. ઋષિના આશ્રમમાં તેમજ ભિલ્લના ઘરમાં રહેલા પોપટ જેમ સંસર્ગ ગુણદોષથી એકને મધુર બોલતા આવડ્યું, બીજાને અપશબ્દ બોલતાં આવડ્યું. હે ગૌતમ ! જેવી રીતે આ બંને પોપટને સંસર્ગ દોષનું પરિણામ આવ્યું. તે જ પ્રમાણે આત્મહિતની ઇચ્છાવાળાએ આ પક્ષની હકીકત જાણીને સર્વ ઉપાયથી કુશીલ સંસર્ગનો ત્યાગ કરવો.

**મહાનિશીલ સૂત્ર અધ્યયન-૩ નો
મુનિ દીપરત્નસાગરે કરેલ સૂત્રાનુવાદ પૂર્ણ**

❀ અધ્યયન-૪ - કુશીલસંસર્ગ ❀

- x - x - x - x - x - x - x -

[૬૫૪] ભગવન્ ! તે સુમતિએ કુશીલ સંસર્ગ કેવી રીતે કર્યો હતો કે જેણે આવા ભયંકર દુઃખ પરિણામી ભવસ્થિતિ અને કાર્યસ્થિતિવાળા અપાર ભવસમુદ્રમાં દુઃખથી સંતપ્ત થઈને ભ્રમણ કરશે? સર્વજ્ઞોક્ત અહિંસા લક્ષણવાળા કામા આદિ દશ પ્રકારના ધર્મને અને સમયકત્વને નહીં પામે? ગૌતમ ! તે આ છે—

ભરત ક્ષેત્રમાં મગધ દેશમાં કુશ સ્થળ નગર હતું. તેમાં પુણ્ય-પાપ સમજનાર. જીવાજીવાદિ પદાર્થોનું ચતુર્થ સ્વરૂપ જેણે સારી રીતે જાણેલ છે, એવા મોટી ઋદ્ધિવાળા સુમતિ અને નાગિલ નામે બે ભાઈઓ શ્રાવકધર્મ પાળતા હતા. કોઈ સમયે અંતરાય કર્મના ઉદયથી તેમનો વૈભવ વિલય પામ્યો. પણ સત્ત્વ અને પરાક્રમ તો પહેલાંના જ હતાં. અચીલિત સત્ત્વ પરાક્રમી, અત્યંત પરલોકભીરુ, કુડ-કપટ-જૂઠ્ઠી વિરમેલા, ભગવંત ઉપદિષ્ટ ચારે પ્રકારે દાનાદિ ધર્મ સેવતા હતા. કોઈની ખટપટ બિંદા ન કરતા, નમ્રતા સેવતા, સરળ સ્વાભાવી, ગુણરૂપ રત્નોના નિવાસસ્થાનરૂપ, કામાના દરિયા, સજ્જનની મૈત્રી સેવનાર, ઘણાં દિવસો સુધી જેના ગુણો વર્ણવી શકાય, તેવા ગુણભંડારસમ શ્રાવકો હતા.

તેમના અશુભકર્મના ઉદયે તેમની સંપત્તિ અષ્ટાલ્પિકા મહોત્સવાદિ છષ્ટદેવતાના ઈચ્છિત પૂજા સત્કાર, સાધર્મિક સન્માન, બંધુ વર્ગના વ્યવહારાદિ માટે અસમર્થ થઈ.

[૬૫૫ થી ૬૬૦] કોઈ સમયે ઘેર પરોણા આવે તેને સત્કારી શકાતા નથી. સ્નેહી વર્ગોના મનોરથો પૂરી શકાતા નથી, મિત્ર સ્વજન કુટુંબી બાંધવ સ્ત્રી પુત્રો ભત્રીજાઓ સંબંધ ઘટાડી દૂર ખસી ગયા ત્યારે વિષાદ પામેલા તે શ્રાવકોએ ચિંતવ્યું કે — પુરુષ પાસે જો વૈભવ હોય છે તો તે લોકો તેની આજ્ઞા સ્વીકારે છે. બાકી જળરહિત મેઘને વીજળી પણ દૂરથી ત્યાગે છે. એમ વિચારી તેઓ પરસ્પર કહેવા લાગ્યા. પહેલાં સુમતિએ નાગિલ ભાઈને કહ્યું કે મન અને ધનરહિત ભાગ્યહીન પુરુષે એવા દેશમાં ચાલ્યા જેવું કે જ્યાં પોતાના સંબંધી કે આવાસો ન દેખાય. બીજાએ પણ કહ્યું કે જેની પાસે ધન હોય તેની પાસે લોકો આવે છે. જેની પાસે અર્થ હોય તેને ઘણાં બંધુઓ હોય છે.

[૬૬૧] આ પ્રમાણે તેઓ પરસ્પર એકમતવાળા થયા અને તેમણે દેશત્યાગ કરવાનો નિર્ણય કર્યો કે આપણે કોઈ અજાણ્યા દેશમાં ચાલ્યા જઈએ. ત્યાં ગયા છતાં પણ લાંબાકાળથી ચિંતવેલા મનોરથો પૂર્ણ ન થાય તો અને દૈવ અનુકૂળ થાય તો પ્રવ્રજ્યાં અંગીકાર કરીએ. પછી કુશસ્થળ નગર છોડી વિદેશગમન નક્કી કર્યું.

[૬૬૨] દેશાંતર પ્રયાણ કરતાં તે બંનેએ માર્ગમાં પાંચ સાધુ અને છઠ્ઠો શ્રાવક જોયા. ત્યારે નાગિલે સુમતિને કહ્યું કે હે સુમતિ ! જો જો આ સાધુનો સાર્થ કેવો છે, તો આપણે તેમની સાથે જોઈએ. તેણે કહ્યું, ભત્તે તમે થાઓ. પછી તેના સાર્થમાં

સાથે ચાલ્યા. માત્ર એક મુકામે જવા પ્રયાણ કર્યું, ત્યાં નાગિલે સુમતિને કહ્યું- હરિવંશના તિલકભૂત મરકત રત્ન સમાન શ્યામકાંતિવાળા સુગ્રાહ્યનામવાળા બાવીસમાં તીર્થંકર શ્રી અરિષ્ઠનેમિના ચરણ કમળમાં મેં આ પ્રમાણે સાંભળીને અવધારેલ કે આવા પ્રકારના અણગાર રૂપને ધારણ કરનારા કુશીલ ગણાય છે. જે કુશીલ છે તેમને દૈષ્ટિથી પણ જોવા ન કલ્પે. આ સાધુઓ તેવા છે, તેમના સાથે થોડો પણ ગમન સંસર્ગ ન કલ્પે. માટે તેમને ચાલ્યા જવા દો. આપણે કોઈ નાના સાર્થ સાથે જઈશું. કેમ કે તીર્થંકર વચનનું ઉલ્લંઘન કરવું ન જોઈએ. દેવો અને અસુરોવાળા આ જગતને પણ તીર્થંકર વાણી ઉલ્લંઘવા લાયક નથી. બીજું એ કે - જ્યાં સુધી તેમની સાથે ચાલીએ ત્યાં સુધી તેમના દર્શન તો ઠીક આલાપ-સંલાપાદિ પણ નિયમા કરવા પડે. તો શું આપણે તીર્થંકરની વાણી ઉલ્લંઘીને જવું. એમ વિચારી સુમતિનો હાથ પકડી નાગિલ ત્યાંથી નીકળી ગયો.

[૬૬૩ થી ૬૬૬] નેત્રથી નીહાળેલ, શુદ્ધ અને નિર્જીવભૂમિ ઉપર બેઠો. ત્યાર પછી સુમતિએ કહ્યું કે જ્ઞાન આપનાર ગુરુ, માતા-પિતા, વડીલબંધુ તેમજ બહેન અથવા જ્યાં સામો પ્રત્યુત્તર આપી શકાતો ન હોય ત્યાં હે દેવ! મારે શું કહેવું. તેઓની આજ્ઞા થાય તે પ્રમાણપૂર્વક તહત્તિ એમ કહીને સ્વીકારવાની જ હોય. । મારા માટે ઈષ્ટ છે કે અનિષ્ટ છે તેનો તેમાં વિચારવાનો અવકાશ નથી. પણ આજે તો આ વિષયમાં આર્યને આનો ઉત્તર આપવો જ પડશે અને તે પણ આકરા કઠોર કર્કશ અનિષ્ટ દુષ્ટ નિષ્કુર શબ્દોથી જ અથવા તો મોટા ભાઈ પાસે મારી જીભ કેમ ઉપડે કે જેના બોળે હું વસ્ત્ર રહિત, અશુચિથી ખરડાયેલ અંગવાળો અનેક વખત રમેલો છું અથવા તે પોતે આવું અણઘટતું બોલતા શરમાતા નથી? કે આ કુશીલો છે, તે સાધુને નજરે પણ ન જોવા જોઈએ. જેટલામાં તે આ વિચારે છે, તેટલામાં ઈંગિતાકાર જાણવામાં કુશળ મોટાભાઈ નાગિલે તેનો હૃદયગત ભાવ જાણી ગયા કે આ સુમિત બોટો કષાયવાળો થાય છે. તો હવે તેને શો પ્રત્યુત્તર આપવો?

[૬૭૦ થી ૬૭૬] કરણ વિના, પ્રસંગ વિના ક્રોધાયમાન થયેલો ભલે હાલ એમ જ રહે, અત્યારે કદાચ કહીશ તો પણ માનશે નહીં. તો હાલ તેને સમજાવવો કે કલક્ષેપ કરવો ? કાળ પસાર થતા તેના કષાયશાંત થશે પછી મારી વાત સ્વીકારશે. અથવા તો હાલ તેના સંશયને દૂર કરું. વિશેષ સમજ વિના આ ભદ્રિકને કંઈ સમજાશે નહીં. એમ વિચારીને નાગિલે સુમતિને કહ્યું - હે બંધુ! હું તને દોષ આપતો નથી. હું આ વિષયમાં મારો જ દોષ માનું છું. હિતબુદ્ધિથી સગાભાઈને કહીએ તો પણ ક્રોધાયમાન થાય છે. આઠ કર્મની જાળમાં સપડાયેલા જીવોનો અહીં જ દોષ છે કે ચારે ગતિથી બહાર કાઢનાર હિતોપદેશ તેને અસર ન કરે. સજ્જડ રાગ, દ્વેષ, ક્દાગ્રહ, અજ્ઞાન, મિથ્યાત્વ દોષથી ખવાઈ ગયેલા મનવાળાઓને હિતોપદેશરૂપ અમૃત પણ કલકુટ વિષ લાગે છે.

[૬૭૭] એમ સાંભળી સુમતિએ કહ્યું કે તમે જ સત્યવાદી છો અને આમ બોલી શકો છો, પણ સાધુના અવર્ણવાદ બોલવા તે બિલકુલ યોગ્ય ન ગણાય. તે

મહાનુભાવોનો બીજો આચાર કેમ જોતા નથી? છદ્મ, અદ્મ, ચાર-પાંચ ઉપવાસાદિ તપ કરીને આહાર લેતા, આતાપના લેતા, વિરાસન આદિ વિવિધ અભિગ્રહોને ધારણ કરનારા, કષ્ટવાળા તપો કરવા ઇત્યાદિ ધર્માનુષ્ઠાન આચરી જેમણે માંસ અને લોહી સુકવી નાખેલ છે. આવા ગુણગુક્ત મહાનુભાવ સાધુઓને તમારા સરખા મહાભાષા સમિતિવાળા મોટા શ્રાવક થઈને, આ સાધુઓ કુશીલ છે એમ સંકલ્પ કરવો યુક્ત નથી.

ત્યારે નાગિલે કહ્યું કે હે વત્સ! તેના ધર્માનુષ્ઠાનથી તું સંતોષ ન પામ, આજે હું અવિશ્વાસથી લુંટાચો છું તેમ ન માન અનિચ્છાએ આવી પડેલ પરાધીનતાથી ભોગવવાના દુઃખોથી અક્રમ નિર્જરાથી પણ કર્મ ક્ષાય થાય છે તો પછી બાલતપથી કર્મ ક્ષાય કેમ ન થાય? આ સર્વે ને બાલતપસ્વી જાણ. શું તને તેમનું ઉત્સૂત્રમાર્ગ સેવન અત્પ પણ દેખાતું નથી? હે સુમતિ ! મને આ સાધુ ઉપર સુદ્ધ પણ દ્રેષ નથી, પણ તીર્થંકર ભગવંત પાસેથી અવધારેલું છે કે કુશીલને ન દેખવા.

ત્યારે સુમતિએ કહ્યું કે - જેવો તું નિર્બુદ્ધિ છે તેવા જ તે તીર્થંકર હશે. જેથી તને આમ કહ્યું. પછી આમ બોલનાર સુમતિના મુખરૂપી છિદ્રને પોતાના હાથે બંધ કરીને નાગિલે તેને કહ્યું - હે ભદ્રમુખ! જગત ગુરુ તીર્થંકરની આશાતના ન કર. મને જે કહેવું હોય તે કહે, હું તને કોઈ પ્રત્યુત્તર આપીશ નહીં. ત્યારે સુમતિએ કહ્યું. આ જગતમાં આ સાધુ કુશીલ હોય તો સુશીલ સાધુ ક્યાંય મળશે નહીં. ત્યારે નાગિલે કહ્યું - હે ભદ્રમુખ! અહીં વિશ્વ અલંઘનીય તીર્થંકરના વચનને આદરથી ગ્રહણ કર. આસ્તિકને તેમના વચનમાં કોઈ વિસંવાદ થતો નથી. બાલતપસીની ચોષ્ટામાં આદર ન કરવો કેમ કે તેઓ કુશીલ જ દેખાય છે.

તેમની પ્રવજ્યાને વિશે ગંધ પણ દેખાતી નથી. કેમ કે જો આ સાધુ પાસે બીજી મુહપતિ દેખાય છે, તેથી તે અધિક પરિગ્રહ કુશીલ છે. ભગવંતે અધિક, પરિગ્રહ માટે સાધુને આજ્ઞા આપી નથી. હીન સત્ત્વવાળો પણ એવો અધ્યવસાય ન કરે કે ક્ષાય મારી આ મુહપતિ ફાટીને વિનાશ પામશે તો મને બીજી ક્યાંથી મળશે ? હીન સત્ત્વ એમ વિચારતો નથી કે - અધિક ઉપધિ ધારણ કરવાથી મારા પરિગ્રહના વ્રત ભંગ થશે અથવા સંયમમાં રંગાયેલ આત્મા સંયમોપયોગી ધર્મોપકરણરૂપ મુહપતિ જેવા સાધનમાં સીધાય ખરા? નક્કી તે વિષાદ ન જ પામે. ખરેખર તેવો આત્મા પોતાને હું હીન સત્ત્વવાળો છું, તેમ જાહેર કરે છે. ઉન્માર્ગના આચરણની પ્રશંસા કરે છે. પ્રવચન મલિન કરે છે.

આ સાધુએ કાલે વસ્ત્રવિહિન સ્ત્રી શરીરને રાગથી જોઈને ચિંતવન કરીને આલોચના, પ્રતિક્રમણ કર્યા નથી. તે તને ખબર નથી? આ સાધુના શરીરે ફોડલાં થયા છે, તેથી તેને દેખતો નથી. હમણાં જ તેણે લોચ માટે અણઆપેલી રાખ હાથમાં લીધી. તેં પણ જોયું છે. ગઈ કાલે સૂર્યોદય પહેલાં સંઘાટકને કહ્યું - ચાલો વિહાર કરીએ, સૂર્યોદય થઈ ગયો છે. તેં તેં ન સાંભળ્યું ? આમાં જે મોટો નવદીક્ષિત છે તે ઉપયોગ વગર સૂઈ ગયો, વીજળી અગ્નિકાયથી સ્પર્શ કરાચો, તેં તેને જોયો છતાં

કમળી ન લીધી. સવારે લીલા ઘાસનો કપડાથી સંઘટ્ટો કર્યો તથા બહાર ઉઘાડામાં પાણીનો પરિભોગ કર્યો. બીજની ઉપર પગ ચાંપીને ચાલ્યો, અવિધિથી ખારી જમીને ચાલીને મધુર જમીને સંક્રમ્યો. શું તે આ બધું ન જોયું?

માર્ગ ચાલ્યા પછી સાધુએ ૧૦૦ ડગલાં જતાં ઈચ્છાવહિયં પ્રતિક્રમવી જોઈએ. તે રીતે ચાલવું, ચેષ્ટા કરવી, બોલવું, શયન કરવું જોઈએ કે જેથી છ કાયના જીવોને સુદ્ધ કે બાદર, પર્યાપ્ત-અપર્યાપ્ત, આવતા-જતાં સર્વ જીવ, પ્રાણ, ભૂત, સત્વોને સંઘટ્ટ, પરિતાપન, કિલામણા કે ઉપદ્રવ ન થાય. આ સાધુઓમાં આમાંનું કોઈ દેખાતું નથી. વળી મુહપતિનું પડિલેહણ કરતા એવા સાધુને મેં પ્રેરણા આપી કે વાયુકાયનો સંઘટ્ટો થાય તેમ ફડફડાટ અવાજ કરતા પડિલેહણ કરો છો, પડિલેહણ નો હેતુ શો?

ત્યારે તેં મને નિવાર્યો કે આપણે સાધુને કંઈ કહેવું કલ્પતું નથી. શું તે વાત તું ભૂલી ગયો ? તેથી હે સુમતિ ? આણે એક પણ સંયમ સ્થાનક સમ્યક પ્રકારે રક્ષેલ નથી. જેનામાં આવો પ્રમાદ હોય, તે સાધુ કેમ કહેવાય?

આવા નિર્ધર્મસને સાધુ ન કહેવાય. તું જો આ જ્ઞાન સમ નિર્દય, છ કાય જીવ મર્દક છે, તો મને કેમ અનુરાગ થાય? અથવા જ્ઞાન પણ સારો કે જેને અતિસુદ્ધ નિયમ-વ્રત ભંગ થતો નથી. આ નિયમ ભંગકની તુલના કોના સાથે કરવી ? માટે હે સુમતિ ? આવા કૃત્રિમ આચરણથી સાધુ ન બની શકાય. માટે હે વત્સ! આવા કૃત્રિમ આચારીને જિનવચન સ્મરણ કરતો કોણ વંદન કરે? વળી તેમના સંસર્ગથી આપણને પણ ચરણ કરણમાં શિથિલતા આવી જાય કે જેનાથી આપણે ભવ ધોર ભવ પરંપરામાં રખડવાનું થાય.

ત્યારે સુમતિએ કહ્યું – તે કુશીલ હોય કે સુશીલ, હું તેમની પાસે પ્રવ્રજ્યા સ્વીકારીશ. વળી તમે કહો છો તે ધર્મ કરવાને આજે કોણ સમર્થ છે ? માટે મને છોડી દો, મારે તેમની સાથે જવું છે. તેઓ ચાલ્યા જશે તો ફરી મેળાપ થવો મુશ્કેલ છે. ત્યારે નાગિલે કહ્યું ! હે સુમતિ ! તેની સાથે જવામાં તારું કલ્યાણ નથી. હું તને હિતવચન કહું છું. જે બહુ ગુણકારી હોય તેનું સેવન કર. હું કંઈ તને બળાત્કારથી પકડી રાખતો નથી.

અનેક ઉપાયો છતાં તે ન રોકાયો અને મંદભાગ્ય એવા સુમતિએ પ્રવ્રજ્યા સ્વીકારી. પછી કોઈક સમયે વિહાર કરતાં કરતાં પાંચ માસ પછી મહાભયંકર બાર વર્ષનો દુષ્કાળ આવ્યો ત્યારે તે સાધુઓ તે કાળના દોષથી દોષની આલોચના પ્રતિક્રમણ કર્યા વિના મૃત્યુ પામીને ભૂત, યક્ષ, રાક્ષસ, પિશાચાદિ વાણવ્યંતર દેવોના વાહનપણે ઉત્પન્ન થયા, ત્યાંથી મ્લેચ્છ જાતિના માંસાહારી, કુર આચરણ કરનારા થયા. ત્યાંથી સાતમી નરકે ઉત્પન્ન થયાં, ત્યાંથી ત્રીજી ચોવીશીમાં સમ્યક્ત્વ પામશે. પછી સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્તિના ભયથી ત્રીજા ભવમાં ચાર જણાં સિદ્ધિ પામશે. પછી સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્તિના ભયથી ત્રીજા ભવમાં ચાર જણાં સિદ્ધિ પામશે, પણ જે સર્વથા મોટા પાંચમા હતા તે એક સિદ્ધિ નહીં પામે. કેમ કે તે એકાંત મિથ્યાદૃષ્ટિ અને અભવ્ય છે. ભગવન્ ! સુમતિ ભવ્ય છે કે અભવ્ય? ગૌતમ ! તે ભવ્ય છે. તો તે મૃત્યુ પામીને

ક્યાં ઉત્પન્ન થશે? ગૌતમ ! પરમાધામી અસુર થશે.

[૬૭૮] ભગવન્ ! ભવ્યજીવો પરમાધામી અસુરોમાં ઉપજે? ગૌતમ ! જે કોઈ સજ્જડ રાગ, દ્વેષ, મોહ અને મિથ્યાત્વના ઉદયે સારી રીતે કહેવા છતાં ઉત્તમ હિતોપદેશની અવગણના કરે છે, બાર અંગો આદિ શ્રુતજ્ઞાનને અપ્રમાણ કરે છે તથા શાસ્ત્રના સદ્ભાવો અને રહસ્યને જાણતા નથી. અનાયારને પ્રશંસે છે. તેની પ્રભાવના કરે છે. જેમ સુમતિએ તે સાધુની પ્રશંસા, પ્રભાવના કરી કે — તેઓ મુશીલ સાધુ નથી ઇત્યાદિ તથા કહ્યું કે જેવા તમે નિર્બુદ્ધિ છો તેવા તે તીર્થંકર હશે. એમ બોલતા હે ગૌતમ ! તે મોટું તપ કરવા છતાં પરમાધામી અસુરપણે ઉપજ્યો.

ભગવન્ ! પરમાધામી દેવો ત્યાંથી મરીને ક્યાં ઉત્પન્ન થાય? ભગવન્ ! તે સુમતિનો જીવ પરમાધામથી નીકળીને ક્યાં ઉત્પન્ન થશે ? ગૌતમ ? મંદભાગી એવા તેણે અનાયારની પ્રશંસા તથા અભ્યુદય કરવા સન્માર્ગના નાશને અભિનંદ્યો. તે કર્મના દોષથી અનંત સંસાર ઉપાજર્યો. તેના કેટલા ભવોની ઉત્પત્તિ કહેવી ? અનેક પુદ્ગલ પરાવર્ત કાળ સુધી ચારગતિરૂપ સંસારમાંથી જેનો નીકળવાનો આરો નથી. તો પણ સંદેષથી તેના કેટલાંક ભવ કહ્યું છું તે સાંભળ—

આ જ જંબુદ્વીપને ચારે બાજુ ફરતો વર્તુળાકારનો લવણ સમુદ્ર છે. તેમાં જે સ્થળે સિંધુ મહાનદી પ્રવેશ કરે છે તે પ્રદેશની દક્ષિણે પપ-યોજન પ્રમાણવાળી વેદિકાના મધ્યભાગે ૧૨૥ યોજન પ્રમાણ હાથીના કુંભસ્થળના આકારે સરખું પ્રતિસંતાપદાયક નામે સ્થળ છે. તે સ્થળ લવણ સમુદ્રના જળથી ૩૦ યોજન પ્રમાણ ઉંચું છે. ત્યાં અત્યંત ઘોર ગાઢ અંધકારવાળી ઘડીયલા સંસ્થાનના આકારવાળી ૪૬ ગુફાઓ છે. તે ગુફાઓમાં બળ્લે બળ્લેની વચ્ચે વચ્ચે જલચારી મનુષ્યો વાસ કરે છે. તેઓ પ્રજ્ઞપ્રભાકારાય સંઘચલવાળા, ભ્રમહાબલ અને પરાક્રમવાળા ૧૨૦ વેંત પ્રમાણ કાચવાળા, સંખ્યાન વર્ષાયુવાળા, જેમને મધ-માંસ પ્રિય છે તેવા, સ્વભાવથી સ્ત્રીલોલુપ, અતિ ખરાબ વર્ણવાળા, સુકુમાર, અનિષ્ટ, કઠણ, ખરબચડાં દેહવાળા, ચંડાલના નેતા સમાન કહેલા ભયંકર મુખવાળા, સિંહસમાન ઘોર દેષ્ટિવાળા ચમરાજ સમાન ભયાનક, કોઈને પીઠ ન બતાવનાર, વિજળી માફક નિષ્કુર પ્રહાર કરનાર, અભિમાનથી માંઘાતા થયેલા, તેઓ અંડગોલિક મનુષ્યો તરીકે ઓળખાય છે.

તેમના શરીરમાં જે અંતરંગ ગોલિકા છે. તેને ગ્રહણ કરીને ચમરી ગાયના શ્વેત પૂંછડાના વાળથી તે ગોલિકા ગૂંથે છે. ત્યારપછી તે બાંધેલી ગોલિકાને બંને કાન સાથે બાંધીને મહાકિંમતી, ઉત્તમ જાતિવંત રત્ન ગ્રહણ કરવા ઈચ્છતા સમુદ્રમાં પ્રવેશે છે. સમુદ્રમાંના જળ હાથી, ભેંસ, ગોંધા, મગર, મોટા મત્સ્યો, તંતુ, સુંસુમારાદિ દુષ્ટ શ્વાપદો તેને કોઈ ઉપદ્રવ કરતા નથી. તે ગોલિકાના પ્રભાવથી ભય પામ્યા વિના સર્વ સમુદ્રજળમાં ભ્રમણ કરીને ઇચ્છાનુસાર ઉત્તમ જાતિવંત રત્નોનો સંગ્રહ કરીને અખંડ શરીરે બહાર નીકળી આવે છે. તેઓને જે અંતરંગ ગોલિકા હોય છે. તેના સંબંધથી તે બિચારા હે ગૌતમ ! અનુપમ, અતિઘોર, ભયંકર દુઃખ, પૂર્વભવમાં ઉપાર્જિત અતિ રૌદ્ર કર્મને આધીન બનેલા તેઓ અનુભવે છે.

ભગવન્ ! કયા કારણથી? ગૌતમ ! તેઓ જીવતા હોય ત્યાં સુધી તેની ગોલિકા ગ્રહણ કરવા કોઈ સમર્થ નથી. જ્યારે તેમના દેહમાંથી ગોલિકા ગ્રહણ કરે છે. ત્યારે ઘણાં મોટા પ્રકારના મોટા સાહસથી નિયંત્રણા કરવી પડે છે. બજાર પહેરેલા, તલવાર, ભાલા, ચક્રો, હથિયાર સર્જેલા એવા ઘણાં શૂરવીર પુરુષો બુદ્ધિના પ્રયોગથી તેમને જીવતા જ પકડે છે. જ્યારે તેમને પકડે છે ત્યારે જે પ્રકારના શારીરિક અને માનસિક દુઃખો થાય છે, તે સર્વે નારકના દુઃખ સાથે સરખાવી શકાય.

ભગવન્ ! તે અંતરંગ ગોલિકાને કોણ ગ્રહણ કરે છે ? હે ગૌતમ ! તે લવણ સમુદ્રમાં રત્નદ્વીપ નામે અંતદ્વીપ છે, પ્રતિસંતાપદાયક સ્થળથી તે દ્વીપ ૩૧૦૦ ચોજન દૂર છે, તે રત્નદ્વીપવાસી મનુષ્યો તેને ગ્રહણ કરે છે. ભગવન્ કેવી રીતે ગ્રહણ કરે ? ક્ષેત્રના સ્વભાવથી સિદ્ધ થયેલા પૂર્વ પુરુષોની પરંપરા પ્રમાણે પ્રાપ્ત કરેલા વિદ્યાનથી તેમને પકડે છે. ભગવન્ તે વિધિ કેવા પ્રકારનો છે ?

ગૌતમ ! તે રત્નદ્વીપમાં ૨૦, ૧૯, ૧૮, ૧૦, ૮, ૭ ધનુષ્ય પ્રમાણવાળા ઘંટીના આકારના શ્રેષ્ઠ વજ્રશીલાના સંપુટો હોય છે. તેને છૂટા પાડીને તે રત્નદ્વીપવાસી મનુષ્યો પૂર્વપુરુષોથી સિદ્ધ, ક્ષેત્ર સ્વભાવથી સિદ્ધ તૈયાર કરેલા યોગથી ઘણાં મત્સ્યો મધુ ભેગા મેળવીને અત્યંત રસવાળા કરીને પછી તેમાં પકાવેલા માંસના ટુકડા તેમજ ઉત્તમ મધ-મદિરા વગેરે પદાર્થો નાખે છે. આવા તેમને ખાવા યોગ્ય મિશ્રણો તૈયાર કરીને વિશાળ લાંબા મોટા વૃક્ષોના કાષ્ઠોથી બનાવેલા યાનમાં બેસીને અતિસ્વાદિષ્ટ પુરાણા મદિરા, માંસ, મત્સ્ય, મધ વગેરેથી પરિપૂર્ણ ઘણાં તુંબડા લઈને પ્રતિસંતાપદાયક નામના સ્થળ પાસે આવે છે. જ્યારે ગુફાવાસી અંડગોલિક મનુષ્યોને એક તંબડું આપીને તેમજ અભ્યર્થના પૂર્વક પહેલાં કાષ્ઠ યાનને અતિશય વેગપૂર્વક ચલાવીને રત્નદ્વીપ તરફ દોડી જાય છે.

અંડગોલિક મનુષ્યો તે તુંબડામાંથી મધ માંસ વગેરેનું મિશ્રણ ભક્ષણ કરે છે અને અતિશય સ્વાદિષ્ટ લાગવાથી ફરી મેળવવા માટે તેઓની પાછળ છૂટાછવાયા થઈને દોડે છે. ત્યારે હે ગૌતમ ! જેટલામાં હજુ ઘણાં નજીક ન આવી પહોંચે તેટલામાં સુંદર સ્વાદવાળા મધ અને ગંધવાળા દ્રવ્યોથી સંસ્કારિત પુરાણા મદિરાનું એક તુંબડું માર્ગમાં મૂકીને ફરી પણ અતિત્વરિત ગતિએ રત્નદ્વીપ તરફ ચાલ્યા જાય છે. વળી અંડગોલિક મનુષ્યો તે અતિશય સ્વાદિષ્ટ મધ અનેગંધવાળા દ્રવ્યોથી સંસ્કારિત તૈયાર કરેલા જૂની મદિરા માંસ વગેરે મેળવવા માટે અતિદક્ષતાથી તેની પીઠ પાછળ દોડે છે. ફરી પણ તેમને આપવા મધથી ભરેલ તુંબડું મૂકે છે.

એ પ્રમાણે હે ગૌતમ ! મધ, મદિરાના લોભુષી બનેલા તેમને તુંબડાના મધ-મદિરા વગેરેથી લોભાવતા લોભાવતા ત્યાં સુધી દોરી લગાવવામાં આવે છે કે જ્યાં આગળ વણવેલાં ઘંટી આકારવાળા વજ્રશીલાના સંપુટો રહેલા છે. જેટલામાં ખાધના લોભથી તેઓ તેટલી ભૂમિ સુધી આવે છે. તેટલામાં જે નજીકમાં વજ્રશીલા સંપુટનો ઉપરનો ભાગ જે બગાસુ ખાતા પુરુષના આકાર સરખો છૂટો પ્રથમથી ગોઠવેલ હોય છે. ત્યાં જ મધ-મદિરાથી ભરેલા બાકી રહેલા ઘણાં તુંબડાઓ તેમને દેખતાં જ ત્યાં

મૂકીને પોત-પોતાના સ્થાનમાં ચાલુધયા જાય છે. પેલા મધ-મદિરા ખાવાના લોલુપી જેટલામાં ઘંટી પાસે પહોંચે અને તેના ઉપર પ્રવેશ કરે તે સમયે હે ગૌતમ ! જે પૂર્વે પકાવેલા માંસના કટકાઓ ત્યાં મૂકેલા હોય તેમજ જે મધ-મદિરાથી ભરેલા ભોજનો ત્યાં ગોઠવી રાખેલા હોય વળી મધથી લિપેલા શિલાઓના પડ હોય તો તે દેખીને તેઓને ઘણો જ સંતોષ, આનંદ, મોટી તુષ્ટિ, મહાપ્રમોદ થાય છે.

એ પ્રમાણે મધ-મદિરા પકાવેલ માંસ ખાતા ખાતા સાત, આઠ, પંદર દિવસો પસાર થાય છે. તેટલામાં રત્નદ્વીપ નિવાસી મુનષ્યો એકઠા મળીને કેટલાંક બક્ષર, કેટલાંક બીજા આયુધો ધારણ કરેલા હોય, તેઓ પેલી વજશીલાને વીંટાઈને સાત આઠ પંક્તિઓ ઘેરી વળે છે. રત્નદ્વીપવાસી બીજા કેટલાંક તે શીલા પડને ઘંટુલાના ઉપર એકઠું થાય તેમ ગોઠવે છે. જ્યારે બે પડ એકઠા કરવામાં આવે છે ત્યારે હે ગૌતમ ! એક ચપટી વગાડીને તેના ત્રીજા ભાગના કાળમાં તેની અંદર સપડાયેલામાંથી એક કે બે માંડ માંડ બહાર છટકી જાય છે. પછી તે રત્નદ્વીપવાસી વૃક્ષસહિત મંદિર અને મહેલો ત્યાં બનાવે છે. તે જ સમયે તેઓના શરીરનો વિશ્વનાશકાળ ઉત્પન્ન થાય છે. એ પ્રમાણે હે ગૌતમ ! તે વજશીલાના ઘંટીના બે પડ વચ્ચે ભીંસાઈને પિસાતા પિસાતા જ્યાં સુધી સર્વ હાડકાં દબાઈને બરાબર ન પીસાય તેમજ ચૂર્ણ ન થાય ત્યાં સુધી તે અંડગોલિક દબાઈને બરાબર ન પીસાઈ તેમજ ચૂર્ણ ન થાય ત્યાં સુધી તે અંડગોલિક મનુષ્યોમાં પ્રાણો છૂટા પડતાં નથી. તેઓના અસ્થિઓ વજરત્નની જેમ દુઃખે કરીને દબી શકાય તેવા મજબૂત હોય છે. ત્યાં આગળ તેઓને વજશીલાના બે પડ વચ્ચે ગોઠવી કાળા બળદો જોડી અતિપ્રયત્નથી રેંટ, ઘંટી, કઠણ રેતી-યુનાની ચકરીની જેમ ગોળ ભમાડાય છે.

એક વર્ષ સુધી પીસવાનો પ્રયત્ન ચાલુ હોવા છતાં તેના મજબૂત અસ્થિના કટકા થતાં નથી. તે સમયે તેવા પ્રકારનું અત્યંત ધોર દારુણ શારીરિક અને માનસિક મહાદુઃખની વેદનાનો આકરો અનુભવ કરતા હોવા છતાં પ્રાણો પણ ચાલ્યા ગયા છતાં તેમના અસ્થિ ભાંગતા નથી. બે વિભાગ થતાં નથી, દબાતા નથી, ઘસાતા નથી, પણ સંધિસ્થાનો સર્વે વિખૂટા પડીને જર્જરીભૂત થાય છે. પછી બીજા સામાન્ય પથ્થરની ઘંટીની માફક બહાર સરી પડતા લોટની જેમ કંઈક ઓગળી આદિ અગ્રાવચવના અસ્થિખંડ જોઈને તે રત્નદ્વીપવાસી લોકો આનંદ પામીને શીલાના પડો ઊંચા ઊંચકીને તેની અંડગોલિક ગ્રહણ કરીને તેમાં જે નિરસભાગ હોય તે અનેક ઘનસમૂહ ગ્રહણ કરીને વેચી નાંખે છે. હે ગૌતમ ! આ વિધાનથી તે રત્નદ્વીપ નિવાસી મનુષ્યો અંતરંગ ગોલિકાઓ ગ્રહણ કરેલ છે.

ભગવન્ ! તે બિચારા તેવા પ્રકારનું અત્યંત ધોર દારુણ તીક્ષ્ણ દુઃસ્સહ દુઃખસમૂહને સહેતા આહાર-જળ વિના એક વર્ષ સુધી કેવી રીતે પ્રાણને ધારણ કરી રાખતા હશે ? હે ગૌતમ ! પોતે કરેલા કર્મના અનુભવથી. એનો વિશેષાધિકાર જાણવાની ઈચ્છાવાળાએ પ્રશ્ન વ્યાકરણ સૂત્રના વિશેષાધિકાર જાણી લેવું.

[૬૭૯] ભગવન્ ! ત્યાંથી મરીને સુમતિનો જીવ ક્યાં ઉત્પન્ન થશે ? ગૌતમ !

ત્યાં જ પ્રતિસંતાપદાયક નામના સ્થળમાં એ જ ક્રમથી સાત ભવ સુધી અંડગોલિક મનુષ્યપણે ઉત્પન્ન થશે. ત્યાર પછી દુષ્ટ ધ્યાનના ભવમાં, ત્યાર પછી કાળા ધ્યાનમાં પછી વ્યંતરમાં પછી લીંબડાની વનસ્પતિમાં, પછી મનુષ્યની સ્ત્રીમાં, પછી છઠ્ઠી નારકીમાં, પછી કુછી મનુષ્યમાં, પછી વ્યંતર, પછી મહાકાયવાળો ચૂથાધિપતિ હાથી, ત્યાં મૈથુનમાં અતિ આસક્ત હોવાથી અનંતકાય વનસ્પતિમાં ત્યાં અનંતો કાળ જન્મ-મરણના દુઃખ અનુભવીને મનુષ્ય થશે. પછી મનુષ્યપણામાં મહાનિમિત્તિયો. પછી સાતમી નારકીમાં પછી સ્વયંભૂ રમણ સમુદ્રમાં મોટો મત્સ્ય થશે. અનેક જીવોનો મત્સ્યાહાર કરીને મરીને સાતમી નરકે જશે.

ત્યાર પછી આખલો, પછી મનુષ્યમાં, પછી વૃક્ષ ઉપર કોકિલા, પછી જળો, પછી મહામત્સ્ય, પછી તંદુલ મત્સ્ય, પછી સાતમીએ, પછી ગદેડો, પછી કૂતરો, પછી કૃમિજીવ, પછી દેડકો, પછી અગ્નિકાયમાં પછી કુંચુઓ, પછી મધમાખીમાં, પછી ચકલો, પછી ઉધઈ, પછી વનસ્પતિમાં, તેમાં અનંતકાળ પસાર કરીને મનુષ્યમાં સ્ત્રીરત્ન પછી છઠ્ઠી નરકે, પછી ઉંટ, પછી વેષામંકિત નામના પટ્ટણમાં ઉપાધ્યાયના ગૃહ નજીક લીંબડાના પત્રપણે વનસ્પતિમાં, પછી મનુષ્યમાં ઠીંગાણી કુબ્જ સ્ત્રી, પછી નપુંસક મનુષ્ય, પછી દુઃખી મનુષ્ય, છી ભીખ માંગનારમાં, પછી પૃથ્વીકાયાદિ કાયોમાં ભવસ્થિતિ અને કાય સ્થિતિ દરેકમાં ભોગવનાર, પછી મનુષ્ય, પછી અજ્ઞાન તપસ્યા કરનાર, પછી વ્યંતરમાં, પછી પુરોહિત, પછી પણ સાતમીએ, પછી તંદુલ મત્સ્ય, પછી સાતમી નરકમાં, પછી બળદ, પછી મનુષ્યમાં મહાસમ્યગદેષ્ટિ અવિરતિ ચક્રવર્તી, પછી પહેલી નારકીમાં, પછી પણ શ્રીમતં શેઠ, પછી શ્રમણ અણગારપણામાં, ત્યાંથી અનુત્તર દેવલોકમાં પછી પણ ચક્રવર્તી મહાસંઘ પણવાળા થઈને કામ ભોગથી વૈરાગ્ય પામીને તીર્થંકર ભગવંતે ઉપદેશેલા સંપૂર્ણ સંયમની સાધના કરીને નિર્વાણ પામશે.

[૬૮૦] તેમજ જે ભિક્ષુ કે ભિક્ષુણી પરપાંખડીઓની પ્રશંસા કરે કે નિહ્વોની પ્રશંસા કરે તેમને અનુકૂળ હોય તેવા વચનો બોલે, નિહ્વોનો પ્રશંસા કરે તેમને અનુકૂળ હોય તેવા વચનો બોલો, નિહ્વોના ગ્રંથો, શાસ્ત્રો, પદો કે અદારોને પ્રરૂપે, જેઓ નિહ્વોના ગ્રંથો, શાસ્ત્રો, પદો કે અદારોને પ્રરૂપે, જેઓ નિહ્વોના પ્રરૂપેલા કાયકલેશાદિ તપ કરે, સંયમ કરે, તેના જ્ઞાનનો અભ્યાસ કરે, વિશેષથી જાણે શ્રવણ કરે. પાંડિત્ય કરે, તેની તરફેણ કરી વિદ્વાનોની પર્યાયામાં તેની કે તેના શાસ્ત્રોની પ્રશંસા કરે તે પણ સુમતિની જેમ પરમાધામી અસુરોમાં ઉત્પન્ન થાય છે.

[૬૮૧] ભગવન્ ! તે સુમતિના જીવે તે સમયે શ્રમણત્વ અંગીકાર કર્યું તો પણ આવા નરક, તિર્યચ, મનુષ્ય, અસુરાદિ ગતિમાં જુદા જુદા ભવોમાં આટલો કાળ સંસારમાં કેમ ભમ્યો ? ગૌતમ ! જે આગમને બાધા પહોંચાડે તેવા લિંગ, વેશાદિ ગ્રહણ કરવામાં આવે તે કેવળ દંભ જ છે અને અતિ લાંબા સંસારના કારણભૂત ગણાય છે. તેની કેટલી લાંબી મર્યાદા છે, તે જણાવી શકાતી નથી. તે જ કારણે સંયમ દુષ્કર મનાયેલું છે.

વળી બીજી એ વાત લક્ષમાં રાખવી કે શ્રમણપણામાં પહેલા સંયમ સ્થાનમાં

કુશીલ સંસર્ગીનો ત્યાગ કરવાનો છે. જો તેનો ત્યાગ ન કરે તો સંયમ જ ટકતું નથી. તો સુંદર મતિવાળા સાધુએ તે જ આચરવું, તેની જ પ્રશંસા કરવી, તેની જ ઉન્નતિ કરવી. તેની જ સલાહ આપવી. તે જ આચરવું કે જે ભગવંતે કહેલાં આગમમાં હોય. આ પ્રમાણે સૂત્રનું અતિક્રમણ કરીને જેમ સુમતિ લાંબા સંસારમાં રખડ્યો, તેમજ બીજા પણ સુંદર વિદુર, સુદર્શન, શેખર, નિલભદ્ર, સંભોભય, ખગ્ગધારી, સ્તેનશ્રમણ, દુર્દાન્ત દેવ, રક્ષિતમુનિ, વગેરે થઈ ગયા. તેની કેટલી સંખ્યા કહેવી ? માટે આ વિષયનો પરમાર્થ જાણીને કુશીલ સંસર્ગ સર્વથા વર્જવો.

[૬૮૨] ભગવન્ ! શું તે પાંચે સાધુઓને કુશીલરૂપે નાગિલ શ્રાવકે ગણાવ્યા તે પોતાની સ્વેચ્છાથી કે આગમશાસ્ત્રની સુક્તિથી? ગૌતમ ! બિચારા શ્રાવકને તમે કહેવાનું સામર્થ્ય શું હોય? જો કોઈ પોતાની સ્વચ્છંદ મતિથી મહાનુભવ સુસાધુના અવર્ણવાદ બોલે તે શ્રાવક જ્યારે હરિવંશના કુલતિલક મરકત રત્ન સમાન શ્યામ કંતિવાળા બાવીશમાં ધર્મ તીર્થંકર અરિષ્ટનેમિ નામે હતા. તેમની પાસે વંદન નિમિત્તે ગયેલા હતા. તે હકીકત આચારાંગ સૂત્રમાં અનંતગમપર્યવના જ્ઞાતા કેવલી ભગવંતે પ્રરૂપેલી હતી. તેને યથાર્થ ધારણરૂપે હૃદયમાં અવધારણ કરેલી. ત્યાં છત્રીશ આચારોની પ્રજ્ઞાયના કરેલી છે. તે આચારોમાંથી જે કોઈ સાધુ કે સાધ્વી કોઈ પણ આચારનું ઉલ્લંઘન કરે તે ગૃહસ્થ સાથે સરખામણી કરવા લાયક ગણાય. જો આગમથી વિરુદ્ધ વર્તન કરે, આચરે, પુરુષે તો અનંત સંસારી થાય.

તેથી હે ગૌતમ ! જેણે એક મુખવસ્ત્રિકાનો અધિક પરિગ્રહ કર્યો તો તેના પાંચમાં મહાવ્રતનો ભંગ થયો. જેણે સ્ત્રીના અંગોપાંગ દેખ્યા, ચિંતવ્યા પછી તેને આલોચ્યા નહીં. તો તેણે બ્રહ્મચર્યની ગુપ્તિની વિરાધના કરી. તે વિરાધનાથી જેમ એક ભાગમાં બળેલા વસ્ત્રને બળેલું વસ્ત્ર કહેવાય તેમ અહીં ચોથા મહાવ્રતનો ભંગ કહેવાય. જેણે પોતાના હાથે અણ દીધેલી રાખ લઈ લીધી. તેના ત્રીજા મહાવ્રતનો ભંગ થયો. જેણે સૂર્યોદય થયા પહેલાં સૂર્યોદય થયો એમ કહ્યું. તેના બીજા મહાવ્રતનો ભંગ થયો. જે સાધુએ સજીવ જળથી સંક્રમણ કર્યું, બીજકાય ચાંપ્યા, વસ્ત્રથી વનસ્પતિકાય સંઘટ્ટો થયો, વિજળીનો સ્પર્શ થયો, અજયણાથી ફડફડાટ અવાજ કરતા મુહપતિથી વાયુ કાયની વિરાધના કરી. તે બધાંને પહેલું મહાવ્રત ભાંગ્યું. એમ તેના પાંચે મહાવ્રતનો ભંગ થયો. તેથી હે ગૌતમ ! આગમ સુક્તિથી આ સાધુઓને કુશીલ જણાવેલા છે, કારણ કે ઉત્તર ગુણોનો ભંગ પણ છટ નથી તો પછી મૂલગુણોનો ભંગ તો સર્વથા અનિષ્ટ જ ગણાય.

હે ભગવન્ ! તો શું આ દેષ્ટાંત વિચારીને જ મહાવ્રતો ગ્રહણ કરવા? ગૌતમ ! આ વાત યથાર્થ છે.

ભગવન્ ! કયા કારણે ? ગૌતમ ! સુશ્રમણ કે સુશ્રાવક આ બે જ ભેદો કહેલા છે. ત્રીજો ભેદ કહેતો નથી. અથવા ભગવંતે શાસ્ત્રોમાં જે પ્રમાણે ઉપદેશો છે, તે પ્રમાણે સુશ્રમણપણાનું પાલન કરવું. તે જ પ્રમાણે સુશ્રાવકપણું યથાર્થ રીતે પાલન કરવું જોઈએ. પરંતુ શ્રમણે પોતાના શ્રમણપણામાં અતિચાર ન લાગવા દેવા જોઈએ

કે શ્રાવકે શ્રાવકપણાના પ્રતોમાં અતિયાર ન લગાડવા જોઈએ.

નિરતિયાર પ્રતો પ્રશંસ્ય છે. તેવા નિરતિયાર પ્રતોનું સેવન કરવું. જે આ શ્રમણધર્મ સર્વવિરતિ સ્વરૂપ હોવાથી નિર્વિકાર છૂટછાટ વગરનો સુવિયાર અને પૂર્ણ વિયાર યુક્ત છે. જે પ્રમાણે મહાપ્રતો પાલન કરવાના શાસ્ત્રમાં જણાવેલા છે, તેમ યથાર્થ પાલન કરવા જોઈએ. જ્યારે શ્રાવક માટે તો હજારો પ્રકરના વિધાનો છે, તે પ્રત પાળે અને તેમાં અતિયાર ન લાગે તે પ્રમાણે શ્રાવકો અણુપ્રત ગ્રહણ કરે.

[૬૮૩] ભગવન્ ! નાગિલ શ્રાવક ક્યાં ઉત્પન્ન થયો ?

હે ગૌતમ ! તે સિદ્ધિગતિમાં ગયો.

ભગવન્ ! કેવી રીતે ? ગૌતમ ! તે નાગિલ શ્રાવકે તે કુશીલ સાધુ પાસેથી છૂટા પડીને ઘણા શ્રવાકો અને વૃક્ષોથી વ્યાપ્ત ઘોરથી ભયંકર આવીમાં સર્વ પાપ કલિમલના કલંક રહિત ચરમ હિતકારી સૈંકડો ભવોમાં પણ અતિદુર્લભ તીર્થંકર ભગવતનું વચન છે એમ જાણીને—

નિર્જીવ પ્રદેશમાં જેમાં શરીરની સારસંભાળ કે ટાપટીપ ન કરવા પડે તેવું નિરતિયાર પાદપોષગમન અનશન અંગીકાર કરેલું હતું.

હવે કોઈ સમયે તે જ પ્રદેશમાં વિચરતા અરિષ્ટનેમિ તીર્થંકર ભગવંત, અચલિત સત્ત્વવાળા આ ભવ્યાત્માની પાસે તેના ઉપકાર માટે આવી પહોંચ્યા, ઉત્તમાર્થ -સમાધિમરણ સાધી આપનાર અતિશયવાળી દેશના કહી. જળવાળા મેઘસમાન ગંભીર અને દેવદુંદુભિ સમાન સુંદર સ્વરવાળી તીર્થંકરની વાણી શ્રવણ કરે તો શુભ અધ્યવસાય કરતો અપૂર્વકરણથી ક્ષાપક શ્રેણીમાં આરૂઢ થઈ અંતકૃત કેવલી થયો.

એ કારણથી એ પ્રમાણે કહેવાય છે કે હે ગૌતમ ! તે સિદ્ધિ પામ્યો. માટે હે ગૌતમ ! કુશીલ સંસર્ગનો ત્યાગ કરનારને આટલું અંતર થાય છે.

**મહાનિશીવ સૂત્ર અધ્યયન-૪ નો
મુનિ દીપરત્નસાગરે કરેલ સૂત્રાનુવાદ પૂર્ણ**

- x - x - x - x - x - x - x - x - x - x -

● યોથા અધ્યયનને અંતે મહાનિશીય સૂત્રનું પુનઃ સંપાદન કરનાર પૂર્વકાલીન મહર્ષિનું વક્તવ્ય :

આ યોથા અધ્યયનમાં સિદ્ધાંત જ્ઞાતાઓ કેટલાંક આલાપકોની સમ્યક્ શ્રદ્ધા કરતાં નથી. તેઓ અશ્રદ્ધા કરતાં હોવાથી એમ પણ સમ્યક્ શ્રદ્ધા નથી કરતાં એમ આચાર્ય હરિભદ્ર સૂરિજીનું કથન છે. આખું ચોથું અધ્યયન એકલું નહીં. બીજા અધ્યયનો પણ આ યોથા અધ્યયનના કેટલાંક પરિમિત આલાપકોનું અશ્રદ્ધાન કરે છે, એવો ભાવ અહીં સમજવો.

કેમ કે સ્થાન, સમવાય, જીવાભિગમ, પ્રજાપના વગેરે સૂત્રોમાં આ કોઈ હકીકત કહેલી નથી, કે પ્રતિ સંતાપક સ્થળ છે. તેની ગુફામાં વાસ કરનાર મનુષ્યો છે. તેમાં પરમાધામી અસુરો ફરી ફરી સાત આઠ વખત સુધી ઉત્પાન્ન થાય છે. તેઓને દારૂણ વજશીલાની ઘંટીના પડો વચ્ચે પીલાવું પડે છે. અતિશય પીલાતા અને વેદના અનુભવતા હોવા છતાં એક વર્ષ સુધી તેના પ્રાણોનો નાશ થતો નથી.

[પરંતુ] વૃદ્ધવાદ એવો છે કે આ આર્ષસૂત્ર છે. તેમાં વિકૃતિનો પ્રવેશ થયો નથી. આ શ્રુતસ્કંધમાં ઘણાં જ અર્થો રહેલા છે. સુંદર અતિશય સહિત અર્થાત્ અતિશય યુક્ત કહેલાં આ ગણધરોના વચનો છે. આમ હોવાથી અહીં લગીર પણ શંકા ન કરવી.

મહાનિશીય સૂત્ર અધ્યયન-૪ સમાપ્ત

❁ અધ્યયન-૫ - 'નવનીત સાર' ❁

- x - x - x - x - x - x - x - x -

[૬૮૪, ૬૮૫] આ પ્રમાણે કુશીલ સંસર્ગીનો સર્વોપાયથી ત્યાગ કરીને ઉન્માર્ગ પ્રવેશ કરેલા ગચ્છમાં જે વેશથી આજીવિકા કરનારા હોય અને તેવા ગચ્છમાં વાસ કરે તેને નિર્વિઘ્નપણે કલેશ વગર શ્રમણપણું સંયમ, તપ તેમજ સુંદર ભાવની પ્રાપ્તિ ન થાય, એટલું જ નહીં પણ મોક્ષ તેનાથી ઘણો દૂર રહેલો છે.

[૬૮૬ થી ૬૯૧] ગૌતમ ! એવા પ્રાણી છે જેઓ ઉન્માર્ગમાં પ્રવેશેલા ગચ્છમાં વાસ કરીને ભવ પરંપરામાં ભ્રમણ કરે છે. અર્ધપ્રહર, એક પ્રહર દિવસ, એક પક્ષ, એક માસ કે એક વર્ષ સુધી પણ સન્માર્ગમાં પ્રવેશ કરેલા ગચ્છમાં ગુરુકૂળવાસમાં રહેનાર સાધુ કે ગૌતમ ! લીલા લહેર કરતો કે આળસ કરતો નિરુત્સાહવાળી બુદ્ધિ કે મનથી રહેતો હોય પરંતુ મહાનુભાવ એવા ઉત્તમ સાધુના પક્ષને દેખીને મંદ ઉત્સાહી સાધુ પણ સર્વ પરાક્રમ કરવા ઉત્સાહી થાય છે. વળી શંકા, ભય, લજ્જાદિથી તેનું વીર્ય ઉલ્લસીત થાય છે. ગૌતમ ! જીવની વીર્યશક્તિ ઉલલસીત થતાં જન્માંતરમાં કરેલા પાપોને હૃદયના ભાવથી બાળી નાંખે છે. માટે નિપુણતાથી સન્માર્ગમાં પ્રવેશેલા ગચ્છને તપાસીને તેમાં સંયમુનિએ જીવનપર્યન્ત નિવાસ કરવો.

[૬૯૨] ભગવન્ ! એવા કયા ગચ્છો છે. જેમાં વાસ કરાય ? એ રીતે ગચ્છની પૃચ્છા આદિ આ પ્રમાણે કહેલી જાણવી. ગૌતમ ! જેમ શત્રુ અને મિત્રપક્ષ તરફ સમાન ભાવ વર્તતો હોય. અત્યંત સુનિર્મળ વિશુદ્ધ અંતઃકરણવાળા સાધુઓ હોય. આ શાંતના કરવામાં ભય રાખતા હોય. પોતાને અને બીજાના આત્માનો ઉપકાર કરવામાં ઉદમી હોય. છ જીવનિકાચના જીવો ઉપર અત્યંત વાત્સલ્ય કરનારા હોય. સર્વ પ્રમાદના આલંબનથી મુક્ત હોય. અત્યંત અપ્રમાદી વિશેષ પ્રકારે જાણેલા શાસ્ત્રોના સદ્ભાવવાળા, રૌદ્ર અને આર્મધ્યાન રહિત, સર્વથા બળ-વીર્ય-પુરુષકાર પરાક્રમને ગોપવનારા, એકાંતે સાધવીના પાત્રા-કપડાં વગેરે વહોરેલા હોય તેનો ભોગ ન કરનારા, એકાંત ધર્મનો અંતરાય કરવામાં બીક રાખનાર, તત્ત્વ તરફ રૂચી કરનાર, પરાક્રમ કરવાની રૂચિવાળા, એકાંતે સ્ત્રી કથા, ભોજન કથા, ચોર કથા, રાજકથા, દેશ કથા, આચાર પરિભ્રષ્ટોની કથા ન કરનારા, એ રીતે વિચિત્ર અપ્રમેય તેમજ સર્વ પ્રકારની વિકથા કરવાથી વિપ્રમુક્ત, એકાંતે યથાશક્તિ ૧૮૦૦૦ શીલાંગોના આરાધક, સમગ્ર રાતદિવસ દરેક સમયે કંટાળ્યા વિના શાસ્ત્રમાં કહેલા મોક્ષ માર્ગની પ્રરૂપણા કરનારા, ઘણા ગુણોથી સુક્ત, માર્ગમાં રહેલ, અસ્ખલિત, અખંડિત શીલગુણના ધારક હોવાથી મહાયશવાળા, મહાસ્તવવાળા, મહાનુભાવ જ્ઞાન, દર્શન, ચરિત્રના ત્રણયુક્ત એવા ત્રણને ધારણ કરનાર આચાર્ય હોય છે.

તેવા ગુણવાળા આચાર્યની નિશ્રામાં જ્ઞાનાદિક મોક્ષ-માર્ગની આરાધના કરનાર ગચ્છ કહેવાય.

[૬૯૩] ભગવન્ ! શું તેમાં રહી આ ગુરુવાસ સેવે ખરો ? ગૌતમ ! હા, કોઈક

સાધુ નક્કી તેમાં રહી ગુરુકૂળવાસ સેવે અને કોઈ એવા પણ હોય કે જેઓ તેવા ગચ્છમાં ન વસે. ભગવન્ ! એમ શા કારણથી કહેવાય છે કે કોઈક વસે અને કોઈક ન વસે. ગૌતમ ! એક આત્મા આજ્ઞાનો આરાધક છે અને બીજો આજ્ઞાનો વિરાધક છે. જે ગુરુ આજ્ઞામાં રહેલો છે, તે સમ્યગ દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્રનો આરાધક છે. જે સમ્યગ જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રનો આરાધક છે તે હે ગૌતમ -! અતિ જાણકાર, મોક્ષમાર્ગમાં અતિ ઉદ્યમ કરનાર છે. જે ગુરુ આજ્ઞાને અનુસરતો નથી. તે આજ્ઞાની વિરાધના કરે છે તે અનુમાનુબંધી ક્રોધ-માન-માયા-લોભવાળા ચારે કષાયો યુક્ત હોય તે સજ્જડ રાગ, દ્વેષ, મોહ અને મિથ્યાત્વના પૂંજવાળા હોય છે. જેઓ ગાઠ રાગ-દ્વેષાદિ વાળા છે, તે ઉપમા ન આપી શકાય તેવા ધોર સંસાર સમુદ્રમાં આમ-તેમ અટવાયા કરે છે. અનુત્તર ધોર-સંસાર સમુદ્રમાં અટવાનારને ફરી જન્મ-ફરી જરા-ફરી મૃત્યુ, વળી પાછા જન્મ-વૃદ્ધાવસ્થા-મૃત્યુ કરીને પાછા ઘણાં ભવોનું પરાવર્તન કરવું પડે છે. વળી તેમાં ૮૪ લાખ યોનિમાં વારંવાર ઉત્પન્ન થવું પડે છે.

વળી વારંવાર અતિદુઃસહ ધોર ગાઠ કાળા અંધકારવાળા, રૂઢિચી ખદબદતા, ચરબી, પરુ, ઉલટી, પિત્ત, કફના કાદવવાળા, દુર્ગંધ યુક્ત અશુચિ વહેતા, ગર્ભની ચારે બાજુ વીંટળાયેલ, ઓર, ફેંફસા, વિષ્ઠા, પેશાબ આદિથી ભરપૂર, અનિષ્ટ, ઉદ્વેગ કરાવનાર, અતિધોર, ચંડ, રૌદ્ર દુઃખોથી ભયંકર એવા ગર્ભની પરંપરાઓમાં પ્રવેશ કરવો તે ખરેખર દુઃખ છે, કલેશ છે, રોગ છે, આતંક છે, શોક-સંતાપ છે અને ઉદ્વેગ કરાવનાર છે. તે અશાંતિ કરાવનાર છે, તેથી યથાસ્થિતિ છષ્ટ મનોરથોની અપ્રાપ્તિ કરાવનાર છે. તેને કારણે તેને પાંચે પ્રકારના અંતરાય કર્મનો ઉદય થાય છે.

જ્યાં પાંચે પ્રકારે કર્મનો ઉદય થાય છે, એમાં સર્વ દુઃખના અગ્રભૂત એવું પ્રથમ દારિદ્ર ઉત્પન્ન થાય છે. દારિદ્ર હોય ત્યાં અપયશ, ખોટા આળ ચળવા, અપકીર્તિ, કલંદિ અનેક દુઃખોનો ઢગલો એકઠો થાય છે. તેવા દુઃખોનો યોગ થાય ત્યારે સર્વે લોકોથી લજ્જા પમાડનાર, નિંદનીય, ગર્હણીય, અવર્ણવાદ કરાવનાર, દુર્ગંધ કરાવનાર, સર્વથી પરાભવ પમાય તેવા જીવિતવાળો થાય છે ત્યારે સમ્યગ દર્શનાદિ ગુણો તેનાથી ઘણાં દૂર થાય છે, મનુષ્ય જન્મ ફોગટ જાય છે અથવા ધર્મથી સર્વથા હારી જાય છે.

જેઓ સમ્યગદર્શનાદિ ગુણોથી અતિશય મુક્ત થાય છે તે આશ્રવ દ્વારોને રોકી કે બંધ કરી શકતો નથી. ઘણાં મોટાં પાપ કર્મના નિવાસભૂત બને છે તે કર્મનો બંધક બને છે તેથી કેદખાનાના કેદી સમાન પરાધીન થાય છે. એટલે સર્વ અકલ્યાણ અમંગળની જાળમાં ફસાય છે ત્યાંથી છૂટવું અતિ મુશ્કેલ છે કેમ કે ઘણાં કર્કશ, ગાઠ, બદ્ધ, સ્પૃષ્ટ, નિકારીત સેવી કર્મની ગ્રંથિ એકદમ તોડી શકાતી નથી, તે કારણે એકેન્દ્રિયપણામાં, બે ઈન્દ્રિય - તે ઈન્દ્રિય, ચષ્ટિન્દ્રિય પંચેન્દ્રિયપણામાં, નારકી-તિર્યક-કુમનુષ્યપણામાં, અનેક પ્રકારે શારીરિક, માનસિક દુઃખો અનુભવવાં પડે છે. અશાતા ભોગવવી પડે છે. આ કારણે હે ગૌતમ ! એમ કહેવાય છે કે કેટલાંક

આત્માઓ હોય છે કે જેઓ ગીતાર્થના ગચ્છમાં રહી ગુરુકૂળવાસ સેવે છે અને કેટલાંક સેવતા નથી.

[૬૬૪] ભગવન્ ! શું મિથ્યાત્વ આચરણવાળો કોઈ ગચ્છ હોય ખરો ? જે કોઈ અજ્ઞાની વિરાધક ગચ્છ હોય તે નક્કી મિથ્યાત્વા આચરણયુક્ત હોય. ભગવન્ ! ગચ્છ આરાધક થાય તેવી કઈ આજ્ઞા છે ગૌતમ ! સંખ્યાતીત સ્થાનોથી ગચ્છાજ્ઞા કહી છે, તેમાં રહી આરાધક થાય.

[૬૬૫] ભગવન્ ! સંખ્યાતીત ગચ્છ મર્યાદા સ્થાનોમાં એવું કોઈ સ્થાન છે જે ઉત્સર્ગ કે અપવાદ કોઈ રીતે પ્રમાદ દોષથી વારંવાર મર્યાદા કે આજ્ઞા ઉલ્લંઘે તો પણ આરાધક થાય ? નિશ્ચયથી ન થાય. ભગવન્ ! એમ કેમ કહ્યું ? તીર્થકરો તીર્થને કરનારા છે. તીર્થ-ચાર વર્ણવાળો તે શ્રમણસંઘ ગચ્છોમાં પ્રતિષ્ઠિત હોય છે. ગચ્છોમાં સમ્યગ્ દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર-પ્રતિષ્ઠિત થયેલ છે.

આ સમ્યગદર્શન જ્ઞાન-ચારિત્ર-પરમપૂજ્યોમાં પણ વધુ શરણ કરવા યોગ્ય છે. અતિશય સેવ્ય છે, વિશેષ સેવન યોગ્ય છે. આવા શરણ્ય, પૂજ્ય, સેવ્ય દર્શનાદિને જે કોઈ ગચ્છમાં કોઈ પણ સ્થાનમાં કોઈ પ્રકારે વિરાધે, તે ગચ્છ સમ્યગ્માર્ગ નાશક, ઉન્માર્ગ દેશક થાય છે. જ્યાં આ બંને થાય તે નિશ્ચે આજ્ઞા વિરાધક થાય છે. આ કારણે હે ગૌતમ ! એક કહેવાય છે કે – સંખ્યાતીત ગચ્છોમાં મર્યાદાનું સ્થાનાંતર થાય છે. ગચ્છમાં જે કોઈ પણ ગમે તે એક કે વધારે સ્થાન, મર્યાદા આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરે તે એકાંતે આજ્ઞા વિરાધક થાય.

[૬૬૬] ભગવન્ ! ગચ્છ મર્યાદા કેટલો કાળ પ્રરૂપેલી છે ? કેટલો કાળ ગચ્છ મર્યાદા ન ઉલ્લંઘવી ? ગૌતમ ! જ્યાં સુધી મહાયશા, મહાસત્વી, મહાનુભાવ (છેલ્લા) દુષ્પસહ અણગાર થશે ત્યાં સુધી ગચ્છ મર્યાદા સાચવવા આજ્ઞા કરેલી છે. એટલે પાંચમાં આરાના અંત સુધી ગચ્છ મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરવું.

[૬૬૭, ૬૬૮] ભગવન્ ! આ ચિહ્નોથી મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કહ્યું છે ? ઘણી અશાતના કહી છે અને ગચ્છ ઉન્માર્ગમાં પ્રવેશ્યો એમ જાણવું ? ગૌતમ ! જે વારંવાર ગચ્છ બદલાવતો હોય, એક ગચ્છમાં સ્થિરતાથી ન રહેતો હોય. પોતાની ઈચ્છા પ્રમાણે વર્તતો, ગુરુ આજ્ઞા મુજબ ન રહેતો હોય, શાસ્ત્રના રહસ્યો ન જાણતો, વેશથી આજીવિકા કરનાર, પાટ-પાટલા-પાટિયા આદિની મમતા કરનાર, -પ્રાસુક બાહ્ય પ્રાણવાળા સચિત જળનો ભોગ કરનાર, માંડલીના પાંચ દોષથી અજાણ, તે દોષો સેવનાર, સર્વ આવશ્યક ક્રિયા કાળનું ઉલ્લંઘન કરનાર, આવશ્યક પ્રતિક્રમણ ન કરનાર, ઓછું કે અધિક આવશ્યક કરનાર, ગણના પ્રમાણથી ઓછા કે અધિક રજોહરણ પાત્ર, દંડ, મુહપતિ આદિ ઉપકરણ-ધારણકરનાર, ગુરુના ઉપકરણનો પરિભોગી, ઉત્તરગુણ વિરાધક, ગૃહસ્થની ઈચ્છાનુસાર પ્રવૃત્તિ કરનાર તેના સન્માનમાં પ્રવર્તતો, પૃથ્વી-પાણી-અગ્નિ-વાયુ-વનસ્પતિ, બીજ કાચ, ત્રસકાચ બે-ત્રણ-ચાર-પાંચ ઈન્દ્રિયવાળા જીવોને સકારણ કે નિષ્કારણ પ્રમાદ દોષથી સંઘટ્ટન વગેરેમાં દોષને ન જોતો આરંભ, પરિગ્રહમાં પ્રવૃત્તિ કરી, ગુરુ પાસે આલોચના ન

કરતો. વિકથાના સ્વભાવવાળો, કસમયે ગમે ત્યાં ફરતો, અવિધિથી સંગ્રહ કરેલ, પરીક્ષા વિના પ્રવજ્યા આપે, વડી દીક્ષા આપે, દશ ભેદ વિનય સમાચારી ન શીખવે, ત્રણ ગારય કરનાર, આઠમદ-ચારકષાય-મમત્વભાવ-અર્હકાર-કંકાસ-કજુચા-લડાઈ-તોફાન-આર્ત અને રૌદ્ર ધ્યાન યુક્ત, વડીલને સ્થાપન ન કરનાર, ઘણાં લાંબા સમયે લોચ કરનાર, વિદ્યા-મંત્ર-તંત્ર-યોગ-અંજન આદિ શીખીને તેમાં જ એકાંત પ્રયત્ન કરનાર, મૂળ સૂત્રના યોગો અને ગણિપદના યોગો ન વહન કરનાર, દુષ્કાળાદિના આલંબન ગ્રહણ કરીને અકલ્પ્ય ખરીદેલ, પકાવેલ આદિ પરિભોગ કરવાના સ્વભાવવાળા થોડા રોગાનું કારણ આગળ કરી ચિકિત્સા કરાવવા તૈયાર થાય. તેવા કાર્યને આનંદથી વધાવે, જે કંઈ રોગાદિ થયા હોય તેને આશ્રીને દિવસે સુનારા, કુશીલની સાથે બોલવા અને અનુકરણ કરવાના સ્વભાવવાળા, અગીતાર્થના મુખથી નીકળેલ અનેક દોષને પ્રવર્તાવનાર વચનને અને અનુષ્ઠાનને અનુસરવાના સ્વભાવવાળા તલવાર, ધનુષ, ખડ્ગ-ભાલા, બાણ, ચક્રાદિ હથિયાર લઈ ચાલવાના સ્વભાવવાળા સાધુવેશ છોડી અન્ય વેશ ધારણ કરી રખડનારા, આવી રીતે સાડા ત્રણ પદ કોટી સ્થાનસુધી હે ગૌતમ ! ગચ્છને અસંસ્થિત કહેવો. તથા બીજાં ઘણાં પ્રકારના ચિહ્નવાળા ગચ્છનેસંદોષથી કહી શકાય છે.

[૬૬૮] આવા પ્રકારે મોટા ગુણવાળા ગચ્છ જાણવા તે આ પ્રમાણે-ગુરુ તો સર્વ જગતના જીવો, પ્રાણી, ભૂતો, સત્ત્વોને માટે વાત્સલ્ય ભાવ રાખનારા માતા જેવા હોય, પછી ગચ્છ માટેનું વાત્સલ્ય ક્યાં બાકી રહે ? શિષ્યો અને સમુદાયના એકાંતે હિત કરતા, પ્રમાણવાળા, પથ્ય આલોક અને પરલોકના સુખને આપનારા એવા આગમાનું સારી હિતોપદેશને આપનાર હોય છે. દેવેન્દ્ર-નરેન્દ્રની સમૃદ્ધિની પ્રાપ્તિ કરતાં પણ શ્રેષ્ઠ અને ઉત્તમ ગુરુ મહારાજનો ઉપદેશ છે. ગુરુમહારાજ સંસારના દુઃખી આત્માની ભાવ અનુકંપા જન્મ-જરા-મરણાદિક દુઃખથી આ ભવ્ય જીવો અતિશય દુઃખ ભોગવી રહ્યા છે. તેઓ ક્યારે શાશ્વત શિવસુખ પામે એમ કરુણાપૂર્વક ગુરુ ઉપદેશ આપે. પણ વ્યસન કે સંકટથી પરાભવિત બનીને નહીં. જેમ કે - ગ્રહ વળગાળ હોય, ઉન્મત્ત હોય, કોઈ બદલાની આશાથી કરે તો હે ગૌતમ ! ગુરુ શિષ્યોની નિશ્વાસો સંસારનો પાર પામતા નથી. તેમજ બીજાએ કરેલ સર્વ શુભાશુભ કર્મનો સંબંધ કોઈને હોતો નથી.

[૬૬૯, ૭૦૦] હે ગૌતમ ! અહીં આવા પ્રકારની સ્થિતિ હોવાથી જો દંટ ચારિત્રી ગીતાર્થ મોટા ગુણોથી યુક્ત એવા ગુરુ હોય અને તેઓ વારંવાર આમ કહે કે - સર્પના મુખમાં આંગળી નાખીને તેનું માપ કહે, તો તે પ્રમાણે કરે. તે જ કાર્યને જાણે છે.

[૭૦૧, ૭૦૨] આગમ જ્ઞાતા કદાપિ શ્વેત કાગડો કહે તો પણ તે પ્રમાણે શ્રદ્ધા કરવી. એમ કહેવામાં કંઈ કારણ હશે જે કોઈ પ્રસન્ન ગમનવાળો ભાવથી ગુરુએ કહેલ વચન ગ્રહણકરે છે. તે પીવાના ઝોષધની જેમ સુખાકારી થાય છે.

[૭૦૩] પૂર્વકૃત પુણ્યના ઉદયવાળા ભવ્ય સત્ત્વો જ્ઞાનાદિ લક્ષ્મીના ભાજન બને

છે. ભાવિમાં જેમનું કલ્યાણ થવાનું છે. તે દેવતાની જેમ ગુરુની પર્યુયાસના કરે છે.

[૩૦૪ થી ૩૦૬] અનેક લાખ પ્રમાણ સુખોને આપનાર, સૈંકડો દુઃખોથી મુક્ત કરાવના આચાર્ય ભગવંતો છે, તેના પ્રગટ દષ્ટાંતરૂપે કેશી ગણધર અને પ્રદેશી રાજા છે. પ્રદેશી રાજાએ નરકગમનની બધી તૈયારી કરેલી, પણ આચાર્યના પ્રભાવે દેવ વિમાન પામ્યો. આચાર્ય ભગવંત ધર્મમતિવાળા અતિશય સુંદર, મધુર, કારણ, કાર્ય, ઉપમાસહિત એવા વચનો વડે શિષ્યોના હૃદયને પ્રસન્ન કરતા કરતા પ્રેરણા આપે છે.

[૩૦૭, ૩૦૮] પપ, પપ, પપ, પપ સંખ્યા પ્રમાણે આચાર્યો છે. તેમાંથી મોટા ગણવાળા ગુણ સમુહયુક્ત એક નીવડે છે. જેઓ સર્વ પ્રકારના ઉત્તમ ભાંગા વડે તીર્થંકર સમાન ગુરુ મહારાજ હોય.

[૩૦૯] તેઓ પણ હે ગૌતમ ! દેવતાના વચનસમાન છે. તે સૂર્ય સમાન બાકીના આચાર્યોની પણ ચોવીશે તીર્થંકરની આરાધના સમાન આરાધના કરવી જોઈએ.

[૩૧૦] આ આચાર્યપદ વિશે દ્વાદશાંગનું શ્રુત ભણવાનું હોય છે, તો પણ આ વાત સારરૂપે આ પ્રમાણે કહું છું—

[૩૧૧, ૩૧૨] મુનિ, સંઘ, તીર્થ, ગણ, પ્રવચન, મોક્ષમાર્ગ આ સર્વે એકાર્યક શબ્દો છે. દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્ર, ધોર ઉગ્ર તપ આ સર્વે ગચ્છના પર્યાય નામો જાણવા. જે ગચ્છમાં ગુરુઓ રાગ, દ્વેષ કે અશુભ આશયથી શિષ્યને સારણાદિ પ્રેરણા આપતા હોય, ધર્મકાળને ધ્રુજાવતા હોય તે ગૌતમ ! ગચ્છ નથી.

[૩૧૩ થી ૩૨૦] મહાનુભાવ એવા ગચ્છમાં ગુરુકૂળ કરતાં સાધુને ઘણી નિર્જરા થાય છે. તથા સારણા, વાયણા, ચોયણા આદિથી દોષની નિવૃત્તિ થાય છે. ગુરુના મનને અનુસરનાર, અતિવિનીત, પરિષદ જિતનાર, ધૈર્ય રાખનાર, સ્તબ્ધ ન થનાર, લુબ્ધ ન થનાર, ગાર્વો ન કરનાર, વિકથા ન કરનાર, ક્ષમાધારી ઈન્દ્રિયદમી, સંતોષી, છકાયરક્ષક, વૈરાગ્ય માર્ગલીન, દશવિધ સમાચારી સેવનકર્તા, આવશ્યકોને આચરનાર, સંયમમાં ઉદામી, સૈંકડો વતખ કઠોર, આકરા, કર્કરા, અનિષ્ટ, દુષ્ટ, નિષ્કુર વચનથી તિરસ્કારાય, અપમાનની ન કરાય, તો પણ જે રોષાયમાન ન થાય, જેઓ અપકીર્તિ-અપયશ કે સકાર્ય કરનાર થતાં નથી. નિરંતર સ્વાધ્યાય અને ધ્યાનમાં લીન મન વાળા, ધોર તપ અને ચરણથી શરીર શોષવી દેનાર, ક્રોધ-માન-માયા-લોભ ચાલી ગયેલા, રાગ-દ્વેષને દૂરથી ત્યાગ કરેલા, વિનયોપચાર કુશળ, ૧૬ ભેદે વચન શુદ્ધિપૂર્વક બોલવામાં કુશળ, નિરવધ વચન બોલનાર, અતિશય ન બોલનાર, વારંવાર બોલબોલ ન કરનારા, ગુરુએ સકારણ કે અકારણ કઠોર, આકરા, કર્કશ, નિષ્કુર, અનિષ્ટ શબ્દો કહ્યા હોય ત્યારે તહત્તિ કરનાર ઇત્યાદિ ગુણવાન જેમાં હોય તે ગચ્છ છે.

[૩૨૧ થી ૩૨૩] ચાત્રાદિમાં મમત્વ ભાવનો સર્વથા ત્યાગ કરીને, પોતાના શરીર વિશે નિસ્પૃહ ભાવવાળી, સંયમ નિર્વાહ પૂરતા જ આહાર ગ્રહણ કરનારા, તે પણ ઠર-દોષ રહિત, શરીર-રૂપ કે ઈન્દ્રીયના રસને પોષવા નહીં, ભોજન કરતા કરતા પણ પોતાને અનુકૂળ આહાર મળવા બદલ અભિમાન ન કરનાર, માત્ર સંયમ યોગ વહેન,

ઘર્ષા સમિતિ પાલન, વૈયાવચ્ચ માટે આહાર કરનાર કે પડિલેહણાદિ સંયમ માટે આહાર ગ્રહણ કરે.

[૭૨૪, ૭૨૫] અપૂર્વ જ્ઞાન ગ્રહણ માટે અતિશય ઉદમ કરનારા શિષ્યો જેમાં હોય સૂત્ર-અર્થ-ઉભયને જે જાણે છે. તેમજ તે માટે નિત્ય ઉદમ કરે છે. જ્ઞાનાચાર-દર્શનાચાર-ચાસ્ત્રિચાર ત્રણેના આઠ-આઠ, તપાચારના બાર, વીર્યાચારના ૩૬-આચાર, તેમાં બળ-વીર્ય છૂપાવ્યા વિના અગ્લાનિએ ખૂબ એકાગ્ર મન, વચન, કાયાના યોગે ઉદમ કરનાર થાય, એવા પ્રકારના શિષ્યો જેમાં હોય તે ગચ્છ કહેવાય.

[૭૨૬] ગુરુ આકરા કઠોર નિષ્કુર વચને સેંકડોવાર ઠપકાં આપે તો પણ શિષ્ય સામે ને બોલે તે ગચ્છ કહેવાય.

[૭૨૭] તપ પ્રભાવથી અચિંત્ય ઉત્પન્ન લબ્ધિ તેમજ અતિશયવાળી ઋદ્ધિ મેળવેલી હોય તો પણ જે ગચ્છમાં ગુરુની અવહેલના શિષ્યો ન કરે તે ગચ્છ કહેવાય.

[૭૨૮] એક વખત પાંખડીથી સાથે વાદ કરી, વિજય પામ્યો હોય, યશ સમૂહ ઉપાજયો હોય એવા શિષ્ય પણ જે ગચ્છમાં ગુરુની હીલના ન કરે તે ગચ્છ કહેવાય.

[૭૨૯] જેમાં અસ્ખલિત, આડા અવળા અક્ષરો બોલાતા ન હોય તેવા અક્ષરવાળા, પદો અને અક્ષરોથી વિશુદ્ધ, વિનય ઉપધાન પૂર્વક બાર અંગના સૂત્રો અને શ્રુતજ્ઞાન જેમાં મેળવાતા હોય તેને ગચ્છ કહેવાય.

[૭૩૦] ગુરુના ચરણની ભક્તિ સમૂહથી તેમજ તેમની પ્રસન્નતાથી જેમણે આલાવા પ્રાપ્ત કર્યા છે એવા સુશિષ્યો એકાગ્ર મનથી જેમાં અધ્યયન કરતા હોય તે ગચ્છ કહેવાય.

[૭૩૧] ગ્લાન, નવદીક્ષિત, બાળક આદિથી યુક્ત ગચ્છની દશભેદે, વિધિસહ, ગુર્વાજ્ઞાથી વૈયાવચ્ચ થતી હોય તે ગચ્છ.

[૭૩૨] જેમાં દશ ભેદે સમાચારી ખંડિત થતી નથી. જેમાં રહેલા ભવ્ય સત્વોનો સમુદાય સિદ્ધિ કે બોધ પામે તે ગચ્છ.

[૭૩૩] ઈચ્છાકાર, તિચ્છાકાર, તથાકાર, આવશ્યિકી, નૈષેધિકી, આપૃચ્છા, પ્રતિપૃચ્છા, છંદના, નિમંત્રણા, ઉપસંપદા આ દશવિધિ સામાચારી જે-જે સમયે કરવાની હોય તે-તે સમયે કરે તે ગચ્છ કહેવાય.

[૭૩૪] જેમાં નાના સાધુ મોટાના વિનય કરે, એક દિવસ પણ દીક્ષા પર્યાયમાં મોટો હોય તેની અવગણના ન થાય તે ગચ્છ.

[૭૩૫] ગમે તેવો ભયંકર દુષ્કાળ હોય, પ્રાણના ત્યાગનો પ્રસંગ આવે તો પણ સહસાત્કારે પણ સાધ્વીની વહોરી લાવેલ વસ્તુ ન વાપરે તે ગચ્છ કહેવાય.

[૭૩૬] જેના દાંત પડી ગયા છે, તેવા વૃદ્ધ સ્થવિરો પણ સાધ્વી સાથે વાત કરતા નથી, તેમજ સ્ત્રીના અંગોપાંગનું નિરીક્ષણ જેમાં કરાતું નથી તે ગચ્છ છે.

[૭૩૭] જે ગચ્છમાં ઉપભોગ માટે સ્થાપિત વસ્તુ રખાતી નથી, તૈયાર કરાયેલ ભોજનાદિ, સામે લાવીને અપાતા આહારાદિ, પૂતિકર્મ દોષવાળા આહારથી ભયભીત,

પાત્ર વારંવાર ઘોવાના ભયથી દોષ લાગવાના ભયવાળા ઉપયોગવંત સાધુ હોય તે ગચ્છ.

[૭૩૮] જેમાં પાંચે અંગો જેના કામપ્રદીપ્તકર છે, દુર્જય ચૌવન ખીલેલું છે, મોટો અહંકાર છે. એવા કામદેવ પીડિત મુનિ હોય તો પણ સામે તિલોત્તમા દેવાંગના આવીને ઉભી રહે તો પણ સામે નજર કરે નહીં તે ગચ્છ જાણ.

[૭૩૯] ઘણી લબ્ધિવાળા, શીલબ્રષ્ટ શિષ્યને જે ગચ્છમાં ગુરુ વિધિથી વચન કહી શીક્ષા કરે તે ગચ્છ કહેવાય.

[૭૪૦, ૭૪૧] નમ્ર, સ્થિર સ્વભાવી, હાસ્ય, ત્યાગી, ત્વરા રહિત ગતિવાળો, વિકથા ન કરતો, અઘટિત કાર્ય ન કરતો, આઠ ભેદે ગૌયરી ગવેષતો, જેમાં મુનિઓના વિવિધ પ્રકારે અભિગ્રહ પ્રાયશ્ચિત દેખી દેવેન્દ્રોની ચિત્ત ચમત્કાર પામે તે ગચ્છ.

[૭૪૨] જેગચ્છમાં મોટા-નાની વંદન વિધિ સચવાય, પ્રતિક્રમાણિ મંડલી વિધાનને નિપુણ પામે જાણે, અસ્ખલિન શીલવાળા ગુરુ હોય, ઉગ્ર તપસી સાધુ હોય, તે ગચ્છ જાણ.

[૭૪૩] જેમાં સુરેન્દ્રો પૂજિત, આઠ કર્મ રહિત, ઋષભાદિ તીર્થકરની આજ્ઞાનું સ્મરણ ન કરાતું હોય તે ગચ્છ.

[૭૪૪] ગૌતમ ! તીર્થ સ્થાપક તીર્થકર, તેમનું શાસન, તેને હે ગૌતમ ! સંઘ જાણ. સંઘમાં રહેલ ગચ્છ, ગચ્છમાં રહેલ જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્ર તે તીર્થ છે.

[૭૪૫] સમ્યગ્ દર્શન વિના જ્ઞાન ન હોય, જ્ઞાનમાં દર્શન સર્વત્ર હોય, દર્શન જ્ઞાન હોય ત્યાં ચારિત્ર હોય કે ન પણ હોય.

[૭૪૬] દર્શન કે ચારિત્ર રહિત જ્ઞાની સંસારમાં ભટકે છે. પણ ચારિત્ર યુક્ત હોય તે નક્કી સિદ્ધિ પામે તેમાં સંદેહ નથી.

[૭૪૭] જ્ઞાન પદાર્થને પ્રકાશિત કરી ઓળખાવનાર થાય, તપ આત્માને કર્મથી શુદ્ધ કરે, સંયમ એ મન-વચ-ક્રયની શુદ્ધ પ્રવૃત્તિ કરાવનાર થાય, શ્રદ્ધામાંથી એકેની પણ ન્યૂનતા હોય તો મોક્ષ થતો નથી.

[૭૪૮] એ જ્ઞાનાદિ ત્રિપુટીનાં પોતાનાં અંગ સ્વરૂપ હોય તો કામા આદિ દશવિધ ચતિધર્મ છે. તેમાંના એકેક પદો જેમાં આચરાતા હોય તે ગચ્છ જાણવો.

[૭૪૯] જેમાં પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ, વાયુ, વનસ્પતિ તેમજ વિવિધ પ્રકારના ત્રસ જીવોને મરણ પ્રસંગે પણ જેઓ મનથી પીડા કરતાં નથી, તે ગચ્છ જાણવો.

[૭૫૦] જેમાં સચિત્ત જળનું એક બિંદુ માત્ર પણ તાપમાં ગમે તેવું ગળું શોષાતું હોય, તીવ્ર દ્વિષા લાગી હોય, મરણનો પ્રસંગ આવે, તો પણ મુનિ ક્રયું પાણી ન ઈચ્છે તે ગચ્છ.

[૭૫૧] જે ગચ્છમાં શૂળ રોગ, ઝાડા, ઉલટી કે અન્ય કોઈ વિચિત્ર મરણાંત રોગ પ્રસંગે પણ અગ્નિ સળગાવવા માટે કોઈને પ્રેરણા આપતી નથી તે ગચ્છ કહેવાય.

[૭૫૨] જે ગચ્છમાં જ્ઞાનધારક આચાર્યાદિ આચાર્યોને ૧૩ હાથ દૂરથી તજે છે,

દરેક સ્ત્રીને મનથી પણ તજે તે ગચ્છ.

[૭૫૩, ૭૫૪] રતિકીડા, હાસ્યકીડા, કંદર્પ, નાથવાદ જ્યાં કરાતા નથી, દોડવું-ઉલ્લંઘવું-અપશબ્દો દંષ્ટિવિષ સર્પ કે પ્રદીપ્ત અગ્નિ કે ઝેરની જેમ વર્જવામાં આવે તે ગચ્છ.

[૭૫૫] જ્યાં વેશધારી કે અરિહંત પણ સ્ત્રીના હાથનો સ્પર્શ કરે તો તે નિશ્ચયથી મૂળગુણ બહાર જાણવા.

[૭૫૬] ઉત્તમ કુળમાં જન્મેલ હોય, ગુણસંપન્ન, લબ્ધિ યુક્ત હોય, મૂળગુણમાં જેને સખ્તના થતી હોય તેવાને પણ જેમાંથી કાઢી મૂકવામાં આવે તે ગચ્છ કહેવાય.

[૭૫૭] જેમાં હિરણ્ય, ધન-ધાન્ય, કંસાદિ ધાતુ, શયન-આસન આદિ ગૃહસ્થ ઉપભોગ્ય વસ્તુ ન વપરાય તે ગચ્છ.

[૭૫૮] જેમાં કોઈ કારણે સમર્પણ કરેલ પારકું સુવર્ણ આવેલ હોય તો દાણવારને માટે પણ ન સ્પર્શે તે ગચ્છ જાણ.

[૭૫૯] ચપળ ચિત્ત આચાર્યોના દુર્ધર બ્રહ્મચર્યવ્રત પાલન કરવા માટે ૭૦૦૦ પરિહાર સ્થાન જ્યાં છે તે ગચ્છ.

[૭૬૦] જેમાં ઉત્તર-પ્રત્યુત્તરોચી આર્યા, સાધુ સાથે અતિક્રોધ પામીને પ્રલાપ કરતી હોય તેવા ગચ્છનું શું કામ છે?

[૭૬૧] ગૌતમ ! જ્યાં ઘણાં પ્રકારના વિકલ્પોના કલ્લોલો અને ચંચળ મનવાળી આર્યાના વચનાનુસાર વર્તવામાં આવે તેને ગચ્છ કેમ કહેવાય ?

[૭૬૨, ૭૬૩] જ્યાં એક અંગવાળો માત્ર એકલો સાધુ, સાધ્વી સાથે બહાર ૧૦૦ હાથ ઉપરાંત આગળ ચાલે, તો હે ગૌતમ ! તે ગચ્છમાં કઈ મર્યાદા? જ્યાં ધર્મોપદેશ સિવાય સાધ્વી સાથે આલાપ-સંલાપ-વાર્તાલાપાદિ વ્યવહાર હોય તે ગચ્છ કેવો ?

[૭૬૪ થી ૭૬૬] ભગવન્ ! સાધુઓને અનિયત વિહાર કે નિયત વિહાર હોતા નથી, તો પછી કારણે જે નિત્યવાપ્ત સેવે તેને શું સમજવું ? ગૌતમ ! મમત્વભાવ રહિત થઈ નિરહંકાર પાછે જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રમાં ઉદ્યમ કરનાર હોય, સમગ્ર આરંભથી સર્વથા મુક્ત બેનલો અને પોતાના દેહ ઉપર પણ મમત્વભાવ રહિત હોય, મુનિપણના આચારોને આચરતો એક ક્ષેત્રમાં પણ ગીતાર્થ ૧૦૦ વર્ષ સુધી વાસ કરે તો તે આરાધક ગણેલો છે.

[૭૬૭] ભોજન સમયે સાધુની માંડલીમાં પાત્ર સ્થાપન કરતી સાધ્વી હોય, તે સ્ત્રી રાજ્ય છે, પણ ગચ્છ નથી.

[૭૬૮] જે ગચ્છમાં રાત્રે ૧૦૦ હાથથી વધુ સાધ્વીને જવું હોય તો જઘન્ય ચાર અને ઉત્કૃષ્ટ દશ સાધ્વી ન હોય તો તેને ગચ્છ ન જાણવો.

[૭૬૯, ૭૭૦] અપવાદથી કે કારણે ચારથી ઓછા સાધ્વી એક ગાઉ પણ જેમાં ચાલતા હોય તે ગચ્છ કેવો ? ગૌતમ ! જે ગચ્છમાં આઠ થી ઓછા સાધુ માર્ગમાં સાધ્વી સાથે અપવાદે પણ ચાલેતો ગચ્છમાં કઈ મર્યાદા ?

[૭૭૧] જેમાં ૬૩ ભેદવાળા ચક્ષુરાગાગ્નિની ઉદીરણ થાય તે રીતે સાધુ, સાધ્વી

પ્રતિ દૈષ્ટિ કરે તે ગચ્છમાં શી મર્યાદા ?

[૭૭૨] જેમાં સાધ્વીના વહોરેલા પાત્રા, દંડાદિ વિવિધ ઉપકરણોને સાધુઓ ભોગવે, તેને ગચ્છ કેમ કહેવાય?

[૭૭૩] અતિ દુર્લભ, બળ-બુદ્ધિવર્ધક, શરીર પુષ્ટિ કર એવું ઔષધ સાધ્વીએ મેળવેલ હોય અને સાધુ તેનો ઉપયોગ કરે તે ગચ્છમાં કઈ મર્યાદા રહે?

[૭૭૪] શશક-ભસકની બહેન સુકુમાલિકાની ગતિ સાંભળી શ્રેયાર્થી ધાર્મિક પુરુષે લગીર પણ મોહનીય કર્મનો વિશ્વાસ ન કરવો.

[૭૭૫] દંટ ચારિત્રી, ગુણ સમુદ્ધ એવા આચાર્ય અને ગચ્છના વડેરા સિવાય જે કોઈ સાધુ-સાધ્વીને આજ્ઞા ફરમાવે તે ગચ્છ નથી.

[૭૭૬] મેઘ ગર્જના, દોડતા અશ્વના ઉદરમાં ઉત્પન્ન વાયુ અને વીજળી જેમ જાણી શકતા નથી. તેમ ગૂઢ હૃદય આચાર્યના ચંચળ અને ગૂઢ મનને જાણી શકાતું નથી. તેમને અકૃત્ય કરતાં ગચ્છ નાયક તરફથી નિવારવામાં ન આવે તો તે સ્ત્રી રાજ્ય છે પણ ગચ્છ નથી.

[૭૭૭] તપોલબ્ધિયુક્ત, ઈંદ્રવડે અનુસરાતી, પ્રત્યક્ષા શ્રુતદેવી સમાન સાધ્વી પણ જે ગચ્છમાં કાર્ય કરતી હોય તે સ્ત્રીયા રાજ્ય છે, પણ ગચ્છ નથી.

[૭૭૮] ગૌતમ ! પાંચ મહાવ્રત, ત્રણ ગુપ્તિ, પાંચ સમિતિઓ, દશવિધ યતિ ધર્મ, તેમાંથી કોઈ પણ એકની સ્ખલના થાય તે ગચ્છ નથી.

[૭૭૯, ૭૮૦] એક જ દિવસના દિક્ષિત દ્રમક સાધુ સન્મુખ ચિરદીક્ષિત આચાર્ય ચંદનાએ ઉભા થઈ. તેમનું સન્માન-વિનય કર્યો અને આસને ન બેઠા, તે સર્વે આચાર્યોનો વિનય છે. ૧૦૦ વર્ષ પર્યાય વાળા દીક્ષિત સાધ્વી હોય અને સાધુ એક દિવસના દીક્ષિત હોય તો પણ ભક્તિપૂર્ણ હૃદયે વંદનરૂપ વિનયથી પૂજ્ય છે.

[૭૮૧ થી ૭૮૪] જે સાધુ, સાધ્વી પ્રતિલાભિત પદાર્થોમાં ગુદ્ધિ કરનારા છે, પોતે પ્રતિલાભેલથી અસંતુષ્ટ છે. ભિક્ષાયર્થથી ભગ્ન થયેલા એવા તેઓ અર્થિકપુત્ર આચાર્યનું દેષ્ટાંત આગળ કરે છે. દુષ્કાળમાં શિષ્યોને સુકાળ પ્રદેશમાં મોકલી આપેલા, પણ પોતે વૃદ્ધપણને કારણે ભિક્ષાયર્થર્થ સમર્થ ન હતા, તે વાત તે પાપીઓ નથી જાણતા અને આચાર્યોનો લાભ શોધે છે. તે પાપીઓ તેમાંથી જે ગુણ ગ્રહણ કરવા યોગ્ય છેડ. તેને ગ્રહણ કરતા નથી. જેમ કે દુષ્કાળમાં શિષ્યોનો વિહાર કરાવ્યો, શિષ્યોની મમતા છોડી, ત્યાં સ્થિરવાસ કર્યો તે ન વિચારી માત્ર સ્થિરવાસની વાત કરે છે. આ લોકમાં પડવાના આલંબનો અનેક છે. પ્રમાદી અજયણાવાળા જીવો લોકમાં જેવું-જેવું દેખ તેમ કહે છે.

[૭૮૫] જ્યાં મુનિઓને મોટા કષાયથી તિરસ્કારાય તો પણ જેમ સારી રીતે બેસેલો લંગડો પુરુષ ઉઠવાની ઇચ્છા ન કરે, તેમ તેના કષાયો ઉભા થતાં નથી, તે ગચ્છ કહેવાય.

[૭૮૬] ધર્મન્તરાયથી ભય પામેલ, સંસારના ગર્ભાવાસથી ડરેલા મુનિ અન્ય મુનિઓને કષાયની ઉદીરણા ન કરે, તે ગચ્છ.

[૭૮૭] દાન, શીલ, તપ, ભાવરૂપ ચતુર્વિધ ધર્મના અંતરાયથી અને ભવથી ભય પામેલ એવા ઘણાં ગીતાર્થ હોય ત્યાં વાસ કરવો.

[૭૮૮] જેમાં ચારે ગતિના જીવોનો કર્મના વિપાકો ભોગવતા દેખીને અને જાણીને મુનિ અપરાધી ઉપર ન કોપે તે ગચ્છ.

[૭૮૯, ૭૯૦] જે ગચ્છમાં પાંચ વધસ્થાનો-ઘંટી, સાંનેલું, ચૂલો, પાણીચારું, સાવરણી પૈકી એક પણ હોય તે ગચ્છને ત્રિવિધે વોસિરાવીને બીજા ગચ્છમાં ચાલ્યા જવું. વધ સ્થાન અને આરંભથી પ્રવૃત્ત એવા ઉજ્જવળ વેશવાળા ગચ્છમાં વાસ ન કરવો. ચારિત્ર ગુણોથી ઉજ્જવળ એવા ગચ્છમાં વાસ કરવો.

[૭૯૧] દુર્જય આઠ કર્મરૂપી મલ્લને જીતનાર પ્રતિમલ્લ અને તીર્થંકર સમાન આચાર્યની આજ્ઞાનું જે ઉલ્લંઘન કરે છે. તેઓ કચર પુરુષ છે, પણ સત્પુરુષ નથી.

[૭૯૨, ૭૯૩] બ્રાધાચાર કરનાર, બ્રાધાચારની ઉપેક્ષા કરનાર અને ઉન્માર્ગમાં રહેલા આચાર્ય, એ ત્રણે માર્ગનાશક છે. જો આચાર્ય ખોટા માર્ગમાં રહેલા હોય, ઉન્માર્ગ પ્રરૂપક હોય તો નક્કી ભવ્ય જીવોનો સમૂહ તે ખોટા માર્ગને અનુસરનાર થાય, માટે ઉન્માર્ગી આચાર્યનો પડછાયો પણ ન લેવો.

[૭૯૪ થી ૭૯૬] આ સંસારમાં દુઃખ ભોગવતા એક પ્રાણીને પ્રતિબોધ કરીને તેને માર્ગમાં સ્થાપે છે, તેણે દેવ અને અસુરના જગતમાં અમારી પડહની ઉદ્ધોષણા કરાવી છે, એમ સમજવું, ભૂત-વર્તમાન-ભાવિમાં એવા મહાપુરુષો પણ હતા છે - થશે કે જેમના ચરણ ચગલ જગતના જીવોને વંદન કરવા યોગ્ય છે, તેમ જ પરહિત માટે એકાંત પ્રયત્નમાં જેનો કાળ પસાર થાય છે. હે ગૌતમ ! એવા પણ મહાનુભાવ થયા છે અને થશે કે જેના નામ ગ્રહણ કરવાથી પણ નક્કી પ્રાયશ્ચિત લાગે.

[૭૯૭ થી ૭૯૯] આવી ગચ્છ વ્યવસ્થા દુષ્પસહસૂરિ સુધી ચાલવાની, પણ તેમાં વચ્ચેના કાળમાં જે કોઈ તેનું ખંડન કરશે તો હે ગૌતમ ! તે ગણીને નિશ્ચયથી અનંત સંસારી જાણવો. સમગ્ર જગતના જીવોના મંગલ અને એક કલ્યાણ સ્વરૂપ ઉત્તમ નિરુપદ્રવ સિદ્ધિપદ વિચ્છેદ કરનારને જે પ્રાયશ્ચિત લાગે, તે પ્રાયશ્ચિત ગચ્છ વ્યવસ્થા ખંડન કરનારને લાગે. માટે શત્રુ અને મિત્રમાં સમાન મનવાળા, પરહિતકરણ તત્પર, કલ્યાણની ઈચ્છાવાળાએ અને પોતે આચાર્યની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન ન કરવું.

[૮૦૦ થી ૮૦૩] ત્રણ ગારવમાં આસક્ત થયેલા એવા અનેક આચાર્યો ગચ્છ વ્યવસ્થાનું ઉલ્લંઘન કરીને હજુ આજે પણ બોધિ પામી શક્તા નથી. બીજા પણ અનંત વખત ચારે ગતિ સ્વરૂપ ભવમાં અને સંસારમાં પરિભ્રમણ કરશે પણ બોધિ પ્રાપ્ત કરશે નહીં. લાંબા કાળ સુધી અતિશય દુઃખપૂર્ણ સંસારમાં રહેશે. ગૌતમ ! ચૌદ રાજ પ્રમાણ લોકમાં વાળની અણી જેટલો પણ એવો પ્રદેશ નથી કે જ્યાં એ જીવે અનંતા મરણો પ્રાપ્ત કર્યા ન હોય. જીવના ૮૪ લાખ ઉત્પત્તિ સ્થાનો છે તેમાં એવી એક પણ યોનિ નથી કે ગૌતમ ! જેમાં અનંતી વાર સર્વ જીવો ઉત્પન્ન થયા ન હોય.

[૮૦૪ થી ૮૦૬] તપાવેલી લાલવર્ણી અગ્નિ સમાન સોયો નજીક નજીક શરીરમાં ખોસવામાં આવે અને જે પ્રકારનું વેદના દુઃખ થાય તેના કરતાં ગર્ભમાં આઠગણું

દુઃખ થાય. જ્યારે જન્મ થાય ત્યારે યોનિ સંત્રમાં પીલાવાથી જે દુઃખ થાય તે તેનાથી કોડ કે કોડા કોડ ગણું પણ દુઃખ થાય. જન્મ થતો હોય અને મરણ પામતો હોય તે સમયનું જે દુઃખ તે સમયે તો તેના દુઃખાનુભવમાં પોતાની જાતિ ભૂલી જાય છે.

[૮૦૭ થી ૮૧૦] ગૌતમ ! જુદી જુદી યોનિમાં પરિભ્રમણ કરતા જે તે દુઃખવિપાકોનું સ્મરણ કરવામાં આવે તો જીવી ન શકાય. અરે! જન્મ, જરા, મરણ, દુર્ભાગ્ય, વ્યાધિની વાત બાજુ ઉપર રાખીએ. પણ કયો મહામતિવાળો ગર્ભાવાસથી લજ્જા ન પામે અને પ્રતિબોધિત ન થાય. ઘણાં રુધિર, પડેથી ગંદકીવાળા, અશુચિ દુર્ગંધવાળા, મલથી પૂર્ણ, જોવા પણ ન ગમે એવા દુરભિગંધવાળા ગર્ભમાં કોણ ધૃતિ પામી શકે ? તો જેમાં એકાંત દુઃખ વિખરાઈ જવાનું છે, એકાંત સુખ પ્રાપ્ત થવાનું છે તેવી આજ્ઞાનો ભંગ ન કરવો. આજ્ઞાભંગકને સુખ ક્યાંથી હોય ?

[૮૧૧] ભગવન્ ! ઉત્સર્ગે આઠ સાધુના અભાવમાં અથવા અપવાદથી ચાર સાધુઓ સાથે સાધ્વીનું ગમનાગમન નિષેધેલ છે. તેમજ ઉત્સર્ગથી દશ સંયતિથી ઓછી, અપવાદથી ચાર સંપત્તિના અભાવે ૧૦૦ હાથ ઉપરાંત જવાનું. ભગવંતે નિષેધેલ છે. આ આજ્ઞા ઉલ્લંઘક સાધુ હોય કે સાધ્વી, તેને અનંતસંસારી કહેલાં છે, તો પાંચમા આરાને અંતે એકલા અસહાય દુષ્પસહ અણગાર હશે. વિષ્ણુશ્રી સાધ્વી પણ અસહાય એકલા હશે. તો તેઓ કેવી રીતે આરાધક હશે ? ગૌતમ ! દુષ્પસહાણના અંતે તે ચારે ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર ચુક્ત હશે. તેમાં જે મહાયશા મહાનુભવી દુષ્પસહ અણગાર હશે તેઓનો અત્યંત વિશુદ્ધ દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રાદિ ગુણોથી ચુક્ત જેણે સારી રીતે સદ્ગતિનો માર્ગ જોયેલ છે. તેવા આશાતના ભીરુ, અત્યંત પરમશ્રદ્ધા, સંવેગ, વૈરાગ્ય, સમ્યક્ માર્ગમાં રહેલા, વાદળા રહિત નિર્મળ આકાશમાં શરદપૂર્ણિમાના વિમલચંદ્ર કિરણ સમાન ઉજ્જવલ ઉત્તમ યશવાળા, વિશેષ વિશેષ વંદન લાયક, પૂજ્યોમાં પરમપૂજ્ય હશે.

તથા તે સાધ્વી પણ સમ્યક્ત્વ જ્ઞાન ચારિત્રમાં પતાકી સમાન, મહાયશા, મહાસત્વી, મહાનુભાગ એવા ગુણચુક્ત હોવાથી સારી રીતે જેનું નામ સ્મરણ કરી શકાય તેવા વિષ્ણુશ્રી સાધ્વી થશે. વળી જિનદત્ત અને કલ્પુશ્રી એ નામે શ્રાવક-શ્રાવિકા થશે. ઘણાં દિવસ સુધી વર્ચવી શકાય તેવા ગુણવાળું તે યુગલ થશે. તેઓ સર્વેનું ૧૬-વર્ષનું ઉત્કૃષ્ટ આયુ હશે. આઠ વર્ષો ચારિત્ર પર્યાય પાળી, પાપની આલોચના કરીને, નિઃશત્ય થઈને નમસ્કાર સ્મરણમાં પરાયણ બની એક ઉપવાસ ભક્ત ભોજન પ્રત્યાખ્યાન કરી સૌધર્મ કલ્પે ઉપપાત થશે. પછી મનુષ્ય લોકમાં આગમન થશે, તો પણ તેઓ ગચ્છ વ્યવસ્થા તોડશે નહીં.

[૮૧૨, ૮૧૩] ભગવન્ ! કયા કારણે એમ કહેવાય છે કે તો પણ ગચ્છ વ્યવસ્થા ઉલ્લંઘશે નહીં ? ગૌતમ ! અહીં નજીકના કાળમાં મહાયશા, મહાસત્વી, મહાનુભાવ શચ્ચંભવ નામે મહાતપસ્વી, મહામતિ બાર અંગરૂપ શ્રુતજ્ઞાનના ધારક અણગાર થશે. તેઓ પદાપાત રહિતપણે અલ્પાયુવાળા ભવ્યસત્વોને જ્ઞાનાતિશય વડે ૧૧ અંગો, ૧૪ પૂર્વોના પરમસાર અને નવનીત સરખું અતિ પ્રકર્ષગુણ ચુક્ત સિદ્ધિના

માર્ગ સમાજ દશવૈકાલિક નામે શ્રુતસ્કંધની નિર્યૂહણા કરશે.

ભગવન્ ! કોના નિમિત્તે? ગૌતમ ! મનકના નિમિત્તે. એમ માનીને કે આ મનક પરંપરાએ અલ્પકાળમાં મોટા ઘોર દુઃખ સમુદ્ર સમાન આ ચારે ગતિ સ્વરૂપ સંસારસાગરથી કેવી રીતે પાર પામે ? તે તે પણ સર્વજ્ઞના ઉપદેશ વિના તો ન જ બની શકે. સર્વજ્ઞનો ઉપદેશ અપાર અને દુરવગાહ્ય છે. અનંતગમ પર્યાયોથી યુક્ત છે. અલ્પકાળમાં આ સર્વજ્ઞોક્ત સર્વ શાસ્ત્રોમાં અવગાહી ન શકાય. તેથી હે ગૌતમ! અતિશય જ્ઞાની શય્યંભવ એમ ચિંતવશે કે જ્ઞાનસમુદ્રનો છેડો નથી. કાળ અલ્પ છે, વિઘ્નો અનેક છે, માટે જે સારભૂત હોય તે જેમ ખારા જળમાંથી હંસ મીઠું જળ ગ્રહણ કરાવે, તેમ ગ્રહણ કરી લેવું.

[૮૧૪] તેમણે આ ભવ્યાત્મા મનકને તત્ત્વનું પરિજ્ઞાન થાય એમ જાણીને પૂર્વોમાંથી દશવૈકાલિક શ્રુતસ્કંધની નિર્યૂહણા કરી. તે સમયે જ્યારે બાર અંગો અને તેના અર્થો વિચ્છેદ પામશે ત્યારે દુષ્ટમ કાળના છેડા સુધી - દુષ્ટસહ અણગાર સુધી દશવૈકાલિક સૂત્ર અને અર્થથી ભણાશે. ગૌતમ ! આ દુષ્ટસહ અણગાર પણ તે દશવૈકાલિકના અર્થાનુસાર પ્રવર્તશે, પણ સ્વમતિ કલ્પનાથી સ્વચ્છંદ આચારમાં નહીં પ્રવર્તે. તે દશવૈકાલિક શ્રુતસ્કંધમાં તે કાળે બાર અંગો રૂપ શ્રુત સ્કંધની પ્રતિષ્ઠા થશે. ગૌતમ ! આ કારણે એમ કહેવાય છે કે ગમે તે રીતે ગચ્છ વ્યવસ્થા મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન ન કરવું.

[૮૧૫] ભગવન્ ! અત્યંત વિશુદ્ધ પરિણામવાળા ગણનાયકની પણ કોઈ તેવા દુઃશીલ શિષ્ય સ્વચ્છંદતાથી, ગારવના કારણે કે જાતિમદ આદિથી જો આજ્ઞા ન માને કે ઉલ્લંઘે તો શું તે આરાધક થાય ખરો ? ગૌતમ ! શત્રુ અને મિત્રમાં સમભાવી, ગુરુ ગુણોમાં વર્તતા નિરંતર સૂત્ર અનુસાર વિશુદ્ધાશયથી વિચરતા હોય તેવા ગણીની આજ્ઞાને ઉલ્લંઘનાર ૪૯૯ સાધુની જેમ અનારાધક થાય.

[૮૧૬] ભગવન્ ! તે ૪૯૯ સાધુઓ જેઓએ તેવા ગુણયુક્ત મહાનુભાવ ગુરુ મહારાજની આજ્ઞા ઉલ્લંઘીને આરાધક ન બન્યા તે કોણ હતા ? ગૌતમ ! ઋષભદેવ પરમાત્માની પૂર્વે થયેલ ત્રેવીશ ચોવીશી અને તે ચોવીશીના ચોવીસમાં તીર્થંકર નિર્માણ પામ્યા પછી કેટલોક કાળ ગુણથી ઉત્પન્ન થયેલ કર્મરૂપી પર્વતનો ચૂરો કરનાર મહાયશા, મહાસત્વી, મહાનુભાવ, સવારમાં નામ ગ્રહણ કરવા યોગ્ય વર્ધર નામે ગચ્છાધિપતિ થયા. સાધ્વી સિવાય તેમને ૫૦૦ શિષ્યોના પરિવારવાળો ગચ્છ હતો. સાધ્વી સહિત ગણોનો ૨૦૦૦ની સંખ્યા હતી.

ગૌતમ ! તે સાધ્વીઓ અત્યંત પરલોક ભીરુ હતા. અત્યંત નિર્મળ અંતઃકરણવાળા, ધર્માધારી, વિનયવતી, ઇન્દ્રિયદમી, મમત્વ રહિત, અતિ અભ્યાસુ, સ્વશરીરથી પણ અધિક છ કાયના જીવો ઉપર વાતસલ્ય કરનારી, ભગવંતે શાસ્ત્રમાં કહેલા એવા અતિશય ઘોર વીર તપશ્ચરણનું સેવન કરી શોષવેલા શરીરવાળી, તીર્થંકરે પ્રરૂપિત કર્યા મુજબ અદીનમનથી, માયા, મદ, અહંકાર, મમત્વ, રતિ, હાસ્ય, ક્રીડા, કંદર્પ, નાથવાદ રહિત, સ્વાભીભાવ આદિ દોષોથી મુક્ત તે સાધ્વીએ

આચાર્ય પાસે શ્રામણ્યનું અનુપાલન કરતી હતી.

ગૌતમ ! તે સાધુઓ તેવા મનોહર ન હતા. કોઈક સમયે તે સાધુઓ આચાર્યને કહેવા લાગ્યા કે ભગવન્ ! જો આપ આજ્ઞા આપો તો અમે તીર્થયાત્રા કરીને ચંદ્રપ્રભુસ્વામીના ધર્મચક્રને વંદન કરીને આવીશો. ત્યારે હે ગૌતમ ! અદીનમનથી, અત્વરાથી, ગંભીર-મધુરવાણીથી તે આચાર્યએ તમે ઉત્તર આપ્યો કે - શિષ્યોને સ્વકીય ઈચ્છા એવા સુંદર શબ્દોનો પ્રયોગ કરીને સુવિહિતોને તીર્થયાત્રા માટે જવું કલ્પતું નથી. તો જ્યારે પાછા ફરવાનું થશે ત્યારે હું તમને યાત્રા અને ચંદ્રપ્રભુ સ્વામીને વંદન કરાવીશ. બીજી વાત એ કે યાત્રા માટે અસંયમ કરવાનું મન થાય છે, આ કારણે તીર્થયાત્રાનો નિષેધ કરાયેલ છે.

ત્યારે શિષ્યોએ પૂછ્યું કે તીર્થયાત્રા જતા સાધુને અસંયમ કેવી રીતે થાય ? ત્યારે ફરી પણ ઈચ્છકારણ એમ બીજી વખત બોલાવીને ઘણાં લોકો વચ્ચે વ્યાકુળ બનીને આકોશથી ઉત્તર આપ્યો. પરંતુ ત્યારે આચાર્યએ ચિંતવ્યું કે મારું વન્ય ઉલ્લંઘીને પણ નક્કી આ શિષ્યો જશે જ. તે કારણે જ મીઠાં મીઠાં વચનો બોલે છે હવે કોઈ દિવસે મનથી બહુ વિચાર કરીને આચાર્ય કહ્યું કે તમો થોડો પણ સૂત્ર-અર્થ જાણો છો ખરા? જો જાણતા હો તો જેવો અસંયમ તીર્થયાત્રામાં થાય છે, તેવો અસંયમ સ્વયં જાણી શકાય છે. આ વિષયમાં વધુ કહીને શું ?

બીજું તમોએ સંસારનું સ્વરૂપ, જીવાદિ પદાર્થો, તેનું યથાચોગ્ય તત્ત્વ જાણેલું છે. હવે કોઈ વખત ઘણાં ઉપાયોથી સમજાવ્યા. યાત્રા જતા નિવાર્યા. તો પણ તેઓ આચાર્યને છોડીને કોઠરૂપી ચમ સાથે તીર્થયાત્રા કરવા નીકળી પડ્યા.

તેઓ જતાં જતાં ક્યાંક આહાર ગવેષણાનો દોષ, ક્યાંક લીલી વનસ્પતિકાચનો સંઘટ્ટો, ક્યાંક બીજ ચાંપતા, ક્યાંક કીડી આદિ વિકલેન્દ્રીય જીવો અને ત્રસકાચના સંઘટ્ટન, પરિતાપન, ઉપદ્રવથી થતો અસંયમ કરતાં હતાં. બેઠા બેઠા પણ પ્રતિક્રમણ કરતા ન હતા. કંઈક મોટા પાત્ર નાના પાત્ર ઉપકરણાદિ બંને કાળ વિધિપૂર્વક પ્રેક્ષણ-પ્રમાર્જન કરી શકતા નહતા. પડિલેહણ વાયુકાચના જીવોની વિરાઘના થાય તેમ વસ્ત્રો ઝાટકતા હતાં ઈત્યાદિ ગૌતમ ! તેનું કેટલું વર્ણન કરવું.

૧૮૦૦૦ શીલાંગો, ૧૭ ભેદે સંયમ, ૧૨ ભેદે તપ, ક્ષમા આદિ દશવિધ શ્રમણધર્મ વગેરેના એક એક પદને અનેક વખત લાંબા કાળ સુધી ભણીને ગોળીને બંને અંગોરૂપ મહાશ્વૃત સ્કંધ જેમણે સ્થિર પરિચિત કરેલા છે, અનેક ભાંગા અને સેંકડો જોડાણો દુઃખે કરીને જેઓ શીખેલા છે. નિરતિચાર ચારિત્રધર્મ પાળેલ છે. આ સર્વ જે પ્રમાણે કહેલું છે, તે પ્રમાણે નિરતિચાર પાળતા હતા, એ બધું સંભારી તે ગચ્છાધિપતિએ વિચાર્યું કે મારા પરોક્ષમાં તે દુષ્ટ શીલવાળા શિષ્યો અજ્ઞાનપણાનાં કારણે અતિશય અસંયમ સેવશો તે સર્વ અસંયમ મને લાગુ પડશે. કેમ કે હું તેમનો ગુરુ છું. માટે હું તેમની પાછળ જઈને તેમને પ્રેરણા આપું કે જેથી આ અસંયમના વિષયમાં હું પ્રાયશ્ચિત અધિકારી ન બનું. એમ વિકલ્પ કરીને તે આચાર્ય તેની પાછળ જેટલામાં ગયા તેટલામાં તો તેઓને અસંયમથી અને ખરાબ રીતે અવિધિથી જતાં

જોયા. ત્યારે હે ગૌતમ ! અતિશય સુંદર-મધુર શબ્દોના આલાપપૂર્વક ગચ્છાધિપતિએ કહ્યું કે અરે ઉત્તમ કુળ અને નિર્મળ વંશના આભુષણ સમાન અમુક અમુક મહાસત્ત્વવાળા સાધુઓ ! તમે ઉન્માર્ગ પામી રહેલા છે. પંચમહાવ્રતધારી દેહવાળા મહાભાગ્યશાળી સાધુ-સાધ્વી માટે ૨૭૦૦૦ સ્વંડીલ સ્થાનો સર્વજ્ઞ ભગવંતે પ્રરૂપેલા છે. શ્રુતના ઉપયોગવાળાએ તેની વિશુદ્ધિ તપાસવી જોઈએ. તમે શૂન્યાશૂન્ય ચિત્તે અનુપયોગથી કેમ ચાલી રહ્યો છો ? તમારી ઈચ્છાથી તમે ઉપયોગ રાખો.

શું તમે આ સૂત્ર અને અર્થ ભૂલી ગયા છો ? સર્વ પરમ તત્ત્વોના પરમસારભૂત એવા પ્રકારે આ સૂત્ર છે. એક સાધુ એક-બે ઈન્દ્રિયવાળા પ્રાણીને પોતાના હાથ કે પગથી કે બીજા પાસે અથવા સળી વગેરે અધિકરણથી કોઈ પણ પદાર્થભૂત ઉપકરણથી સંઘટ્ટો કરે-કરાવે-અનુમોદે તેનાથી બાંધેલ કર્મ જ્યારે ઉદયમાં આવે ત્યારે ચંત્રમાં શેરડી પીલાય તેમ તે કર્મનો ક્ષય થાય. જો ગાટ પરિણામથી કર્મ બાંધેલ હોય તો પાપ કર્મ બાર વર્ષ સુધી ભોગવે. અગાટ પણે પમાડે તો ૧૦૦૦ વર્ષ સુધી વેદના ભોગવે ત્યારે તે કર્મ જપે. ગાટ પરિણામથી ૧૦,૦૦૦ વર્ષ સુધી એ પ્રમાણે આગાટ કીલામણથી દશાલામ વર્ષે તે પાપકર્મ જપાવે અને ઉપદ્રવ કરે તો કરોડ વર્ષ દુઃખ ભોગવીને પાપકર્મ ક્ષય કરી શકાય. એ જ પ્રમાણે ત્રણ ઈન્દ્રિયવાળા જીવને વિશે પણ સમજી લેવું. તમે આટલું સમજનારા છો માટે તેમાં મુંઝાવ નહીં.

ગૌતમ ! એ રીતે સૂત્રાનુસાર આચાર્યએ સારણ કરવા છતાં મહાપાપકર્મી, ચાલવાની વ્યાકુળતામાં એકી સાથે બધાં ઉતાવળ કરતા, તેઓ સર્વ પાપકર્મથી મુક્ત કરનાર એવા આચાર્યના વચનને બહુમાન્ય કરતા નથી. ત્યારે હે ગૌતમ ! તે આચાર્ય સમજી ગયા કે નક્કી આ મારા શિષ્યો ઉન્માર્ગે પ્રયાણ કરી રહેલા છે. સર્વ પ્રકારે પાપમતિવાળા આ દુષ્ટ શિષ્યો છે, તો મારે પાછળ શા માટે ખુશામતના શબ્દો બોલતા બોલતા તેમનું અનુસરણ કરવું ? અથવા આ જળ વગરની સુકકી નદીના પ્રવાહમાં વહેવા જેવું છે. આ સર્વે ભલે દેશ દ્વારોથી જતાં રહે. હું હવે મારા આત્મહિતની સાધના કરશી. આગમોકત તપ અને સંયમના અનુષ્ઠાને વડે પોતાના પરાક્રમથી જ આ ભવ સમુદ્ર તરી શકાશે. તીર્થંકર ભગવંતોની આ જ આજ્ઞા છે કે-

[૮૧૭] આત્મહિત કરવું અને જો શકાય હોય તો પરહિત પણ કરવું. આત્મહિત અને પરહિત બે કરવાનો વખત આવે તો પહેલાં આત્મહિત જ સાધવું જોઈએ.

[૮૧૮] બીજું આ શિષ્યો કદાચ તપ અને સંયમની ક્રિયાઓ આચરશે તો તેનાથી તેમનું જ શ્રેય કરશે અને જો નહીં આચરશે તો તેમને જ અનુત્તર દુર્ગતિમાં ગમન કરવું પડશે. છતાં પણ મને ગચ્છ સમર્પણ થયેલો છે તો મારે તેમને સાચો માર્ગ જ કહેવા જોઈએ.

વળી તીર્થંકર ભગવંતે આચાર્યના ૩૬ ગુણો નિરૂપેલા છે. તેમાંથી હું એકેનું અતિક્રમણ કરીશ નહીં. મારાપ્રાણનો ભોગે પણ હું આરાધક થઈશ. આગમમાં કહ્યું છે કે આલોક કે પરલોક વિરુદ્ધ કાર્ય ન આચરવું. ન આચરાવવું કે આચરનારને અનુમોદવા નહીં. આવા ગુણયુક્ત તીર્થંકરનું કહેલું પણ તેઓ કરતાં નથી તો હું

તેમનો વેશ ખૂંચવી લઈ. શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે જે કોઈ સાધુ કે સાધ્વી વચન માત્રથી પણ ખોટું વર્તન, અયોગ્ય આચરણ કરે, તો ભૂલ સુધારવા સારણા, વારણા, ચોચણા, પડિચોચણા કરવા છતાં જ વડીલના વચનને અવગણીને પ્રમાદ કરે, કહ્યા પ્રમાણે ન વર્તે, તહત્તી કહી આજ્ઞા ન સ્વીકારે ઈચ્છ પ્રયોગપૂર્વક અપકાર્યમાંથી પાછો ન ખસે તેમનો વેશ લઈ લેવો. એ પ્રમાણે આગમોક્ત ન્યાયે તે આચાર્યએ જેટલામાં એક શિષ્યનો વેશ ખેંચી લીધો, તેટલામાં બાકીના શિષ્યો નાસી ગયા.

પછી હે ગૌતમ ! ને આચાર્ય ધીમે ધીમે તેમની પાછળ જવા લાગ્યા. પણ ઉતાવળથી નહીં. ઉતાવળા ચાલે તો ખારીમાંથી મધુર ભૂમિમાં, મધુરમાંથી ખારી ભૂમિમાં સંક્રમણ કરવું પડે. કાળીમાંથી પીળી ભૂમિમાં અને પીળીમાંથી કાળી ભૂમિમાં, જળમાંથી સ્થળમાં અને સ્થળમાંથી જળમાં સંક્રમણ કરવું પડે. તે કારણે વિધિપૂર્વક પગપ્રમાર્જ ચાલવું જોઈએ. જો પગની પ્રમાર્જના ન કરાય તો બાર વર્ષનું પ્રાયશ્ચિત પામે. તે કારણે આચાર્ય ઉતાવળા ચાલતા ન હતા.

કોઈ સમયે સૂત્રોક્ત વિધિથી સ્થાનનું સંક્રમણ કરતા હતા ત્યારે હે ગૌતમ ! તે આચાર્ય પાસે ઘણાં દિવસથી ક્ષુધાથી લેવાઈ ગયેલા શરીરવાળો, પ્રગટ દાઢાથી ભયંકર ચમરાજ સમાન ભય પમાડતો, પ્રલયકાળની જેમ ઘોરરૂપવાળો કેસરી સિંહ આવી પહોંચ્યો. તે ગચ્છાધિપતિએ વિચાર્યું કે જો ઉતાવળો ચાલું તો આ સિંહના પંજાથી ચૂકી જઈ બચી શકું. પણ ઉતાવળો ચાલતા અસંયમ થાય. ભગવંતની આજ્ઞાની વિરાધના થાય. શરીરનો નાશ થાય તે સારું પણ અસંયમમાં પ્રવર્તવું નહીં સારું. એમ ચિંતવી, જેનો વેશ ખૂંચવી લીધેલા તે શિષ્યને વેશ આપીને નિષ્પ્રતિકર્મ શરીરવાળા તે ગચ્છાધિપતિ પાદપોપગમન અનશન સ્વીકારીને ત્યાં ઉભા રહ્યા. પેલો શિષ્ય પણ તેમજ રહ્યો.

હવે તે સમયે અત્યંત વિશુદ્ધ અંતઃકરણવાળા પંચમંગલનું સ્મરણ કરતાં શુભ અધ્યવસાયપણાના યોગે તે બંનેને સીંદે મારી નાંખ્યા. તે બંને અંતઃકૃતઃ કેદલી થયા. આઠ કર્મથી રહિત સિદ્ધ થયા. પેલા ૪૯૯ સાધુ. તે કર્મના દોષથી જેવા દુઃખો અનુભવતા હતા, અનુભવશે તેમજ અનંત સંસારસાગરમાં પરિભ્રમણ કરશે તે સર્વ વૃતાંત અનંતકાળે પણ કહેવા કોણ સમર્થ છે ? એ રીતે હે ગૌતમ ! તે ૪૯૯ સાધુ કે જેમણે ગુરુ આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કર્યું. આરાધના ન કરી તે અનંત સંસારી થયા.

[૮૧૬] ભગવન્ ! શું તીર્થંકરની આજ્ઞા ઉલ્લંઘવી કે આચાર્યની આજ્ઞા ? ગૌતમ ! આચાર્યો ચાર ભેદ છે - નામાચાર્ય, સ્થાપનાચાર્ય, દ્રવ્યાચાર્ય અને ભાવાચાર્ય. તેમાં જે ભાવાચાર્ય છે તે તીર્થંકર સમાન છે. તેની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન ન કરવું.

[૮૨૦] ભગવન્ ! તે ભાવાચાર્ય ક્યારથી કહેવાય ? ગૌતમ ! આજે દીક્ષિત થયો હોય છતાં પણ આગમવિધિથી પદે પદને અનુસરીને વર્તાવ કરે તે ભાવાચાર્ય કહેવાય. પણ ૧૦૦ વર્ષના દીક્ષિત હોવા છતાં વચન માત્રથી પણ આગમને બાધા કરે. તેમને નામ - સ્થાપનમાં મૂકવા.

ભગવન્ ! આચાર્યોને કેટલું પ્રાયશ્ચિત આવે ? જે પ્રાયશ્ચિત એક સાધુને

આવે તે પ્રાયશ્ચિત આચાર્ય, ગચ્છનાયક, પ્રવર્તીતીને ૧૭ ગણું આવે. જો શીલનું ખંડન થાય તો ત્રણ લાખ ગણું. કેમ કે તે અતિદુષ્કર છે. માટે આચાર્યો, ગચ્છનાયકો, પ્રવર્તીની એ પોતાનું પચ્ચકખાણ બરાબર રક્ષવું, અસ્ખલિત શીલવાળા થવું.

ભગવન્ ! કોઈ ગુરુ અણધાર્યા ઓચિંતા કરણે કોઈ તેવા સ્થાનમાં ભૂલ કરે, સ્ખલના પામે તેને આરાધક ગણવા કે કેમ ? ગૌતમ ! મોટા ગુણોમાં વર્તતા હોય તેવા ગુરુ અસ્ખલિત, અપ્રમાદી, અનાબળસી, સર્વથા આલંબન રહિત, શત્રુ-મિત્રમાં સમાન ભાવવાળા, સન્માર્ગના પદાપાતી, ધર્મોપદેશદાતા, સધર્મયુક્ત હોય તેથી તેઓ ઉન્માર્ગ દેશના કે અભિમાનમાં રક્ત ન બને. ગુરુઓએ સર્વથા સર્વ પ્રકારે અપ્રમત બનવું જોઈએ. જો કોઈ પ્રમાદી બને તો તે અત્યંત ખરાબભાવી અને અસુંદર લક્ષણવાળા સમજવા. તે ન જોવા લાયક મહાપાપી જાણવા.

જો તે સમ્યક્ત્વના બીજવાળા હોય તો તે પોતાના દુશ્ચરિત્રને જેમ બન્યું હોય તે પ્રમાણે પોતાના કે બીજાના શિષ્ય સમુદાયને કહે કે - હું ખરેખર દુરંત - પંત લક્ષણવાળો, ન જોવા લાયક, મહાપાપકર્મ કરનાર છું. હું સમ્યગ માર્ગ નાશક થયો છું. એમ પોતાને નિંદીને, ગર્હીને, આલોચના કરીને, જેમ શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે, તેમ પ્રાયશ્ચિત સેવીને આપે તો કંઈક આરાધક થાય. જો શત્રુ રહિત, માયા-કપટ રહિત હોય તો આત્મા સન્માર્ગથી ન ચૂકે, કદાચ સન્માર્ગથી ભ્રષ્ટ થાય તો આરાધક ન થાય.

[૮૨૧] ભગવન્ ! કેવા ગુણવાળા ગુરુને ગચ્છબાર સોંપાય ? ગૌતમ ! જે સુવ્રતી, સુંદર શીલવાન, દેદ્વ્રતી, દેદ ચારિત્રી, આનંદિત શરીરી, પૂજ્ય, રાગ દ્વેષ રહિત, મહામિશ્યાત્વમલ કલંક રહિત, ઉપશાંત, જગત સ્થિતિના જ્ઞાના, મહાવૈરાગ્યલીન, સ્ત્રીકથા-ભોજનકથા-ચોરકથા-રાજકથા-દેશકથાના વિરોધી અત્યંત અનુકંપાના સ્વભાવવાળા, પરલોક બગાડનાર પાપકર્મોથી કરનારા, કુશીલ વિરોધી, શાસ્ત્ર રહસ્ય જ્ઞાના, ગૃહિત શાસ્ત્રમાં સારવાળા, અહોરાત્ર પ્રત્યેક સમયે દામાદિ અહિંસા લક્ષણવાળા દશવિધ શ્રમણ ધર્મમાં રત, બાર પ્રકારના તપમાં ઉદમવાળા, નિરંતર પાંચ સમિતિ અને ત્રણ ગુણિમાં ઉપયોગવાળા અને પોતાની શક્તિ મુજબ ૧૮૦૦૦ શીલાંગોને આરાધનારા, ૧૭ પ્રકારના સંયમને ન વિરાધતા, ઉત્સર્ગમાર્ગની રુચિવાળા, તત્ત્વ રુચિવાળા હોય, શત્રુ અને મિત્ર પ્રત્યે સમાન ભાવવાળા હોય, ઈન્દ્રલોક-પરલોક આદિ સાત પ્રકારના ભય સ્થાનથી મુક્ત હોય. આઠ પ્રકારના મદસ્થાનોનો જેણે સંપૂર્ણ ત્યાગ કર્યો હોય, નવ બ્રહ્મચર્યની ગુપ્તિની વિરાધનાના ભયવાળા હોય [તથા]

જે બહુશ્રુતજ્ઞાન ધારક હોય, આર્યકુળમાં જન્મેલા હોય, ગમે તેવા પ્રસંગમાં અદીનભાવવાળા હોય, અકોધી, અનાબળસી, અપ્રમાદી, સંયતીવર્ગની અવર-જવરના વિરોધી, નિરંતર સતત ધર્મોપદેશ દાતા, સતત ઓધસામાચારીના પ્રરૂપક, સાધુપણની મર્યાદામાં વર્તનારા, અસામાચારીના ભયવાળા, આલોચના યોગ્ય

પ્રાયશ્ચિત દાનમાં સમર્થ હોય. જેઓ વંદન-પ્રતિક્રમણ-સ્વાધ્યાય-વ્યાખ્યાન-યોગના ઉદ્દેશ-યોગા સમુદ્દેશાદિ મંડલીના અને પ્રવજ્યા વિધિની વિરાધનાના જ્ઞાતા હોય. જેઓ દીક્ષા, વડીદીક્ષા, યોગના ઉદ્દેશાદિની વિરાધનાના જ્ઞાતા હોય.

જેઓ દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ, ભાવ અને તે સિવાયના ભાવાંતરોના જ્ઞાતા હોય, જેઓ આ દ્રવ્યાદિના આલંબનના બહાનાથી મુક્ત હોય. જેઓ બાળસાધુ-વૃદ્ધ સાધુ, બિમાર, નવદિક્ષિત, સાધર્મિક સાધુ-સાધ્વી સમુદાયાદિ સંયમ પ્રવર્તાવવામાં કુશળ હોય. જેઓ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, તપ વગેરે ગુણોના પ્રરૂપક હોય. જેઓ આ જ્ઞાનાદિ ગુણોના પાલનકર્તા હોય પ્રભાવક હોય.

જેઓ દંટ સમ્યક્ત્વી, સતત પ્રયત્ન કરવા છતાં પણ ખેદ ન પામનારા, ધીરજવાળા, ગંભીર, અતિશય સૌમ્ય લેશ્યાવાળા, સૂર્યની જેમ તપના તેજથી કોઈથી પરાભવ ન પામે તેવા હોય, પોતાના શરીરનો નાશ થાય તો પણ છકાયના જીવોનો સમારંભ ન કરનારા, જેઓ તપ-શીલા-દાન-ભાવરૂપ અનુવિધ ધર્મના અંતરાય કરવામાં ભય રાખનારા, સર્વ પ્રકારે આશાતનાથી ડરનારા, ખરો ગારવો અને આર્ત તથા રૌદ્ર ધ્યાન થકી વિપ્રમુક્ત થયેલા, સર્વ આવશ્યક ક્રિયામાં ઉદમી અને જે વિશેષ પ્રકારની લબ્ધિવાળા છે.

જેઓને અણધાર્યો અકસ્માત તેવો પ્રસંગ આવી પડે, કોઈની પ્રેરણા થાય, કોઈ આમંત્રણ કરે તો પણ અકાર્યાચરણ ન કરે, જે બહુ નિંદ્રા કે બહુ ભોજન કરનારા ન હોય, સર્વ આવશ્યક, સ્વાધ્યાય, ધ્યાન, પ્રતિમા, અભિગ્રહ, ઘોર પરિષદ-ઉપસર્ગમાં પરિશ્રમને જીતનાર હોય, જે ઉત્તમ પાત્રને સંગ્રહ કરવાના સ્વભાવવાળા હોય, અપાત્રને પરકવવાની વિધિ જાણતા હોય, અખંડિત દેહવાળા, પરમત અને સ્વમતના શાસ્ત્રોના સારા જાણકાર હોય, જેઓ ક્રોધ-માન-માયા-લોભ, મમત્વ બુદ્ધિ, અતિ હાસ્ય, કથા કરવી, ક્રીડા, કંદર્પ, સ્વામીભાવથી સર્વથા મુક્ત, ધર્મકથા કરનાર, સંસારવાસ વિષયાભિલાસ વગેરેમાં વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન કરનાર, ભવ્યાત્માને પ્રતિબોધ કરનાર, ગચ્છનો ભાર સ્થાપન કરવા યોગ્ય હોય તેઓ ગણના સ્વામી થાય.

ગણને ધારણ કરવામાં તીર્થસ્વરૂપ, તીર્થ કરનારા, અરહંત, કેવલી, જિન, તીર્થ પ્રભાવક, વંદનીય, પૂજનીય, નમસણીય છે. દર્શનીય છે, પરમ પવિત્ર, પરમ કલ્યાણ સ્વરૂપ, પરમ મંગલરૂપ છે. સિદ્ધિ-મુક્તિ-મોક્ષ-શિવના કારણ છે. રક્ષણ કરનાર છે, સન્માર્ગ બતાવનાર છે. સુગતિ આપનાર છે, રક્ષણીય છે, સિદ્ધ-મુક્ત થનાર છે, દેવ છે, દેવોના પણ દેવ છે. ગૌતમ ! આવા ગુણવાળા હોય તેના વિશે ગણની સ્થાપના કરવી, ગણ સ્થાપના કરાવવી, ગણ નિક્ષેપ કરણની અનુમોદના કરવી. અન્યથા હે ગૌતમ ! આજ્ઞાનો ભંગ થાય છે.

[૮૨૨] ભગવન્ ! કેટલો કાળ આ આજ્ઞા પ્રવેદન કરેલી છે ? ગૌતમ ! જ્યાં સુધી મહાયશા, મહાસત્ત્વી, મહાનુભાગ શ્રીપ્રભુ નામે અણગાર થશે, ત્યાં સુધી આજ્ઞા પ્રવર્તશે. ભગવન્ ! શ્રી પ્રભુ અણગાર કેટલા સમય પછી થશે ? ગૌતમ ! દુરંત, પ્રાંત, તુચ્છ લક્ષણવાળો ન જોવા લાયક, રૌદ્ર, ક્રોધી, પ્રચંડ, આક્રો, ઉગ્ર અને ભારે દંડ

કરનાર, મર્યાદાહીન, નિષ્કુરણ, નિર્દય, કુર, મહાકુર, પાપમતિક, અનાર્ય મિથ્યા દૈષ્ટિ એવો કલ્કિનામે રાજા થશે.

પાપી એવો ને રાજા ભિક્ષાબ્રમણ કરવાની ઈચ્છાવાળો શ્રી સંઘને કદર્થના પમાડશે, હેરાન કરશે. જ્યારે તે કલ્કિ રાજા કદર્થના કરશે ત્યારે હે ગૌતમ ! જે કોઈ ત્યાં શીલયુક્ત મહાનુભાવ, અચલિત સત્ત્વવાળા, તપસ્વી, અણગાર હશે, તેઓનું વ્રજપાણી-ઔરાવણ હાથી વાહન વાળા સૌધર્મેન્દ્ર સાન્નિધ્ય કરશે.

એ રીતે હે ગૌતમ ! દેવેન્દ્રોથી વંદિત પ્રત્યક્ષ દેખેલા પ્રમાણવાળો શ્રી શ્રમણસંઘ પ્રાણ અર્પણ કરવા તૈયાર થાય છે, પણ પાખંડ ધર્મ કરવા તૈયાર થતો નથી. જેટલામાં હે ગૌતમ ! એકબીજાને જેને સહારો નથી, ક્ષમાદિ દશવિધ એક જ પ્રકારનો ધર્મ છે એકલા જ દેવાધિદેવ અરિહંત ભગવંત, એક જ જિનાલય, એજ માત્ર એક વંદનીય, પૂજનીય, સત્કારણીય, સન્માનનીય, મહાયશા, મહાસત્વી, મહાનુભાગ જેને છે એવા દંટ-શીલ-વ્રત નિયોમને ધારણ કરનાર તપોધન સાધુ હતા.. તે સાધુ ચંદ્ર સમાન સૌમ્ય, શીતલ લેશ્યાવાળા, સૂર્યવત્ ઝળહળતી તપ તેજ રાશિ સમાન, પૃથ્વીની જેમ પરીષદ-ઉપસર્ગો સહન કરવામાં સમર્થ, મેરુપર્વતમાફક અડોલ, ક્ષમાદિ દશ વિધ ધર્મને વિશે રહેલા, તે મુનિવર સારા શ્રમણોના સમુદાયથી પરિવરેલા હતા, - x - ગ્રહનક્ષત્રથી પરિવરેલ હોય તેવા ગ્રહપતિ ચંદ્ર જેમ અધિક શોભા પામે છે. તેમ આ શ્રી પ્રભ નામે અણગાર ગણ સમુદાય વચ્ચે અધિક શોભા પામતા હતા. .

- આ શ્રી પ્રભ અણગારના આટલા કાળમાં આજ્ઞા પ્રવેદન કર્યું.

[૮૨૩, ૮૨૪] ભગવન્ ! ત્યાર પછીના કાળમાં શું બન્યું ? ગૌતમ ! પછી પડતા કાળમાં સમયમાં જે કોઈ આત્મા છકાયજીવના સમારંભનો ત્યાગ કરનાર હોય, તે ધન્ય, પૂજ્ય, વંદનીય, નમસ્કરણીય, સુંદર જીવન જીવનાર ગણાય છે.

ભગવન્ ! સામાન્ય પૃથ્થમાં આ પ્રમાણે યાવત શું કહેવું ? ગૌતમ ! અપેક્ષાએ કોઈક આત્મા યોગ્ય છે અને અપેક્ષાએ કોઈક પ્રવજ્યા માટે યોગ્ય નથી. ભગવન્ ! કયા કારણે અમે કહેવાય છે ? ગૌતમ ! સામાન્યથી જેમને પ્રતિષેધેલ હોય અને સામાન્યથી જેમને પ્રતિષેધેલ ન હોય, આ કારણે એમ કહેવાય છે કે એક યોગ્ય છે અને એક યોગ્ય નથી.

ભગવન્ ! તો એવા કયા કેટલા છે કે જેમને સામાન્યથી પ્રતિષેધેલા છે ? કયા કેટલા છે જેમને સામાન્યથી પ્રતિષેધેલા નથી? ગૌતમ ! એક એવા છે કે જે વિરુદ્ધ છે અને એક વિરુદ્ધ નથી. જે વિરુદ્ધ હોય તેનો પ્રતિષેધ કરાય છે, જે વિરુદ્ધ નથી તેનો પ્રતિષેધ કરાતો નથી. ભગવન્ ! કયા વિરુદ્ધ કે અવિરુદ્ધ છે ?

ગૌતમ ! જેઓ જે દેશમાં દુગંછા કરવા યોગ્ય હોય, જે જે દેશમાં દુગંછિત હોય. જે દેશમાં પ્રતિષેધેલ હોય તે તે દેશોમાં વિરુદ્ધ છે. જે કોઈ જે દેશોમાં દુગંછનીય નથી તે તે દેશમાં પ્રતિષેધ્ય નથી. તે તે દેશમાં વિરુદ્ધ નથી. ગૌતમ ! ત્યાં જે જે દેશમાં વિરુદ્ધ ગણાતા હોય તો તેને પ્રવજ્યા ન આપવી. જે કોઈ જે જે

દેશમાં વિરુદ્ધ ન ગણાતાં હોય તો ત્યાં તેને પ્રવ્રજ્યા આપી શકાય.

ભગવન્ ! કયા દેશમાં કોણ વિરુદ્ધ અને કોણ વિરુદ્ધ ન ગણાય ? ગૌતમ ! જે કોઈ પુરુષ અથવા સ્ત્રી રાગથી કે દ્વેષથી, પશ્ચાતાપથી, ક્રોધથી કે લોભથી, શ્રમણને શ્રાવકને, માતાને પિતાને, ભાઈને, બહેનને, ભાણેજને, પુત્રને, પૌત્રને, પુત્રીને ભત્રીજાને, પુત્રવધુને, જમાઈને, પત્નીને, ભાગીદારને, ગોત્રીયને, સજાતિને, વિજાતિને, સ્વજનને, ઋદ્ધિવાળા કે વગરનાને, સ્વદેશી કે પરદેશીને આર્યને કે મ્લેચ્છને મારી નાંખે કે મરાવી નાખે, ઉપદ્રવ કરે કે ઉપદ્રવ કરાવે તે પ્રવ્રજ્યા માટે અયોગ્ય છે. પાપી છે, નિંદિત છે, ગર્હણીય છે, દુર્ગંધનીય છે. તે દીક્ષા માટે પ્રતિષેધાયેલ છે, આપત્તિ છે, વિઘ્ન છે, અપયશ કરાવનાર છે. અપકીર્તિ અપાવનાર છે, ઉન્માર્ગ પામેલો છે અનાચારી છે, રાજ્યમાં પણ જે દુષ્ટ હોય, એવા જ બીજા કોઈ વ્યસનથી પરાભવિત થયેલો હોય, અતિસંકિલષ્ટ પરિણામ વાળો હોય, અતિક્ષુધાલુ હોય, દેવાદાર હોય, જાતિ-કુળ-શીલ અને સ્વભાવ જેના ન જાણેલા હોય, ઘણાં વ્યાધિ વેદનાથી વ્યાપેલા શરીરવાળા તેમજ રસમાં લોલુપી હોય. ઘણી નિંદ્રા કરનાર હોય. વળી કથા કરનારાદિ હોય, ઘણાં હલકા વર્ગનો હોય. મિથ્યાદૃષ્ટિ કે શાસન વિરોધી કુળમાં જન્મેલ હોય. - x - x -

ઉક્ત કોઈ પણ ને પ્રવ્રજ્યા આપે તો તે પ્રવચન મર્યાદા ઉલ્લંઘનાર, પ્રવચન વિચ્છેદક, તીર્થ વિચ્છેદક, સંઘ વિચ્છેદક છે. તે વ્યસનથી પરાભવિત થયેલ સમાન, પરલોકના નુકસાનને ન દેખનારો, અનાચાર પ્રવર્તક, અકાર્ય કરનાર, મહાપાપી છે. ગૌતમ ! તેને ખરેખર ચંડ, રૌદ્ર, કુર, મિથ્યાદૃષ્ટિ સમજવો.

[૮૨૫] ભગવન્ ! કયા કારણે એમ કહેવાય છે ? ગૌતમ ! આચારમાં મોક્ષમાર્ગ છે, અનાચારમાં મોક્ષમાર્ગ નથી. તે કારણે એમ કહેવાય છે.

ભગવન્ ! આચારો કયા છે ? અનાચારો કયા છે ? ગૌતમ ! જિનાજ્ઞાનુસાર વર્તવું તે આચાર છે, પ્રતિપક્ષભૂત આજ્ઞાનુસાર ન વર્તવું તે અનાચાર છે. તેમાં જે આજ્ઞાના વિરુદ્ધ હોય તે એકાંતે સર્વે પ્રકારે સર્વથા વર્જ્ય છે. જેઓ આજ્ઞાના પ્રતિપક્ષ ભૂત નથી. તેઓ એકાંતે સર્વથા સર્વ પ્રકારે આચરવા યોગ્ય છે. તથા હે ગૌતમ ! જો કોઈ એવા જણાય કે શ્રમણપણાની વિરાધના કરશે તો તેનો સર્વથા ત્યાગ કરવો.

[૮૨૬] ભગવન્ ! તેની પરીક્ષા કેવી રીતે કરવી ? ગૌતમ ! જે કોઈ પુરુષ કે સ્ત્રી શ્રમણત્વ સ્વીકારની અભિલાષાવાળા આ દીક્ષાના કષ્ટથી કંપવા કે ચરચરવા લાગે, વમન કરે, સ્વ કે પર સમુદાયની આશાતના કરે, અવર્ણવાદ બોલે, સંબંધ કરે, તેવા તરફ ચાલવા માંડે, અવલોકન કરે, વેશ ખેંચી લેવા હાજર થાય, કોઈ અશુભ ઉત્પાત કે ખરાબ નિમિત્ત અપશુકન થાય તેવાને ગીતાર્ય આચાર્ય, ગચ્છાધિપતિ કે બીજા કોઈ નાયક નિપુણતાથી નિરૂપણ કરીને સમજાવે કે આવા આવા નિમિત્તો જેના માટે થાય, તો તેને પ્રવ્રજ્યા આપી ન શકાય.

જો કદાચ પ્રવ્રજ્યા આપે તો મોટો વિપરીત આચરણ કરનાર બને છે, સર્વથા

નિર્ધર્મ, ચારિત્રને દૂષિત કરનાર થાય. તે સર્વ પ્રકારે એકાંતે અકાર્યથે ઉદ્યત થયેલા ગણાય. તે ગમે તેમ શ્રુત કે વિજ્ઞાનનું અભિમાન કરનારો, રૂપ બદલનારો થાય.

[૮૨૭ થી ૮૩૦] ભગવન્ ! તે બહુરૂપો કોને કહેવાય ? જે શિથિલ આચારી હોય તેવો ઓસણ કે કઠણ આચાર પાળતો ઉદ્યત વિહારી બની તેવો નાટક કરે. ધર્મ રહિત કે ચારિત્રમાં દૂષણ લગાડનાર હોય તેવો નાટક ભૂમિમાં વિવિધ વેશધારણ કરે તેના જેવો ચારણ કે નાટકીયો થાય. રામ-લક્ષ્મણ કે રાવણ થાય, વિકરાળ કાન-આગળ દાંત નીકળેલો - વૃદ્ધાવસ્થા યુક્ત ગાત્રવાળો, નિસ્તેજ, ફીકકાનેત્રવાળો, પુર્યયથી ભરેલો વિદુષક હોય તેને વેશ બદલતો, દાણવારમાં તિર્યંચ જાતિક વાનર, હનુમાનાદિ થાય. એ રીતે વિદુષક માફક બહુરૂપી થાય.

એ રીતે હે ગૌતમ ! કદાચ ભૂલચૂક કે સ્ખલનાથી કોઈક અસતિને દીક્ષા અપાઈ ગઈ.પછી તેને દૂર સુધીના માર્ગની વચ્ચે આંતરો રાખવો. નજીક સાથે ન ચાલવું, પાસે ન રાખવી. તેની સાથે આદરથી વાતચીત ન કરવી, પાત્રાદિ ન પડી લેહરાવવા, શાસ્ત્રોના ઉદ્દેશાદિ ન કરાવવા. કે તેની સાથે ગુપ્ત રહસ્ય મંત્રણા ન કરવી.

ગૌતમ ! ઉક્ત દોષથી રહિતને પ્રવ્રજ્યા આપવી. તેમજ હે ગૌતમ ! મ્લેચ્છ દેશમાં જન્મેલા અનાર્યને દીક્ષા ન આપવી. એ પ્રમાણે વેશ્યાપુત્રને, ગણિકને, નેત્ર રહિતને, હાથ-પગ કપાયેલા હોય તેને, છેદાયેલા કાન-નાકવાળાને, કોટિયાને, શરીરમાંથી પડે.ઝરતું હોય કે સડતું હોય, પગે લંગડો કે ચાલી ન શકતો હોય, મૂંગો-બહેરો કે ઉત્કટ કષાયીને, ઘણાં પાંખડીનો સુસર્ગ કરનારાને, સજ્જડ રાગ-દ્વેષ મોહ-મિથ્યાત્વવાળાને, પુત્ર-ત્યાગીને, જિનાલય કે દેવ-દેવીના સ્થાનની આવકને ભોગવનારાને, કુંભાર, નર-નરી, મલ્લ, ચારણ, શ્રુત ભણવામાં જડ બુદ્ધિ, પગ-હાથ કામ ન આપતા હોય, સ્થૂળ શરીરી હોય તેને પ્રવ્રજ્યા ન આપવી.

નામ વગરના, બળહીન, જાતિ હીન, નિંદીત, કુળહીન, બુદ્ધિહીન, પ્રજ્ઞાહીન, ગામનો મુખી, તેમનો પુત્ર કે તેવા અધમ જાતિવાળા, જેના કુળ અને સ્વભાવ જાણેલા હોય તેવાને દીક્ષા ન આપવી. આ કે આ સિવાયના બીજા પદોમાં સ્ખલના થાય, ઉતાવળ થાય તો દેશોને પૂર્વકોડ વર્ષોના તપથી તે દોષની શુદ્ધિ થાય કે ન પણ થાય.

[૮૩૧, ૮૩૨] શાસ્ત્રોક્ત રીતે ગચ્છની વ્યવસ્થા યથાર્થ પાળીને, કર્મરૂપ રજના મેલ અને કલેશથી મુક્ત થયેલા અનંત આત્માઓ મુક્તિ પદને પામ્યા છે. દેવો, અસુરો, જગતના મનુષ્યો યકી નમન કરાયેલા, આ ભૂવનમાં જેમને અપૂર્વયશ ગવાયો છે, કેવલી-તીર્થંકરાદિએ કહેલા ગુણમાં રહેલા આત્મ પરાક્રમ કરનારા ગચ્છાધિપતિઓ અનેક મોક્ષ પામે છે અને પામશે.

[૮૩૩] ભગવન્ ! જે કોઈ ન જાણેલા શાસ્ત્રના સદ્ભાવવાળા હોય તે વિધિથી કે અવિધિથી કોઈ ગચ્છના આચારો કે માંડલી ધર્મના મૂળ કે છત્રીસ પ્રકારના ભેદવાળા જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્ર-તપ-વીર્યના આચારોને મનથી, વચનથી કે કાયાથી

કોઈ પણપ્રકારે કોઈ પણ આચાર સ્થાનમાં કોઈ ગચ્છાધિપતિ કે આચાર્ય કે જેમના અંતઃકરણમાં વિશુદ્ધ પરિણામ હોવા છતાં વારંવાર ચૂકી જાય, સ્ખલના પામે કે પ્રરૂપણ કરે તો તે આરાધક કે અનારાધક ગણાય?

ગૌતમ ! અનારાધક ગણાય.

ભગવન્ ! કયા કારણથી એમ કહેવાય છે ? ગૌતમ ? જે બાર અંગરૂપ શ્રુતજ્ઞાન મહાપ્રમાણ અને અંતવગરનું છે. જેની આદિ નથી કે નાશ નથી. સદ્ભૂત પદાર્થોની સિદ્ધિ કરી આપનાર, અનાદિથી સારી રીતે સિદ્ધ થયેલ છે, દેવેન્દ્રોને પણ વંદનીય છે, એવા અતુલ બલ, વીર્ય, અસાધારણ સત્વ, પરાક્રમ, મહાપુરુષાર્થ, ક્રાંતિ, તેજ, લાવણ્ય, રૂપ, સૌભાગ્ય, અતિશય કળાના સમૂહથી સમૃદ્ધિથી શોભિત, અનંતજ્ઞાની, સ્વયં પ્રતિબોધિત જિનવરો, અનાદિ અનંત સિદ્ધો, વર્તમાનમાં સિદ્ધ થતાં, નજીકના કાળમાં સિદ્ધ પામનારા એવા અનંત જેમના નામ સવારમાં ગ્રહણ કરવા યોગ્ય છે. (તથા)

મહાસત્ત્વવાળા, મહાનુભાગ, ત્રણે ભુવનમાં એક તિલક સમાન, જગતમાં શ્રેષ્ઠ, જગતબંધુ, જગત ગુરુ, સર્વજ્ઞ, સર્વ જાણનારા, સર્વ દેખનારા, શ્રેષ્ઠ, ઉત્તમ, ધર્મનીય પ્રવર્તક અરિહંત ભગવંતો, ભૂત-ભાવિ-આદિ સમગ્ર ગુણો, પર્યાયો, સર્વ વસ્તુનો સદ્ભાવ જેણે જાણેલો છે. કોઈની પણ સહાય ન લેનારા, સર્વશ્રેષ્ઠ, એકલાં, જેમનો એક જ માર્ગ છે એવા તીર્થંકર ભગવંતો તેમણે સૂત્રથી, અર્થથી, ગ્રંથથી, યથાર્થપણે તેની પ્રરૂપણા કરેલી છે. યથાસ્થિતિ અનુરોધન કરેલ છે. 'કહેવા-વાચના આપવા-પ્રરૂપણા કરવા-બોલવા કે કથન કરવા લાયક વાચના આપવા-એવા આ બાર અંગો અને ગણિપીટક છે.

તે બાર અંગો અને તેના અર્થો તીર્થંકરો કે જે દેવેન્દ્રને પણ વંદનીય છે. સમગ્ર જાતિના સર્વેદ્રવ્યો અને પર્યાયો સહિત ગતિ, આગતિ, ઈતિહાસ, બુદ્ધિ જીવાદિ તત્ત્વો, વસ્તુના સ્વભાવોના સંપૂર્ણ જ્ઞાતા છે. તેમને પણ અલંઘનીય છે. અતિક્રમણીય નથી, આશાતના ન કરવા લાયક છે.

વળી આ બાર અંગ રૂપ શ્રુતજ્ઞાન એ સર્વ જગતના જીવો, પ્રાણો, ભૂતો અને સત્ત્વોને એકંતે હિતકારી, સુખકારી, કર્મનાશ કરવામાં સમર્થ અને મોક્ષના કારણરૂપ છે. ભવોભવ સાથે અનુસરણ કરનાર છે, સંસારને પાર પમાડનાર છે. પ્રશસ્ત મહાઅર્થથી ભરપૂર છે. તેમાં ફળ સ્વરૂપ વગેરે કહેલા હોવાથી મહાગુણયુક્ત, મહાપ્રભાવશાળી છે. મહાપુરુષોએ અનુસરેલ છે. પરમ મહર્ષિઓએ તીર્થંકરોએ ઉપદેશેલી છે.

જે દ્વાદશાંગી દુઃખનો દાય કરવા માટે, જ્ઞાનવરણીય આદિ કર્મનો દાય કરવા માટે, રાગ દ્વેષાદિના બંધનોથી મુક્ત થવા માટે, સંસાર-સમુદ્રથી પાર ઉતરવા માટે સમર્થ છે. એમ હોવાથી તે દ્વાદશાંગીને અંગીકાર કરીને વિચરીશ. એ સિવાય બીજાનું મારે પ્રયોજન નથી. તેથી હે ગૌતમ ! જે કોઈએ શાસ્ત્રનો સદ્ભાવ ન જાણેલો હોય, શાસ્ત્રનો સાર જાણેલો ન હોય, તે ગચ્છાધિપતિ કે આચાર્ય જેના પરિણામ

અંદરથી વિશુદ્ધ હોય તો પણ ગચ્છના આચારો, માંડલીના ધર્મો, છત્રીશ પ્રકરના જ્ઞાનાદિ આચારો યાવત આવશ્યકાદિ કરણીય કે પ્રવચનના સારને વારંવાર ચૂકે, સ્ખલના પામે અથવા આ બાર અંગરૂપ શ્રુતજ્ઞાનને વિપરીત રૂપ પ્રચારે.

જે કોઈ આ બાર અંગરૂપ શ્રુતજ્ઞાનની અંદર ગુંથેલા અને અંદર રહેલા એક પદ કે અક્ષરને વિપરીત રૂપે પ્રચારે કે આચરે તે ઉન્માર્ગ દેખાડનારો સમજવો. જે ઉન્માર્ગ દેખાડે તે અનારાધક થાય. આ કારણે કહેવાય છે કે તે અનારાધક છે.

[૮૩૪] ભગવન્ ! એવો કોઈ આત્મા થશે કે જે આ પરમગુરુનું અલંઘનીય પરમ શરણ્ય, સ્ફૂટ, અતિપ્રગટ, પરમ કલ્યાણરૂપ, સમગ્ર આઠકર્મ અને દુઃખનો અંત કરનાર જેપ્રવચન દ્વાદશાંગીરૂપ શ્રુતજ્ઞાનને અતિક્રમે અથવા લંઘન કરે, મંડિત કરે, વિરોધ, આશાતના કરે, મન-વચન-કયાથી અતિક્રમણ આદિ કરી અનારાધક થાય ?

ગૌતમ ? અનંતો કાળ વર્તતા હવે દશ અચ્છેરા થશે. તેવામાં અસંખ્યાતા અભવ્યો, અસંખ્યાતા મિથ્યાદૃષ્ટિ, અસંખ્યાતા આશાતના કરનાર, દ્રવ્યલિંગમાં રહીને સ્વચ્છંદતાથી પોતાની મતિ કલ્પના અનુસાર દંભથી સત્કાર કરાવશે, સત્કારની અભિલાષા રાખશે. કલ્યાણ ન સમજેલા જિનેશ્વરનું પ્રવચન તો સ્વીકારશે, પણ તે સ્વીકારીને જિહ્વારસની કે વિષયની લોલુપતાથી દુર્દમ ઇન્દ્રિયોના દોષથી હંમેશાં યથાર્થ માર્ગનો નાશ કરે છે અને ઉન્માર્ગનો ફેલાવો કરે છે. તે કાળે તે સર્વ તીર્થંકરના પ્રવચનની આશાતના સુધીના પાપો કરે છે.

[૮૩૫] ભગવન્ ! અનંતાકાળે કયા દશ અચ્છેરા થશે ? હે ગૌતમ ! તે કાળે આ દશ અચ્છેરા થશે. (૧) તીર્થંકરને ઉપસર્ગ, (૨) ગર્ભ પરિવર્તન, (૩) સ્ત્રી તીર્થંકર, (૪) તીર્થંકરની દેશનામાં અભવ્ય, દીક્ષા ન લેનાર સમુદાયની પર્ષદા એકઠી થવી. (૫) તીર્થંકરના સમવસરણમાં ચંદ્ર-સૂર્યનું મૂળ વિમાને આવવું. (૬) પરસ્પર વાસુદેવનું મળવું, (૭) હરિવંશ કુલોત્પત્તિ, (૮) ચમરનો ઉત્પાત, (૯) એક સમયે ઉત્કૃષ્ટ અવગાહનાવાળા ૧૦૮ સિદ્ધ. (૧૦) અસંયતોની પૂજા-સત્કાર.

[૮૩૬] ભગવન્ ! જે કોઈ કયારેક પ્રમાદ દોષથી પ્રવચનની આશાતના કરે તે શું આચાર્યપદ પામી શકે ખરા? ગૌતમ ! જે કોઈ કોઈ પ્રકારે કદાચિતપ્રમાદ દોષથી વારંવાર ક્રોધ, માન, માયા, લોભ કે રાગ-દ્વેષથી ભય-હાસ્યથી, મોહ કે અજ્ઞાનદોષથી પ્રવચનના બીજાકોઈ સ્થાનની આશાતના કરે કે ઉલ્લંઘન કરે, અનાચાર, આસામાચારીની પ્રરૂપણા કરે, તેની અનુમોદના કરે, પ્રવચનની આશાતના કરે તે બોધિ પણ ન પામે, પછી આચાર્યપદની વાત જ ક્યાં રહી ?

ભગવન્ ! શું અભવી કે મિથ્યાદૃષ્ટિ આચાર્યપદ પામે? ગૌતમ ! પામે આ વિષયમાં અંગારમર્દક આદિના દૃષ્ટાંતો છે. ભગવન્ ! શું મિથ્યા દૃષ્ટિને તેવા પદ પર સ્થાપી શકાય? ગૌતમ ! સ્થાપન થાય છે.

ભગવન્ ! આ નક્કી મિથ્યાદૃષ્ટિ છે, એમ કયા ચિદ્વેથી જાણી શકાય ? હે ગૌતમ ! સર્વ સંગથી વિમુક્ત બનવાપૂર્વક જેણે સર્વ સામાયિક ઉચ્ચરેલું હોય અને

સચિત્ત-પ્રાણ સહિત એવો પદાર્થો અને પાણીનો પરિભોગ કરે, અણગાર ધર્મને અંગીકાર કરીને વારંવાર મદિરા કરે તે ઉકાયનું સેવન કરે, સેવરાવે કે સેવન કરનારને અનુમોદે તથા બ્રહ્મચર્યની કહેલ નવગુણોને કોઈ સાધુ કે સાધ્વી તેમાંથી એકનું પણ ખંડન કરે, વિરાધે, ત્રિવિધે ખંડન કે વિરાધના કરાવે અથવા તેમ કરનારની અનુમોદે. તે મિથ્યાદૃષ્ટિ છે, તેને આભિગ્રાહિક મિથ્યાદૃષ્ટિ સમજવો.

[૮૩૭] ભગવન્ ! જે કોઈ આચાર્ય જે ગચ્છનાયક વારંવાર કોઈક પ્રકારે કદાચિત્ત તેવા પ્રકારનું કારણ પામીને આ નિર્ગ્રન્થ પ્રવચનને વિપરીત રૂપે પ્રરૂપે તો તેવા કાર્યથી તેનું કેવું ફળ મળે ? ગૌતમ ! જે સાવધાચાર્ય એ મેળવ્યું તેવું અશુભ ફળ મેળવે.

ભગવન્ ! તે સાવધાચાર્ય કોણ હતા ? તેણે શું અશુભ ફળ મેળવ્યું. ગૌતમ ! આ ઋષભાદિ તીર્થંકરની ચોવીસીપૂર્વે અનંતો કાળ ગયા પહેલા કોઈક બીજી ચોવીસમાં જેવી હું સાત હાથપ્રમાણ કાચાવાળો છું તેવી કાચાવાળા જગતમાં આશ્ચર્યભૂત, દેવેન્દ્રોના સમુદયથી વંદાયેલા, શ્રેષ્ઠતર, ધર્મશ્રી નામે છેલ્લા તીર્થંકર હતા. તેમના તીર્થમાં સાત આશ્ચર્યો થયેલા, કોઈ સમયે તે તીર્થંકર નિર્વાણ પામ્યા, ત્યાર પછી કાળક્રમે અસંયતોનો સત્કાર કરાવવારૂપ આશ્ચર્ય વહેવાનો પ્રારંભ થયો, તે સમયે ત્યાં લોકોની અનુવૃત્તિથી તેમજ મિથ્યાત્વથી આવરિત થયેલ અસંયતોની પૂજામાં અનુરાગી થયેલ ઘણાં સમૂહને જાણીને તે કાળ તે સમયે ન જાણેલા શાસ્ત્રના સદ્ભાવવાળા, ત્રણ ગારવરૂપ મદિરામાં મુંઝાયેલા, નામ માત્રના આચાર્ય અને ગચ્છ નાયકે શ્રાવકો પાસેથી ધન મેળવીને દ્રવ્ય એકઠું કરી કરીને હજાર સ્તંભોવાળું ઉંચું એવું દરેકે મમત્વભાવથી પોતપોતાના નામનું ચૈત્યાલય કરાવીને તેઓ દુરંત પ્રાંત લક્ષણવાળા અધમાધમી તે જ ચૈત્યાલયમાં રહેવા સાથે રક્ષણ કરવા લાગ્યા.

તેઓમાં બળ-વીર્ય પરાક્રમ, પુરુષાર્થ હોવા છતાં તે પુરુષકાર પરાક્રમ, બળ-વીર્યને છુપાવીને ઉગ્ર અભિગ્રાહો કરવા કે અનિયત વિહાર કરવાનો ત્યાગ કરીને નિત્યવાસનો આશ્રવ કરીને, સંયમાદિમાં શિથિલ થઈને રહેલા હતા. પાછળથી આલોક અને પરલોકના નુકસાનની ચિંતાનો ત્યાગ કરીને, લાંબા કાળનો સંચાર અંગીકાર કરીને તે જ મઠ અને દેવ કુલોમાં અત્યંત પરિગ્રહ, બુદ્ધિ, મૂર્છા, મમત્વકરણ, અહંકાર વગેરે કરીને સંયમમાર્ગમાં પાછા પડેલા પરાભવિત થયા પછી પોતે માળા આદિથી દેવાર્યન કરવા ઉદ્યમશીલ બનવા લાગ્યા. જે વળી શાસ્ત્રના સારભૂત શ્રેષ્ઠ એવું સર્વજ્ઞનું વચન છે. તેને અતિશય દૂરથી જ તજ્યું. તે આ પ્રમાણે-

સર્વે જીવો, સર્વે પ્રાણો, સર્વે ભૂતો અને સર્વે સત્ત્વોને ન હણવા, તેમના વેદના ન આપવી. પરિતાપ ન પમાડવા, ગ્રહણ ન કરવા વિરાધના ન કરવી, તલામણા ન કરવી, ઉપદ્રવ ન કરવાં. સૂક્ષ્મબાદર, ત્રસ-સ્થાવર, પર્યાપ્તા-અપર્યાપ્તા એકેન્દ્રિય કે બેઘન્દ્રિયાદિ સર્વે જીવોને ત્રિવિધ-ત્રિવિધે મન, વચન. કાચાથી મારે મારવા નહીં, મરાવવા નહીં, મારતાને સારા જાણવા નહીં. આવી પોતે સ્વીકારેલી પ્રતિજ્ઞા પણ ભૂલી ગયા. વળી હે ગૌતમ ! મૈથુન એકાંતે કે નિશ્ચયથી કે દંટ પણે તેમજ જળ અને

અગ્નિનો સમારંભ સર્વથા સર્વ પ્રકારે મુનિ સ્વયં વર્જે. આવા પ્રકારે ધર્મ ધ્રુવ, શાશ્વત, નિત્ય છે. એમ લોકોના દુઃખને જાણનાર સર્વજ્ઞ ભગવંતે પ્રરૂપેલ છે.

[૮૩૮] ભગવન્ ! જે કોઈ સાધુ-સાધ્વી અથવા નિર્ગન્થ દ્રવ્ય સ્તવ કરે તેને શું કહેવાય? ગૌતમ ! તે અસંયત, અચિત્, દેવદૂત્યનો ભોગી, દેવનો પૂજારી, ઉન્માર્ગનો પ્રતિષ્ઠાયક, શીલને દૂરથી તજનાર, કુશીલ, સ્વચ્છંદાચારી એવા શબ્દોથી બોલાવાય.

[૮૩૯] એમ હે ગૌતમ ! આમ અનાચાર પ્રવર્તક આચાર્યો, ગચ્છનાયકો ઘણાં થયા. તેમાં મરકતરત્ન સમ કંતિવાળા કુવલયપ્રભ નામે મહાતપસ્વી અણગાર હતા. તેમને જીવાદિ પદાર્થો સંબંધે ઘણું જ સૂત્ર અને અર્થાદિ જ્ઞાન હતું. આ સંચાર સમુદ્રમાં તે-તે યોનિમાં રખડવાના ભયવાળા હતા. ત્યારે તેવું અસંયમ વર્તતું હોવા છતાં અનાચાર ચાલતો હોવા છતાં કુવલયપ્રભ જિનાસા ઉલ્લંઘતા ન હતા.

હવે કોઈ સમયે બળ-વીર્ય-પુરુષકાર પરાક્રમ છૂપાવ્યા નથી એવા તે સુશિષ્ય પરિવાર સહિત સર્વરૂપે પ્રરૂપેલા. આગસૂત્રને અનુસરનાર, રાગ-દ્વેષ-મોહ-મિથ્યાત્વ-મમત્વાદિથી રહિત, સર્વ પદાર્થોમાં દૂત્ય, ક્ષેત્ર, કાળ, ભાવથી નિર્મમત્વી થયેલા, વધુ તેમના કેટલાં ગુણો વર્ણવવા ?

ગામ, ખાણ, નગર, ખેડ, કર્બટ, મંડપ, દ્રોણ મુખાદિ સ્થાન વિશેષોમાં અનેક ભવ્યાત્માઓને સંસારરૂપ કેદખાનામાંથી છોડાવનાર એવી સુંદર ધર્મકથાનો ઉપદેશ આપતા વિચરતા હતા.

હવે કોઈક સમયે તે મહાનુભવ વિહાર કરતા કરતા ત્યાં આવ્યા કે જ્યાં પહેલા નિત્ય એક સ્થાને વાસ કરનારા રહેતા હતા. આ મહાતપસ્વી છે, એમ ધારીને વર્દન-આસનદાન આદિ સમુચિત વિનય કરીને તેમનું સન્માન કર્યું. એ પ્રમાણે તેઓ સુખપૂર્વક ત્યાં બેઠા. બેસીને ધર્મકથાદિ વિનોદ કરાવતાં ત્યાંથી જવા માટે પ્રયત્ન કરવા લાગ્યા ત્યારે તે મહાનુભાગ કુવલયપ્રભ આચાર્યને તેઓએ દુરંતપ્રાંત અઘમલક્ષણવાળા, વેશથી આજીવિકા કરનારા, ભ્રષ્ટાચાર સેવનાર, ઉન્માર્ગ પ્રવર્તાવનાર, આભિગ્રહી મિથ્યાદિષ્ટિએ કહ્યું કે — ભગવન્ ! જો આપ અહીં એક ચાતુર્માસ રહેવાનો નિર્ણય કરો તો તમારી આજ્ઞાથી અહીં આટલા જિન ચૈત્યો નક્કી કરાવવા તો અમારા ઉપર કૃપા કરીને આપ અહીં જ રહો.

હે ગૌતમ ! ત્યારે તે મહાનુભાગ કુવલયપ્રભે કહ્યું કે — અરે ! પ્રિયવચન બોલનારાઓ! જો કે જિનાલય છે, છતાં પણ એ પાપરૂપ છે. હું વચનમાત્રથી પણ તેનું આચરણ કરીશ નહીં. આ રીતે શાસ્ત્રના સારભૂત ઉત્તમ તત્ત્વને યથાવસ્થિત અવિપરીત નિઃશંક પણે કહેતા તે મિથ્યાદિષ્ટિ સાધુવેશધારી પાખંડીઓની વચ્ચે યથાર્થ પ્રરૂપણાથી તીર્થંકર નામ ગોત્ર ઉપાજર્યું અને એક ભવ બાકી રહે તેવો સંસાર સમુદ્ર શોષવી નાંખ્યો.

ત્યાં આગળ જેનું નામ ન બોલાય તેવો દિષ્ટ નામનો સંઘ એકઠો થયેલ. તેણે તથા ઘણાં પાપમતિવાળા વેશધારીએ પરસ્પર એકઠાં મળીને હૈ ગૌતમ ! તે મહાતપસ્વી મહાનુભાવનું જે કુવલયપ્રભ નામ હતું, તેનો વિલાપ કર્યો. એટલું જ નહીં

પણ સાથે મળી તાળી આપીને “સાવધાચાર્ય” એવું નામ સ્થાપન કર્યું. તે જ નામ પ્રસિદ્ધ થયું. હે ગૌતમ ! તેવા અપ્રશસ્ત નામથી બોલાવવા છતાં તેઓ લગીરે કોપ ન પામ્યા.

[૮૪૦] કોઈ સમયે દુરાચારી સદ્ધર્મથી પરંગમુખ થયેલ સાધુ ધર્મ અને શ્રાવકધર્મથી ભ્રષ્ટ થયેલ માત્ર વેષ ધારણ કરનાર અમે પ્રવ્રજ્યા અંગીકાર કરી છે, એમ પ્રલાપ કરનારા એવા તેઓનો કેટલોક કાળ ગયા પછી તેઓ પરસ્પર આગમ સંબંધ વિચારવા લાગ્યા કે શ્રાવકોની ગેરહાજરીમાં સંયત સાધુઓ જ દેવકુલ મઠ ઉપાશ્રયનો સાર સંભાળ રાખે અને જિનમંદરો ખંડિત થયા હોય. પક્ષ ગયા હોય, તો તેનો જિર્ણોદ્ધાર કરાવે, સમરાવે, આ કાર્ય કરતાં કરતાં જે કંઈ આરંભ સમારંભ થાય તેમાં સાધુ હોય તો પણ દોષ લાગતો નથી.

વળી કેટલાંક એમ કહેતા હતા કે સંયમ જ મોક્ષ પમાડનાર છે. બીજા વળી એમ કહેતા કે – જિન પ્રાસાદ જિન ચૈત્યોની પૂજા સત્કાર બલિ વિધાનાદિ કરવાથી તીર્થની પ્રભાવના થાય છે. તે જ મોક્ષ ગમનનો ઉપાય છે. આ પ્રમાણે યથાર્થ પરમાર્થ ન સમજેલા પાપકર્મીઓ જે જેને ઠીક લાગે તે મુજથી પ્રલાપ કરતા હતા.

તે સમયે બે પક્ષમાં વિવાદ જાગ્યો. તેઓમાં કોઈ તેવા આગમજ્ઞ કુશલ પુરુષ નથી કે જેઓ આ વિષયમાં યુક્ત કે સંયુક્ત શું છે તેનો વિચાર કરી શકે કે પ્રમાણપૂર્વક વિવાદને સમાવી શકે. તથા તેમાંથી એક એમ કહે છે કે આ વિષયના જાણકાર અમુક આચાર્ય અમુક સ્થાને રહેલા છે, બીજો વળી બીજાનું નામ સૂચવે. એમ વિવાદ ચાલતા ચાલતા એકે કહ્યું કે અહીં બહુ પ્રલાપ કરવાથી શું? આપણે બધાંને આ વિષયમાં સાવધાચાર્ય જે નિર્ણય આપે તે પ્રમાણભૂત ગણાય. બીજા સામા પક્ષવાળાએ પણ તે વાત સ્વીકારી.

ગૌતમ ! સાવધાચાર્યને બોલાવ્યા એટલે તેઓ દૂર દેશથી સતત અપ્રતિબદ્ધ વિહાર કરતા કરતા સાત મહિનામાં આવી પહોંચ્યા. દરમિયાન એક આચાર્યને તેનાં દર્શન થયાં, કષ્ટકારી ઉગ્રતપ અને ચારિત્ર વડે શોષાયેલા શરીરવાળા, જેનાં શરીરમાં માત્ર ચામડી અને હાડકાં બાકી રહેલા છે. તપના તેજથી અત્યંત દીપતા એવા તે સાવધાચાર્યને જોઈને અત્યંત વિસ્મય પામેલી તે ક્ષણે વિતર્કો કરવા લાગી કે—

શું આ મહાનુભાવ અરિહંત છે કે મૂર્તિમાન ધર્મ છે ! વધું શું વિચારવું? દેવેન્દ્રોને પણ વંદનીય છે. તેમના ચરણ યુગલ મારે વંદન કરવા યોગ્ય છે. એમ ચિંતવી ભક્તિપૂર્ણ હૃદયવાળી તેમને ફરતી પ્રદક્ષિણા આપીને મસ્તકથી પગનો સંઘટ્ટો થઈ જાય તેમ અણધારી સહસા તે સાવધાચાર્યને પ્રણામ કરતી અને પગને સંઘટ્ટો થતો દેખ્યો. કોઈ સમયે ગુરુ ઉપદેશાનુસાર યથાક્રમ અને યથાસ્થિત સૂત્ર અને અર્થની પ્રરૂપણા કરે છે. એ પ્રમાણે તેમની સદ્ગુણ કરે છે. એક દિવસ હે ગૌતમ ! એમ કહ્યું કે અગીયાર અંગો, ચૌદપૂર્વો, બાર અંગરૂપ શ્રુતાજ્ઞાનનો સાર હોય, નવનીત હોય, સમગ્ર પાપનો પરિહાર અને આઠ કર્મને સમજાવનાર એવું આ મહાનિશીય શ્રુતસ્કંધનું પાંચમું અધ્યયન છે. આ અધ્યયનના વિવેચન વેળા આ

ગાથા આવી—

[૮૪૧] જે ગચ્છમાં કારણે, વસ્ત્રના આંતરા સહિત હાથથી સ્ત્રીના હાથનો સ્પર્શ કરવામાં પણ અરહંત પણ પોતે તે ઉર સ્પર્શ કરે તો તે ગચ્છ મૂલગુણ રહિત સમજવો.

[૮૪૨] ત્યારે તેમણે વિચાર્યું કે જો અહીં હું યથાર્થ પ્રરૂપણા કરીશ તો તે સમયે વંદના કરતી તે આચાર્ય પોતાના મસ્તક વડે મારા ચરણાગ્રનો સ્પર્શ કર્યો હતો. તે સર્વે આ ચૈત્યવાસીએ મને જોવો હતો. તો જે રીતે મારું સાવધાચાર્ય નામ પડ્યું. તે પ્રમાણે બીજું પણ તેવું અવહેલના કરનાર નામ ઠોકી બેસાડશે. જેથી સર્વલોકમાં હું અપૂજ્ય થઈશ. તો હવે સૂત્ર અને અર્થ અન્યથા પ્રરૂપું. પરંતુ એમ કરવામાં મહા આશાતના યશો તો હવે મારે શું કરવું? આ ગાથાની પ્રરૂપણા કરવી કે ન કરવી? અથવા જુદા રૂપે કરવી? અથવા અરેરે આ યુક્ત નથી. બંને પ્રકારે અત્યંત ગર્હણીય છે.

આત્મહિતમાં રહેલાએ વિરુદ્ધ પ્રરૂપણ કરવી એ યોગ્ય ન ગણાય કેમ કે શાસ્ત્રનો અભિપ્રાય છે કે — જે સાધુ બાર અંગરૂપ શ્રુતવચનને વારંવાર ચૂકી જાય, સાલના પામે, પ્રમાદ કરે, શંકાદિના ભયથી એક પણ પદ. અક્ષર, બિંદુ, માત્રાને અન્યથા રૂપે વિરુદ્ધ પ્રરૂપણા કરે. સંદેહવાળી સૂત્ર અને અર્થની વ્યાખ્યા કરે. અવિધિથી અયોગ્યને વાચના આપે, તે સાધુ અનંત સંસારી થાય.

હવે મારે શું કરવું? જે થવાનું હોય તે થાઓ. ગુરુના ઉપદેશાનુસાર યથાર્થ સૂત્રાર્થને જણાવું. એમ વિચારી ગૌતમ ! સમગ્ર અવયવ વિશુદ્ધ એવી ગાથાનું યથાર્થ વ્યાખ્યાન કર્યું. આ અવસરે હે ગૌતમ ! દુરંત, પ્રાંત, અધમ લક્ષણવાળા તે વેશઘારીઓએ સાવધાચાર્યને પ્રશ્ન કર્યો કે જો એમ છે તો તમે પણ મૂળગુણથી રહિત છો કેમ કે તમે તે દિવસ યાદ કરો કે પેલી આચાર્યે વંદન કરતા તેના મસ્તકથી તમારા પગનો સ્પર્શ કર્યો હતો.

તે સમયે આ લોકના અપયશથી ભય પામેલા, અતિ અભિમાન પામેલા તે સાવધાચાર્ય નામ ઠોકી બેસાડ્યું તેમ અત્યારે પણ તેવું કંઈક નામ પાડશે તો હું સર્વ લોકમાં અપૂજ્ય થઈશ. તો હવે અહીં મારે શું સમાધાન આપવું? એમ વિચારતા તેમને તીર્થંકર વચન યાદ આવ્યું કે જે કોઈ આચાર્યાદિ શ્રુતધારક હોય તેણે જે કંઈપણ સર્વજ્ઞ અનંતજ્ઞાની ભગવંતોએ પાપ અને અપવાદ સ્થાનકોને પ્રતિષેધ્યા હોય તે સર્વ શ્રુતાનુસાર જાણીને સર્વપ્રકારે ન આચરે કે તેને અનુમોદે.

ક્રોધ-માન-માયા-લોભથી, હાસ્ય-ગારવ-દર્પ-પ્રમાદ વડે વારંવાર ચૂકી જતાં કે સ્ખલના થતાં દિવસે કે રાત્રે, એકલા કે પર્યાયામાં હોય, સુતો કે જાગતો હોય, ત્રિવિધ ત્રિવિધે આ સૂત્ર કે અર્થના એક પદના વિરાઘક જે કોઈ થાય, તે સાધુ વારંવાર નિંદનીય, ગર્હણીય, ખીંસ્ય, દુઃખીય, સર્વલોકથી પરાભવ પામનાર, અનેક વ્યાધિ વેદનાથી વ્યાપ્ત શરીરી, ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિક અનંત સંસાર સાગરમાં પરિભ્રમણ કરનારા થાય છે. તેમાં પરિભ્રમતા ક્ષણવાર પણ ક્યાંય શાંતિ ન પામે.

તો પ્રમાદાદીન થયેલ, પાપી, અધમાધમ, હીનસત્વી, કાપુરુષ સમાન મને આ મોટી આપત્તિ થઈ છે, જેથી હું યુક્તિવાળું સમાધાન આપવા સમર્થ નથી. પરલોકમાં પણ અનંતભવ પરંપરામાં ભમતા અનંતીવારે ધોર ભયંકર દુઃખ ભોગવીશ. હું મંદ ભાગ્ય થયો છું. એમ વિચારતા તેમને તે દુરાચારી પાપકર્મી શ્રોતાએ બરાબર જાણી લીધા. કે આ ખોટો અભિમાન છે. તેમ જાણીને તે શ્રોતાએ કહ્યું કે જ્યાં સુધી સંશન છેદો નહીં, ત્યાં સુધી વ્યાખ્યાન ન ઉઠાડશો સમર્થ પ્રૌઢ યુક્તિ સહિત સમાધાન આપો.

ત્યારે તેણે વિચાર્યું કે હવે તેમનું સમાધાન આપવું જ પડશે, તો હું કેમ આપું? એમ વિચારતા હતાં ત્યાં ફરી તે દુરાચારી બોલ્યા કે આમ ચિંતા સાગરમાં કેમ ડૂબ્યા છો? જલ્દી સમાધાન આપો. જે સમાધાન કે જે આસ્તિકતામાં વાંધા વગરની યુક્તિવાળું હોય. પછી લાંબો સમય હૃદયમાં પરિતાપ અનુભવીને સાવધાચાર્ય વિચાર્યું અને કહ્યું કે આ જ જગતગુરુ એ કહ્યું છે.

[૮૪૩] કાયા ઘડામાં નાખેલ જળ જે રીતે જળ અને ઘડાનો વિનાશ કરે છે, તેમ અપાત્રમાં આપેલા સૂત્ર અને અર્થ, તેનો અને સૂત્રાર્થનો નાશ કરે છે અર્થાત્ અત્યતુચ્છાધાર નાશ પામે છે.

[૮૪૪] ત્યારે ફરી તે દુરાચારી બોલ્યા કે આવા આડા અવળા સંબંધ વગરના દુર્ભાષિત વચનોનો કેમ પ્રલાપ કરો છો? જો યોગ્ય સમાધાન આપવા શક્તિમાન ન હો તો ઉભા થાવ જલ્દી આસન છોડીને નીકળી જાવ. જ્યાં તમોને પ્રમાણભૂત ગણી સર્વસંઘે તમોને શાસ્ત્રનો સદ્ભાવ કહેવા ફરમાવેલું છે. હવે દેવ ઉપર શો દોષ નાંખવો ?

પછી ફરી પણ ઘણા લાંબા કાળ સુધી ચિંતા અને પશ્ચાતાપ બાદ કોઈ સમાધાન ન મળવાથી લાંબો સંસાર અંગીકાર કરીને સાવધાચાર્યએ કહ્યું કે - આગમ ઉત્સર્ગ અને અપવાદથી મુક્ત છે. તમે આ જાણતા નથી કે એકાંત એ મિથ્યાત્વ છે. જિનાજ્ઞા અનેકાંતવાળી છે. હે ગૌતમ ! જેમ ગ્રીષ્મના તાપથી સંતાપ પામેલા મોરના કુળોને વર્ષાકાળના નવીન મેઘની જળધારા શાંત પમાડે તેમ તે દુષ્ટ શ્રોતાઓએ તેને બહુમાનપૂર્વક માન્ય કરી સ્વીકાર્યું.

ત્યાર પછી હે ગૌતમ ! એક જ વચન ઉચ્ચારવાના દોષથી અનંત સંસારી-પણાનું કર્મ બાંધી, તેનું પ્રતિક્રમણ કર્યા વિના, પાપના મહાસંઘ એકઠા કરી, તે ઉત્સૂત્ર વચનનો પશ્ચાતાપ કર્યા વિનાના મરી તે સાવધાચાર્ય વ્યંતર દેવ થયા.

ત્યાંથી સ્વયં પરદેશ ગયેલા પતિવાળી પ્રતિવાસુદેવના પુરોહિતની પુત્રીના ગર્ભમાં ઉત્પન્ન થયો. કોઈ સમયે તેની માતા-પુરોહિત પત્નીએ જાણ્યું કે પતિ પરદેશ છે, પુત્રી ગર્ભવતી થઈ છે. એ જાણીને હાહાહા મારી દુરાચારી પુત્રીએ મારા સર્વકુળ ઉપર મશીનો કુચડો ફેરવ્યો. આબરુ ગઈ. તેથી પુરોહિતને આ વાત કહી. પછી અતિશય સંતાપ કરી, પુરોહિતે દંટ થઈ તે પુત્રીને દેશમાંથી કાઢી મુકી. કેમ કે આ મહા અસાધ્ય, અનિવાર્ય, અપચશ ફેલાવનારો મોટો દોષ હતો.

પિતાએ કાઢી મૂક્યા પછી ક્યાંય સ્થાન ન મેળવતી થોડા કાળ પછી ઠંડી ગરમી વાયરાથી પરેશાન થયેલ, દુષ્કાળના દોષથી ક્ષુધાથી દુર્બળ કંઠવાળી તેણે ઘી, તેલ આદિ રસના વેપારીને ઘેર દાસી પણું કર્યું. ત્યાં ઘણી મદિરાપાન કરનારા પાસે ઝોંઠી મદિરા મેળવીને એકઠી કરે, વારંવાર એહું ખાય છે. કોઈક સમયે નિરંત ઝોંઠા ભોજન કરતી અને ત્યાં ઘણી મદિરાદિ પીવા લાયક પદાર્થો દેખીને મદિરાપાન તથા માંસનું ભોજન કરીને રહેલી હતી. ત્યારે તેને એવો દોહદ થયો કે હું બહુ મદપાન કરું પછી નટ, નાટકીયા, છત્રધારી, આરણ, ભટ્ટ, ભૂમિ ખોદનાર, નોકર, ચોર વગેરે હલકી જાતિવાળાઓએ સારી રીતે ત્યાગ કરેલ એવી ખરી, મસ્તક, પુંછ, કન, હાડકાં, મૃતકાદિ શરીર અવયવો, વાછરડાનાં તોડેલ અંગો જે ખાવા યોગ્ય ન હોય, તેવા હલકા ઝોંઠા માંસ, મદિરાનું ભોજન કરવા લાગી.

ત્યાર પછી તે ઝોંઠા માદીના કોડિયામાં જે કંઈ નાભિના મધ્યભાગમાં વિશેષ પ્રકારે પકવ થયેલ માંસ હોય તેનું ભોજન કરવા લાગી. એ પ્રમાણે કેટલાંક દિવસો જતાં મધ અને માંસ ઉપર અતિ ગૃહિવાળી બની. પછી વેપારીના ઘરના ભોજન, વસ્ત્રો કે બીજા પદાર્થોની ચોરી કરીને, બીજા સ્થાને વેંચીને, માંસ સહિત મધનો ભોગવટો કરવા લાગી. તે રસના વેપારીએ આ હકિકત જાણી, રાજાને ફરિયાદ કરી. રાજાએ વધનો હકુમ આપ્યો. પણ કુલધર્માનુસાર કોઈ ગર્ભવતી સ્ત્રી ગુનેગાર કરે તો બાળક નો જન્મ ન આપે ત્યાં સુધી તેનો વધ ન થાય.

વધ માટે નિયુક્ત કોટવાળ આદિ તેને પોતાને ઘેર લઈ જઈને પ્રસૂતિની રાહ જોવા લાગ્યા. તેની રક્ષા કરવા લાગ્યા કોઈ સમયે હરિકેશ જાતિવાળા હિંસક લોકો તેને પોતાને ત્યાં લઈ ગયા. કાળક્રમે સાવધાચાર્યનો જીવન બાળકરૂપે જન્મ્યો. તુરંત બાળકનો ત્યાગ કર્યો. મરણના ભયથી તે સ્ત્રી ત્યાંથી નાસી ગઈ. હે ગૌતમ ! તુરંત તે ચાંડાળોના જાણવામાં આવ્યું કે તે પાપીણી નાસી ગઈ. વધ કરનારે રાજાને જણાવ્યું કે હે દેવ ! કેળના ગર્ભ સમાન કોમળ બાળકને ત્યાગી તે દુરાચારિણી નાસી ગઈ.

રાજાએ કહ્યું કે ભાગી ગઈ, તો જવા દો. પણ બાળકની બરાબર સંભાળ રાખજો, સર્વથા તેવો પ્રયત્ન કરજો કે બાળક મૃત્યુ ન પામે. એના ખર્ચ માટે ૫૦૦૦ દ્રવ્ય ગ્રહણ કરો. પછી રાજાના હુકમથી પુત્રની જેમ તે કુલટાના પુત્રનું પાલન-પોષણ કર્યું. કોઈક સમયે કાળક્રમે તે પાપકર્મી ફાંસી દેનારનો અધિપતિ મૃત્યુ પામ્યો. ત્યારે રાજાએ તે બાળકને તેનો વારસદાર બનાવ્યો. ૫૦૦ ચાંડાલનો અધિપતિ બનાવ્યો. ત્યાં તે તેવા ન કરવા યોગ્ય પાપો કરીને હે ગૌતમ ! અપ્રતિષ્ઠાન નામક સાતમી નરકે ગયો.

આ રીતે સાવધાચાર્યનો જીવન સાતમી નારકીના તેવા ઘોર પ્રચંડ રૌદ્ર અતિ ભયંકર દુઃખો ૩૩-સાગરોચમના લાંબાકાળ સુધી મહાકલેશાપૂર્વક અનુભવીને ત્યાંથી નીકળી અહીં અંતર્દીપમાં એક ઉરૂગ જાતિમાં ઉત્પન્ન થયો, ત્યાંથી મરીને

તિર્યચ્યોનિમાં પાડો થયો. ત્યાં નરકના દુઃખ જેવા સમાન દુઃખો ૨૬ વર્ષ સુધી ભોગવીને પછી હે ગૌતમ ! મૃત્યુ પામીને મનુષ્યમાં ઉત્પન્ન થયો.

ત્યાંથી નીકળીને સાવધાચાર્યનો જીવ વસુદેવ પણે ઉત્પન્ન થયો. ત્યાં યથાયોગ્ય આયુષ્ય પરિપૂર્ણ કરીને અનેક સંગ્રામ આરંભ-સમારંભ અને મહાપરિગ્રહ દોષથી મરીને સાતમી નરકે ગયો. ત્યાંથી નીકળી ઘણાં લાંબા કાળે ૧૪ કર્ણ નામની મનુષ્ય જાતિમાં ઉત્પન્ન થયો. ત્યાં પણ માંસાહારની દોષથી કૂર અધ્યવસાયની મતિવાળો મરીને ફરી સાતમી નારકીના અપ્રતિષ્ઠાન નામે નરકવાસમાં ગયો. ત્યાંથી નીકળી ફરી પણ તિર્યચમાં પાડા પણે ઉત્પન્ન થયો. ત્યાં નરકની ઉપમાવાળું પારાવાર દુઃખ અનુભવીને મર્યો, પછી બાળ વિધવા, કુલટા, બ્રાહ્મણપુત્રીની કૃદ્ધિમાં ઉત્પન્ન થયો.

તે સાવધાચાર્યનો જીવ કુલટાના ગર્ભમાં રહેલો હતો ત્યારે ગુપ્ત રીતે ગર્ભને પાડી નાંખવા, સડાવવા માટે દ્વારો, ઔષધો, યોગોના પ્રયોગ કરવાના દોષથી અનેક વ્યાધિ અને વેદનાથી વ્યાપ્ત શરીરવાળો. દુષ્ટ વ્યાધિથી સબળતો, પરુ ઝરાવતો, સલ સલ કરતા કૃમિના સમૂહવાળા કીડાથી ખવાતો ખવાતો નરકની ઉપમાવાળા ઘોર દુઃખના નિવાસભૂત ગર્ભાવાસથી તે બહાર નીકળ્યો.

હે ગૌતમ ! ત્યાર પછી સર્વ લોકો વડે નિંદાતો, ગર્હાતો, દુગુંછા કરાતો, તીરસ્કારનો સર્વ લોકથી પરાભવ પામતો, ખાન-પાન-ભોગોપભોગથી રહિત ગર્ભાવાસથી માંડીને સાતવર્ષ, બે માસ, ચાર દિવસ સુધી ચાવજીવ જીવીને વિચિત્ર શારીરિક, માનસિક ઘોર દુઃખથી પરેશાની ભોગવતો ભોગવતો મરીને પણ વ્યંતર દેવ થયો.

ત્યાંથી ચ્યવીને મનુષ્યમાં ઉત્પન્ન થયો. ફરી વધ કરનારાઓનો અધિપતિ, વળી તે પાપકર્મની દોષથી સાતમીએ ગયો. ત્યાંથી નીકળી તિર્યચગતિમાં કુંભારને ત્યાં બળદ પણે ઉત્પન્ન થયો તેને ત્યાં ચકી, ગાડાં, હળ, અરઘટ્ટ વગેરેમાં જોડાઈને રાત દિવસ ઘોસરીમાં ગરદન ઘસાઈને ચાંદા પડી ગયા. વળી અંદરથી કોહવાઈ ગયો. ખાંધમાં કૃમિ ઉત્પન્ન થઈ.

જ્યારે તેની ખાંધ ઘોસરું ધારણ કરવા માટે સમર્થ નથી એમ જાણ્યું. ત્યારે તેનો સ્વામી કુંભાર તેની પીઠ ઉપર ભાર વહન કરાવવા લાગ્યો. વખત જતાં જેવી રીતે ખાંધ સડી ગઈ તેવી રીતે પીઠ પણ ઘસાઈને કોહવાઈ ગઈ. તેમાં કીડાઓ ઉત્પન્ન થયા. પીઠ પણ આખી સડી ગઈ. તેની ઉપરનું ચામડું નીકળી ગયું અંદરનું માંસ દેખાવા લાગ્યું.

ત્યાર પછી હવે આ કંઈ કામ કરી શકે તેમ નથી, નકામો છે એમ જાણીને છૂટો મૂકી દીધો.

હે ગૌતમ ! તે સાવધાચાર્યનો જીવન સળસળતા કીડાઓથી ખવાતો બળદ છૂટો રખડતો મૂકી દીધો.

ત્યાર પછી અતિશય સડી ગયેલા ચર્મવાળા, ઘણાં કાગડાં, કૂતરા, કૃમિઓના

કુળોથી અંદર અને બહારથી ખવાતો, બચકા ભરાતો, ૨૯ વર્ષ સુધી આયુષ્ય પાલન કરીને મરીને અનેક વ્યાધિ અને વેદનાથી વ્યાપ્ત શરીરવાળો, મનુષ્યગતિમાં મહાધનાદય કોઈ મોટાના ઘેર જન્મ્યો.

ત્યાં પણ વમન કરવાનું, ખારા, કડવાં, ભખાં, કષાયેલા સ્વાદવાળા ત્રિફળા ગુગ્ગલ વગેરે ઔષધોના કાઢા પીવા પડતા હતા. હંમેશાં તેની સાફ સુફી કરવી પડે.

અસાધ્ય, ઉપશમ ન થાય તેવા ઘોર ભયંકર દુઃખોથી જાણે અગ્નિમાં સેકાતો હોય તેવા આકાર દુઃખો તે સાવધાચાર્યનો જીવ ભોગવતો ભોગવતો, મળેલ મનુષ્ય ભવ નિષ્ફળ કર્યો.

એ પ્રમાણે હે ગૌતમ ! સાવધાચાર્યનો જીવ ચૌદ રાજલોક જન્મ મરણાદિકનાં નિરંતર દુઃખ સહન કરીને ઘણાં લાંબા અનંતકાળ પછી અવરવિદેહમાં મનુષ્ય પણ ઉત્પન્ન થયો.

ત્યાં ભાગ્ય યોગે લોકની અનુવૃત્તિથી ભયંકર ભગવંતને વંદન કરવા ગયો. પ્રતિબોધ પામ્યો, દીક્ષા અંગીકાર કરી. અહીં તેવીસમાં શ્રી પ્રાર્થનાથ તીર્થકરના શાસનકાળમાં તે જીવ સિદ્ધિગતિને પામ્યો.

હે ગૌતમ ! સાવધાચાર્યે આ પ્રમાણે દુઃખ મેળવ્યું.

ભગવન્ ! આવા પ્રકારનું દુસ્સહ, ઘોર, ભયંકર, મહા દુઃખ આવી પડ્યું. તેને ભોગવવું પડ્યું. આટલા લાંબાકાળ સુધી આ સર્વ દુઃખો કયા નિમિત્તે ભોગવવા પડ્યા ?

હે ગૌતમ ! તે કાળે અને તે સમયે તેણે જે એમ કહ્યું કે “ઉત્સર્ગ અને અપવાદ સહિત તમામ કહેલું છે. એકાંતે પ્રરૂપણા ન કરાય, પણ અનેકાંતથી પ્રરૂપણા કરાય.

પરંતુ અપકાયનો પરિભોગ, તેઉકાયનો સમારંભ, મૈથુન સેવન આ ત્રણે બીજા કોઈ સ્થાને એકાંતે કે નિશ્ચયથી અને દંટ પણે કે સર્વથા સર્વ પ્રકારે આત્મહિતના અર્થોઓ માટે નિષેધેલા છે.

અહીં સૂત્રનું ઉલ્લંઘન કરવામાં આવે તો સમ્યગ્ર માર્ગનો વિનાશ, ઉન્માર્ગનો પ્રકર્ષ થયા છે. તેનાથી આજ્ઞાભંગનો દોષ અને તેનાથી અનંત સંસારી થાય છે.

ભગવન્ ! શું સાવધાચાર્યએ મૈથુન સેવન કરેલું?

હે ગૌતમ ! સેવ્યું અને ન સેવ્યું એટલે સેવ્યું નથી તેમ પણ નહીં અને સેવ્યું છે તેમ પણ નહીં.

ભગવન્ ! બંને પ્રકારે કેમ કહો છો? ગૌતમ ! જે આચાર્યએ તે કાળે મસ્તકથી પગનો સ્પર્શ કર્યો કે સ્પર્શ થયો તે સમયે તેણે પગ ખેંચીને સંકોચી ન લીધો. આ કારણથી હે ગૌતમ ! એમ કહેવાય છે કે મૈથુન સેવ્યું અને ન સેવ્યું.

ભગવન્ ! આટલા માત્ર કારણમાં આવું ઘોર દુઃખે કરી મુક્ત કરી શકાય તેવું બદ્ધ સ્પૃષ્ટ નિકાયિત કર્મબંધ થાય છે? ગૌતમ ! એમ જ છે, એમાં ફેરફાર થતો નથી.

ભગવન્ ! તેણે તીર્થંકર નામ કર્મ એકદું કરેલું હતું. એક જ ભવ બાકી

રાખેલો હતો અને ભવ સમુદ્ર તરી ગયા હતાં. તો પછી અનંતકાળ સુધીના સંસારમાં કેમ રખડવું પડ્યું ?

હે ગૌતમ ! પોતાના પ્રમાદ દોષના કારણે.

એ જાણીને હે ગૌતમ ! ભવવિરહ ઇચ્છતા શાસ્ત્રોનો સદ્ભાવ જેણે સારી રીતે જાણ્યો છે એવા ગચ્છાધિપતિએ સર્વથા સર્વ પ્રકારે સર્વ સંયમ સ્થાનોમાં અત્યંત અપ્રમત બનવું. આ પ્રમાણે ભગવંતની પાસે સાંભળેલ તમને હું કહું છું.

**મહાનિશીથ સૂત્ર અધ્યયન-૫ નો
મુનિ દીપરત્નસાગરે કરેલ સૂત્રાનુવાદ પૂર્ણ**

- x - x - x - x - x -

❁ અધ્યયન-૬ — ‘ગીતાર્થવિહાર’ ❁

— x — x — x — x — x — x — x — x —

[૮૪૫] ભગવન્ ! જે રાત દિવસ સિદ્ધાંત સૂત્રો ભણે, શ્રવણ કરે, વ્યાખ્યાન કરે, સતત ચિંતન કરે તે શું અનાચાર આચરે? ગૌતમ ! સિદ્ધાંતમાં રહેલ ઓક પણ અક્ષર જાણે છે, તે મરણાંતે પણ અનાચાર ન સેવે.

[૮૪૬] ભગવન્ ! તો દશપૂર્વી મહાપ્રજ્ઞાવાળા નંદિષેણે પ્રવ્રજ્યા છોડી ગણિકના ઘેર પ્રવેશ કેમ કર્યો ? હે ગૌતમ ! સાંભળ.

[૮૪૭ થી ૮૫૨] તેને ભોગફળ સ્ખલનાનું કારણ થયું, તે હકીકત પ્રસિદ્ધ છે. છતાં તે ભવના ભયથી કંપતો હતો ત્યારે પછી જલ્દી દીક્ષા અંગીકાર કરી. કદાચ પાતાળ ઉન્મુખ થાય. સ્વર્ગ નીમ્નમુખ થાય તો પણ કેવલીએ કહેલું વચન કદાપી ફેરફારને વિઘટિત થતું નથી.

બીજું તેણે સંયમના રક્ષણ માટે ઘણાં ઉપાયો કર્યા. શાસ્ત્રાનુસારે વિચાર કરીને ગુરુના ચરણકમળમાં લિંગ-વેશ અર્પણ કરીને કોઈ ન ઓળખે તેવા દેશમાં ગયો. તે વચનનું સ્મરણ કરતો પોતાના ચારિત્ર મોહનીય કર્મોદયથી સર્વવિરતિ-મહાવ્રતોનો ભંગ તેમજ બદ્ધ, સ્પૃષ્ટ, નિકચીત એવું કર્મનું ફળ ભોગવતો હતો.

ભગવન્ ! શાસ્ત્રમાં નિરૂપિત એવા કયા ઉપાયો વિચાર્યા કે આપું સુંદર શ્રમણ પણ છોડીને તે હજું પ્રાણ ધારણ કરે છે? ગૌતમ ! કેવલી પ્રરૂપિત આ ઉપાયોને સૂચવનાર સૂત્રનું સ્મરણ કરશે કે વિષયોથી પરાભવ પામેલો મુનિ આ સૂત્રને યાદ કરે તે આ પ્રમાણે-

[૮૫૩ થી ૮૫૫] જ્યારે વિષયો ઉદયમાં આવે ત્યારે અતિશય દુઃસ્વર, ઘોર એવા પ્રકારનું આઠગણું તપ શરૂ કરે. કોઈ રીતે વિષયો રોકવા સમર્થ ન બની શકે તો પર્વત ઉપરથી ભૃગુપાત કરે. કાંટાળા આસને બેસે, વિષનું પાન કરે, ઉદ્બંધન કરીને ફાંસો ખાઈને મરી જવું બહેતર. પરંતુ મહાવ્રતો કે ચારિત્રની લીધેલી પ્રતિજ્ઞાનો ભંગ ન કરે વિરાધના કરવી યોગ્ય નથી. કદાચ આ કહેલ ઉપાયો કરવા સમર્થ ન થાય તો ગુરુને વેશ સમર્પી એવા વિદેશમાં ચાલ્યો જાય કે જ્યાંના સમાચાર પરિચિત ક્ષેત્રોમાં ન આવે. અણુવ્રતોનું યથાશક્તિ પાલન કરવું કે જેથી ભાવિમાં નિર્ઘ્વસતા ન પામે.

[૮૫૬ થી ૮૬૪] ગૌતમ ! નંદિષેણે જ્યારે પર્વર ઉપરથી પડવાનું આરંભ્યું ત્યાં આકાશમાં એવી વાણી સાંભળવા આવી કે પર્વત ઉપરથી પડ્યા છતાં મૃત્યુ થવાનું નથી.

જેટલામાં દિશામુખો તરફ નજર કરી તો ઓક ચારણ મુનિને જોયા. તેમણે કહ્યું તારું અકાલે મૃત્યુ નથી. પછી વિષમ જેર ખાવા ગયો ત્યારે પણ વિષયોની પીડાને ન સહી શકતો જ્યારે ખૂબ પીડા પામવા લાગ્યો, ત્યારે તેને ચિંતા થઈ કે હવે મારે જીવવાનું શું પ્રયોજન છે ?

મોગરાના પુષ્પો અને ચંદ્ર સરખા નિર્મળ ઉજ્જવળ વર્ણ વાળા આ પ્રભુના શાસનને ખરેખર પાપમતિવાળો હું ઉઠાહણ કરાવીશ તો અનાર્ય એવો હું ક્યાં જઈશ? અથવા તો ચંદ્ર લાંછન વાળો છે, મોગરાના પુષ્પની પ્રભા અત્પકાળમાં કરમાવાની છે. જ્યારે જિન શાસન તો કલિકાલની કલુષતાના મળ અને કલંકથી સર્વથા રહિત લાંબા કાળ સુધી જેની પ્રભા ટકનારી છે માટે સમગ્ર દારિદ્ર્ય, દુઃખ અને કલેશોનો ક્ષય કરનાર એવા પ્રકારના આ જૈન પ્રવચનની અપભ્રાજના કરાવીશ તો ક્યાં જઈને મારા આત્માની શુદ્ધિ કરીશ ?

દુઃખે ગમન કરી શકાય, મોટી ઉંચી શિલાઓ હોય, જેની મોટી ખીણો હોય તેવા પર્વતે ચટીને જેટલામાં વિષયાધીન બનીને હું કંઈક પણ શાસનની ઉઠાહણ ન કરું તે પહેલાં પડતું મૂકીને મારા શરીરના ટૂકડેટુકડા કરી નાખું. એ પ્રમાણે ફરી પણ છેદાયેલા શિખરોવાળા મહાપર્વતના શિખરે ચટીને આગાર રાખ્યા વિના પ્રત્યાખ્યાન કરવા લાગ્યા. ત્યારે ફરી પણ આકાશમાં આ પ્રમાણે શબ્દો સાંભળ્યા “અકાલે તારું મૃત્યું થવાનું નથી. આ તારો છેલ્લો ભવ અને છેલ્લું શરીર છે. માટે બહુ સ્પૃષ્ટ ભોગફળ ભોગવી સંયમ સ્વીકાર.”

[૮૬૫ થી ૮૭૦] આ પ્રમાણે ચારણ મુનિએ જ્યારે બે વખત આત્મહત્યા કરતાં રોક્યા ત્યારે ગુરુ ચરણે વેશ અર્પણ કરીને નિવેદન કર્યું કે, સૂત્ર અને અર્થોનું સ્મરણ કરતો કરતો દેશાંતરમાં ગયો હતો.

ત્યાં આહાર ગ્રહણ કરવાને વેશ્યાને ઘેર જઈ ચડ્યો. જ્યારે ધર્મલાભ કહ્યો, ત્યારે તેણીએ મારા પાસે અર્થલાભની માંગણી કરી, ત્યારે મારી તેવી લબ્ધિ સિદ્ધ થઈ હોવાથી મેં તે વખતે કહ્યું કે ભલે તમે થાઓ. તે વખતે ૧૨ાં કરોડ પ્રમાણદ્રવ્ય સુવર્ણની વૃષ્ટિ કરાવી, તેના મંદિરમાંથી બહાર નીકળી ગયો. ઊંચા, વિશાળ, ગોળ સ્તનવાળી ગણિકા દંટ આલિંગન આપીને કહેવા લાગી કે અરે ! ક્યુલક ! અવિધિથી આ દ્રવ્ય આપીને પાછો ક્યાં જાય છે ? ભવિતવ્યતાથી નંદિષેણે પણ પ્રસંગાનુરૂપ વિચારીને કહ્યું કે – તને જે વિધિ ઇષ્ટ હોય તેને તારે તે દ્રવ્ય આપવું.

[૮૭૧ થી ૮૭૪] તે સમયે તેણે એવો અભિગ્રહ કર્યો અને તેના મંદિરમાં પ્રવેશ કર્યો કે દરરોજ મારે દશ-દશને પ્રતિબોધ પમાડવો અને એક પણ ઓછો રહે અને દીક્ષા અંગીકાર ન કરે ત્યાં સુધી મારે ભોજન-પાન વિધિ ન કરવી. મારી પ્રતિજ્ઞા પુરી ન થાય ત્યાં સુધી રોજ મારે સ્થંડિલ-માત્રુ ન કરવું. બીજું પ્રવ્રજ્યા લેવા તૈયાર થયેલાને મારે પ્રવ્રજ્યા ન આપવી કેમ કે ગુરુનો જેવો વેશ [કે આચરણ] હોય તેવો જ શિષ્યનો વેશ [આચરણ] થાય.

ગણિકાએ સુવર્ણનિધિ ક્ષય ન થાય તેવી વ્યવસ્થા કરીને લુંચિત મસ્તકવાળા, જર્જરિત દેહવાળા નંદિષેણને તેવી રીતે આરાધ્યો કે જેથી કરીને તેના સ્નેહપાશમાં બંધાય ગયો.

[૮૭૫ થી ૮૭૭] વાતચીતથી પ્રણય ઉત્પન્ન થાય, પ્રણયથી રતિ થાય, રતિથી વિશ્વાસ ઉત્પન્ન થાય, વિશ્વાસથી સ્નેહ, એમ પાંચ પ્રકારના પ્રેમ વર્તે છે. આ પ્રમાણે

નંદિષેણ પ્રેમપાશથી બંધાયેલો હોવા છતાં શાસ્ત્રમાં કહેલ એવું શ્રાવકપણું પાળતો અને દરરોજ દશ કે તેથી અધિકને પ્રતિબોધ કરીને સંવિદ્ ગુરુ પાસે દીક્ષા લેવાને મોકલતો હતો.

[૮૭૭ થી ૮૮૧] હવે નંદિષેણ પોતે દુર્મુખ સોનીથી પ્રતિબોધ પામ્યો. તે કેવી રીતે ? તેણે નંદિષેણને કહ્યું કે લોકોને ધર્મોપદેશ સંભળાવો છો અને આત્મકાર્યમાં તમે જાતે મુંઝાવ છો. ખરેખર આ ધર્મ શું વેચવાનું કરીયાણું છે ? કેમ કે તમે તો તેમ વર્તતા નથી.

દુર્મુખનું આવું સુભાષિત વચન સાંભળીને ચરચર કાંપતો પોતાના આત્માને લાંબાકાળ સુધી નિંદવા લાગ્યો. અરેરે ! શીલ બ્રષ્ટ એવામાં આ શું કર્યું ? અજ્ઞાન નીદ્રામાં, કર્મના કાદવપૂર્ણ ખાળોચીયામાં, અશુચિ વિષ્ણામાં જેમ કૃમિઓ ખરડાય તેમ ખરડાયો. અઘ્ન્ય એવા મને ઘિક્કાર થાયો. મારી અનુચિત ચેષ્ટા જુઓ. જાત્ય કંચન સમાન મારા ઉત્તમ આત્માને મેં અશુચિ સમાન બનાવ્યો.

[૮૮૨ થી ૮૮૪] જેટલામાં ક્ષણભંગુર એવા આ મારા દેહનો વિનાશ ન થાય તેટલામાં તીર્થંકર ભગવંતના ચરણ કમળમાં જઈને હું મારા અપરાધનું પ્રાયશ્ચિત કરું. હે ગૌતમ ! આમ પશ્ચાત્તાપ કરતો તે અહીં આવશે અને ધોર પ્રાયશ્ચિતનું સેવન પામશે. ધોર અને વીર તપનું સેવન કરીને અશુભકર્મ ખપાવીને શુકલ ધ્યાનની શ્રેણીએ આરોહી કેવલી થઈ મોક્ષે જશે.

[૮૮૫] હે ગૌતમ ! આ દેષાંતથી સંયમ ટકાવવા માટે શાસ્ત્રાનુસારી ઘણાં ઉપાયો વિચાર્યા. નંદિષેણે ગુરુને જે રીતે વેશ અર્પણ કર્યો, વગેરે ઉપાયો વિચારવા.

[૮૮૬ થી ૮૮૯] સિદ્ધાંતમાં જે પ્રમાણે ઉત્સર્ગો કહેલા છે, તે બરાબર સમજો. ગૌતમ ! તપ કરવા છતાં પણ ભોગાવલી કર્મનો તેને મહા ઉદય હતો, તો પણ વિષયની ઉદીરણ થતાં તેણે આઠગણું ધોર તપ કર્યું. તો પણ તેના વિષયોનો ઉદય અટકતો નથી, ત્યારે વિષભક્ષણ કર્યું, પર્વત ઉપરથી ભૃગુપાત કર્યો. અનશન કરવાની અભિલાષા કરી, તેમ કરતાં ચારણમુનિએ રોક્યા ત્યારે ગુરુને રજોહરણ અર્પણ કરી અજાણ્યાં દેશમાં ગયો. હે ગૌતમ ! શ્રુતમાં કહેલા આ ઉપાયો જાણવા જોઈએ.

[૮૯૦ થી ૮૯૪] જ્યાં સુધી ગુરુને રજોહરણ અને પ્રવ્રજ્યા પાછા અર્પણ ન કરાય ત્યાં સુધી ચારિત્ર વિરુદ્ધ કોઈ અપકાર્ય આચરવું ન જોઈએ. જિનેશ્વરોએ ઉપદેશેલ આ વેશ-રજોહરણ ગુરુને છોડીને બીજા સ્થાને તજવું ન જોઈએ. અંજલિપૂર્વક ગુરુને રજોહરણ અર્પણ કરવું જોઈએ. જો ગુરુ સમર્થ હોય અને તેને સમજાવી શકે તો સમજાવીને માર્ગે લાવે. જો બીજા કોઈ તેને સમજાવી શકે તેમ હોય તો તેને સમજાવવા માટે કહે. ગુરુ પણ કદાચ બીજાની વાણીથી ઉપશાંત થતો હોય તો વાંધો ન લેવો.

જે ભવ્ય છે, પરમાર્થ જાણેલો છે. જગતની સ્થિતિનો જાણકાર છે, હે ગૌતમ ! જે આ પદનો તિરસ્કાર કરે છે, તે જેમ આસડે માયા, પ્રપંચ અને દંભથી ચાર ગતિમાં ભ્રમણ કર્યું, તેમ તે પણ ચારે ગતિમાં ભ્રમણ કરશે.

[૮૯૫ થી ૯૦૦] ભગવન્ ! માયા, પ્રપંચ કરવાના સ્વભાવવાળો તે આસડ કોણ હતો ? તે અમો જાણતા નથી. તેમજ કયા નિમિત્તે ઘણા દુઃખથી પરેશાન પામેલો અહીં ભટક્યો ?

હે ગૌતમ ! કોઈ બીજા કાંચન સમાન કાંતિવાળા તીર્થકરના તીર્થમાં ભૂતીક્ષા નામે આચાર્યને આસડ નામે શિષ્ય હતો. મહાવ્રતો અંગીકાર કરીને તેણે સૂત્ર અને અર્થનું અધ્યયન કર્યું ત્યારે વિષયની પીડા ઉત્પન્ન થઈ ન હતી પણ કુતુહલથી ચિંતવવા લાગ્યો કે સિદ્ધાંતમાં આવો વિધિ બતાવેલ છે. તો તે પ્રમાણે ગુરુ વર્ગને ખૂબ રંજન કરું, આઠગણું તપ કરું, ભૃગુપાત કરવા અનશન કરવું, ઝેર ખાવું વગેરે હું કરીશ. જેથી મને દેવતા નિવારણ કરશે અને કહેશે કે તું લાંબા આયુવાળો છે, તારું મૃત્યુ થવાનું નથી. તારી ઈચ્છા પ્રમાણે ભોગો ભોગવ. વેશ-રજોહરણ ગુરુ મહારાજને પાછું અર્પણ કરી. બીજાન અજાણ્યા દેશમાં ચાલ્યો જા, ભોગફળ ભોગવીને પછી ઘોર વીર તપનું સેવન કરજે.

[૯૦૧ થી ૯૦૫] અથવા ખરેખર હું મૂર્ખ છું. મારો પોતાનો માયા શલ્યથી ઘવાયો છું. શ્રમણોને પોતાના મનમાં આવી ધારણા કરવી યુક્ત ન ગણાય. પછી પણ તેનું પ્રાયશ્ચિત આલોવીને આત્માને હલકો બનાવી દર્શન અને મહાવ્રત ધારણ કરીશ.

અથવા આલોવીને પાછો માયાવી કહેવાઈશ, તો દશ વર્ષ સુધી માસદામણ અને પારણે આયંબલિ, વીશ વર્ષ સુધી બળને માસલાગલગાટ ઉપવાસ અને પારણે આયંબલિ, ૨૫ વર્ષ ચાંદ્રાયણ તપ, પૂરા આઠ વર્ષ સુધી છઠ્ઠ, અંકુમ અને ચાર ઉપવાસ આવા પ્રકારે મહાઘોર પ્રાયશ્ચિત મારી પોતાની ઈચ્છાથી અહીં કરીશ, આ પ્રાયશ્ચિત અહીં ગુરુ મહારાજના ચરણમાં રહીને કરીશ.

[૯૦૬ થી ૯૦૯] મારા માટે આ પ્રાયશ્ચિત શું અધિક ન ગણાય ? અથવા તીર્થકરોએ આ વિધિ શા માટે કલ્પેલ હશે ? હું અનો અભ્યાસ કરું છું અને જેમણે મને પ્રાયશ્ચિતમાં જોડ્યો. તે સર્વ હકીકત સર્વજ્ઞ ભગવંતો જાણે, હું પ્રાયશ્ચિત સેવીશ.

જે કંઈ પણ અહીં દુષ્ટ ચિંતવન કર્યું. તે મોટું પાપ મિથ્યા થાયો. આ પ્રમાણે કષ્ટકારી ઘોર પ્રાયશ્ચિત સ્વમતિથી કર્યું. તમે કરીને શલ્યવાળો તે મૃત્યુ પામી વ્યંતર દેવ થયો. ગૌતમ ! જો તેણે ગુરુ સમક્ષ વિધિપૂર્વક આલોચના કરી હોત તો અને તેટલું પ્રાયશ્ચિત સેવ્યું હોત તો નવ ત્રૈવેયકે ઉપરી વિમાનમાં જાત.

અમારા આગમસુત્તાણિ ભાગ-૩૯, મહાનિસીહ માં ભૂલથી અનુક્રમ ૯૧૦ ને બદલે ૧૦૦૦ છપાયું છે. તેથી તે ક્રમાંક બદલે ચાલુ રાખ્યો છે.

[૧૦૦૦ થી ૧૦૦૩] વ્યંતર દેવથી ચ્યવીને હે ગૌતમ ! તે આસડ તિર્યચ ગતિમાં રાજાને ઘેરગઘેડારૂપે જન્મશે. ત્યાં નિરંતર ઘોડાની સાથે સંઘટ્ટનના દોષથી તેના વૃષણમાં વ્યાધિ ઉપજ્યો. તેમાં કૃમિઓ ઉત્પન્ન થયા. વૃષણ ભોગે કૃમિથી જવાતો હે ગૌતમ ! આહાર ન મળવાથી, વેદના ભોગવતો, પૃથ્વી ચાટતો હતો.

એટલામાં દૂરથી સાધુએ પાછા વળતા હતા, તેને જોઈને પોતાને જાતિ સ્મરણ જ્ઞાન થયું, પૂર્વભવનું સ્મરણ કરીને પોતાના આત્માની નિંદા, ગ્રહ કરવા લાગ્યો. પછી અનશન સ્વીકાર્યું.

[૧૦૦૪ થી ૧૦૦૬] કાગડા કૂતરાથી ખવાતો હે ગૌતમ ! શુદ્ધ ભાવે અરિહંતોને સ્મરતો, શરીર ત્યાગી, મૃત્યુ પામી. દેવેન્દ્રનો મહાઘોષ નામે સામાનિક દેવ થયો. ત્યાં દિવ્ય ઋદ્ધિ સારી રીતે ભોગવીને ચલ્યો. ત્યાંથી વેશ્યાપણે ઉત્પન્ન થયો.

પહેલાં જ કપટ કરેલ તે પ્રગટ ન કરેલ હોવાથી ત્યાંથી મરીને ઘણાં અધમ તુચ્છ, અંત-પ્રાંત કુળોમાં ભટક્યો. કાળક્રમે મથુરામાં શિવઈન્દ્રનો દિવ્યજન નામે પુત્ર થઈ બોધ પામી, શ્રમણપણું અંગીકાર કરીને નિર્વાણ પામ્યો. આવું કપટી આસક્તું દોષાંત છે.

જે કોઈ પણ સર્વજ્ઞ ભગવંતે કહેલા વચનને મનથી પણ વિરાધે છે, વિષય પીડા નહીં પણ કુર્તુહલથી, વિષયાભિલાષા કરે, છે, પછી સ્વેચ્છાએ ગુરુ નિવેદન કર્યા વિના પ્રાયશ્ચિતો સેવે જ છે, તે ભવ પરંપરામાં ભ્રમણ કરનારો થાય છે.

[૧૦૧૦] આ પ્રમાણે જાણનારે એક પણ સિદ્ધાંતના આલાપકની ઉન્માર્ગની પ્રરૂપણા ન કરવી.

[૧૦૧૧] જો કોઈ શ્રુતજ્ઞાન કે તેનો અર્થ કે એક વચનને જાણીને માર્ગાનુસારે તેનું કથન કરે તે પાપ બંધાતો નથી. આટલું જાણીને મનથી પણ ઉન્માર્ગે પ્રવૃત્તિ ન કરવી. આમ ભગવંતના મુખે સાંભળેલું હું તમને કહું છું.

[૧૦૧૨ થી ૧૦૧૫] ભગવન્ ! અકાર્ય કરીને કે અતિચાર સેવીને જો કોઈ પ્રાયશ્ચિતનું સેવન કરે તેના કરતાં જે અકાર્ય ન કરે તે વધુ સુંદર ગણાય ? ગૌતમ ! અકાર્ય સેવીને પછી હું પ્રાયશ્ચિત સેવીને શુદ્ધિ કરી લઈશ, એમ મનથી પણ તે વચન ધારણ કરી રાખવું યોગ્ય નથી. જે કોઈ આવા વચન સાંભળીને તેની શ્રદ્ધા કરે છે, તે પ્રમાણે વર્તે છે. તે સર્વ શીલબ્રાહ્મણો સાર્થવાહ સમજવો. ગૌતમ ! તે પ્રાણના સંદેહના કારણભૂત એવું આકરું પ્રાયશ્ચિત પણ કરે તો પણ જેમ પતંગીયો દીવાની શિખામાં પ્રવેશે, તે તેના મૃત્યુને માટે થાય, તેમ આજ્ઞાભંગરૂપ દીપશીખામાં પ્રવેશી તે અનેક મરણવાળો સંસાર ઉપાજે છે.

[૧૦૧૬ થી ૧૦૧૯] ભગવન્ ! જે કોઈ પણ મનુષ્ય પોતાનામાં જે કોઈ બળ, વીર્ય, પુરુષકાર પરક્રમ હોય તેને છૂપાવતો તપ સેવે તેને શું પ્રાયશ્ચિ આવે ? ગૌતમ ! અશઠ ભાવવાળા તેને આ પ્રાયશ્ચિત હોઈ શકે. કેમ કે વૈરીનું સામર્થ્ય જાણીને પોતાની શક્તિ હોવા છતાં પણ તેની ઉપેક્ષા કરે છે, પોતાનું બળ, વીર્ય, સત્વ, પુરુષકાર પરક્રમ છુપાવે છે. તે શઠ શીલવાળો નરાધમ બમણો પ્રાયશ્ચિતી બને છે. નીચ ગોત્રમાં નારકડીમાં ઘોર ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિવાળું દુઃખ ભોગવતો તિર્યચગતિમાં જાય અને ત્યાર પછી ચારે ગતિમાં ભ્રમણ કરનાર થાય છે.

[૧૦૨૦ થી ૧૦૨૪] ભગવન્ ! મોટું પાપકર્મ વેદીને ખપાવી શકાય છે. કેમ કે કર્મો ભોગવ્યા વિના છૂટકારો થતો નથી, તો ત્યાં પ્રાયશ્ચિત કરવાથી શો લાભ ?

ગૌતમ ! અનેક કોડો વર્ષથી એકઠાં કરેલા પાપકર્મો સૂર્યથી જેમ હીમ ઓગળી જાય તેમ પ્રાયશ્ચિત્તથી સૂર્યના સ્પર્શથી ઓગળી જાય છે. ઘનઘોર અંધકારવાળી રાત્રિ હોય, પણ સૂર્યના ઉદયથી અંધકાર ચાલ્યો જાય, તે પ્રાયશ્ચિત્તરૂપી સૂર્યથી પાપરૂપી અંધકાર ચાલ્યા જાય છે પરંતુ પ્રાયશ્ચિત્ત કરનારને એટલો ખ્યાલ હોવો જોઈએ કે જે પ્રમાણે શાસ્ત્રમાં કહેલ હોય એ પ્રમાણે બળ, વીર્ય, પુરુષકાર પરાક્રમને છૂપાવ્યા વિના અશઠભાવથી પાપ શત્યનો ઉદ્ધાર કરવો.

બીજું સર્વથા આ પ્રમાણે પ્રાયશ્ચિત્ત કરી તે પણ જે આ પ્રમાણે બોલતો નથી. તેણે શત્યનો થોડો પણ કદાચ ઉદ્ધાર કર્યો હોય તો પણ તે લાંબો કાળ ચારે ગતિમાં ભ્રમણ કરે છે.

[૧૦૨૫ થી ૧૦૨૭] ભગવન્ ! આલોચના કોના પાસે કરવી ? પ્રાયશ્ચિત્ત કોણ આપી શકે ? પ્રાયશ્ચિત્ત કોને આપી શકાય ?

ગૌતમ ! સો યોજન દૂર જઈને પણ કેવળી પાસે શુદ્ધ ભાવથી આલોચના કરી શકાય. કેવળ જ્ઞાનીના અભાવમાં ચાર જ્ઞાની પાસે, તેના અભાવમાં અવિદ્યજ્ઞાની પાસે, તેના અભાવમાં મતિ-શ્રુત જ્ઞાની પાસે, જેના જ્ઞાન અતિશય વધુ નિર્મળ હોય, ચડીયાતા હોય તેમની પાસે આલોચના દેવાય.

[૧૦૨૮ થી ૧૦૩૦] જે ગુરુ ઉત્સર્ગમાર્ગની પ્રરૂપણા કરતા હોય, ઉત્સર્ગમાર્ગે પ્રયાણ કરતા હોય, ઉત્સર્ગમાર્ગની રુચિ કરતા હોય, ઉપશાંતા સ્વભાવી હોય, ઈન્દ્રિયોનું દમન કરનારા હોય, સંયમી હોય, તપસ્વી હોય, સંમિતિ ગુપ્તિની પ્રધાનતાવાળા હોય, દંટ ચારિત્રના પાલક હોય, અસઠ ભાવવાળા હોય, તેવા ગીતાર્થે ગુરુની પાસે પોતાના અપરાધો નિવેદન કરવા, પ્રગટ કરવા અને પ્રાયશ્ચિત્ત સ્વીકારવું.

પોતે આલોચના કરવી કે બીજા પાસે કરાવવી. તેમજ હંમેશા ગુરુ મહારાજે કહેલ પ્રાયશ્ચિત્તનુસાર પ્રાયશ્ચિત્ત આચરે.

[૧૦૩૧ થી ૧૦૩૫] ભગવન્ ! તેનું ચોક્કસ પ્રાયશ્ચિત્ત કેટલું હોય ? પ્રાયશ્ચિત્ત લાગવાના સ્થાનો કેટલાં અને ક્યાં ક્યાં? તે કહો.

હે ગૌતમ ! સુંદર શીલવાળા શ્રમણોને સ્ખલના થવાથી આવેલા પ્રાયશ્ચિત્ત કરતાં સંયતી સાધવીને તેના કરતાં નવગણું પ્રાયશ્ચિત્ત આવે છે. હવે જો તે સાધવી શીલની વિરાધના કરે તો સો ગણું પ્રાયશ્ચિત્ત આવે કેમ કે સામાન્યથી તેની યોનિના મધ્યભાગે નવલાખ પંચેન્દ્રિય જીવો નિવાસ કરીને રહેલાં હોય છે. તે સર્વને કેવલી ભગવંતો જુએ છે. તે જીવોને માત્ર કેવલજ્ઞાનથી જોઈ શકાય છે, અવધિજ્ઞાની દેખે પણ મનઃપર્યવજ્ઞાની દેખી ન શકે.

[૧૦૩૬] તે સાધવી કે કોઈ પણ સ્ત્રી પુરુષના સંસર્ગમાં આવે તો ઘાણીમાં જેમ તલ પીલાય તેવી રીતે તે યોનિમાં રહેલા સર્વે જીવો રતિકીડામાં મદોન્મત થાય ત્યારે યોનિમાં રહેલાં પંચેન્દ્રિય જીવોનું મથન થાય છે. ભસ્મીભૂત થાય છે.

[૧૦૩૭ થી ૧૦૪૧] સ્ત્રીઓ જ્યારે ચાલે છે, ત્યારે તે જીવોગાટ પીડા પામે છે, પેશાબ કરે છે, ત્યારે બે કે ત્રણ જીવો મૃત્યુ પામે છે અને બાકીના પરિતાપ દુઃખ પામે છે.

ગૌતમ ! પ્રાયશ્ચિતના સંખ્યાતાં સ્થાનકે છે. તેમાંથી એક પણ જો આલોચના કર્યા વિનાનું રહી જાય અને શત્રુ સહિત મૃત્યુ પામે તો, એકલાખ સ્ત્રીના પેટ ફાડીને કોઈ નિર્દય મનુષ્ય સાત-આઠ મહિનાના ગર્ભને બહાર કાઢે, તે તરફડતો ગર્ભ જે દુઃખ અનુભવે અને તેના નિમિત્તે તે પેટ ફાડનાર મનુષ્યને જેટલું પાપ લાગે તેના કરતાં એક સ્ત્રીના સાથેના મૈથુન પ્રસંગમાં સાધુ નવગણું પાપ બાંધે. સાધ્વીની સાથે સાધુ એક વખત મૈથુન સેવે તો હજારગણું, બીજી વખત સેવે તો કોડ ગણું અને ત્રીજી વખત મૈથુન સેવે તો બોધિ-સમ્યક્ત્વનો નાશ થાય છે.

[૧૦૪૨, ૧૦૪૩] જે સાધુ સ્ત્રીને દેખીને મદનાસક્ત થઈ સ્ત્રી સાથે રતિકીડા કરનાર થાય છે, તે બોધિ લાભથી બ્રષ્ટ બનીને બિચારો કર્યાંય ઉત્પન્ન થશે.

સંયત સાધુ કે સાધ્વી જે મૈથુન સેવન કરે છે. તે અબોધિ લાભ કર્મ ઉપાજે છે. તે થકી અપકાય અને અગ્નિકાયમાં ઉત્પન્ન થવાને લાયક કર્મ બાંધે છે.

[૧૦૪૪ થી ૧૦૪૬] આ ત્રણમાં અપરાધ કરનારો હે ગૌતમ ! ઉન્માર્ગનો વ્યવહાર કરે છે અને સર્વથા માર્ગનો વિનાશ કરનાર થાય.

ભગવન્ ! આ દૃષ્ટાંતથી જે ગૃહસ્થો ઉત્કટ મદવાળા હોય છે અને રાત્રે કે દિવસે સ્ત્રીને તજતા નથી તેની શી ગતિ થશે?

તેવાઓ પોતાના શરીરમાં પોતાના જ હાથે છેદીને તલ-તલ જેવડા નાના ટુકડા કરીને અગ્નિમાં હોમ કરે તો પણ તેમની શુદ્ધિ ધર્મનું પાલન કરે તો મધ્યમગતિ પ્રાપ્ત કરે છે.

ભગવન્ ! જો સંતોષ રાખવામાં મધ્યમગતિ થાય તો પછી પોતાના શરીરનો હોમ કરનાર તેની શુદ્ધિ કેમ ન મેળવે ?

ગૌતમ ! પોતાની કે પારકી સ્ત્રી હોય કે સ્વપતિ કે અન્ય પુરુષ હોય તેની સાથે રતિકીડા કરનાર પાપબંધ કરનાર થાય છે. પરંતુ એ બંધક થતો નથી.

[૧૦૫૦, ૧૦૫૧] જો કોઈ આત્મા કહેલો શ્રાવક ધર્મ પાલન કરે છે અને પરસ્ત્રીનો જીવન પર્યંત ત્રિવિધે ત્યાગ કરે છે, તેના પ્રભાવે તે મધ્યમગતિ મેળવે છે.

અહીં એ વાત ખાસ ધ્યાનમાં રાખવી કે નિયમ રહિત હોય, પરદારાગમન કરનારો હોય, તેમને કર્મબંધ થાય છે. જેઓ તેની નિવૃત્તિ કરે છે, પરચક્રખાણ કરે છે, તેમને મહાફળની પ્રાપ્તિ થાય છે.

[૧૦૫૨, ૧૦૫૩] પાપથી કરેલી નિવૃત્તિને જો કોઈ અલ્પ પ્રમાણમાં પણ વિરાધે, માત્ર મનથી જ વ્રત વિરાધે, તો જે પ્રકારે મેઘમાલા નામે આર્યા મૃત્યુ પામીને દુર્ગતિમાં ગઈ, તે પ્રમાણે મનથી અલ્પ પણ વ્રત વિરાધના કરનાર દુર્ગતિ પામે છે.

હે ભુવન બાંધવ ! મનથી પણ અલ્પ પ્રત્યાખ્યાનનું બંડન કરીને મેઘમાલાએ જે કર્મ ઉપાર્જન કર્યું અને દુર્ગતિ પામી. તે હું નથી જાણતો [તો મને જણાવો]

[૧૦૫૪] બારમાં વાસુપૂજ્ય તીર્થંકર ભગવંતના તીર્થમાં બોળી કાજળ સમાન શરીરના કાળા વર્ણવાળી, દુર્બળ મનવાળી, મેઘમાલા નામે સાધ્વી હતી.

[૧૦૫૫ થી ૧૦૫૮] ભિક્ષા ગ્રહણાર્થે બહાર નીકળી ત્યારે બીજી બાજુ એક સુંદર

મકાન ઉપર એક સ્ત્રી બેઠેલી હતી. તે નજીકમાં બીજા મકાનમાં લંઘન કરીને જવાની અભિલાષા કરતી હતી. ત્યારે આ સાધ્વીએ મનથી તેને અભિનંદી, એટલામાં તે બંને સળગી ઉઠી.

તે સાધ્વીએ પોતાના નિયમનો સુદમ ભંગ થયો તેની બિંદા ન કરી. તે નિયમ ભંગના દોષથી બળીને પહેલી નરકે ગઈ. આ રીતે સમજીને તમોને અદાય-અનંત-અનુપમ સુખની અભિલાષા હોય તો અતીતના નિયમ કે વ્રતની વિરાધના થવા ન દેશો.

[૧૦૫૯ થી ૧૦૬૧] તપ, સંયમ, કે વ્રતને વિશે નિયમ એ દંડનાયક કોટવાળ સરખો છે. તે નિયમને ખંડિત કરનારના વ્રત નથી કે સંયમ રહેતો નથી.

માછીમાર આખા જન્મમાં માછલા પકડીને જે પાપ બાંધે છે. તેના કરતાં વ્રત ભંગની ઈચ્છા કરનારા આઠગણું પાપ બાંધે છે.

પોતાની દેશના શક્તિ કે લબ્ધિથી જે બીજાને ઉપશાંત કરે અને દીક્ષા લે તે પોતાના વ્રતને ખંડિત ન કરતો તેટલાં પુણ્યને ઉપાર્જન કરનારો થાય છે.

[૧૦૬૨] જે ગૃહસ્થ સંયમ અને તપને વિશે પ્રવૃત્તિ કરનાર અને પાપની નિવૃત્તિ કરનારા હોય છે, જ્યાં સુધી તેઓ દીક્ષા અંગીકાર કરતાં નથી. ત્યાં સુધી, જે કંઈ પણ ધર્માનુષ્ઠાન કરે તેમાં તેને લાભ થાય છે.

[૧૦૬૩, ૧૦૬૪] સાધુ સાધ્વીઓના વર્ગે અહીં સમજી લેવું જોઈએ કે હે ગૌતમ ! ઉચ્ચ્વાસ નિઃશ્વાસ સિવાય બીજી કોઈ પણ ક્રિયા ગુરુની રજા સિવાય કરવાની હોતી નથી, તે પણ જાણ્યાથી જ કરવાની આજ્ઞા છે. અજાણ્યાથી તો શ્વાસોચ્ચ્વાસ પણ સર્વથા લેવા મૂકવાના નથી. અભ્યાસથી ઉચ્ચ્વાસ લેનારને તપ કે ધર્મ ક્યાંથી હોય ?

[૧૦૬૫ થી ૧૦૬૬] ભગવન્ ! જેટલું દેખ્યું કે જાણ્યું હોય તેનું પાલન તેટલા પ્રમાણમાં કેવી રીતે કરી શકાય ?

જેઓએ હજુ પરમાર્થ જાણ્યો નથી. કૃત્ય અને અકૃત્યના જાણકાર થયા નથી. તેઓ પાલન કેવી રીતે કરી શકશે ?

ગૌતમ ! કેવલીઓ એકાંત હીતવચનને કહે છે, તેઓ પણ જીવોના હાય પકડીને બળાત્કારે ધર્મ કરાવતા નથી. પરંતુ તીર્થકરે કહેલ વચનને જે તહતિ કહેવાપૂર્વક જેઓ તે પ્રમાણે વર્તન કરે છે, જેમણે હજુ પરમાર્થ જાણ્યો નથી. કૃત્યાકૃત્યનો વિવેક જાણ્યો નથી. તેઓ આંધળા પાછળ આંધળો ચાલ્યા કરે, ખાડો છે કે ટેકરો, પાણી છે કે જમીન ઈત્યાદિનું તેને ભાન ન હોય. તેમ અજ્ઞાનીને ધર્મની આરાધના થાય છે કે વિરાધના તેનું જાણ પણ હોતું નથી.

તેથી કાંતો પોતે ગીતાર્થ વિહારી હોય અથવા ગીતાર્થની નિશ્રામાં રહીને વિહાર કરે. તેવી ઉત્તમ સાધુને માટે શાસ્ત્રકરે અનુજ્ઞા આપેલી છે, આ બે સિવાય શ્રીજો વિકલ્પ શાસ્ત્રમાં નથી.

[૧૦૭૦ થી ૧૦૭૧] સારી રીતે સંવેગ પામેલા હોય, આળસ રહિત હોય, દંઢવ્રતી

હોય, નિરંતર અસ્ખલિત ચારિત્રી હોય, રાગ દ્વેષ રહિત હોય, ચારે કષાયોને ઉપશમાવેલા હોય, ઈન્દ્રિયોને જીતનારા હોય એવા ગુણવાળા જે ગીતાર્થ હોય, તેમની સાથે વિહાર કરવો કેમ કે તેઓ છદ્મસ્થ હોવા છતાં [શ્રુત] કેવલી છે.

[૧૦૭૨ થી ૧૦૭૬] ગૌતમ ! જ્યાં સુદ્ધ પૃથ્વીકાયના એક જીવને પણ કીલામણ થાય. તો તેને સર્વ કેવલીએ અત્વારંભ કહેલ છે.

જ્યાં નાના પૃથ્વીકાયના એક જીવનો પણ પ્રાણવિયોગ થાય તો તેને સર્વ કેવલીઓ મહારંભ કહે છે.

એક પૃથ્વીકાયના જીવને થોડો મસળવામાં આવે તો તેનાથી આશાતા વેદનીય કર્મબંધ થાય. કે જે પાપશત્ય ઘણી મુશ્કેલીથી છોડી શકાય. તેજ પ્રમાણે અપકાય, તેઉકાય, વાયુકાય, વનસ્પતિકાય, ગસકાય તથા મૈથુન સેવનના ચીકણાં પાપકર્મ ઉપાર્જન કરે છે, માટે મૈથુન સંકલ્પ, પૃથ્વીકાયાદિ જીવ વિરાધના દુરંતક્રુણ આપતાં હોવાથી જીવજીવ ત્રિવિધ ત્રિવિધે તજવા.

[૧૦૭૭ થી ૧૦૮૨] માટે જેઓ પરમાર્થને જાણતાં નથી, તેમજ જેઓ અજ્ઞાની છે, તેઓએ દુર્ગતિના પંથને આપનાર એવા પૃથ્વીકાયાદિની વિરાધના છોડીને ગીતાર્થ ગુરુની નિશ્રામાં રહી સંયમ સાધના કરવી. ગીતાર્થના વચનથી હળાહળ ઝેરનું પાન કરવું, કોઈ પણ વિકલ્પ કર્યા વિના તેમના વચનાનુસાર તત્કાળ ઝેરનું પણ ભક્ષણ કરી લેવું. પરમાર્થથી વિચાર કરતાં તે વિષ નથી, ખરેખર તેમનું વચન અમૃતરસના આસ્વાદ સમાન છે. આ સંસારમાં તેમના વચનાનુસાર વગર વિચારે અનુસરનારો મરીને પણ અમૃત પામે છે.

અગીતાર્થના વચનથી અમૃતનું પણ પાન ન કરવું. કેમ કે પરમાર્થથી અગીતાર્થનું વચન એ હળાહળ કાળકૂટ વિષ છે. તેમના વચને અજરામર બની શકાતું નથી, પણ મૃત્યુ પામીને દુર્ગતિમાં જાય છે. માર્ગમાં મુસાફરી કરનારને ચોરો વિઘ્નો કરનારા થાય છે. એમ મોક્ષમાર્ગની મુસાફરી કરનાર માટે અગીતાર્થ અને કુશીલનો સમાગમ એ વિઘ્ન કરનારો છે, માટે તેવાનો સંગ દૂરથી તજવો.

[૧૦૮૩, ૧૦૮૪] ધગધગતા અગ્નિને દેખીને તેમાં નિઃશંકપણે પ્રવેશવું અને બળી મરવું સારું, પણ કદાપિ કુશીલના સમાગમમાંનું જવું, કે તેનું શરણ ન સ્વીકારવું. લાખ વર્ષ સુધી શૂળીમાં વિંધાઈને સુખેથી રહેવું સારું, પણ અગીતાર્થ સાથે ક્ષણ પણ ન વસવું.

[૧૦૮૫ થી ૧૦૮૭] મંત્ર-તંત્ર વગરનો હોય અને ભયંકર દૈષ્ટિ વિષ સર્પ કરડતો હોય, તો તેનો આશ્રવ કરજે. પણ અગીતાર્થ અને કુશીલ અધર્મીનો સહવાસ ન કરીશ. હળાહળ ઝેર ખાઈ જજે કેમ કે તે એક જ વાર મારશે, પણ ભૂલથી પણ અગીતાર્થનો સંસર્ગ ન કરીશ, કેમ કે તેમના સંસર્ગથી લાખો મરણો ઉપાર્જન કરીશ. ભોર રૂપ ભયંકર સિંહ, વાઘ કે પિશાચ ગળી જાય તો નાશ પામવું પણ કુશીલ અગીતાર્થનો સંસર્ગ ન કરીશ.

[૧૦૮૮, ૧૦૮૯] સાત જન્મોના શત્રુને સગો ભાઈ માનજે. પણ વ્રત-નિયમોની

વિડંબના કરાવનાર પિતા હોય તો પણ શત્રુ માનજે. ભડભડતા અગ્નિમાં પ્રવેશવું સારું છે, પણ સુદમ પણ નિયમની વિરાધના કરવી સારી નથી. સુવિશુદ્ધ નિયમયુક્ત કર્મવાળાનું મૃત્યુ સારું પણ નિયમ ભાંગીને જીવવું સારું નથી.

[૧૦૯૦, ૧૦૯૧] ગૌતમ ! અગીતાર્થપણાના દોષથી ઈશ્વરે જે પ્રાપ્ત કર્યું તે સાંભળીને તરત ગીતાર્થ બનવું. ભગવન્ ! ઈશ્વર કોણ મુનિવર હતા. તે હું જાણતો નથી. તેમજ અગીતાર્થપણાના દોષથી તેણે શું પ્રાપ્ત કર્યું તે મને કહો.

[૧૦૯૨ થી ૧૦૯૪] ગૌતમ ! કોઈક બીજી ચોવીશીના પહેલાં તીર્થંકર ભગવંત જ્યારે નિર્વાણ પામ્યા, ત્યારે મનોહર નિર્વાણ મહોત્સવ પ્રવર્તતો હતો અને સુંદર રૂપવાળા દેવ અને અસુરો નીચે ઉતરતા અને ઉપર ચડતા હતા. ત્યારે નીકટમાં રહેલાં લોકો તે જોઈને વિચારવા લાગ્યા કે આજે મનુષ્ય લોકમાં આશ્ચર્ય જોઈએ છીએ. કોઈ વખત ક્યાંય આવી ઈંદ્રજાળો જોવામાં આવેલ નથી.

[૧૦૯૫ થી ૧૧૦૨] આવી વિચારણા કરતા કરતાં એક મનુષ્યને પૂર્વભવનું જાતિ સ્મરણ જ્ઞાન થયું. એટલે ક્ષણવાર મુર્છા પામ્યો, ફરી વાયુથી આશ્વાસન પામ્યો. ભાનમાં આવી ચરચર ધ્રુજવા લાગ્યો. લાંબા કાળ સુધી પોતાના આત્માની નિંદા કરવા લાગ્યો. તુરત જ મુનિપણું અંગીકાર કરવા ઉદ્યત થયો. ત્યાર પછી તે મહાશયવાળો જેટલામાં લોચ કરવાનો શરૂ કરે છે. તેટલામાં દેવતાએ તેને વિનયથી રોહરણ આપ્યું.

તેના કષ્ટકારી ઉગ્ર તપ અને ચારિત્રને જોઈને તથા લોકોને તેની પૂજા કરતાં જોઈને ઈશ્વર જેટલામાં ત્યાં આવીને તેને પૂછવા લાગ્યો કે તમોને કોણે દીક્ષા આપી ? ક્યાં જન્મ્યા છો ? તમારું કુળ કયું છે ? કોના ચરણકમળમાં અતિશયવાળું સૂત્ર અને અર્થનું તમે અધ્યયન કર્યું ? તે પ્રત્યેક બુદ્ધ તેને જેટલામાં સર્વ જાતિ, કુળ, દીક્ષા, સૂત્રાદિ જે પ્રમાણે પ્રાપ્ત કર્યા તે કહેતા હતા. તેટલામાં તે બધું સાંભળી તે નિર્ભાગી ઈશ્વર વિચારવા લાગ્યો – આ જુદો છે. આ અનાર્થ દંભથી ઠગે છે, તો જેવું આ બોલે છે, તેવા જ જિનવર હશે. આ વિષયમાં કંઈ વિચારવું નહીં, એમ લાંબોકાળ મૌનપણે ઉભો રહ્યો.

[૧૧૦૩, ૧૧૦૪] અથવા તો ના ના, એમ નથી, દેવો અને દાનવોથી પ્રણામ કરાવેલા ભગવંત મારા સંશયને છેદે તો મને ખાત્રી થાય. તેટલામાં વળી ચિંતવ્યું કે જે થવાનું હોય તે થાઓ, મારે અહીં વિચારવાનું શું પ્રયોજન છે? હું તો સર્વ દુઃખનાશક પ્રવ્રજ્યાને અહીં અભિનંદું છું અર્થાત્ તે ગ્રહણ કરવા ઈચ્છું છું.

[૧૧૦૫ થી ૧૧૦૭] તેટલામાં જિનેશ્વર પાસે જવા નીકળ્યો. પણ જિનેશ્વરને ન જોયા એટલે ગણધર પાસે જવા પ્રયાણ કર્યું. જિનેશ્વરે કહેલા સૂત્ર અને અર્થની પ્રરૂપણા ગણધરો કરતા હોય છે. જ્યારે અહીં ગણધર શ્રી વ્યાખ્યાના કરતા હતા ત્યારે તેમાં આચાલાવો આવ્યો કે એક જ પૃથ્વીકાય જીવો સર્વત્ર ઉપદ્રવ પામે છે. તો તેનું રક્ષણ કરવા કોણ સમર્થ થઈ શકે છે ?

[૧૧૦૮ થી ૧૧૧૧] આ વિષયમાં આ મહાશયવાળા પોતાની આત્માની લઘુતા

કહે છે. આ સમગ્ર લોકમાં આ વાત સિદ્ધ કરવા યોગ્ય નથી. આવી વાત કેમ પ્રરૂપતા હશે ? આ તેમનું વ્યાખ્યાન પ્રગટપણે અત્યંત કનનમાં કડકડ કરનારું છે. નિષ્કારણ ગળાને શોષવે છે. તે સિવાય કોઈ લાભ નથી. આવું વર્તન કોણ કરી શકશે ? માટે આના બદલે કંઈક સામાન્ય કે મધ્યમ ઉપદેશ કરવો જોઈએ. જેથી આપણી આવતા લોકો કંટાળી ન જાય.

[૧૧૧૨ થી ૧૧૧૬] અથવા હું ખરેખર મૂટ, પાપકર્મી, નરાધમ છું. હું તેમ કરતો નથી, પણ બીજા લોકો તો તેન વર્તે છે. વળી અનંત-જ્ઞાની સર્વજ્ઞએ આ હકીકત પ્રરૂપેલી છે, જે કોઈ તેમના વચનથી વિપરીત વાત કરે તેનો અર્થ ટકી શકતો નથી, માટે હવે હું આનું ધોર અતિદુષ્કર ઉત્તમ પ્રાયશ્ચિત્ત એકદમ તુરંત જલદી અતિ શીઘ્રતર સમયમાં કરીશ, કે જેટલામાં મારું મૃત્યુ ન થાય. આશાતાનાથી મેં એવું પાપ કર્યું છે કે જેથી દેવતાઈ સો વર્ષનું એકત્રિત પુણ્ય પણ તેનાથી વિનાશ પામે છે. પછી સ્વમતિ કલ્પનાથી તેવું મહાધોર પ્રાયશ્ચિત્ત કરીને પ્રત્યેકબુદ્ધની પાસે ફરીથી પણ ગયો.

[૧૧૧૭ થી ૧૧૨૩] ત્યાં પણ સૂત્રની વ્યાખ્યા સાંભળતા તે જ અધિકાર ફરી આવ્યો કે પૃથ્વી આદિનો સમારંભ સાધુ ત્રિવિધ ત્રિવિધે વર્જે, અતિશય મૂટ એવો તે ઈશ્વર સાધુ મૂર્ખ બનીને ચિંતવવા લાગ્યો કે આ જગતમાં કોણ તે પૃથ્વીકાયિકાદિનો સમારંભ કરતો નથી ? ખુદ પોતે જ પૃથ્વીકાય ઉપર બેઠેલા છે, અગ્નિથી પકાવેલ આહાર ખાય છે. તે સર્વે દાન્યાદિ ઉત્પન્ન થાય છે. વળી પાણી વિના તો જીવ જ કેમ શકાય ? તો ખરેખર આ પ્રત્યક્ષ જ વિપરીત દેખાય છે.

હું તેમની પાસે આવ્યો, પણ આ વાતમાં કોઈ શ્રદ્ધા કરવાના નથી. તો તેઓ ભલે અહીં રહે, આમના કરતાં આ ગણધર ઉત્તમ છે. અથવા તો અહીં એ કોઈ પણ મારું કહેલ કરશે નહીં. આવો ધર્મ પણ કયા કારણે કહેતો હશે ? જો અતિ આકરો ધર્મ કહેશે તો હવે હું ફરી સાંભળીશ નહીં.

[૧૧૨૪ થી ૧૧૩૮] અથવા તેમને બાજુ પર રાખો. હું જાતે જ સુખેથી બની શકે અને સર્વ લોકો કરી શકે એવો ધર્મ કહીશ. આજે આકરો ધર્મ કરવાનો કાળ નથી. એમ ચિંતવે છે. તેટલામાં તો તેના ઉપર ઘડ ઘડ કરતી વિજળી તૂટી પડી. હે ગૌતમ ! તે ત્યાં મૃત્યુ પામીને સાતમી નરકે ઉત્પન્ન થયો. શાસન શ્રમણપણું, શ્રુતજ્ઞાનના સંસર્ગના પ્રત્યનીકપણાના કારણે ઈશ્વર લાંબોકાળ નરકના દુઃખો અનુભવીને અહીં આવીને મહાસમુદ્રમાં મહામત્સ્ય થઈ ફરીસાતમી નરકમાં તેમ્રીશ સાગરોપમના દુઃસહય કાળમાં ભયંકર દુઃખો ભોગવીને અહીં આવેલા ઈશ્વરનો જીવ તિર્યચપદ્ધતિમાં કાગડો થયો.

ત્યાંથી મરી પહેલી નારકીમાં જઈ, આયું પૂર્ણ કરી અહીં દુષ્ટ જ્ઞાનપણે ઉત્પન્ન થઈ ફરી પહેલી નારકીમાં ગયો, ત્યાંથી નીકળી સિંહપણે ઉત્પન્ન થઈ. મરીને ચોથી નરકે ગયો. અહીં આવી, નરકે જઈ. તે ઈશ્વરનો જીવ કુંભાર પણે ઉપજ્યો. ત્યાં કુછી થઈ અતિ દુઃખી થયો. કૃમિઓથી ફોલી ખવાતો ૫૦ વર્ષ સુધી પરાધીન પણે પારાવાર

તેવું દુઃખ સહન કરી અકામ નિર્જરાથી દેવપણે ઉપજી. ત્યાંથી આવી અહીં સજાપણું પામ, સાતમી નરકે ગયો.

એ પ્રમાણે ઈશ્વરનો જીવ સ્વકલ્પનાથી નારક અને તિર્યચગતિમાં કુત્સિત મનુષ્યગતિમાં લાંબોકાળ ભમી, ઘોર દુઃખ ભોગવી, અત્યંત દુઃખી થઈ, અત્યારે ગોશાલક થયેલો છે અને તે જ આ ઈશ્વરનો જીવ છે. માટે પરમાર્થ સમજવાપૂર્વક સારાસારથી પરિપૂર્ણ એવા શાસ્ત્ર ભાવને જાણીને જલદી ગીતાર્થ બનવું.

[૧૧૩૬, ૧૧૪૦] સારાસારને જાણ્યા વિના અગીતાર્થપણાના દોષથી રજ્જુ આચાર્યો એક વચન માત્રથી જે પાપને ઉપાર્જ્યું, તે પાપથી તે બિચારાને નારકી, તિર્યચ ગતિમાં તેમજ અધમ મનુષ્યપણામાં જે જે પ્રકારની નિયંત્રણાઓ થઈ, જેવી ગતિઓ ભોગવવી પડશે, તે સાંભળીને કોને ધૃતિ પ્રાપ્ત થાય ?

[૧૧૪૧] ભગવન્ ! તે રજ્જુઆચાર્ય કોણ હતી ? અગીતાર્થતાથી તેણે વચનમાત્રથી કેવું પાપકર્મ. ઉપાર્જન કર્યું કે જે વિપાકો સાંભળીને ધૃતિ ન મેળવી શકાય ?

ગૌતમ ! આ જ ભરતદેવમાં ભદ્ર નામે આચાર્ય હતા. તેમને મહાનુભવ એવા ૫૦૦ શિષ્યો અને ૧૨૦૦ સાધ્વીઓ હતા. તે ગચ્છમાં ચોથા (આચંબલિ) રસયુક્ત ઓસામણા, ત્રણ ઉકાળા વાળું અતિ ઉકાળેલ પાણી એવા ત્રણ પ્રકારના અચિત જળ સિવાય ચોથા પ્રકારના જળનો વપરાશ ન હતો. કોઈ સમયે રજ્જુ આચાર્યને પૂર્વકૃત અશુભ પાપ કર્મોદયથી કુષ્ઠ વ્યાધિ થતાં શરીર સડી ગયું, તેમાં કૃમિ ઉત્પન્ન થઈને તેણીને ફોલી ખાવા લાગી. કોઈ સમયે તેને બીજી આચાર્યો ગચ્છમાં પૂછવા લાગી કે - અરે રે દુષ્કરકારિકે ! આ તને એકદમ શું થયું ?

હે ગૌતમ ! ત્યારે તે મહાપાપકર્મી ભગ્ન લક્ષણ જન્મવાળી તે રજ્જુઆચાર્યો તે સંયતીઓને એવો ઉત્તર આપ્યો કે 'આ અચિત જળના પાનથી મારું આ શરીર વણસીને નાશ પામ્યું છે.'

આવું વચન બોલતાં સર્વે સંયતીના હૃદય એકદમ દ્રોભ પામ્યા કે આપણે અચિત જળનું પાન કરીને આની જેમ મૃત્યુ પામીશું પરંતુ ગચ્છમાં એક સાધ્વીએ વિચાર્યું કે - કદાચ આ મારું શરીર એક પલકારા જેટલાં અત્ય કાળમાં સડી જાવ કે સડીને ટુકડે ટુકડા થઈ જાયતો પણ સચિત જળનું પાન આ જન્મમાં કદી પણ કરીશ નહીં. અચિત જળનો ત્યાગ નહીં કરું, બીજું આ સાધ્વીનું શરીર અચિત જળથી વણસી ગયું છે. એ હકીકત સર્વથા સત્ય નથી. કેમ કે પૂર્વકૃત અશુભ કર્મોદયથી જ આવું બને છે. એમ અતિ સુંદર વિચારણા કરવા લાગી. જુઓ તો ખરા, અજ્ઞાન દોષથી અવરાયેલી અતિશય મૂડ હૃદયા લજ્જા રહિત બનીને આ મહાપાપ કર્મણી સાધ્વીએ સંસારના ઘોર દુઃખ આપનાર આવું દુષ્ટ વચન કેમ ઉચ્ચાર્યું ? કે મારા કર્મ વિવરમાં પણ પ્રવેશી શકાતું નથી, તો ભવાંતરમાં કરેલ અશુભ કર્મોદયથી જે કંઈ દરિદ્રતા, દુર્ભાગ્ય, અપયશ, ખોટા કલંક લાગવા, કુષ્ઠાદિ વ્યાધિના કલેશોના દુઃખો શરીરમાં થવા, ઇત્યાદિમાં ફેરફાર નથી. આગમમાં કહ્યું છે—

[૧૧૪૨] જાતે ઉપાર્જન કરેલાં દુઃખ કે સુખ કોણ કોઈને આપી કે લઈ શકે છે ?

પોતે કરેલ કર્મો કોણ હરી શકે છે કે કોનું કર્મ હરી શકાય છે ? સ્વકૃત કર્મ અને ઉપાર્જિત સુખ-દુઃખ પોતે જ ભોગવવા પડે છે.

[૧૧૪૩] એમ વિચારતા તે સાધ્વીજીને કેવળજ્ઞાન થયું. તે સમયે દેવોએ કેવળજ્ઞાન મહોત્સવ કર્યો. તે કેવલી સાધ્વીએ મનુષ્ય, દેવ, અસુરોના તથા સાધ્વીઓના સંશયરૂપ અંધકાર પડલને દૂર કર્યો. ત્યારપછી ભક્તિથી ભરપૂર હૃદયવાળી રજા ચાર્યોએ પ્રણામ કરીને પૂછ્યું બે ભગવન્ ! કયા કારણે મને આટલે મોટો મહાવેદનાવાલો વ્યાધિ ઉત્પન્ન થયો ? હે ગૌતમ ! ત્યારે જળયુક્ત મેઘ અને દુદુંભી સમાન મનોહર ગંભીર સ્વરવાળા કેવલીએ કહ્યું કે - હે દુષ્કરકારિકે ! સાંભળ - કે તારા શરીરનું વિઘટન કેમ થયું ?

તારું શરીર રક્ત અને પિત્તના દોષથી દૂષિત હતું જ તેમાં સ્નિગ્ધ આહાર સાથે કરોળીયાના જંતૂવાળો આહાર ગળાડૂબ ખાધો. બીજું - આ ગચ્છમાં સેંકડો સાધુ-સાધ્વી હોવા છતાં જેટલાં સચિત્ત પાણીથી માત્ર આંખો ધોઈ શકાય તેટલાં અલ્પ પણ સચિત્ત જળનો ગૃહસ્થના કારણે પણ સાધુ કદાપિ ભોગવતો કરી શકતો નથી. તેને બદલે તે તો ગૌમૂત્ર ગ્રહણ કરવાને જતાં જતાં જેના મુખ ઉપર નાસિકામાંથી ગળતા લીંટ લપેટાયા હતા. ગળાના ભાગે લાગેલા હતા. તે કારણે બલબલતી માખી ઉડતી હતી, એવા શ્રાવક પુત્રના મુખને સચિત્ત જળથી પ્રદાલન કર્યું, તેવા સચિત્ત જળના સંઘટ્ટો કરવાની વિરાધનાના કારણે દેવો અને અસુરોને પણ વંદનીય એવી ગચ્છ મર્યાદા તોડી તે પ્રવચન દેવતા સહન કરી શકી નહીં.-

સાધુ સાધ્વીએ પ્રાણના સંશયમાં પણ કુવા, તળાવ, વાવ, નદી આદિના જળને હાથથી સ્પર્શવું ન કલ્પે. વિતરાગભગવંતે સાધુ-સાધ્વી માટે સર્વથા અચિત્ત જળ હોય તે પણ સમગ્ર દોષ રહિત હોય, ઉકાળેલું હોય, તેનો જ પરિભોગ કરવો કલ્પે છે. તેથી દેવતાએ વિચાર્યું કે આ દૂરાચારીને એવી શિક્ષા કરું કે જેથી તેની જેમ બીજા કોઈ આવું આચરણ કે પ્રવૃત્તિ ન કરે. એમ ધારી અમુક અમુક ચૂર્ણનો યોગ જ્યારે તું ભોજન કરતી હતી, ત્યારે દેવતાએ તારા ભોજનમાં નાંખ્યો. તે દૈવપ્રયોગ આપણે જાણવા સમર્થ નથી. આ કારણે તારું શરીર વિનાશ પામ્યું છે. અચિત્ત જળ પીવાથી વિનાશ પામ્યું નથી.

તે સમયે રજાઆર્યાએ વિચાર્યું કે એ પ્રમાણે જ છે. કેવળી વચનમાં ફેરફાર ન હોય એમ વિચારી કેવળીને વિનંતી કરી કે ભગવાન ! જો હું યથોક્ત પ્રાયશ્ચિત્ત સેવું તો મારું આ શરીર સાજુ થાય. ત્યારે કેવળીએ ઉત્તર આપ્યો કે જો કોઈ પ્રાયશ્ચિત્ત આપે તો સુધરી જાય. ત્યારે રજાઆર્યાએ કહ્યું કે આપ જ મને પ્રાયશ્ચિત્ત આપો. તમારી સમાન બીજી કોણ મહાન આત્મા છે.

કેવલીએ કહ્યું - હે દુષ્કરકારિકે ! હું તને પ્રાયશ્ચિત્તતો આપી શકું પણ તારા માટે એવું કોઈ પ્રાયશ્ચિત્ત જ નથી કે જેથી તારી શુદ્ધિ થાય. રજાએ પૂછ્યું - ભગવાન ! કયા કારણે મારી શુદ્ધિ નથી ? કેવલીએ કહ્યું - તેં સાધ્વી સમુદાય પાસે એવો બડબડાટ કર્યો કે અચિત્ત પાણીના ઉપયોગથી મારું શરીર સડીને નાશ પામ્યું.

આ દુષ્ટ પાપના મોટા સમુદાયના એક પિંડ સમાન તારા વચનને સાંભળી આ સર્વે સાધ્વીના હૃદયો ખળખળી ઉઠ્યા. તે સર્વે વિચારવા લાગી કે આપણે હવે અચિત જળનો ત્યાગ કરીએ. પરંતુ તે સાધ્વીઓએ અશુભ અધ્યવસાયની આલોચના, નિંદા, ગુરુ સાક્ષીથી ગર્હણા કરી લીધી. તેઓને તો મેં પ્રાયશ્ચિત આપી દીધું છે.

આ પ્રમાણે અચિત જળના ત્યાગથી તથા તે વચન દોષથી અત્યંત કષ્ટદાયી વિરસ ભયંકર બદ્ધ સ્મૃષ્ટ નિકાચિત મોટા પાપનો રાશિ તે ઉપાર્જન કર્યો છે. તે પાપ સમુદાયથી તું કોટ, ભગંદર, જળોદર, વાયુ, ગુમડાં, શ્વાસ રોકાવો, હરસ, મસા, કંઠમાળ આદિ અનેક વ્યાધિની વેદનાથી ભરપુર એવા શરીરવાળી થઈશ. વળી દારિદ્ર, દુર્ભાગ્ય, અપયશ, ખોટા કલંક, સંતાપ, ઉદ્વેગ, કલેશાદિથી નિરંતર બળતી એવી અનંતા ભવો સુધી અતિ લાંબા કાળ પર્યાન્ત. જેવું દિવસે તેવું સતત લગાતાર રાત્રે દુઃખ ભોગવવું પડશે.

આ રીતે ગૌતમ ! તે રજ્જાઆર્યા અગીતાર્થ પણાના દોષથી વચનમાત્રથી જ આવા મહા દુઃખદાયી પાપકર્મની ઉપાર્જિકા થઈ.

[૧૧૪૪ થી ૧૧૪૬] અગીતાર્થપણાના દોષથી ભાવશુદ્ધિ પ્રાપ્ત ન થાય. ભાવવિશુદ્ધિવિના મુનિ કલુષતાવાળા મનયુક્ત બને. હૃદયમાં ઘણાંજ અલ્પ પ્રમાણમાં પણ જો કલુષતા-મતીનતા-શત્ય-માયા રહેલ હોયતો અગીતાર્થપણાના દોષથી લક્ષ્મણા સાધ્વી વત દુઃખ અને ભવ પરંપરા ઉભા થાય છે. માટે ડાહ્યા પુરુષોએ સર્વ ભાવથી સર્વથા સમજીને ગીતાર્થ બનીને મનને અકલુષ બનાવવું જોઈએ.

[૧૧૪૭ થી ૧૧૫૬] ભગવન ! લક્ષ્મણા આર્યા જે અગીતાર્થ અને કલુષતાવાળી હતી. તેમજ તે કારણે દુઃખ પરંપરા પામી ને હું જાણતો નથી. ગૌતમ ! પાંચ ભરત અને પાંચ ઐરવતમાં ઉત્સર્પિણી અને અવસર્પિણીના સર્વકાળમાં એક એક ચોવીસ શાશ્વત અને અવિચ્છિન્ન પણે થઈ છે અને થશે. અનાદિ અનંત એવા આ સંસારમાં આ અતિદુઃખ વસ્તુ છે. જગતની સ્થિતિ કાયમ ટકવાની છે.

ગૌતમ ! ચાલુ ચોવિસીની પૂર્વે ૮૦મી ચોવિસી હતી. ત્યારે ત્યાં જેવો અહીં હું છું તેવા સાતઠાથ કયાવાળા, દેવો અને દાનવોથી પ્રણામ કરાચેલા તેવા છેલ્લા તીર્થંકર હતા. ત્યારે ત્યાં જંબૂદ્વિપ નામે રાજા હતો. અનેક પુત્રવાળી સરિતા નામે ભાર્યા હતી. એકે પુત્રી ન હોવાથી રાજા સહિત પુત્રી મેળવવા માટે દેવો, કુળદેવતા, ચંદ્ર-સૂર્ય-ગ્રહોની બહુમાનતા તેણી કરતી હતી. કાળક્રમે કમળપત્ર જેવા નયનવાળી પુત્રી જન્મી. તેનું લક્ષ્મણાદેવી નામ સ્થાપન કર્યું.

કોઈ સમયે તે લક્ષ્મણાદેવી પુત્રી ચૌવનવચ પામી ત્યારે સ્વયંવર કર્યો. તેમાં નયનને આનંદ આપનાર, કલાના ગૃહ સમાન, ઉત્તમ વરની સાથે વિવાહ કર્યા. પરણ્યા પછી તુરંત જ તેનો પતિ મૃત્યુ પામ્યો. એટલી તેણી એકદમ મૂર્ખા પામી. બેભાન થઈ કંપતી એવી તેણીને સ્વજન પરિવારે વીંઝણાના વાયરાથી મુશ્કેલીએ ભાનમાં લાવ્યા. ત્યારે તે આકંદન કરતી, છાતી અને માથું કુટવા લાગી. પોતાને દશે દિશામાં મારતી, કુટતી, પીટાતી, આળોટવા લાગી. બંધુવર્ગે તેને આશ્વાસન આપીને

સમજાવી. ત્યારે કેટલાંક દિવસે રૂદ્ધ બંધન કરીને શાંત થઈ.

[૧૧૫૬ થી ૧૧૬૩] કોઈ સમયે ભવ્યજીવો રૂપી કમલવનને વિકસિત કરતા એવા કેવળજ્ઞાન રૂપી સૂર્ય સમાન તીર્થંકર ત્યાં આવ્યા અને ઉદ્યાનમાં સમોસર્યા. અંતઃપુર, સેના, વાહનો તથા સર્વ ઋદ્ધિ સહિત રાજા તેમને ભક્તિથી વાંદવા ગયો. ધર્મ શ્રવણ કરીને ત્યાં અંતઃપુર પુત્રો અને પુત્રી સહિત દીક્ષા અંગીકાર કરી. શુભ પરિણામી, મૂર્છારહિત, ઉગ્ર કષ્ટકારી, ઘોર દુષ્કર તપ કરવા લાગ્યો. કોઈ સમયે સર્વેને ગણિના યોગમાં પ્રવેશ કરાવ્યો. લક્ષ્મણા આર્યોને અસ્વાધ્યાયના કારણે અનુષ્ઠાન ક્રિયા કરવા ન મોકલી. ઉપાશ્રયમાં એકાંતમાં બેઠેલા લક્ષ્મણા સાધ્વીએ કીડા કરતાં પક્ષી યુગલને જોઈને ચિંતવ્યું કે આમનું જીવન સફળ છે. આ ચકલાને સ્પર્શતી ચકલી પોતાના પ્રિયતમને આલિંગીને પરમ આનંદસુખ આપે છે.

[૧૧૬૪ થી ૧૧૬૯] તીર્થંકર ભગવંતે પુરુષ અને સ્ત્રીને રતિકીડા કરતા હોય તે જોવાનો અમને શામાટે સર્વથા નિષેધ કર્યો હશે ? તેઓ તો વેદ ના દુઃખ રહિત હોવાથી બીજાનાં સુખ દુઃખો જાણી શકતાં નથી. અગ્નિ બાળવાના સ્વભાવવાળો હોવા છતાં પણ આંખથી દેખનારને બાળતો નથી. અથવા ના, ના, ના, ભગવંતે કરેલી આજ્ઞા ચચાર્થ જ છે. તેઓ વિપરીત આકાશ કરે જ નહીં, કીડા કરતાં પક્ષી યુગલને જોઈને મારું મન ક્ષોભાણું છે. મને પુરુષાભિલાષ પ્રગટ્યો છે કે હું તેની સાથે મૈથુન સેવું. પણ મેં આજે ચિંતવ્યું તે સ્વપ્નમાં પણ કરવું ન ઘટે. તેમજ આ જન્મમાં મેં મનથી પણ અત્યાર સુધી પુરુષને ઈચ્છ્યો નથી. કોઈ પ્રકારે સ્વપ્નમાં પણ અભિલાષા કરી નથી. તો ખરેખર હું દુરાચારિણી પાપ સ્વભાવી, નિર્ભાગી છું. આવું આડું અવળું ખોટું વિચારી મેં તીર્થંકરની આશાતના કરી છે.

[૧૧૭૦ થી ૧૧૭૩] તીર્થંકરે પણ અત્યંત કષ્ટકારી, કડક, અતિદુર્ધર, ઉગ્ર, ઘોર મુશ્કેલીથી પળાતા એવા આકરા વ્રત ઉપદેશેલા છે. તો ત્રિવિધ ત્રિવિધે આ વ્રત પાળવા કોણ સમર્થ થઈ શકે ? વચન અને કચાથી સારી રીતે આચરાતું હોવા છતાં મનથી રક્ષણ કરવું શક્ય નથી. અથવા દુઃખની ચિંતા કરાય છે, આ તો સુખપૂર્વક કરાય છે. જે મનથી પણ કુશીલ થયો તે સર્વ કાર્યમાં કુશીલ ગણાય. તો આ વિષયમાં શંકાના યોગે એકદમ મારી જે આ સ્ખલના થઈ તેનું મને પ્રાયશ્ચિત્ત આવે તો આલોચના કરી જલ્દી તેનું સેવન કરું.

[૧૧૭૪ થી ૧૧૭૭] સમગ્ર સતીઓ, શીલવંતીઓમાં હું પ્રથમ મોટી સાધ્વી છું. રેખા સમાન હું સર્વેમાં અગ્રેસરી છું. એમ સ્વર્ગમાં પણ ઉદ્દોષણ થાય છે. મારા પગની ધૂળને સર્વે લોકો વંદે છે. કેમકે તેની રજથી બધાંની શુદ્ધિ થાય છે, તેવી મારી પ્રસિદ્ધિ છે. હવે જો હું આલોચના આપીશ મારો મનોદોષ ભગવંત પાસે પ્રગટ કરીશ તો મારા ભાઈઓ માતા-પિતા આ વાત જાણી દુઃખી થશે. અથવા પ્રમાદથી કોઈ પ્રકારે મેં મનથી ચિંતવ્યું તેને મેં આલોચ્યું એટલું માત્ર જાણીને મારી સંબંધી વર્ગને ક્યું દુઃખ થવાનું છે ?

[૧૧૭૮ થી ૧૧૮૨] જેટલામાં આમ ચિંતવીને આલોચના માટે તૈયાર થાય.

તેટલામાં ઉભી ચતાં તેણીને પગના તળીયામાં એક કાંટો ટસ કરતાંક ભાંગી ગયો. તે સમયે નિઃસત્વા, નિરાશાવાળી બનીને તે સાધ્વી ચિંતવવા લાગી કે અરેરે ! આ જન્મમાં મારા પગમાં ક્યારેય કાંટો પેઠેલો ન હતો. તો હવે આ વિષયમાં શું અશુભ થવાનું હશે ? અથવા તો મેં પરમાર્થ જાણ્યો કે ચકલા ચકલીના સંઘટ્ટની મેં અનુમોદના કરી. તે કારણે મારું શીલવ્રત વિરાધ્યું. મુંગો, આંધળો, કુછી, સડી ગયેલા શરીરવાળો, લજ્જાળુ હોય તો જ્યાં સુધી તે શીલબંડન ન કરે ત્યાં સુધી દેવો પણ તેની સ્તુતિ કરે છે. ઉભોકાંટો મારા પગમાં ખૂંચ્યો એ નિમિત્તે મારી ભૂલથી મને મહાન લાભ થશે.

[૧૧૮૩ થી ૧૧૮૮] જે સ્ત્રી મનથી પણ શીલને ખંડે તે પાતાળમાં સાતે પેટીની પરંપરામાં કે સાતે નારકીમાં જાય. આવી ભૂલ મેં કેમ કરી ? હવે જ્યાં સુધી મારા ઉપર વજ કે ધૂળવૃષ્ટિ ન પડે. મારા હૈયાના સો ટુકડા ચર્ધને કૂટી ન જાય તો તે મહા આશ્ચર્ય ગણાય. બીજુ કદાચ જો હું આ માટે આલોચના કરીશ તો લોકો આમ ચિંતવશે કે અમુકની પુત્રીએ મનથી આવો અશુભ અધ્યવસાય કર્યો. તે કારણે હું તેવો પ્રયોગ કરી, બીજાએ આમ વિચાર્યું હોય તો કેટલું પ્રાયશ્ચિત્ત આવે ? એમ પારકાના બહાને આલોચના કરીશ. જેથી મેં આમ ચિંતવ્યું છે, તેમ બીજા કોઈ ન જાણે. ભગવંતે આ દોષનું જે પ્રાયશ્ચિત્ત આપશે તે ધોર અતિનિષ્ફુર હશે તો પણ તેમણે કહેલું સાંભળી તેટલું તપ કરીશ. જ્યાં સુધી ત્રિવિધ ત્રિવિધ શલ્યરહિત તેવું સુંદર શીલાદિ ન પળાય ત્યાં સુધી પાપોનો ક્ષય થતો નથી.

[૧૧૮૯ થી ૧૧૯૪] હવે તે લક્ષ્મણ સાધ્વી પારકા બહાને આલોચના ગ્રહણ કરી તપસ્યા કરે છે. પ્રાયશ્ચિત્ત નિમિત્તે ૫૦ વર્ષ સુધી છદ્મ, અદ્દમ, ચાર ઉપવાસ કરીને દશ વર્ષ પસાર કર્યા. પારણે પોતાના માટે ન કરેલ, ન કરાવેલ હોય, કોઈ સાધુના સંકલ્પથી ભોજન તૈયાર કર્યા ન હોય. ભોજન બાદ ગૃહસ્થોને ઘેર મળે તેવી ભિક્ષામાંથી મળે તો પારણું કરે. બે વર્ષ સુધી આહારમાં માત્ર ભુંજેલા ચણા લે. ૧૬ વર્ષ સુધી માસદામણ તપ કરે. ૨૦ વર્ષ આયંબિલ તપ કરે. કોઈ દિવસ આવશ્યક કીયા ન છોડે. પ્રાયશ્ચિત્ત નિમિત્તે અદીન મનથી આ સર્વે તપ કર્યા.

હે ગૌતમ ! ત્યારે તેણી ચિંતવે છે કે પ્રાયશ્ચિત્તમાં મેં જે તપ કર્યું તેનાથી મારા હૃદયનું પાપશલ્ય શું નહીં ગયું હોય ? કે જે મનથી તે સમયે વિચાર્યું હતું. બીજી રીતે પ્રાયશ્ચિત્તતો મેં ગ્રહણ કર્યું છે, બીજી રીતે મેં કર્યું છે, તો શું આચરેલું ન ગણાય ? એમ ચિંતવતા તેણી મૃત્યુ પામી.

[૧૧૯૪ થી ૧૧૯૮] ઉગ્ર ક્રુદ્ધ પમાય તેવું ધોર-દુષ્કર તપ કરીને તે લક્ષ્મણ સાધ્વી સ્વચ્છંદ પ્રાયશ્ચિત્તપણાના કારણે કલેશયુક્ત પરિણામના દોષથી વેશ્યાને ઘેર કુલ્લિત કાર્ય કરનારી હલકી દાસીપણે ઉત્પન્ન થઈ, તેનું ખંડોષ્ઠા એવું નામ પાડ્યું. ઘણું મીઠું-મીઠું બોલનારી મધ-માંસની ભારીને વહેનારી, સર્વે વૈશ્યાનો વિનય કરનારી, તેમની વૃદ્ધાનો ચાર ગણો વિનય કરનારી હતી. તેનું લાવણ્ય કાંતિથી યુક્ત હોવા છતાં તે મસ્તકે કેશ વગરની બોડી હતી. કોઈ સમયે વૃદ્ધા વિચારે છે

કે મારી આ બોડાનું જેવું લાવણ્ય, રૂપ, કાંતિ છે તેવું આ ભુવનમાં કોઈનું રૂપ નથી. તો તેના નાક-કાન-હોઠને કદરૂપા કરી નાંખુ.

[૧૧૯૯ થી ૧૨૦૨] જ્યારે આ ચૌવનવંતી થશે ત્યારે મારી પુત્રીને કોઈ ઇચ્છશે નહીં અથવા પુત્રી સમાન તેને આમ કરવું યુક્ત નથી. આ ઘણી જ વિનિત છે, બીજે ચાલી જશે તો તેને તેવી કરી દઈ કે બીજા દેશમાં પણ તે ક્યાંય રહેવાનું સ્થાન ન પામે, અને પાછી આવે તેને એવું વશીકરણ આપું કે જેથી તેનો ગુપ્ત ભાગ સડી જાય, હાથ-પગની બેડી પહેરાવું, જેથી નિયંત્રણ કરેલી ભટક્યા કરે, વળી જૂનાં કપડાં પહેરવું જેથી મનમાં સંતાપ કરતી શયન કરે.

[૧૨૦૩ થી ૧૨૦૮] ત્યારપછી ખંડોષા એ પણ સ્વપ્નમાં સડી ગયેલો ગુપ્ત ભાગ, બેડીમાં જકડાયેલી, કાન-નાક કપાયેલી તેવી પોતાને દેખી, સ્વપ્નનો પરમાર્થ વિચારી, કોઈ ન જાણે તેવી રીતે નાઠી. કોઈ પ્રકારે ગામ, પુર, નગર, પટ્ટણમાં પરિભ્રમણ કરતી-કરતી છ માસ પછી સંખેડ નામક ખેટકમાં પહોંચી. ત્યાં કુબેર સમાન વૈભવવાળા રંડાપુત્ર સાથે જોડાઈ. પહેલાંની તેની પરણેતર ઈર્ષ્યાથી અતિ બળવા લાગી, તેના રોષથી ફફડતી તેણીએ કેટલાંક દિવસો પસાર કર્યા. કોઈ રાત્રે ખંડોષા ભર નિંદ્રામાં સુતેલી, તેને જોઈને ચૂલા પાસે દોડી ગઈ. સળગતું કાષ્ઠ ત્યાંથી લાવી, ખંડોષાના ગુપ્ત ભાગમાં એવી રીતે ઘુસાડી દીધું કે તેનો ગુપ્ત ભાગ ફાટી ગયો. હૃદય સુધી તે સળગતું લાકડું પહોંચી ગયું ત્યારપછી દુઃખપૂર્ણ સ્વપ્ને આર્કંદ કરવા લાગી. ચલાયમાન પાંચાણ સમાન આમતેમ ગબડતી સરકવા લાગી.

[૧૨૦૯ થી ૧૨૧૪] વળી પેલી પરણેલી પત્ની ચિંતવવા લાગી કે જીવન પર્યંત ઉભી ન થઈ શકે એવા પ્રકારના ડામો આપું કે સો ભવ સુધી મારા પ્રિયતમને ફરી ચાદ ન કરે. ત્યારે તે કુંભારશાળામાંથી લોટાની કોષ લાવીને લાલચોળ થાય તેવી તપાવી, તણખાં ઊડતા હોય તેવી બનાવીને તેની ચોનિમાં જોરથી ઘુસાડી. એ પ્રમાણે તે ભારે દુઃખથી આફાર્ત થઈ ત્યાં મૃત્યુ પામીને દે ગૌતમ ! ચક્રવર્તીની સ્ત્રી રત્ન થઈ.

આ બાજુ રંડાપુત્રની પત્નીએ તેણીના કલેવરમાં જીવ ન હોવા છતાં પણ રોષથી છેદીને એવા અતિ નાના-નાના ટુકડા કર્યા અને પછી કાગડા-કુતરાને ખાવા દરેક દિશામાં ફેંક્યા. તેટલામાં બહાર ગયેલો રંડાપુત્ર પણ આવી પહોંચ્યો, તેણે ગુણ-દોષની તપાસ કરી, ઘણો વિકલ્પ કરવા લાગ્યો. સાધુ પાસે દીક્ષા લઈ, મોક્ષે ગયો.

[૧૨૧૫ થી ૧૨૧૯] લક્ષ્મણાઆર્યાનો જીવ ચક્રવર્તીનું સ્ત્રી રત્ન થઈને છઠ્ઠી નરકે ગયો. ત્યાં નારકીનું મહાઘોર અતિભયંકર દુઃખ ત્રિકોણ નરકવાસમાં લાંબોકાળ ભોગવીને અહીં આવીને નિર્ચયચોનિમાં કુતરીપણે ઉત્પન્ન થયો. ત્યાં કામનો ઉન્માદ થતાં મૈત્રુન સેવવા લાગી. ત્યાં કોઈ ભેંસે ચોનિમાં લાત મારી, ઘા પડ્યો, ચોનિ બહાર લબડી ગઈ તેમાં દશ વર્ષ સુધી કૃમિઓ ઉત્પન્ન થઈને ફોલી ખાવા લાગી. ત્યાં મૃત્યુ પામીને ૯૯ વખત કાચા ગર્ભમાં ઉત્પન્ન થઈ, ગર્ભની વેદનામાં સેકાણી.

[૧૨૨૦ થી ૧૨૨૬] પછી તે જીવ આજન્મ દારિદ્રીને ઘેર જન્મ્યો. પણ બે માસ

પછી તેની માતા મૃત્યુ પામી. ત્યારે તેના પિતાએ ઘેરઘેર ફેરવી સ્તનપાન કરાવીને મહાકલેશથી જીવાડ્યો. પછી ગોકુળમાં ગોપાળ તરીકે રખડ્યો. ત્યાં ગાયોના વાછરડાં પોતાની માતાનું સ્તનપાન કરતાં હોય. તેમને દોરડાથી બીલે બાંધીને દોહતો હતો. તે સમયે જે અંતરાય કર્મ ઉપાર્જન કર્યું, તેના કારણે લક્ષ્મણના જીવે કોડાકોડી ભવો સુધી સ્તનપાન પ્રાપ્ત ન કર્યું. દોરડાથી બંધાતો, રોકાતો, સાંકળોથી જકડાતો, દમન કરાતો, માતા આદિ સાથે વિયોગ પામતો ઘણાં ભવો ભટક્યો. પછી મનુષ્ય યોનિમાં ડાકણ સ્ત્રીપણે ઉત્પન્ન થયો.

હે ગૌતમ ! ત્યાં જ્ઞાનપાલકે તેને ઘાયલ કરી. છોડીને ચાલી ગયા. ક્યાંથી મૃત્યુ પામી, અહીં મનુષ્યપણું પામી, શરીરદોષથી આ મહાપૃથ્વીમાં પાંચ ઘરવાળા ગામ, નગર, શહેર કે પટ્ટણમામાં એક પ્રહર અર્ધ પ્રહર કે કે ઘડીભર પણ સુખ ન પામી.

[૧૨૨૬ થી ૧૨૩૨] ગૌતમ ! તે મનુષ્યમાં પણ નારકીના દુઃખ સમાન અનેક રડારોળ કરાવતા ઘોર દુઃખો અનુભવીને તે લક્ષ્મણનો જીવ અતિ રૌદ્ર ધ્યાનમાં મરીને સાતમી નરક પૃથ્વીમાં ખાડાહડ નરકવાસમાં ઉત્પન્ન થયો. ત્યાં તેવા મહાદુઃખો અનુભવીને ૩૩-સાગરોપમ આયુ પૂર્ણ કરી વંધ્યા ગાયપણે ઉત્પન્ન થઈ. પારકા ખજા અને ખેતરમાં પરાણે પેસીને તેનું નુકસાન કરતી, વાડો ભાંગી નાખી, ચરતી હતી, ત્યારે ઘણાં લોકો ભેગા થઈને તેને તેવા કાદવવાળા સ્થાનમાં તગડી ગયા. તે તેમાં ખૂંચી ગઈ. બહાર નીકળી ન શકી. તેને જળચર જીવોએ ફોલી ખાધી. કાગડા-ગીંદાદિ ચાંચ મારવા લાગ્યા. કોદથી વ્યાપેલો તે ગાયનો જીવ મરીને જળ અને ધાન્ય વિનાના મારવાડ દેશમાં રણમાં દંટિવિષ સર્પ થયો. ત્યાંથી મરી પાંચમી નરકે ગઈ.

[૧૨૩૩ થી ૧૨૩૯] એ પ્રમાણે લક્ષ્મણ સાધ્વીનો જીવ, ગૌતમ ! લાંબો કાળ આકરું દુઃખ ભોગવતો ચારગતિ રૂપ સંસારમાં નારકી, તિર્યચ અને કુમનુષ્યપણામાં ભમીને ફરી અહીં શ્રેણીક રાજાનો જીવ આવતી ચોવીસીમાં પદ્મનાભ નામે પહેલાં તીર્થંકર થશે, તેમના તીર્થમાં કુબ્જિકા પણે ઉત્પન્ન થશે. દુર્ભાગ્યની ખાણ સમાન, ગામમાં કે પોતાની માતાને પણ જોવાથી આનંદ ન આપનારી, સર્વ લોકોને ઉદ્વેગ કરાવનારી લાગતાં, મેશ ગેરુના લેપનું શરીરે વિલેપન કરી ગદોડા ઉપર સવારી કરાવીને ભ્રમણ કરાવશે. તેના શરીરે બંને પડખે પક્ષીના પીછાં લગાડશે, ખોખરા અજવાળું ડિંડિમ આગળ વગાડશે એમ ગામમાં ફેરવીને બીજા સ્થળે જવા કાઢી મૂકશે. ફરી ગામમાં પ્રવેશ પામી શકશે નહીં. ત્યારે અરણ્યમાં વાસ કરતી તે કંદ-ફળનો આહાર કરતી રહેશે. નાભિના મધ્યભાગે ઝેરી છછુંદરના ડંખથી ઘણી વેદનાથી પરેશાન થયેલી, સર્વ શરીરે ગુમડાં, દરાજ, ખરખરું આદિ ચર્મરોગો ઉત્પન્ન થશે, તેને ખણતી ઘોર દુઃસહ દુઃખ અનુભવશે.

[૧૨૪૦, ૧૨૪૧] તેણી વેદના ભોગવતી હશે. ત્યારે પદ્મનાભ તીર્થંકર સમવરશે. તેમના તે દર્શન કરશે એટલે તુરંત જ તેના તથા બીજા તે દેશમાં

રહેલા ભવ્ય જીવોના શરીર પણ વ્યાધિ અને વેદનાથી વ્યાપ્ત હશે તે સર્વ સમુદાયોના રોગો ભગવંતના દર્શનથી વિનાશ પામશે. ત્યારે તે કુલ્લિકા ધોર-તપ કરી દુઃખનો અંત પામશે.

[૧૨૪૨] ગૌતમ ! આ તે લક્ષમણ આર્યા કે જે અગીતાર્થતા વડે અત્પ કલુષતા યુક્ત ચિત્તથી દુઃખની પરંપરા પામી.

[૧૨૪૩, ૧૨૪૪] ગૌતમ ! જેમ લક્ષમણ આર્યા દુઃખ પરંપરા પામી તેમ કલુષિત ચિત્તવાળા અનંત અગીતાર્થો દુઃખ પરંપરા પામ્યા માટે આ સમજીને સર્વભાવથી સર્વથા ગીતાર્થ થવું કે ગીતાર્થની આજ્ઞામાં રહેવું તેમજ અત્યંત શુદ્ધ સુનિર્મળ વિમળ શત્વરહિત નિષ્કલુષ મનવાળા થવું. એમ કહું છું.

[૧૨૪૫ થી ૧૨૫૦] જેમના ચરણકમળમાં પ્રણામ કરતા દેવો અને અનુસરતા મસ્તકના સંઘટ્ટ થયા છે એવા હે જગત્ગુરુ ! જગનાથ, ધર્મતીર્થંકર, ભૂત-ભાવીને જાણનાર, જેમણે તપસ્યાથી સમગ્ર કર્મશોભે બાળી નાખેલા છે એવા, કામદેવશત્રુવિદારક, ચારે કષાયોના સમૂહનો અંત કરનાર, ગાઢ અંધકાર નાશક, લોકાલોકને કેવળજ્ઞાનથી પ્રકાશિત કર્તા, મોહશત્રુને મહાત કરનાર, રાગ-દ્વેષ-મોહરૂપ ચોરોને દૂરથી ત્યાગ કરનાર, ૧૦૦ ચંદ્રો કરતાં પણ અધિક સૌમ્ય, સુખકર્તા, અતુલભલ પરાક્રમ અને પ્રભાવવાળા, ત્રિભુવનમાં અજોડ, મહાયશવાળાં, નિરૂપમ રૂપવાળા, અતુલ્ય, શાશ્વત સ્વરૂપ મોક્ષના દાતા, સર્વ લક્ષણોથી સંપૂર્ણ, ત્રિભુવન લક્ષ્મીથી વિભૂષિત હે ભગવન્ ! પરિપાટીથી જે કંઈ સર્વે કરવામાં આવે તો કાર્યની પ્રાપ્તિ થાય, પણ અકસ્માત અનવસરે ઘેટાનાં દૂધની જેમ વગર ક્રમે કાર્યની પ્રાપ્તિ કેવી રીતે થાય ?

[૧૨૫૧ થી ૧૨૫૩] પહેલાં જન્મમાં સમ્યગ્દર્શન, બીજાં જન્મમાં અણુવ્રતો, ત્રીજા જન્મમાં સામાયિક ચારિત્ર, ચોથા જન્મમાં પૌષ્ઠ, પાંચમામાં દુર્ધર બ્રહ્મચર્યવ્રત, છઠ્ઠામાં સચિત્તનો ત્યાગ, એ રીતે સાતમા, આઠમા, નવમાં, દશમાં જન્મમાં પોતાના માટે તૈયાર કરેલ-દાન આપવા માટે સંકલ્પ કરાયેલા આહારાદિનો ત્યાગ, અગીયારમાં જન્મમાં શ્રમણ સમાન ગુણોવાળો થાય. આ ક્રમ પ્રમાણે સંચત માટે કેમ કહેતાં નથી ?

[૧૨૫૪ થી ૧૨૫૬] આવી કઠણ વાતો સાંભળી અત્પબુદ્ધિક બાળજન ઉદ્વેગ પામે, કેટલાંકની શ્રદ્ધા ફરી જાય, જેમ સીંહના શબ્દથી હાથીનું હામ ભાંગી જાય તેમ બાળજન કષ્ટકારી ધર્મ સાંભળી દશે દિશામાં નાસી જાય, એવું આકરું સંયમ દુષ્ટ ઇચ્છાવાળો અને ખરાબ આદતવાળા સુકુમાલ શરીરી સાંભળવા પણ ન ઇચ્છે, તો તે પ્રમાણે વર્તવા તે કેમ તૈયાર થાય ? ગૌતમ ! તીર્થંકર સિવાય આ જગતમાં બીજા કોઈ આવું દુષ્કરવર્તન કરનાર હોય તો કહો.

[૧૨૫૭ થી ૧૨૬૦] જેઓ ગર્ભમાં હતા ત્યારે પણ દેવેન્દ્રએ અમૃતમય અંગૂઠો કર્યો હતો. ભક્તિથી ઈંદ્ર મહારાજ આહાર પણ આપતા હતા. નિરંતર સ્તુતિ કરતાં હતાં. દેવલોકથી જ્યારે તેઓ ચ્યવ્યા અને જેમના ઘેર અવતર્યા તેમના ઘેર તેમના

પુન્ય પ્રભાવથી નિરંતર સુવર્ણની વૃષ્ટિ વરસતી હતી. જેમના ગર્ભમાં ઉત્પન્ન થયો હોય, તે દેશમાં દરેક પ્રકારે ઇતિ-ઉપદ્રવો, મરકી, રોગો, શત્રુઓ તેમના પુન્ય પ્રભાવથી ચાલ્યા જાય, જન્મતાની સાથે આર્કંપિત સમુદાયો મેરુ પર્વત ઉપર સર્વ ઋદ્ધિથી ભગવંતનો સ્નાત્ર મહોત્સવ કરીને પોતાના સ્થાનકે ગયા.

[૧૨૬૧ થી ૧૨૬૬] અહો તેમનું અદ્ભૂત લાવણ્ય, કાંતિ, તેજ, રૂપ પણ અનુપમ છે. જિનેશ્વરના માત્ર પગના અંગૂઠાના રૂપનો વિચાર કરીએ તો સર્વ દેવલોકમાં સર્વ દેવોનું રૂપ એકઠું કરીએ, તેને કરોડો વખત કરોડોથી ગુણીએ, તો પણ ભગવંતના અંગુઠાનું રૂપ ઘણું જ વધી જાય, લાલચોળ ઘગઘગતા અંગારા વચ્ચે કાળો કોલસો મૂક્યો હોય તેટલો રૂપમાં તફાવત છે. દેવતાના શરણ્ય, ગણજ્ઞાન ચુકત, કલાસમૂહના આશ્ચર્યભૂત, લોકોના મનને આનંદ કરાવનારા, સ્વજન અને બંધુ પરિવારવાળા, દેવો અને અસુરોથી પૂજાયેલા, સ્નેહીવર્ગની આશા પુરનારા, ભૂવનમાં ઉત્તમ સુખના સ્થાન સમાન, પૂર્વભવે તપ કરી ઉપાર્જિત ભોગ લક્ષ્મી ઐશ્વર્ય રાજ વૈભવ જે કંઈ દિવસોથી ભોગવતા હતા તે અવધિજ્ઞાનથી જાણ્યું કે ખરેખર આ લક્ષ્મી દેખતાં જ નાશ પામવાના સ્વભાવવાળી છે. અહો આ લક્ષ્મી પાપવૃદ્ધિકર છે. તો અમારા સરખાં જાણવાં છતાં હજુ કેમ ચારિત્ર સ્વીકાર કરતાં નથી ?

[૧૨૬૭ થી ૧૨૬૯] જેટલામાં આવા પ્રકારે મનો પરિણામ થાય છે. તેટલામાં લોકાંતિક દેવો તે જાણીને ભગવંતને વિનંતીપૂર્વક કહે છે — ભગવન્ ! જગત્સુવહિતકર એવું ધર્મતીર્થ આપ પ્રવર્તાવો તે સમયે સર્વ 'પાપો વોસિરાવી, દેહમમત્વ ત્યાગી, સર્વ જગતમાં સર્વોત્તમ એવા વૈભવનો તણખલાં માફક ત્યાગ કરી, ઈંદ્રોને પણ દુર્લભ એવા નિઃસંગ, ઉગ્ર, કષ્ટકારી, ધોર, અતિદુષ્કર, સમગ્ર જગતમાં ઉત્કૃષ્ટ તપ અને મોક્ષના અસાધારણ કારણરૂપ ચારિત્રને સેવે.

[૧૨૭૦ થી ૧૨૭૪] જેઓ વળી મસ્તક ફૂટી જાય તેવા મોટા અવાજ કરનારા આ જન્મના સુખાભિલાષી, દુર્લભ વસ્તુની ઇચ્છા કરનારા, હોવા છતાં પણ મનોવાંછિત પદાર્થ સહેલાઈથી મેળવી શકતા નથી. હે ગૌતમ ! જેટલું માત્ર મધનું બિંદુ છે, તેટલું માત્ર સુખ મરણાંત કષ્ટ સહન કરે તો પણ મેળવી શકતા નથી, તેમનું અજ્ઞાન કેટલું ગણવું ? અથવા હે ગૌતમ ! જેવા મનુષ્યો છે તે તું પ્રત્યક્ષ જો કે જેઓ તુચ્છ અલ્પ સુખનો અનુભવ કરે છે, જેને કોઈ પણ મનુષ્ય સાંભળવા પણ તૈયાર નથી. કેટલાંક મનુષ્યો કીરમજી રંગ કરવા માટે મનુષ્યોના શરીર પુષ્ટ બનાવવાને તેના લોહી બળાત્કારે કાઢે છે, કોઈક ખેડૂતનો ધંધો કરાવે છે, કોઈક ગોવાળ કાર્ય કરાવે છે. દાસપણું, સેવકપણું આદિ, નોકરી, ખેતી કે પ્રાણત્યાગ થાય તેવા કલેશ, પરિશ્રમ, સાહસોવાળા કાર્યો, દારિદ્ર, અવૈભવપણું ઇત્યાદિ તથા ઘેર-ઘેર ભટકવું થાય.

[૧૨૭૫ થી ૧૨૭૮] બીજા ન દેખે તેમ પોતાને છુપાવીને ઢિણીં ઢિણીં શબ્દો કરતા ચાલે, નગ્ન ઉઘાડા શરીરવાળો કલેશ અનુભવતો ચાલે જેથી પહેરવાનાં કપડાં મળે, તે પણ જૂનાં ફાટેલા મહામુસીબતે મેળવ્યા હોય. તે ફાટેલા વસ્ત્રો આજે સાંધીશ, કાલે સાંધીશ એમ કરીને તેવા જ ફાટેલા પહેરે અને વાપરે, તો પણ ગૌતમ ! સ્પષ્ટ સમજ

કે ઉપરોક્ત પ્રકારોમાંથી કોઈકે લોક લોકચાર અને સ્વજનનો ત્યાગ કરીને ભોગોપભોગ તેમજ દાનાદિ છોડીને ખરાબ ભોજન થાય છે.

[૧૨૭૯, ૧૨૮૦] દોડા દોડ કરીને છૂપાવીને, બચાવીને, લાંબો કાળ રાતદિવસ બીજાઈને, અલ્પપ્રમાણ ધન એકઠું કર્યું, તેનો પણ અર્ધ ભાગ, ચોથો ભાગ, વીસમો ભાગ મોકલ્યો, કોઈ પ્રકારે કયાંયથી લાંબાકાળે લાખ કે કોડ પ્રમાણ ધન ભેગું કર્યું. જ્યાં એક ઇચ્છા પૂર્ણ થઈ કે તુરંત બીજી ઇચ્છા ઉભી થાય, પણ મનોરથો પૂર્ણ થતાં નથી.

[૧૨૮૧ થી ૧૨૮૩] ગૌતમ ! આવા દુર્લભ પદાર્થોની ઇચ્છા અને સુકુમારપણું ધમારંભ સમયે પ્રાપ્ત થાય છે, પણ ક્ષમરંભમાં તે આવીને વિઘ્ન કરતાં નથી. કારણ કે એક કોઈકના મુખમાં કોળિયો ચાલુ છે, ત્યાં તો બીજા આવીને તેની પાસે શેરડીના ટુકડાને ઘરે છે. ભૂમિ ઉપર પગ પણ સ્થાપન કરતો નથી અને લાખો સ્ત્રીઓ સાથે કીડા કરે છે આવાને પણ બીજા અધિક સમૃદ્ધિવાળાને સાંભળીને એમ થાય કે તેની માલિકીના દેશોને હું સ્વાધીન કરી મારી ચારપા મનાવું.

[૧૨૮૪ થી ૧૨૮૬] સીધી આજ્ઞા ન માને તો શામ, ભેદ, દામ, દંડ વગેરે નીતિઓનો પ્રયોગ કરીને પણ આજ્ઞા મનાવવી તેની પાસેની સૈન્યાદિ સામગ્રીનું પ્રમાણ જાણવાને ગુપ્તચરો દ્વારા તપાસ કરાવે અથવા ગુપ્ત ચરિત્રથી પોતે પહેરેલા કપડે એકલો જાય, મોટા પર્વતો, કીલ્લા, અરણ્યો, નદીઓ ઉલ્લંઘી લાંબા કાળે અનેક દુઃખ કલેશ સહન કરતો ત્યાં પહોંચે, ભૂખથી દુર્બળ કંઠવાળો, દુઃખે કરી ઘેર ઘેર ભટકી ભીક્ષાની ચાચના કરતો કોઈ પણ પ્રકારે તે રાજ્યોના છિદ્રો અને ગુપ્તતા જાણવા પ્રયત્ન કરે, છતાં જાણી ન શકે. પછી જો કોઈ પ્રકારે જીવતો રહ્યો અને પુન્ય પાંગર્યું હોય તો પછી દેહ અને વેષનું પરાવર્તન કરીને તેવો તે ગૃહમાં પ્રવેશ કરે, તે સમયે તેને તમે કોણ છો ? એમ પૂછે ત્યારે તે ભોજનાદિમાં પોતાનું ચરિત્ર પ્રગટ કરે યુદ્ધ માટે સજ્જ થઈ સર્વ સેના વાહનાદિથી તે રાજાને હરાવે.

[૧૨૮૬ થી ૧૨૮૮] કદાચ તે રાજાથી પરાભવ પામે તો ઘણાં પ્રહાર વાગવાથી ગળતાં લોહીથી ખરડાયેલા શરીરવાળો હાથી, ઘોડા અને આયુધોથી વ્યાપ્ત રણભૂમિમાં નીચા મુખવાળો નીચે ગબડી પડે, તો હે ગૌતમ ! ત્યારે ગમે તેવી દુર્લભ વસ્તુની ઇચ્છા, ખોટી દેવો અને સુકુમાલપણું ક્યાં ચાલ્યા ગયાં ? જે માત્ર પોતાના હાથે પોતાનો અધોભાગ ઘોઈને કદાપિ પણ ભૂમિ ઉપર પગ સ્થાપવા વિચારતો નથી. જે દુર્લભ પદાર્થોની અભિલાષાવાળો છે, તેવો મનુષ્ય પણ આવી અવસ્થા પામ્યો.

[૧૨૮૩ થી ૧૨૮૭] જો તેને કહેશે કે મહાનુભવ ધર્મ કર તો પ્રત્યુત્તર મળશે કે તે કરવા હું સમર્થ નથી. તો હે ગૌતમ ! અધન્ય નિર્ભાગી, પાપકર્મ એવા પ્રાણીઓને ધર્મસ્થાનોમાં પ્રવૃત્તિ કરવાની કદાપિ પણ બુદ્ધિ થતી નથી. તેવાઓ આ ધર્મ એક જન્મમાં થાય તેવો સહેલો કહેવો જેમ ખાતા-પીતા અમને સર્વ થશે. તો જે જેને ઇચ્છે તે તેની અનુકૂળતા પ્રમાણે ધર્મ પ્રવેદન કરવો. તો વ્રત-નિયમ કર્યા વિના પણ જીવો મોક્ષને ઇચ્છે છે, તેવા પ્રાણીને રોષ ન થાય, તે રીતે તેમને ધર્મ કથન કરવો પણ

તેમને સીધું મોક્ષનું કચન ન કરવું, સેવાનો મોક્ષ થાય નહીં અને મૃષાવાદ લાગે.

[૧૨૯૭ થી ૧૩૦૨] તીર્થંકરોને પણ રાગ, દ્વેષ, મોહ, ભય સ્વચ્છંદ વર્તન ભૂતકાળમાં હતું નહીં અને ભાવિમાં થશે નહીં. હે ગૌતમ ! તીર્થંકરો કદાપિ મૃષાવાદ ન બોલે, કેમકે તેમને કેવળજ્ઞાન પ્રત્યક્ષ છે. આખું જગત સાક્ષાત દેખે છે. ભૂત-ભાવિ-વર્તમાન, પુન્ય-પાપ તેમજ ત્રણેલોકમાં જે કંઈ છે તે સર્વ તેમને પ્રગટ છે. કદાચ પાતાળ ઉર્ધ્વમુખ થઈ સ્વર્ગમાં ચાલ્યું જાય, સ્વર્ગ અધોમુખ થઈ નીચે જાય તો પણ નક્કી તીર્થંકરનું વચન ફેરફાર ન પામે. જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, ઘોર અતિ દુષ્કરતપ, સદ્ગતિનો માર્ગ વગેરેને યથાસ્થિત પ્રગટપણે પ્રરૂપે છે. અન્યથા તે તીર્થંકર નથી.

[૧૩૦૩, ૧૩૦૪] કદાચ તત્કાળ આ ભુવનનો પ્રતય થાય તો પણ તેઓ સર્વ જગતના જીવો, પ્રાણીઓ ભૂતોનો એકત્વ હિત થાય તે પ્રમાણે અનુકંપાથી યથાર્થ ધર્મને કહે છે, જે ધર્મને સારી રીતે આચરવામાં આવે તો તેને દુર્ભાગિતાનું દુઃખ, દારિદ્ર, રોગ, શોક અને દુર્ગતિનો ભય થતો નથી, સંતાપ અને ઉદ્વેગ પણ થતાં નથી.

[૧૩૦૫, ૧૩૦૬] ભગવન્ ! અમો એમ કહેવા માંગતા નથી કે અમારી સ્વેચ્છાથી વર્તન કરીએ. માત્ર એટલું પૂછીએ છીએ કે જે જેટલું શક્ય હોય તેટલું તે કરી શકે ? ગૌતમ ! તેમ કરવું યુક્ત નથી, તેમ ક્ષણવાર મનથી ચિંતવવું હિતાવહ નથી, જો એમ જાણે તો ધારવું કે તેનું બળ હણાયેલું છે.

[૧૩૦૭ થી ૧૩૧૦] એક મનુષ્ય ઘેબર-ખાંડની જેમ રાબડી ખાવા સમર્થ થાય છે, બીજો માંસ સહિત મદિરા, ત્રીજો સ્ત્રી સાથે રમવા શક્તિમાન હોય, ચોથો એ પણ ન કરી શકે.

કોઈ બીજો તર્ક કરવા પૂર્વક પદ્ધતી સ્થાપના કરે, બીજો કલેશ કરવાના સ્વભાવવાળો આ વાદ-વિવાદ ન કરી શકે. એક બીજાનું કરેલ જોયા કરે, બીજો બડબડાટ કરે.

કોઈ ચોરી કરે, કોઈ જાર કર્મ કરે, કોઈક કંઈક પણ કરી ન શકે. કેટલાંક ભોજન કરવા કે પોતાની પથારી છોડવા સમર્થ ન થાય માંચા ઉપર બેસી રહેવા સમર્થ થાય.

ગૌતમ ! ખરેખર ‘મિચ્છામિદુક્કડં’ પણ આવું આપવાનું એમ કહેતાં નથી, બીજું પણ તું કહે છે, તેનો જવાબ આપું.

[૧૩૧૧ થી ૧૩૧૩] કોઈ મનુષ્ય આ જન્મમાં સમગ્ર ઉગ્ર સંયમ તપ કરવા સમર્થ ન થાય તો પમ સદ્ગતિ મેળવવાની અભિલાષાવાળો છે. પક્ષીના દુદ્ધનો, એક કેશ ઉખાડવાનો, રજોહરણની એક દશી ધારણ કરવી-તેવા નિયમવાળો છે, પણ આટલાં નિયમ પણ જીવજીવ પાળવા સમર્થ નથી. હે ગૌતમ ! તેને માટે તારી બુદ્ધિથી સિદ્ધિનું દોષ આના કરતાં કોણ બીજું હશે ?

[૧૩૧૪ થી ૧૩૧૭] ફરી તને આ પૂછેલાંનો પ્રત્યુત્તર આપુ છું કે ચાર જ્ઞાનના સ્વામી, દેવો-અસુરો અને જગતના જીવોથી પૂજાયેલા, નિશ્ચિત તે જ ભવે મુક્તિ

પામનારા છે. આગળ બીજો ભવ નથી જ થવાનો તો પણ પોતાનું બળ, વીર્ય, પુરુષકાર પરાક્રમ છુપાવ્યા વિના ઉગ્ર કષ્ટમય ઘોર દુષ્કર તપનું સેવન કરે છે. તો પછી ચારગતિ સ્વરૂપ સંસારના જન્મ મરણાદિ દુઃખતી ભયભીત બીજાં જીવોએ તો તીર્થંકર કરેલ આજ્ઞા પ્રમાણે યથાવસ્થિત અનુષ્ઠાનો કરવા જ જોઈએ.

[૧૩૧૮ થી ૧૩૨૩] ગૌતમ ! પૂર્વે તેં જ કહેલું કે પરિપાટી ક્રમાનુસાર કહેલા અનુષ્ઠાનો કરવા જોઈએ. ગૌતમ ! દેષ્ટાંત સાંભળ-મોટા સમુદ્રમાં બીજા અનેક મગરમત્સ્યો આદિના અથડાવાથી ભય પામેલો કાચબો જળમાં બુડાબુડ કરતો, ક્યાંક બીજા જંતુથી બટકા ભરાતો, દુખાતો, ઉંચે ફેંકાતો, ઘક્કા ખાતો, ગળી જવાતો, ત્રાસ પામતો, નાસતો, દોડતો, પલાયન થતો, દરેક દિશામાં ઉછળતો, પડતો, પછાડતો, કુટાતો ત્યાં અનેક પરેશાની ભોગવતો સહેતો દાણવાર પલકારા જેટલો કાળ પણ ક્યાંય મુશ્કેલીથી સ્થાન ન પામતો, દુઃખથી સંતાપ પામતો, ઘણાં લાંબા કાળે, જળને અવગાહતો ઉપરના ભાગે પહોંચ્યો, ઉપરના ભાગે પત્તિનીનું ગાટું વન હતું, તેમાં લીલ કૂળના ગાટ પડથી કંઈ પણ ઉપરના ભાગે દેખાતું ન હતું. પરંતુ આમતેમ ફરતાં મહામુશ્કેલીથી જામેલ નીલકુગ્માં છિદ્ર મેળવીને જોયું તો તે સમયે શરદપૂર્ણિમા હોવાથી નિર્મળ આકાશમાં ગ્રહ-નક્ષત્રોથી પરિવરેલ પૂનમનો ચંદ્ર જોવામાં આવ્યો.

[૧૩૨૪ થી ૧૩૨૮] વળી વિકસીત, શોભાયમાન, નીલ ક્રમળ-શ્વેતક્રમળ આદિ તાજી વનસ્પતિ, મધુર શબ્દ બોલતા હંસો, કારંડ પક્ષીઓ, ચક્રવાકો આદિને સાંભળતો હતો. સાતમી વંશ પરંપરામાં પણ કદી ન જોયેલ એવા અદ્ભૂત તેજસ્વી ચંદ્ર મંગલને જોઈને દાણવારમાં ચિંતવવા લાગ્યો કે શું આ સ્વર્ગ હશે ? તો હવે આનંદ આપનારા આ દેશ્યને મારા બંધુને બતાવું.

એમ વિચારી પાછો ઉંડા જળમાં પોતાના બંધુઓને બોલાવવા ગયો. ઘણાં લાંબા કાળે તેમને શોધીને સાથે લાવીને પાછો આવ્યો. ગાટ ઘોર અંધકારવાળી ભાદરવી કૃષ્ણ ચૌદશની રાત્રે પાછો આવ્યો. તેથી પૂર્વે જોયેલી સમૃદ્ધિ જ્યારે જોવા ન પામ્યો ત્યારે આમ તેમ ઘણાં કાળ સુધી ફર્યો. તો પણ શરદ પૂર્ણિમાની રાત્રિની શોભા જોવાને સમર્થ થઈ શકતો નથી.

[૧૩૨૮, ૧૩૨૯] તે જ પ્રમાણે ચારે ગતિ સ્વરૂપ ભવ સમુદ્રનાં જીવને મનુષ્યપણું મેળવવું દુર્લભ છે, તે મળી ગયા પછી અહિંસા લક્ષમણવાળાં ધર્મને પામીને જે પ્રમાદ કરે છે, તે અનેક લાખો ભવે પણ દુઃખથી ફરી મેળવી શકાય તેવું મનુષ્યપણું મેળવીને પણ જેમ કાચબો ફરી તે સમૃદ્ધિ જોવાં ન પામ્યો, તેમ જીવ પણ સુંદર ધર્મની સમૃદ્ધિ પામવા સમર્થ થઈ શકતો નથી.

[૧૩૩૦ થી ૧૩૩૩] બે-ત્રણ દિવસની બહારગામની મુસાફરી કરવાની હોય તો સર્વાદરથી માર્ગની જરૂરિયાતો, ખાવાનું ભાતું આદિ લઈને પછી પ્રયાણ કરે છે, તો પછી ટહ-લાખ ચોનિવાળા સંસારની ચાર ગતિની લાંબી મુસાફરીના પ્રવાસ માટે તપ, શીલ સ્વરૂપ ધર્મનું ભાથું કેમ વિચારતા નથી ?

જેમ જેમ પ્રહર, દિવસ, માસ વર્ષે સ્વરૂપ સમય પસાર થાય છે, તેમ તેમ મહાદુઃખમય મરણ નજીક આવી રહેલ છે, તેમ સમજ, જેની કાળ-વેળાદિનું કોઈને જ્ઞાન થતું નથી, કદાચ થાય તો પણ કોઈ અજરાઅમર થયો નથી અને થશે નહીં.

[૧૩૩૪] પ્રમાદિત થયેલ આ પાપી જીવ સંસારના કાર્યમાં અપ્રમત બની ઉદામ કરે છે. તેને દુઃખો થવાં છતાં તે કટાળતો નથી અને ગૌતમ ! તેને સુખોથી પણ તૃપ્તિ થતી નથી.

[૧૩૩૫ થી ૧૩૩૮] આ જીવે સૈંકડો જાતિઓમાં ઉત્પન્ન થઈને જેટલાં શરીરોનો ત્યાગ કર્યો છે, પણ તેમાં થોડાં શરીરોથી પણ ત્રણે સમગ્ર ભુવનો પણ ભરાઈ જાય. શરીરોમાં પણ જે નખ, દાંત, મસ્તક, ભ્રમર, આંખ, કાન વગેરે અવયવોનો ત્યાગ કર્યો છે તે દરેકના જુદાં જુદાં ઢગલાં કરીએ તો તેના પણ મેરુપર્વત જેટલાં ઉંચા ઢગલાં થાય. સર્વે જે ગ્રહણ કરેલો આહાર છે તે સમગ્ર અનંતગુણ એકઠો કરાય તો હિમવંત મલય, મેરુ પર્વત કે દ્વિપ સમુદ્રો અને પૃથ્વીના ઢગલાં કરતાં પણ આહારના ઢગલાં અધિક થાય. ભારે દુઃખથી આ જીવે પાડેલ આંસુનું સર્વ જળ એકઠું કરીએ તો કુવા, તળાવ કે સમુદ્રમાં પણ ન સમાઈ શકે.

[૧૩૩૯ થી ૧૩૪૧] માતાના સ્તનપાન કરી પીધેલા દુધો પણ સમુદ્ર જળ કરતાં અતિ વધી જાય. અનંત સંસારમાં સ્ત્રીની યોનિ અનેક છે. તેમાં માત્ર એક કુતરી સાત દિન પહેલાં મૃત્યુ પામી હોય, તેની યોનિ સડી ગઈ હોય, તેના મધ્ય ભાગે માત્ર કૃમિપણે ઉત્પન્ન થયેલાં જીવોના કલેવરોને એકઠાં કરીને સાતમી નરકથી સિદ્ધિદોષ સુદી ચૌદ રાજપ્રમાણ લોક જેવડો ઢગલો કરો તો યોનિમાં ઉત્પન્ન તે કૃમિ કલેવરના અનંત ઢગ થાય.

[૧૩૪૨ થી ૧૩૪૬] આ જીવે અનંતકાળ સુધી કામભોગોને અહીં ભોગવેલા છે, છતાં હંમેશાં વિષયસુખો અપૂર્ણ લાગે છે. લુપ્ત જાણજની પીડાવાળો શરીરને ખણતો દુઃખને સુખ માને છે, તેમ મોહમાં મુંઝાયેલ મનુષ્યો કામના દુઃખને સુખરૂપ માને છે. જન્મ-જરા-મરણથી ચનારા દુઃખોને જાણે છે, અનુભવે છે. તે પણ દુર્ગતિમાં જતો જીવ વિષયમાં વિરક્ત બનતો નથી.

સૂર્ય-ચંદ્રાદિ સર્વે ગ્રહોથી ચડિયાતો, સર્વે દોષોને પ્રવર્તાવનાર દુરાત્મા આખા જગતને પરાભવ કરનારા કામાધીન બનેલાને પરેશાન કરનાર હોય તો દુરાત્મા મહાગ્રહ એવો કામગ્રહ છે. આજ્ઞાની જડાત્મા જાણે છે કે ભોગ ઋદ્ધિથી સંપત્તિ એ જ સર્વ ધર્મનું ફળ છે, તો પણ અતિશય મૂઢહ્દયથી પાપો કરીને દુર્ગતિમાં જાય છે.

[૧૩૪૭ થી ૧૩૪૯] જીવના શરીરમાં વાત, પિત્ત, કફ ધાતુ જઠરાગ્નિ આદિના દોષથી દાણવારમાં મૃત્યુ થાય છે. તો ધર્મમાં ઉદામ કરો અને ખેદ ન પામો. આવો ધર્મનો સુંદર યોગ મેળવો દુર્લભ છે. આ સંસારમાં જીવને પંચેન્દ્રિયપણું, મનુષ્યપણું, આર્યત્વ, ઉત્તમકુળમાં જન્મ, સાધુ સમાગમ, શાસ્ત્ર શ્રવણ, તીર્થંકર વચનમાં શ્રદ્ધા, આરોગ્ય, પ્રવજ્યાદિની પ્રાપ્તિ અતિ દુર્લભ છે. તે સર્વે પ્રાપ્ત થવા છતાં શુળ, સર્પ, ઝેર, વિશુચિકા, જળ, શસ્ત્ર, અગ્નિ, ચકરી આદિના કારણે મુહૂર્ત માત્રમાં જીવ મૃત્યુ પામી

બીજા દેહમાં સંક્રમણ કરે છે.

[૧૩૫૦ થી ૧૩૫૪] જ્યાં સુધી આયુષ્ય થોડું પણ ભોગવવું બાકી છે, જ્યાં સુધી હજુ અલ્પ પણ વ્યવસાય કરી શકો છો, ત્યાં સુધીમાં આત્મહિત સાધી લો. નહીં તો પાછળથી પશ્ચાત્તાપ કરવાનો પ્રસંગ સાંધશે, ઈંદ્ર ધનુષ, વિજળી, દેખતાંજ ક્ષણમાં અદૈશ્ય થાય તેવાં સંધ્યાના રાગો અને સ્વપ્ન સમાન આ દેહ છે, જે કાચા માટીના ઘડામાં ભરેલા જળની જેમ ક્ષણવારમાં પીગાળી જાય છે. આટલું સમજીને જ્યાં સુધીમાં આવા ક્ષણભંગુર દેહથી છૂટકારો ન થાય ત્યાં સુધીમાં ઉગ્ર કષ્ટકારી ધોર તપનું સેવન કરો. આયુક્તમ ક્યારે તુટશે તેનો ભરોસો નથી.

ગૌતમ ! હજાર વર્ષ સુધી અતિ વિપુલ પ્રમાણમાં સંયમનું સેવન કરનારને પણ છેલ્લે કંડરિકની જેમ કિલ્લ ભાવ શુદ્ધ થતો નથી. કેટલાંક મહાત્માઓ જે પ્રમાણે શીલ અને શ્રામણ્ય ગ્રહણ કર્યું હોય તે પ્રમાણે પુંડરિક મહર્ષિવત અલ્પકાળમાં કાર્યને સાધી લે.

[૧૩૫૫, ૧૩૫૬] જન્મ, જરા, મરણના દુઃખથી ઘેરાયેલા આ જીવને સંસારમાં સુખ નથી, માટે મોક્ષ જ એકાંત ઉપદેશ-ગ્રહણ કરવા લાયક છે. હે ગૌતમ ! સર્વ પ્રકારે અને સર્વ ભાવોથી મોક્ષ મેળવવા માટે મળેલો માનવભવ સાર્થક કરવો.

મહાનિશીય સૂત્ર અધ્યયન-૬ નો
મુનિ દીપરત્નસાગરે કરેલ સૂત્રાનુવાદ પૂર્ણ

* અધ્યયન-૭ - પ્રાયશ્ચિત્ત સૂત્ર ચૂલિકા-૧, એકાંતનિર્જરા *

- x - x - x - x - x - x - x - x - x - x -

[૧૩૫૭ થી ૧૩૫૯] ભગવન્ ! આ દેષ્ટાંત પૂર્વે આપે કહેલ હતું. પરિપાટી મુજબ તે પ્રાયશ્ચિત્ત આપ મને કેમ કહેતા નથી ? હે ગૌતમ ! જો તું તેનું અવલંબન કરે તો પ્રાયશ્ચિત્ત તે ખરેખર તારો પ્રગટ વિચાર ધર્મ છે અને સુંદર વિચાર કરેલો ગણાય. ફરી ગૌતમે પૂછતા ભગવંતે કહ્યું - જ્યાં સુધી દેહમાં આત્મામાં સંદેહ હોય ત્યાં સુધી નક્કી મિથ્યાત્વ હોય અને તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત ન હોય.

[૧૩૬૦, ૧૩૬૧] જે આત્મા મિથ્યાત્વથી પરાભવિત હોય, તીર્થંકરના વચનને વિપરીતપણે જોલે, તેમનું વચન ઉલ્લંઘન કરે, તેમ કરનારને પ્રશંસે તો તેવો વિપરીત જોલનાર ઘોર ગાઢ અંધકાર અને અજ્ઞાનપૂર્ણ પાતાળ નરકમાં પ્રવેશનારો થાય છે. પણ જે સુંદર રીતે એવી વિચારણા કરે છે કે - તીર્થંકર ભગવંતો આમ કહે છે અને પોતે તે પ્રમાણે વર્તે છે.

[૧૩૬૨, ૧૩૬૩] ગૌતમ ! એવા પણ પ્રાણી હોય છે, જેઓ જેમ તેમ પ્રવજ્યા લઈને તેવી અવધિથી ધર્મ સેવે છે કે જેથી સંસારથી મુક્ત ન થાય. ભગવન્ ! તે વિધિ શો ? ગૌતમ ! તે આ પ્રમાણે-

[૧૩૬૩ થી ૧૩૬૫] ચૈત્યવંદન, પ્રતિક્રમણ, જીવાદિ તત્ત્વોના સદ્ભાવની શ્રદ્ધા, પાંચ સમિતિ, પંચેન્દ્રિયનું દમન, ત્રણ ગુપ્તિ, ચારે કષાયનો નિગ્રહ, તે સર્વેમાં સાવધાની રાખવી. સાધુપણાની સામાયારી તથા ક્રિયા કલાપ જાણીને વિશ્વસ્ત થઈ તે દોષોની આલોચના કરીને શત્વરહિત થયેલો. ગર્ભાવાસાદિના દુઃખના કારણે અતિ સંવેગ પામેલો, જન્મ-જરા-મરણાદિના દુઃખથી ભયભીત, ચારગતિરૂપ સંસારના કર્મ બાળવાને નિરંતર હૃદયમાં આ પ્રમાણે ધ્યાન કરતો હોય છે.

[૧૩૬૬ થી ૧૩૬૮] જરા, મરણ અને કામની પ્રચુરતાવાળા રોગ, કલેશ આદિ બહુવિધ તરંગવાળા, આઠ કર્મો અને ચાર કષાયરૂપ જળચરો વડે ભરપુર ઉંડાણવાળા ભવસમુદ્રમાં આ મનુષ્યપણામાં સમ્યક્ત્વ, જ્ઞાન, ચારિત્ર રૂપ ઉત્તમ નાવ પામીને જો ભ્રષ્ટ થયો તો દુઃખાંત રહિત હું અપાર સંસાર સમુદ્રમાં લાંબો કાળ આમ-તેમ ફુટાતો-અથડાતો ભમીશ તો એવો દિવસ ક્યારે આવશે કે જ્યારે હું શત્રુ અને મિત્ર પ્રતિ સમાન પદવાળો, નિઃસંગ, નિરંતર શુભધ્યાનમાં રહેનારો બનીશ. તેમજ ફરી ભવ ન કરવા પડે તેવા પ્રયત્નો કરીશ.

[૧૩૬૯ થી ૧૩૭૧] આ પ્રમાણે લાંબા કાળથી ચિંતવેલા મનોરથો સન્મુખ થયેલો, તે રૂપ મહાસંપત્તિના હર્ષથી ઉલ્લસિત, ભક્તિ અનુગ્રહ વડે નિર્ભર બની નમસ્કાર કરતો, રોમાંચ ખડા થવાથી રોમેરોમ વ્યાપેલાં આનંદ અંગવાળો, ૧૮૦૦૦ શિલાંગ

ધારણ કરવા ઉત્સાપૂર્વક ઉંચા કરેલ ખભાવાળો, ૩૬ પ્રકારે આચાર પાલન માટે ઉત્કંઠિત, નાશ કરેલ સમગ્ર મિથ્યાત્વવાળો, મદ-માન-છર્ચા-ક્રોધાદિ દોષથી મુક્ત થયેલો. મમતા અને અભિમાન રહિત, પ્રવજ્યા સ્વીકારી હે ગૌતમ ! આ રીતે વિચરે-

[૧૩૭૨, ૧૩૭૩] પદ્મી માંકક કોઈ પદાર્થ કે સ્થાનની મમતાથી રહિત, જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રમાં ઉદમી, ધન-સ્વજનાદિ સંગરહિત, ઘોર પરિષદ-ઉપસર્ગાદિને પ્રર્ક્ષપણે જીતતો, ઉગ્ર અભિગ્રહ પ્રતિમાદિને સ્વીકારતો, રાગદ્વેષને દૂરથી છોડતો, દુર્ધ્યાનરહિત, વિકૃત્ય અરસિક હોય.

[૧૩૭૪, ૧૩૭૫] જો કોઈ બાવના ચંદનના રસથી શરીરાદીનું વિલેપન કરે અથવા કોઈ વાંસળાથી છોલે, કોઈ તેના ગુણની સ્તુતિ કરે કે અવગુણોની નિંદા કરે, બંને ઉપર સમાન ભાવ રાખનારો, એ પ્રમાણે બળ, વીર્ય, પુરુષાર્થ-પરાક્રમને ન છૂપાવતો, તૃણ-મણિ કે ટેકું-કંચન પ્રતિ સમાન મનવાળો, સ્ત્રી પુત્ર સ્વજન મિત્ર બાંધવ ધનધાન્ય સોનું રૂપું મણિ રત્ન શ્રેષ્ઠ ભંડારનો ત્યાગ કરનાર, અત્યંત પરમ વૈરાગ્ય વાસનાને, ઉત્પન્ન કરેલા શુભ પરિણામના કારણે સુંદર ધર્મશ્રદ્ધાચુક્ત અકિંલપ નિષ્કલુષ અદીનમનવાળો, વ્રત-નિયમ-જ્ઞાન-ચારિત્ર-તાપ આદિ સમગ્ર ભુવનમાં અદ્વિતીય, મંગલ સ્વરૂપ, અહિંસા લક્ષણ યુક્ત ક્ષમાદિ દશવિધ ધર્માનુષ્ઠાનમાં એકાંત સ્થિર લક્ષણવાળો....

સર્વ આવશ્યક, તે-તે કાલે કરવા યોગ્ય સ્વાધ્યાય અને ધ્યાનમાં ઉપયોગવાળો, અસંખ્યાના અનેક સમગ્ર સંયમ સ્થાનકો વિશે અસ્ખલિત કરણવાળો, સમસ્તપ્રકારે પ્રમાદ પરિહાર માટે ચતનાવાન, અને હવે પછી ભૂતકાળના અતિયારો નિંદતો, ભાવિમાં સંભવિત અતિયારોને સંવરતો, તે અતિયારોથી અટકેલો, તેથી વર્તમાનમાં અકરણીયરૂપે પાપકર્મનો ત્યાગી, સર્વ દોષોથી રહિત, વળી સંસાર વૃદ્ધિનાં મૂલ એવા નિયાણાથી રહિત અર્થાત્ આલોક-પરલોકના બાહ્ય સુખોની અભિલાષાથી ધર્મ ન કરતો, માયામૃષાવાદનો ત્યાગી, એવા સાધુ-સાધ્વી ઉક્ત ગુણોથી યુક્ત જો કોઈ પૃથક્કરે પ્રમોદદોષથી વારંવાર કયાંક કોઈક સ્થાને મન-વચન-કાર્યાથી ગિકરણ વિશુદ્ધિથી સર્વભાવે સંયમ આચરતા કે અસંયમથી સ્ખલન પામે તો તેને વિશુદ્ધિ સ્થાન માત્ર પ્રાયશ્ચિત છે.

ગૌતમ ! તે કારણે તેને પ્રાયશ્ચિત વિશુદ્ધિનો ઉપદેશ દેવો પણ બીજા પ્રકારે નહીં. તેમાં જે-જે પ્રાયશ્ચિતના સ્થાનકોમાં જ્યાં જ્યાં જેટલું પ્રાયશ્ચિત કહ્યું છે. તેને જ નિશ્ચિત પ્રાયશ્ચિત કહેવાય છે.

ભગવન્ ! કયા કારણે તેને નિશ્ચિત પ્રાયશ્ચિત કહે છે ? ગૌતમ ! આ પ્રાયશ્ચિત સૂત્રો અનંતર અનંકાર ક્રમવાળાં છે. અનેક ભવ્ય આત્મા ચતુર્ગતિ સંસારના કેદખાનામાંથી બદ્ધ, સ્પષ્ટ, નિકાચિત, દુઃખે કરી મુક્ત કરી શકાય તેવા ઘોર પૂર્વભવમાં કરેલા કર્મોરૂપ બેડીનો ચૂરો કરીને જલ્દી મુક્ત થશે. આ પ્રાયશ્ચિત સૂત્ર અનેક ગુણ સમુદ્રથી યુક્ત. દંઢવ્રત અને ચારિત્રવંત હોય, એકાંતે યોગ્ય હોય

તેવાને આગળ કહીશું તેવા પ્રદેશમાં ચાર કાળ ૪ સાંભળે તેમ ભણાવવું, પ્રરૂપવું તથા જેની જેટલાં પ્રાયશ્ચિત્તથી શ્રેષ્ઠ વિશુદ્ધિ થાય તેમ તેને રાગદ્વેષ રહિતપણે, ધર્મમાં અપૂર્વરસ ઉત્પન્ન થાય તેવા વચનોથી ઉત્સાહરહિત કરવાપૂર્વક યથાસ્થિત અન્યૂનાધિક તેવું પ્રાયશ્ચિત્ત આપવું.

એ કારણે એમ કહ્યું છે કે હે ગૌતમ ! તેવું ૪ પ્રાયશ્ચિત્ત પ્રમાણિત અને ટંકશાળી થાય, તેને નિશ્ચિત્ત પ્રાયશ્ચિત્ત કહે છે.

[૧૩૭૬, ૧૩૭૭] ભગવન્ ! પ્રાયશ્ચિત્તો કેટલાં પ્રકારે ઉપદેશેલા છે ? ગૌતમ ! દશ પ્રકારે. તે પારાચિત્ત સુધીમાં અનેક પ્રકારે છે. ભગવન્ ! કેટલા કાળ સુધી આ પ્રાયશ્ચિત્ત સૂત્રના અનુષ્ઠાનનું વહન થશે ?

ગૌતમ ! કલ્કી નામે રાજા મૃત્યુ પામશે, એક જિનાલયથી શોભિત પૃથ્વી હશે, શ્રીપ્રભ નામે અણગાર હશે ત્યાં સુધી વહન થશે.

ભગવન્ ! પછીના કાળમાં શું થશે ? ગૌતમ ! ત્યાર પછીના કાળમાં કોઈ પ્રત્યભાગી નહીં થાય કે જેને આ શ્રુતસ્કંધ પ્રરૂપાય.

[૧૩૭૮] ભગવન્ ! પ્રાયશ્ચિત્તના સ્થાનો કેટલાં છે ? ગૌતમ ! સંખ્યાતીત છે. ભગવન્ ! તે સંખ્યાતીત પ્રાયશ્ચિત્ત સ્થાનોમાં પહેલું પ્રાયશ્ચિત્ત પદ કયું ? ગૌતમ ! પ્રતિદિન ક્રિયા સંબંધીનું જાણવું તે પ્રતિદિન ક્રિયા કઈ કહેવાય ? ગૌતમ ! જે વખતોવખત રાતદિવસ પ્રાણોના વિનાશથી માંડી સંખ્યાના આવશ્યક કાર્યોના અનુષ્ઠાન કરવા સુધીના આવશ્યકો કરવા.

ભગવન્ ! આવશ્યક એવું નામ કયા કારણથી કહેવાય છે ? ગૌતમ ! સંપૂર્ણ સમગ્ર આઠે કર્મોનો દાય કરનાર, ઉત્તમ સમ્યગ્દર્શન, જ્ઞાન, ચારિત્ર, અત્યંત ધોર વીર ઉગ્ર કષ્ટકારી દુષ્કરતપ વગેરેની સાધના કરવા માટે પ્રરૂપાય. તીર્થકરાદિને આશ્રીને પોતપોતાના વહેંચાયેલા. કહેલા નિયમિત કાળ સમયે સ્થાને સ્થાને રાતદિવસ પ્રત્યેક સમયે જન્મથી માંડીને જે આવશ્યક કરાય, સાધના કરાય, ઉપદેશાય, પ્રરૂપાય, નિરંતર સમજાવાય, આ કારણે ગૌતમ ! એમ કહેવાય કે આ અવશ્ય કરવા યોગ્ય અનુષ્ઠાનો તે આવશ્યક છે.

ગૌતમ ! જે ભિક્ષુઓ તે અનુષ્ઠાનના કાળ સમય વેળાનું ઉલ્લંઘન કરે છે, અનુપયોગવાળો પ્રમાદી થાય છે, અવધિ કરવાથી બીજાઓને અશ્રદ્ધા ઉત્પન્ન કરાવનારો થાય છે, બળ અને વીર્ય હોવા છતાં કોઈપમ આવશ્યકમાં પ્રમાદ કરનારો થાય છે, શાતાગારવ કે ઇન્દ્રિય લંપટતાનું કંઈક અવલંબન પકડીને, મોડું કે જલ્દી કરીનો કહેલા સમયે અનુષ્ઠાન કરતો નથી. તે સાધુ મહાપ્રાયશ્ચિત્તને પામે છે.

[૧૩૭૯] ભગવન્ ! પ્રાયશ્ચિત્તનું બીજું પદ કયું ? ગૌતમ ! બીજું, ત્રીજું, ચોથું યાવત્ સંખ્યાતીત પ્રાયશ્ચિત્તપદોને અહીં પહેલાં પ્રાયશ્ચિત્ત પદની અંતર્ગત સમજવા, ભગવન્ ! એમ કેમ કહો છો ? ગૌતમ ! સર્વે આવશ્યકના કાળનો સાવધાનીથી ઉપયોગ રાખનારા ભિક્ષુ આર્ત-રૌદ્ર ધ્યાન, રાગ-દ્વેષ, કષાય, ગારવ, મમત્વ વગેરે

અનેક પ્રમાદવાળા આલંબનોને વિશે સર્વ ભાવો અને ભાવાંતરોથી અત્યંત મુક્ત થયેલો હોય. માત્ર જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્ર-તપો કર્મ, ધ્યાન, સ્વાધ્યાય, સુંદર ધર્મના કાર્યોમાં અત્યંતપણે સ્વ બળ, વીર્ય, પરાક્રમ ન છુપાવતો અને સમ્યગ્ર પ્રકારે તેમાં સર્વકરણથી તન્મય બની જાય, સુંદર ધર્મના આવશ્યકો વિશે રમણતાવાળો થાય, ત્યારે આશ્રવ દ્વારોને સારી રીતે બંધ કરનારો થાય.

જ્યારે ઉક્ત પ્રકારનો થાય ત્યારે પોતાના જીવ-વીર્યથી અનાદિભવમાં ફરતાં ફરતાં એકઠાં કરેલા અનિષ્ટ દુષ્ટ આદે કર્મોના સમૂહને એકાંતે નાશ કરવા કટિબદ્ધ થયેલ લક્ષણવાળો, કમપૂર્વક યોગોનો રોધ કરીને બાળી નાંખેલ કર્મવાળો, જન્મ-જરા-મરણ સ્વરૂપ ચારે ગતિવાળા સંસાર પાશ બંધનથી વિમુક્ત થયેલો, સર્વદુઃખથી મુક્ત થયેલો હોવાથી ત્રિલોકના શિખર સ્થાનરૂપ સિદ્ધશિલા ઉપર બિરાજમાન થાય. ગૌતમ ! આ કારણે કહ્યું કે – આ પ્રથમ પદમાં બાકીના પ્રાયશ્ચિત્ત અને પદો સમાઈ ગયેલા સમજવા.

[૧૩૮૦] ભગવન્ ! તે આવશ્યકો કયા છે ? ચૈત્યવંદન આદિ ભગવન્ ! કયા આવશ્યકમાં વારંવાર પ્રમાદ દોષથી કાળનું, વેળાનું સમયનું ઉલ્લંઘન કે અનુપયોગ કે પ્રમાદથી અવિધિ વડે અનુષ્ઠાન કરવામાં આવે અથવા યથોક્તકાળે વિધિથી સમ્યક્ પ્રકારે ચૈત્યવંદનાદિ ન કરે, તૈયાર ન થાય, પ્રસ્થાન ન કરે, નિષ્પન્ન ન થાય, વિલંબથી કરે, બિલકુલ ન કરે કે પ્રમાદ કરે તો તેમ કરનારને કેટલું પ્રાયશ્ચિત્ત કહેવાય ?

ગૌતમ ! જે કોઈ ભિક્ષુ કે ભિક્ષુણી ચતનાવાળા ભૂતકાળના પાપની નિંદા અને ભાવિકાળમાં અતિચારો ન કરનાર, વર્તમાનમાં અકરણીય પાપ કર્મો ન કરનાર, અકરણીય પાપકર્મો તજનાર, સર્વદોષથી રહિત થયેલ, પાપ કર્મના પર્યક્ષ્ણાયુક્ત, દીક્ષાથી માંડીને પ્રતિદિન જીવજીવ પર્યન્ત અભિગ્રહો ગ્રહણ કરનાર અતિશય શ્રદ્ધાવાળા ભક્તિ પૂર્ણ હૃદયી કે યથોક્ત વિધિથી સૂત્ર અને અર્થને યાદ કરતો, બીજા કશામાં મન ન પરોવતો. એકાગ્રચિત્તવાળો, તેના જ અર્થમાં મનની સ્થિરતા કરનાર, શુભ અધ્યવસાયવાળા સ્તવન અને સ્તુતિ કહેવા પૂર્વક ત્રણે કાળે ચૈત્યોને વંદન ન કરે. તો એક વખતના પ્રાયશ્ચિત્તમાં ઉપવાસ, બીજી વખત તે કારણે જ છેદ પ્રાયશ્ચિત્ત, ત્રીજી વખત ઉપસ્થાપના, અવિધિ કરે તો બીજાને અશ્રદ્ધા થાય માટે મોટું પ્રાયશ્ચિત્ત કહેલું છે.

જે વળી લીલી વનસ્પતિ કે બીજ, પુષ્પો, ફૂલોનો પૂજા માટે મહિમા માટે કે શોભા માટે સંઘટ્ટો કરે, કરાવે કે અનુમોદે, છેદે-છેદાવે કે છેદનારને અનુમોદે તો આ સર્વે સ્થાનકોમાં ઉપસ્થાપના, ઉપવાસ, યોથા ભક્ત, આયંબિલ, એકાસણું, નિવિ ગાટ-અગાટ ભેદથી અનુક્રમે જાણવા.

[૧૩૮૧] જે કોઈ ચૈત્યોને વાંદતો, તેની સ્તુતિ કરતો કે પાંચ પ્રકારનો સ્વાધ્યાય કરતો હોય. તેને વિઘ્ન કરે કે અંતરાય કરે-કરાવે કે અનુમોદે તો તેને તે સ્થાનકોમાં

પાંચ ઉપવાસ, છટ્ટ કરણવાળાને એકાસણું અને નિષ્કારણીક ને સંવત્સર સુધી વંદન ન કરવા યાવત્ 'પારંચિત' કરી ઉપસ્થાપના કરવી.

[૧૩૮૨] પ્રતિક્રમણ ન કરે તેને ઉપસ્થાપના પ્રાયશ્ચિત્ત. બેઠાં બેઠાં કરે તેને ઉપવાસ, શુન્યાશુન્યપણે અર્થાત્ અનુપયોગથી પ્રમતપણે પ્રતિક્રમણ કરે તો પાંચ ઉપવાસ, માંડલીમાં પ્રતિક્રમણ ન કરે તો ઉપસ્થાપના, કુશીલ સાથે કરે તો ઉપસ્થાપના, બ્રહ્મચર્યવ્રતથી બ્રષ્ટ સાથે કરે તો પારંચિત પ્રાયશ્ચિત્ત આપવું.

સર્વે શ્રમણ સંઘને ત્રિવિધ-ત્રિવિધે ખમે કે ખમાવે નહીં, દામા ન આપે અને પ્રતિક્રમણ કરે તો ઉપસ્થાપના પ્રાયશ્ચિત્ત. પટેપદ સ્પષ્ટ અને છૂટા ન બોલે, એક બીજા પદમાં બળેલા અક્ષરોવાળા પ્રતિક્રમણ સૂત્રો બોલે, તો ચોથબક્ત, પ્રતિક્રમણ કર્યા વિના સંથારો કરે, પાટ ઉપર લાંબો થાય, પડખું ફેરવે તો ઉપવાસ, દિવસે સુવે તો પાંચ ઉપવાસ.

પ્રતિક્રમણ કરીને ગુરુના ચરણકમળમાં વસતિની આરપા મેળવીને તે દૃષ્ટિથી અવલોકન ન કરે. વસતિ અવલોકી ગુરુને નિવેદન ન કરે તો છટ્ટ, વિધિપૂર્વક રજોહરણને પડિલેહીને ગુરુ પાસે મુહપતિ પડિલેહ્યા વિના ઉપધિ પડિલેહવાનો 'સંદિસાઉ'નો આદેશ સ્વયં માગી લે તો પુરિમઝ્છ વિધિપૂર્વક રજોહરણને પડિલેહીને ગુરુ પાસે મુહપતિ પડિલેહ્યા વિના ઉપધિ પડિલેહવાનો 'સંદિસાઉ'નો આદેશ સ્વયં માગી લે તો પુરિમઝ્છ 'ઉપાધિ સંદિસાઉ'ની આજ્ઞા મેળવ્યા વિના ઉપાધિ પડિલેહે તો પુરિમઝ્છ, ઉપયોગ રહિત ઉપધિ કે વસતિનું પ્રતિલેખન કરે તો પાંચ ઉપવાસ.

અવિધિથી વસતિ કે બીજું કંઈપણ પાત્રક માત્રક ઉપકરણ વગેરે લગીર પણ અનુપયોગ કે પ્રમાદથી પ્રતિલેખન કરે તો લાગલગાટ પાંચ ઉપવાસ, વસતિ પાત્ર માત્રક ઉપકરણને કોઈ પણ પ્રતિલેખન કર્યા વિના કે દુષ્પ્રતિલેખન કરીને વાપરે તો પાંચ ઉપવાસ. વસતિ ઉપાધિ, પાત્રાદિ ઉપકરણનું પ્રતિલેખન જ ન કરે તો ઉપસ્થાપન, એ પ્રમાણે વસતિ, ઉપધિની પ્રતિલેખના કરી હોય તે સ્થાને નિપુણતાથી હળવે હળવે દંડ પુચ્છણક કે રજોહરણથી કાજો એકઠો કરીને દૃષ્ટિથી ન જુએ, કાજામાં જું કે જીવાતને છૂટા પાડીને એકાંત નિર્ભય સ્થાને ન મૂકે તો પાંચ ઉપવાસ, જું કે કોઈ જીવને ગ્રહણ કરીને કાજો પરઠવીને ઘરિયાવહી ન પડિકામે તો એક ઉપવાસ. સ્થાન જોયા વિના કામે પરઠવે તો ઉપસ્થાપના.

કાજામાં જો ષટ્પદિકા હોય અને નથી તેમ કહો તો પાંચ ઉપવાસ, એ પ્રમાણે વસતિ, ઉપધિ પડિલેહીને સમાધિપૂર્વક વિદ્યુબ્ધ થયા વિના પરઠવે નહીં તો ચોથ બક્ત. સૂર્યોદય પહેલાં સમાધિપૂર્વક વિદ્યુબ્ધ થયાં વિના પરઠવે તો પણ આયંબિલ, હરિતકાય-વનસ્પતિયુક્ત બીજકાયયુક્ત, ત્રસકાય બેઈદ્રિયાદિ જીવોયુક્ત સ્થાનમાં સમાધિસહ વિદ્યુબ્ધ થયાં સિવાય પણ પરઠવે કે તેવા સ્થાનમાં બીજું કંઈ કે મળ-મૂત્રાદિ પરઠવે, વોસિરાવે તો પુરિમઝ્છ, એકાસણું, આયંબિલનું પ્રાયશ્ચિત્ત અનુક્રમે જાણવું.

પરંતુ જો ત્યાં કોઈ જીવનો ઉપદ્રવ સંભવે, જો મૃત્યુ સિવાયના દુઃખરૂપ ઉપદ્રવની સંભાવના હોય તો ઉપવાસ. તે સ્થંડિલ ફરી પણ બરાબર તપાસીને જીવરહિત છે, એમ નિઃશંક બનીને, ફરી પણ તેની આલોચના કરીને યથા યોગ્ય પ્રાયશ્ચિત્ત ગ્રહણ કરે નહીં તો ઉપસ્થાપન, સમાધિપૂર્વક પરઠવે તો પણ સાગારી રહે તો હોય કે રહેવાનો હોય છતાં પરઠવે તો ઉપવાસ. પ્રતિલેખન ન કરેલી જગ્યાએ જે કાંઈ પણ વોસિરાવે તો ઉપસ્થાપન.

એ પ્રમાણે વસતિ-ઉપધિને પડિલેહીને સમાધિપૂર્વક ક્ષુબ્ધ થયા વિના પરઠવીને એકાગ્ર મનવાળો સાવધાનપૂર્વક વિધિથી સૂત્ર અને અર્થને અનુસરતા ઇરિયાવહિયં ન પ્રતિક્રમે તો એકાસણું, મુહપત્તિ વિના ઇરિયા પ્રતિક્રમણ, વંદન પ્રતિક્રમણ કરે, મુહપત્તિ રાખ્યા વિના બગાસુ ખાય, સ્વાધ્યાય કરે, વાંચના આપે ઇત્યાદિ સર્વે સ્થાનમાં પુરિમકૃ.

એ પ્રમાણે ઇરિયા પ્રતિક્રમી સુકુમાલ સુંવાળી દસીયુક્ત ચીકાશ રહિત, સખત ન હોય તેવી સારી દસીવાળા, કીડીથી કાણા ન પાડેલ, અખંડ દાંડીવાળા દંડપુંછણથી વસતિની પ્રમાર્જના ન કરે તો એકાસણું સાવરણીથી વસતિનો કચરો સાફ કરે તો ઉપસ્થાપન, વસતિમાં દંડ પુચ્છણક આપીને એકઠો કરેલો કાજો સુપડીમાં લઈને ન પરઠવે તો ઉપવાસ, પ્રત્યષ્ઠેક્ષણા વિના કચરો પરઠવે તો પાંચ ઉપવાસ, પણ જૂં કે કોઈ જીવ હોય અથવા કોઈ જીવ ન હોય તો ઉપસ્થાપન, વસતિમાં રહેલાં કામને અવલોકનો જો તેમાં જૂ આદી હોય તેને શોધી શોધીને છુટી પાડીને એકઠી કરી કરીને ગ્રહણ કરી હોય તેવું પ્રાયશ્ચિત્ત સર્વે ભિક્ષુ વચ્ચે વિભાગ કરીને વહેંચી આપવું, તેમ ન કરે તો એકાસણું, જો પોતે જાતે જૂ આદિ ગ્રહણ કરી પ્રાયશ્ચિત્ત વિભાગપૂર્વક ન આપે કે પરસ્પર ન સ્વીકારે તો પારંચિત

એ પ્રમાણે વસતિ દંડ પુંછણકથી વિધિપૂર્વક પ્રમાર્જન કરીને કાજાને બરોબર અવલોકન કરીને જૂ વગેરેને કાજામાંથી જૂદી કરીને કાજો પરઠવે પરઠવીને સમ્યગ્ વિધિથી, અત્યંત ઉપયોગ અને એકાગ્ર માનસવાળો સૂત્ર, અર્થ અને તદુભયને સ્મરતો એવો ભિક્ષુ જે ઇરિયાવહી ન પ્રતિક્રમે તેને આયંબિલ અને ઉપવાસ પ્રાયશ્ચિત્ત.

એ પ્રમાણે હે ગૌતમ ! આ હવે જણાવીશું તેનું પ્રતિક્રમણ કરે – દિવસના પહેલાં પ્રદરનો દોટ ઘડી ન્યૂન એવા સમયે જે ભિક્ષુ ગુરુ પાસે વિધિ સહિત ‘સજ્ગમય સંદિસાઈ’ એમ કહીને એકાગ્ર ચિત્તથી શ્રુતમાં ઉપયોગવાળો દંટધુતિપૂર્વક એક ઘડી ન્યૂન પહેલી પોરિસિમાં જાવજીવના અભિગ્રહ સહિત દરરોજ અપૂર્વજ્ઞાન ગ્રહણ ન કરે તેને પાંચ ઉપવાસ પ્રાયશ્ચિત્ત.

અપૂર્વજ્ઞાન ભણવાનું ન બની શકે તો પહેલાંનું ભણેલું હોય તે સૂત્ર, અર્થ, તદુભયને યાદ કરતો એકાગ્ર મનથી પરાવર્તન ન કરે અને ભક્ત વર્ગ, સ્ત્રી, રાજા, ચોર, દેશ વગેરેની વિચિત્ર વિકથા કરવામાં સમય પસાર કરી આનંદ મનાવે તો તે

વંદન યોગ્ય ન ગણાય. જેઓ પહેલાં ભણેલાં નથી, અપૂર્વજ્ઞાન ગ્રહણ કરવું અસંભવ છે, તેમણે પણ એક ઘટિકા ન્યૂન એવી પહેલી પેરિસિમાં પંચમંગલનું પરાવર્તન કરવું જો તેમ ન કરે અને વિકથા કર્યા કરે કે નિરર્થક બહારની પંચાયતો સાંભળ્યા કરે તે ભિક્ષુ અવંદનીય જાણવો.

એ પ્રમાણે એક ઘડી ન્યૂન પહેલી પોરિસિમાં જે ભિક્ષુ એકાગ્ર ચિત્તે સ્વાધ્યાય કરીને પછી પાત્રા, માત્રક, વસ્ત્ર વિશેષ, ભાજન, ઉપકરણાદિ અવ્યાકુળપણે ઉપયોગ સહ વિધિથી પ્રતિલેખના ન કરે તો તેને ઉપવાસનું પ્રાયશ્ચિત્ત જણાવવું.

હવે દરેક પદમાં ભિક્ષુ અને પ્રાયશ્ચિત્ત શબ્દ જોડવા.

જો તે ભાજન ઉપકરણ વાપર્યા ન હોય તો ઉપવાસ, પરંતુ અવ્યાકુળપણે ઉપયોગ વિધિથી પ્રતિલેખના કર્યા વિના વાપરે તો પાંચ ઉપવાસ. આ ક્રમે પહેલી પોરિસિ પૂર્ણ કરી. બીજી પોરિસિમાં અર્થગ્રહણ ન કરે તો પુરિમઙ્ગ પ્રાયશ્ચિત્ત, જો વ્યાખ્યાન ન હોય તો. જો વ્યાખ્યાન હોય અને તે શ્રવણ ન કરે તો અવંદનીય, વ્યાખ્યાન અભાવે કાળવેલા સુધી વાયનાદિ સ્વાધ્યાય ન કરે તો પાંચ ઉપવાસ પ્રાયશ્ચિત્ત એમ કરતાં કાળવેળા પ્રાપ્ત થાય તે સમયે દૈવસિક અતિયારમાં જણાવેલાં જે કાંઈ અતિયારો સેવન થયા હોય તેનું નિંદન, ગ્રહણ, આલોચન, પ્રતિક્રમણ કરવા છતાં પણ જે કાંઈ કાયિક, વાયિક, માનસિક ઉત્સૂખ આચરણ કરવાથી, ઉન્માર્ગ આચરણ કરવાથી, અકલ્પ સેવનથી, અકરણીયનું સમાચરણ કરવાથી, દુદ્યર્થન કે દુષ્ટ ચિંતવનથી, અનાચાર સેવવાથી, અનીચ્છનીયના આચરણથી, અશ્રમણ પ્રાયોગ્ય વર્તનથી જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્ર-શ્રુત-સામાયિકને વિશે-

ત્રણ ગુપ્તિ, ચાર કષાયો, પાંચ મહાવ્રતો, છ જીવનિકાયો, સાત પિંડપૈણાદિ, આઠ પ્રવચન માતા, નવ બ્રહ્મચર્ય ગુપ્તિ, દશવિધ શ્રમણધર્મ, તે વગેરે તથા બીજા અનેક ચલાવા આદિમાં જણાવેલ ખંડન-વિરાધન થયું હોય, તે નિમિત્તે આગમકુશળ ગીતાર્ય ગુરુએ કહેલ પ્રાયશ્ચિત્ત યથાશક્તિ પોતાનું બળ, વીર્ય, પુરુષાર્થ પરાક્રમ છુપાવ્યા વિના અશઠપણે, દિનતારહિત માનસથી બાહ્ય-અભ્યંતર તપોકર્મને ગુરુ પાસે ફરી પણ અવધારીને અતિ પ્રગટપણે ‘તહતિ’ એમ કહીને અભિનંદે, ગુરુદત્ત પ્રાયશ્ચિત્ત તપને સામરું કે ટુકડે ટુકડે વિભાગ કરવા પૂર્વક સમ્યક્ પ્રકારે ન કરી આપે તે ભિક્ષુ અવંદનીય થાય.

ભગવન્ ! કયા કારણે ખંડ-ખંડ તપ કરીને પ્રાયશ્ચિત્ત સેવે ? ગૌતમ ! જે ભિક્ષુ છ માસ, ચાર માસ, માસદામણ એક સાથે કરવા સમર્થ ન હોય તે છઠ્ઠ, અઠ્ઠમ, ચાર ઉપવાસ, પાંચ ઉપવાસ આદિ કરીને પણ પ્રાયશ્ચિત્ત વાળી આપે બીજુ પણ જે કોઈ પ્રાયશ્ચિત્ત તેમાં સમાઈ જતું હોય, એ કારણે ખંડાખંડી તપ પ્રાયશ્ચિત્ત સેવે.

એમ કરતાં દિવસના મધ્યાહ્ન સમયે થનાર પુરિમઙ્ગનો સમયમાં અલ્પકાળ બાકી રહ્યો. તે અવસરે જે કોઈ – પ્રતિક્રમણ, વંદન, સ્વાધ્યાય કે પરિભ્રમણ કરતાં

ચાલતાં, જતાં, ઉભતા, બેસતા, ઉઠતા તે ઉકાયનો સ્પર્શ થતો હોય અને સાધુ તેના અંગો ખેચી ન લે. સંઘટ્ટો થતો ન રોકે, તો ઉપવાસ બીજાને પણ ચયાયોગ્ય પ્રાયશ્ચિત્તમાં પ્રવેશ કરાવે તથા સ્વશક્તિ મુજબ તપો કર્મને સેવે નહીં, તો તેને બીજા દિવસે ચાર ગણું પ્રાયશ્ચિત્ત જણાવે.

જેઓ વાંદતા કે પ્રતિક્રમણ કરતાં હોય, તેઓની આડ પાળીને સર્પ કે બિલાડી જાય તો તેમનો લોચ કરવો કે બીજે સ્થળે ચાલ્યા જાય. તેના પ્રમાણમાં ઉગ્ર તાપમાં રમણતા કરવી. આ કહેલાં વિધાનો ન કરે તો ગચ્છ બહાર કરવો.

જે સાધુ તે મહા ઉપસર્ગને સિદ્ધ કરનારો, ઉત્પન્ન કરનાર, દુર્નિમિત અને અમંગલનો ધારક હોય, તે ગચ્છબહાર કરવા યોગ્ય જાણવો જે પહેલી કે બીજી પોરિસિમાં અહીં-તહીં ભટકતો હોય, ગમન કરતો હોય, અનુચિત કાળે ફરનાર, છિદ્રો જોનાર એવો, જો તે ચોવિહારના પચ્ચકાણ ન કરે તો છઠ્ઠ સ્થંડિલ સ્થાન પ્રતિલેખીને રાત્રે જયણાપૂર્વક સ્થંડિલ-માત્ર વોસિરાવે તો ગ્લાનને એકાસણું બીજાને છઠ્ઠનું ૪ પ્રાયશ્ચિત્ત.

જો સ્થંડિલ-સ્થાન દિવસે જીવજંતુ રહિત તપાસ્યું ન હોય તેમજ ભાજન પૂંજયુ-પ્રમાર્જ્યું ન હોય, સ્થાન જોઈ લીધું ન હોય, માગુ કરવાનું ભાજન પણ જયણાથી જોયેલ ન હોય અને રાત્રે ઠલ્લો કે માગુ પરઠવે તો ગ્લાનને એકાસણું, બાકીનાને પાંચ ઉપવાસ અથવા ગ્લાનને 'મિચ્છામિદુક્કડં.'

એ પ્રમાણે પહેલી-બીજી પોરિસિમાં સૂત્ર અને અર્થનું અધ્યયન છોડીને જેઓ સ્ત્રીકથા, ભક્તકથા, દેશકથા, રાજકથા, ચારેકથા, ગૃહસ્થની પંચાત કર્યા કરે અથવા બીજી અરકબદ્ધ કથા કરે. આર્ત-રોદ્ર ધ્યાનની ઉત્તરણા કરાવનારી કથા કરે, તો એક વર્ષ સવંદનીય.

કોઈ તેવા મોટા કારણવશ પહેલી કે બીજી પોરિસિમાં એક ઘડી કે અર્ધઘડી ઓછો સ્વાધ્યાય થયો તો ગ્લાનને મિચ્છામિદુક્કડં, બીજાને નિવ્વિગઈ, અતિ નિષ્કુરતાથી કે ગ્લાને જો કોઈ પ્રકારે કોઈપમ કારણ ઉત્પન્ન થવાથી વારંવાર ગીતાર્થ ગુરુની મનાઈ છતાં અકસ્માત કોઈ વખત બેઠાં બેઠાં પ્રતિક્રમણ કર્યું હોય તો એક અવંદનીય અને ચાર માસ સુધી મૌનવ્રત તેણે રાખવું.

જો કોઈ પહેલી પોરિસિ પૂર્ણ થયા પહેલા અને ત્રીજી પોરિસિ વીત્યા પણ આહાર-પાણી ગ્રહણ કરે અને વાપરે તો પુરિમદ્દ, ગુરુ સન્મુખ જઈને ઉપયોગ ન કરે તો ઉપવાસ, ઉપયોગ કર્યા વિના કંઈ પણ લે તો ઉપવાસ, અવિધિથી ઉપયોગ કરે તો ઉપવાસ, આહાર-પાણી કે સ્વકાર્ય માટે, ગુરુના કાર્ય માટે, બહારની ભૂમિએ નીકળતાં ગુરુના ચરણમાં મસ્તકનો સંઘટ્ટો કરીને 'આવસ્સિઆઓ' પદ ન કહે, સ્વ વસતિ ના દ્વારમાં પ્રવેશતા નિસીદિ ન કહે તો પુરિમદ્દ.

બહાર જવાના સાત કારણ સિવાય વસતિમાંથી બહાર નીકળે તો ગચ્છ બહાર કરવો.

રાગથી બહાર જાય તો છેદોપસ્થાપનીય, અગીતાર્થ કે ગીતાર્થને શંકા ઉત્પન્ન થાય તેવા આહાર, પાણી, ઔષધ, વસ્ત્ર, પાત્ર, દંડો વગેરે અવિધિથી ગ્રહણ કરે અને ગુરુ પાસે તેને આલોચે નહીં તો ત્રીજા વ્રતનો છેદ, એક માસ સુધી અવંદનીય અને તેની સાથે મૌનવ્રત રાખવું. આહાર, પાણી, ઔષધ, અથવા પોતાના કે ગુરુના કાર્ય માટે ગામમાં, નગરમાં, રાજધાનીમાં ગિક્ક-ચતુષ્ટક-ચૌટા કે સભાગૃહમાં પ્રવેશીને ત્યાં કથા કે વિકથા કહેવા લાગે તો ઉપસ્થાપન.

પગમાં પાદરક્ષક પહેરીને ત્યાં જાય તો ઉપસ્થાપન. જો ઉપાનહ ગ્રહણ કરે તો ઉપવાસ, તેવા પ્રસંગે ઉપાનહનો ઉપયોગ કરે તો ઉપવાસ. કયાંય ગયો, ઉભો રહ્યો, કોઈકે પ્રશ્ન કર્યો તેને કુશળતા અને મધુરતાથી કાર્યની જરૂર પૂરતો અલ્પ, અગર્વિત, અતુચ્છ, નિર્દોષ, સમગ્ર લોકોના મનને આનંદ કરાવનાર, આલોક-પરલોકને હિતકારી થાય તેવો પ્રત્યુત્તર ન આપે તો સંવદનીય.

અભિગ્રહ ગ્રહણ કર્યો ન હોય તેવો સાધુ ૧૬ દોષ રહિત પણ સાવધયુક્ત વચન બોલે તો ઉપસ્થાપન, બહુ બોલે તો ઉપસ્થાપન, ક્ષાયયુક્ત વચન બોલે તો અવંદનીય. ક્ષાય ઉદીરિતો સાથે ભોજન કરે કે રાત્રે સાથે વાસ કરે તો એક માસ સુધી મૌન, અવંદનીય અને ઉપસ્થાપન, બીજા કોઈને ક્ષાયનું નિમિત્ત આપી ક્ષાયની ઉદીરણા કરાવે, અલ્પ ક્ષાયીને ક્ષાયની વૃદ્ધિ કરાવે, કોઈની ગુપ્ત વાતો ઉઘાડી પાડે, તે બધામાં ગચ્છ બહાર કરવો.

કઠોર વચન બોલે તો પાંચ ઉપવાસ, આકરા શબ્દ બોલે તો પાંચ ઉપવાસ, ખર-કઠોર-આકરા-નિષ્કુર-અનિષ્ટ વચનો બોલે તો ઉપસ્થાપન, ગાળો આપે તો ઉપવાસ, કકડાટ કરતા કલણ કજીયા તોફાન લડાઈ કરે તો ગચ્છ બહાર કરવો, મકાર-ચકાર-જકારાદિ અપશબ્દો બોલે તો ઉપવાસ, બીજી વખત બોલે તો અવંદનીય, વધ કરે તો સંઘ બહાર કરવો, હણે તો સંઘ બહાર કરવો.

ખોદતો હોય, ભાંગતો હોય, લપસતો-લડતો-અગ્નિ સળગાવતો-સળગાળવાળતો, સંઘતો-રંધાવતો હોય તો દરેકમાં સંઘ બહાર કરવો. ગુરુને પણ આમા ફાવે તેવા શબ્દો સંભળાવે, ગચ્છનાયકોની કોઈ પ્રકારે હલકાઈ-લઘુતા કરે, ગચ્છના આચારો કે સંઘના આચારો વંદન, પ્રતિક્રમણાદિ માંડલીનું ઉલ્લંઘન કરે. અવિધિ વડે દિક્ષા આપે, વડી દીક્ષા આપે, અયોગ્યને સૂત્ર, અર્થ કે તદુભયની પ્રરૂપણા કરે, અવિધિથી સારણા, સોયણા, પડિયોયણા કરે અથવા વિધિથી સારણાદિ ન કરે, ઉન્માર્ગે જતાંને યથાવિધિ સારણાદિ ન કરે યાવત્ સમગ્ર લોકના સાંનિધ્યમાં પોતાના પક્ષને ગુણ કરનાર હિત વચન કમપૂર્વક ન કહે તો આ દરેકમાં અનુક્રમે કુળ, ગણ, સંઘની બહાર કરવો. આ સર્વ સ્થાનકોને વિશે દરેકને કુળ-ગણ-સંઘ બહાર કરવા. કદાચ કુલ, ગણ, સંઘની બહાર કર્યા પછી પણ તે અત્યંત ધોર વીર તપનું અનુષ્ઠાન કરવામાં અતિશય અનુરાગવાળો થઈ જાય તો પણ હે ગૌતમ ! તે ન જોવા લાયક છે, માટે કુલ, ગણ, સંઘની બહાર કરેલા તેની પાસે દાણ, અર્ધદાણ

ઘટી કે અર્ધઘટી જેટલો સમય પણ ન રહેવું.

આંખની નજર કર્યા વિના અર્થાત્ પરઠવવાના સ્થાને દૈષ્ટિ પ્રતિલેખના કર્યા વિના મળ, મૂત્ર, બળખા, નાસિકા, મેલ, શ્લેષ્મ, શરીરનો મેલ પરઠવે, બેસતાં સંડાસા-સાંઘા સહિત ન પ્રમાર્જે, તો તેને અનુક્રમે નીવિ અને આયંબિલનું પ્રાયશ્ચિત. પાત્રા, માત્રક કે કોઈ ઉપકરણ દાંડો વગેરે સ્થાપન કરતા, મૂકતા, લેતા, ગ્રહણ કરતા, આપતા અવિધિથી સ્થાપે, મૂકે, લે, ગ્રહણ કરે કે આપે, આ બધું જો અભાવિત ક્ષેત્રમાં કરે તો ચાર આયંબિલ, ભાવિત ક્ષેત્રમાં ઉપસ્થાપના.

દાંડો, રજોહરણ, પાદગ્રોંછનક, સુતરાઉ કપડો, ચોલપટ્ટો, વર્ષાકલ્પ-કામળી યાવત્ મુહપત્તિ કે બીજા કોઈ પણ સંયમોપયોગી એવા દરેક ઉપકરણો પ્રતિલેખન કર્યા વિના કે દુષ્પ્રતિલેખિત કરેલ હોય, શાસ્ત્રોકત પ્રમાણથી ઓછા કે અધિક વાપરે તો દરેક સ્થાનમાં ઉપવાસનું પ્રાયશ્ચિત આવે.

ઉપરના ભાગે પહેરવાનો કપડો. રજોહરણ, દાંડો અવિધિથી વાપરે તો ઉપવાસ, રજોહરણ કુહાડી માફક ખભે સ્થાપે તો ઉપસ્થાપન, શરીરના અંગો કે ઉપાંગો મર્દન કરાવે તો ઉપવાસ, રજોહરણ અનાદરથી પકડે તો ઉપવાસ, પ્રમત્ત ભિક્ષુની બેકાળજીથી અણધારી મુહપત્તિ આદિ કોઈ પણ સંયના ઉપકરણ ખોવાઈ જાય, નાશ પામે તો તેને ઉપવાસથી માંડીને ઉપસ્થાપન, યથાયોગ્ય ગવેષણા કરી શોધે, મિચ્છામિ દુક્કડ આપે, ન મળે તો વોસિરાવે, મળે તો ફરી ગ્રહણ કરે.

ભિક્ષુઓને અગ્નિકાય, અપ્રકાયનાં સંઘટ્ટનાદિ એકાંતે નિષેધેલ છે. જે કોઈને જ્યોતિ કે આકાશમાંથી પડતાં વરસાદ બિંદુઓ વડે ઉપયોગ રહિત કે ઉપયોગ રહિતપણે અણધાર્યા સ્પર્શ થઈ જાય તો તે માટે આયંબિલ કહેલું છે.

સ્ત્રીઓનાં અંગના અવયવોને લગીર પણ હાથ, પગ કે દંડ વડે, હાથમાં પકડેલા તણખલાના અગ્રભાગથી કે ખભાથી સંઘટ્ટો કરે તો પારંચિત પ્રાયશ્ચિત સાધુનો હોય. બાકીના ફરી પણ પોતાના સ્થાને વિસ્તારથી કહેવાશે.

[૧૩૮૨ થી ૧૩૮૪] એમ કરતાં ભિક્ષા સમય આવી પહોંચ્યો. હે ગૌતમ ! આ અવસરે પિંડેષણા શાસ્ત્રમાં કહેલ વિધિથી અદીન મનવાળો ભિક્ષુ બીજા અને વનસ્પતિકાય, પાણી, કાદવ, પૃથ્વીકાયને વર્જીતો, રાજા અને ગૃહસ્થો તરફથી થતાં વિષમ ઉપદ્રવો, કદાગ્રહને છોડતો, શંકાસ્થાનનો ત્યાગ કરતો, પાંચ સમિતિ, ત્રણ ગુપ્તિમાં ઉપયોગવાલો, ગોચર ચર્યામાં પ્રાભૃતિક નામક દોષવાળી ભિક્ષા ન વર્જે તો ઉપવાસ પ્રાયશ્ચિત જણાવવું.

જો તે ઉપવાસી ન હોય અને સ્થાપના કુળોમાં પ્રવેશ કરે તો ઉપવાસ, ઉતાવળમાં પ્રતિકૂળ વસ્તુ ગ્રહણ કર્યા પછી તુરંતજ નિરુપદ્રવ સ્થાનમાં ન પરઠવે તો ઉપવાસ, અકલ્પ વસ્તુ ભિક્ષામાં ગ્રહણ કરે તો યથાયોગ્ય ઉપવાસાદિ, કલ્ચનો પ્રતિષેધ કરે તો ઉપસ્થાપન. ગૌચરી માટે નીકળેલો ભિક્ષુ વાતો વિકથાદિની પ્રસ્તાવના કરે, ઉદીરણા કરે, કહેવા લાગે, સાંભળે તો છહ પ્રાયશ્ચિત

ગૌયરી લઈને પાછા આવ્યા પછી લાઘેલા આહાર-પાણી, ઔષધ જેણે આપ્યા, જે રીતે ગ્રહણ કર્યા તે પ્રમાણે તે ક્રમે જો આલોચે નહીં તો પુરિમક્ર, ઇરિયાવહી પ્રતિક્રિયા વિના આહાર-પાણી આદિ આલોચે તો પુરિમક્ર, રજયુક્ત પગોને પ્રમાજ્યા વિના ઇરિયા પ્રતિક્રમે તો પુરિમક્ર ઇરિયં પ્રતિક્રમવાની ઇચ્છાવાળો પગની નીચેના ભૂમિ ભાગને ત્રણ વખત ન પ્રમાજે તો નિવી, કન સુધી અને હોઠ સુધી મુહપતિ રાખ્યા વિના ઇરિયા પ્રતિક્રમે તો મિચ્છામિદુક્કડ, પુરિમક્ર.

સજ્જાય પરઠવતા અને ગૌયરી આલોવતા ધમ્મો મંગલ ગાથાનું પરાવર્તન કર્યા વિના, ચૈત્ય અને સાધુને વાંધા વિના, પચ્ચકખાણ પારે તો પુરિમક્ર, પચ્ચકખાણ પાર્યા વિના ભોજન, પાણી, ઔષધનો પરિભોગ કરે તો ચોથ ભક્ત, ગુરુ સન્મુખ પચ્ચકખાણ ન પારે તો, ઉપયોગ ન કરે, પ્રાભૃતિક ન આલોચે, સજ્જાય ન પરઠવે, આ દરેક પ્રસ્થાપનામાં ગુરુ પણ શિષ્ય પ્રતિ ઉપયોગવાળા ન થાય, તો તેમને પારંચિત પ્રાયશ્ચિત.

સાધર્મિક સાધુને ગૌયરીમાંથી આહારાદિ આપ્યા વિના, ભક્તિ કર્યા વિના કંઈ આહારાદિ પરિભોગ કરે તો છદ્ધ, ભોજન કરતાં પીરસતો જો નીચે વેરે તો છદ્ધ. કડવા, તીખાં, કચાયેલા, ખાટાં, મધુર, ખારા રસોનો અસ્વાદ કરે, વારંવાર આસ્વાદે, તેવા સ્વાદુ ભોજન કરે તો ઉપવાસ, તેવા સ્વાદિષ્ટ રસોમાં રાગ પામે તો ઉપવાસ કે અહમ, કઠિસ્સગ્ગ કર્યા વિના વિગઈ વાપરે તો પાંચ આયંબિલ, બેથી વધારે વિગઈ વાપરે તો પાંચ નિવિગ્ગઈ, નિષ્કારણ વિગઈ વાપરે તો અહમ, ગ્લાન માટેના અશન, પાન, પથ્થ, અનુપાન ૪ લાવેલા હોય અને વગર આપેલું વાપરે તો પારંચિત.

ગ્લાનની સેવા માવજત કર્યા વિના ભોજન કરે તો ઉપસ્થાપન પોત-પોતાના સર્વે કર્મવ્યોનો ત્યાગ કરીને, ગ્લાન કાર્યોનું આલંબન લઈને અર્થાત્ તેના બહાને સ્વ કર્તવ્યોમાં પ્રમાદ સેવે તો અવંદનીય. ગ્લાન યોગ્ય કરવા લાયક કાર્યો જે કરી ન આપે તો અહમ, ગ્લાન બોલાવે અને એક શબ્દ બોલવા સાથે તુરંત જઈને જે આજ્ઞા કરે તેનો અમલ ન કરે તો પારંચિત. પરંતુ જો ગ્લાન સાધુ સ્વસ્થચિત્ત હોય તો. જો સનેપાત આદિ કારણે ભ્રમિત માનસવાળા હોય તો જે તે ગ્લાને કહ્યું હોય તેમ કરવાનું ન હોય. તેને યોગ્ય જે હિતકારી થતું હોય તે જ કરવું. ગ્લાનના કાર્ય કરનારને સંઘ બહાર કરવો.

આધાકર્મ, ઔદેશિક, પૂતિકર્મ, મિશ્રમત, સ્થાપના, પ્રાભૃતિક, પ્રાદુષ્કરણ, કીત, પ્રામિત્યક, અભ્યાહત, ઉદ્ભિન્ન, માલોપહત, આચ્છેદ, અનિસૃષ્ટ, અધ્યવપૂરક, ધાત્રી, દૂતિ, નિમિત્ત, આજીવક, વનીપક, ચિકિત્સા, કોધ-માન-માયા-લોભ, પૂર્વે-પશ્ચાત્ સંસ્તવ, વિદ્યા, મંત્ર, ચૂર્ણ, યોગ, મૂળ કર્મ, શંકિત, પ્રદિત, નિદિપ્ત, પિહિત, સંહત, દાયક, ઉદિભજ્જ, અપરણિત, લિપ્ત, છર્દિત, આ ૪૨ દોષોમાંથી કોઈ પણ દોષથી દૂષિત આહાર, પાણી, ઔષધનો પરિભોગ કરે તો યથાયોગ્ય ક્રમથી ઉપવાસ, આયંબિલનું પ્રાયશ્ચિત્ત આપવું.

છ કારણોની ગેર હાજરીમાં ભોજન કરે તો અહમ, ધુમ્દોષ અને અંગાર દોષ યુક્ત આહારનો ભોગવટો કરે તો ઉપસ્થાપન, જુદા-આહાર કે સ્વાદવાળા સંયોગ કરીને જિહ્વાનો સ્વાદ પોષવાને ભોજન કરે તો આયંબિલ, અને ઉપવાસ, બળ, વીર્ય, પુરુષકાર પરાક્રમ હોવા છતાં આઠમ, ચૌદશ, જ્ઞાન પંચમી, પર્યુષણમાં ધોઈને પાણી પી ન જાય તો ઉપવાસ. પાત્ર ઘોચેલ પાણી પરઠવે તો પાંચ ઉપવાસ.

પાત્રા, માત્રક, તરપણી કે કોઈપણ પ્રકારના ભાજન-ઉપકરણ માત્રને ભીનાશ દૂર કરી, કોરા કરીને, ચીકાશવાળા કે વગરના નાતુંછેલા સ્થાપન કરી રાખે તો ચોથા ભક્ત પાત્રાબંધની ગાંઠ ન છોડે, તેની પડિલેહણા કરીને ન શોધે તો ચોથ ભક્ત, ભોજન માંડલીમાં હાથ ધોવે, તેના પાણીમાં પગનો સંઘટ્ટો કરીને ચાલે, ભોજન કરવાની જગ્યામાં સાફ કરીને દંડપુચ્છણકથી કાજો ન લે તો નિવી. ભોજનમાંડલીના સ્થાને જગ્યા સાફ કરીને પુંછણકથી કાજો લઈ, એકઠો કરીને ઘરિયા ન પ્રતિક્રમે તો નિવી.

એ પ્રમાણે ઘરિયાવહી કરીને બાકી રહેલા દિવસનું અર્થાત્ તિવિહાર કે ચોવિહારનું પ્રત્યાખ્યાન ન કરે તો આયંબિલ ગુરુ સન્મુખ પર્યકખાણ ન કરે તો પુરિમક, અવધિથી પર્યકખાણ કરે તો આયંબિલ, પર્યકખાણ કર્યા પછી ચૈત્ય અને સાધુને ન વાંટે તો પુરિમક. કુશીલને વાંટે તો અવંદનીય.

ત્યાર પછીના સમયમાં બહાર સ્થંડિલ ભૂમિ જવા માટે પાણી લેવા માટે જાય. વડી નિતી કરીને પાછા પરે તે સમયે કંઈક ન્યૂન ત્રીજી પોરિસિ પૂર્ણ થાય. તેમાં પમ ઘરિયાવહી પ્રતિક્રમીને વિધિથી ગમનાગમન આલોચીને પાત્રા, માત્રક આદિ ભાજન અને ઉપકરણો વ્યવસ્થિત કરે ત્યારે ત્રીજી પોરિસિ બરાબર પૂર્ણ થાય.

આ પ્રમાણે ત્રીજી પોરિસિ વીત્યા પછી હે ગૌતમ ! જે ભિક્ષુ ઉપધિ અને સ્થંડિલો વિધિપૂર્વક ગુરુ સન્મુખ 'સંદિસાઈ' એમ આજ્ઞા માંગીને પાણી પીવાના પલ પર્યકખાણ કરીને કાળવેળા સુધી સ્વાધ્યાય ન કરે તેને છઠ્ઠ પ્રાયશ્ચિત જણાવવું.

આ પ્રમાણે કાળવેળા આવી પહોંચે ત્યારે ગુરુની ઉપધિ અને સ્થંડિલ, વંદન, પ્રતિક્રમણ, સજ્જાય, માંડળી આદિ વસતિની પ્રત્યુપેક્ષણા કરીને સમાધિપૂર્વક, ચિત્તના વિક્ષેપ વિના સંયમિત બનીને પોતાની ઉપધિ અને સ્થંડિલની પ્રત્યુપેક્ષણા કરીને ગોચર ચરિત અને કાળને પ્રતિક્રમીને, ગોચર ચર્યા ઘોષણા કરીને ત્યાર પછી દૈવસ્મિક અતિયારોની વિશુદ્ધિ નિમિત્તે કાર્યોત્સર્ગ કરવો. આ દરેકમાં અનુક્રમે ઉપસ્થાપન, પુરિમક એકાસણાદિ પ્રાયશ્ચિત જણાવા.

આ પ્રમાણે કાર્યોત્સર્ગ કરીને મુહપતિ પડીલેહીને વિધિ પૂર્વક ગુરુને કૃતિકર્મ વંદન કરીને સૂર્યોદયથી માંડીને કોઈપણ સ્થાને જવા કે બેસતા, જતા, ચાલતા, ભમતા, ઉતાવળ કરતા પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ, વાયુ, વનસ્પતિ, લીલોતરી, વૃણ, બીજ, પુષ્પ, ફૂલ, કુંપળ, અંકુર, પ્રવાલ, પત્ર, બે-ત્રણ-ચાર-પાંચ ઇંદ્રિયોવાળા જીવોનાં સંઘટ્ટન, પરિતાપન, કિલામણા, ઉપદ્રવ વગેરે કર્યા હોય તથા-

ત્રણ ગુપ્તિ, ચાર કષાયો, પાંચ મહાવ્રતો, છ જીવનિકાયો, સાત પાછૈષણા અને આહરૈષણા, આઠ પ્રવચન માતા, નવ બ્રહ્મચર્યની ગુપ્તિ, દશવિધ શ્રમણ ધર્મ, જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રની જે ખંડના, વિરાધના થઈ હોય તેની નિંદા, ગર્હા, આલોચના, પ્રાયશ્ચિત્ત કરીને એકાગ્ર મનથી સૂત્ર, અર્થ, તદુભયને અતિશય ભાવનો, તેના અર્થની વિચારણા કરતો, પ્રતિક્રમણ ન કરે તો ઉપસ્થાપન.

એમ કરતાં સૂર્યાસ્ત થયો. ચૈત્યોને વંદના કર્યા સિવાય પ્રતિક્રમણ કરે તો ચોથ ભક્ત. અહીં અવસર જાણી લેવો.

પ્રતિક્રમણ પછી રાત્રે વિધિ સહિત બિલકુલ ઓછો સમય નહીં એવા પ્રથમ પ્રહરમાં સ્વાધ્યાય ન કરે તો પાંચ ઉપવાસ, પહેલી પોરિસી પૂર્ણ થતાં પહેલાં સંથારો કરવાની વિધીની આજ્ઞા માંગો તો છઠ્ઠ સંદિસાવ્યા વિના સંથારો કરી સૂઈ જાય તો ઉપવાસ, ઉત્તરપજ્ઞા વિનાનો સંથારો કરે ઉપવાસ, બે પડનો સંથારો કરે ઉપવાસ, વચમાં પોલાણવાળો, દોરીવાળા ખાટલામાં નીચે નરમ હોય તેવા ટોલિયામાં, પલંગમાં સંથારો કરે તો ૧૦૦ આયંબિલ.

સર્વે શ્રમણ સંઘ, સર્વે સાધર્મિકો તેમજ સર્વ જીવરાશિના તમામ જીવોને સર્વ ભાવથી ત્રિવિધ -ત્રિવિધે ન ખમાયે, ક્ષમાન આપે, ચૈત્યોને ન વાંદે, ગુરુના ચરણમાં ઉપધિ, દેહ, આરાહાદિના સાગાર પરચક્રખાણ કર્યા વિના, કનનના છિદ્રોમાં કપાસનું ૩ ભરાવ્યા વિના સંથારામાં બેસે તો દરેકમાં ઉપસ્થાપન, સંથારામાં બેઠા પછી આ ધર્મ-શરીરને ગુરુ પરંપરાથી પ્રાપ્ત આ 'શ્રેષ્ઠ મંત્રાક્ષરોથી' દશે દિશામાં સાપ, સિંહ, દુષ્ટ, પ્રાંત, તુચ્છ, વ્યંતરં પિશાચાદિથી રક્ષે નહીં તો ઉપસ્થાપન.

દશે દિશામાં રક્ષીને બાર ભાવના ભાવ્યા સિવાય સૂઈ જાય તો ૨૫-આયંબિલ. એક જ નિદ્રા પૂર્ણ કરી જાણીને ઘરિયાવહી પ્રતિક્રમીને પ્રતિક્રમણના સમય સુધી સ્વાધ્યાય ન કરે તો પાંચ ઉપવાસ, ઉંઘી ગયા બાદ દુઃસ્વપ્ન કે કુસ્વપ્ન આવે તો ૧૦૦ શ્વાસોચ્છવાસ કઠિસ્સગ્ગ કરવો. રાત્રે છીંક કે ખાંસી ખાય, પાટીયા-પાટ કે દંડ ખસતા શબ્દ કરે તો ખમણ, દિવસે કે રાત્રે હાસ્ય, ક્રિડા, કંદર્પથી ઉપસ્થાપન.

એમ કે ભિક્ષુ સૂત્રનું અતિક્રમણ કરીને કાળનું અતિક્રમણ કરીને આવશ્યક કરે તો હે ગૌતમ ! કનરણે મિચ્છામિ દુક્કડમ, અકનરણે યથાયોગ્ય ઉપવાસાદિ પ્રાયશ્ચિત્ત કહેવા.

જે ભિક્ષુ શબ્દ કરે-કરાવે, ગાટ-અગાટ શબ્દોથી બૂમ પાડે તો દરેક સ્થાનમાં દરેકનું દરેક પદમાં યથાયોગ્ય સંબંધ જોડીને પ્રાયશ્ચિત્ત આપવું. એ પ્રમાણે જે ભિક્ષુ અપ્કાય, અગ્નિકાય, સ્ત્રી શરીરના અવયવોનો સંઘટ્ટો કરે પણ ભોગવે નહીં તો તેને પરચીશ આયંબિલ. જે વળી સ્ત્રીને ભોગવે તે દુરંત-પ્રાંત લક્ષણ વાળાનું મુખ પણ ન દેખવું. એવા તે મહાપાપીને પારાંચિત પ્રાયશ્ચિત્ત આપવું.

જો તે મહાતપસ્વી હોય, ૭૦ માસ ક્ષપણ, ૧૦૦ અર્ધમાસ ક્ષપણ, ૧૦૦ પાંચ ઉપવાસ, ૧૦૦ ચાર ઉપવાસ, ૧૦૦ અહુમ, ૧૦૦ છઠ્ઠ ૧૦૦ ઉપવાસ, ૧૦૦ આયંબિલ,

૧૦૦ એકાસણા, ૧૦૦ શુદ્ધ આચાર્ય એકાશન, ૧૦૦ નિવી ચાવત્ સવળા-અવળા ક્રમે પ્રાયશ્ચિત્ત જણાવવું. આ આપેલ પ્રાયશ્ચિત્ત જે ભિક્ષુ વગર વિસામે પાર પાડે તે નજીકના કાળમાં આગળ આવનાર સમજવો.

[૧૩૮૫] ભગવન્ ! સવળા-અવળા ક્રમથી આ પ્રમાણે સો-સો સંખ્યા પ્રમાણ દરેક જાતના તપોના પ્રાયશ્ચિત્ત કરે તો કેટલો કાળ સુધી કર્યા કરે ? ગૌતમ ! આચાર્ય માર્ગમાં તે સ્થાપન થાય ત્યાં સુધી. ભગવન્ ! પછી તે શું કરે ? પછી કોઈ તપ કરે, કોઈ તપ ન કરે. જે પૂર્વે કહ્યા મુજબ તપ કર્યા કરે છે તે વંદનીય, પૂજનીય, દર્શનીય છે. તે અતિપ્રશસ્ત સુમંગલ સ્વરૂપ છે. પ્રાતઃ નામ ગ્રહણીય છે, ત્રિલોકમાં વંદનીય છે. પ્રાયશ્ચિત્ત ન કરનારો પાપી, મહાપાપી, મહા મોટો પાપી, દુરંત-પ્રાંત અધમ લક્ષણ ચાવત્ મુખ જોવા લાયક નથી.

[૧૩૮૬, ૧૩૮૭] ગૌતમ ! જ્યારે આ પ્રાયશ્ચિત્ત સૂત્ર વિચ્છેદ પામશે ત્યારે ચંદ્ર, સૂર્ય, ગ્રહ, નક્ષત્ર, તારાનું તેજ સાત દિનરાત્રિ સ્ફૂરાયમાન થશે નહીં. હે ગૌતમ ! આનો વિચ્છેદ થશે એટલે સમગ્ર સંયમનો અભાવ થશે. કેમ કે આ પ્રાયશ્ચિત્ત સર્વે પાપનો પ્રકર્ષપણે નાશ કરનાર છે. સર્વ તપ-સંયમ અનુષ્ઠાનું પ્રધાન અંગ હોય તો પરમ વિશુદ્ધિ સ્વરૂપ પ્રવચનના પણ નવનીત અને સારભૂત સ્થાન જણાવેલ હોય તો હે ગૌતમ ! આ પ્રાયશ્ચિત્ત પદો છે.

[૧૩૮૮] હે ગૌતમ ! આ સર્વે પ્રાયશ્ચિત્તોને એકઠા કરીને સરવાળો કરાય તેટલું પ્રાયશ્ચિત્ત એક ગચ્છનાયકને અને સાધવીમાં પ્રવર્તિનીને ચાર ગણું પ્રાયશ્ચિત્ત જણાવવું, કેમ કે તેઓ તો આ સર્વે જાણે જ છે. હવે જો આ જ્ઞાતા અને ગચ્છ નાયકો પ્રમાદ કરનારા થાય, તો બીજાઓ બળ, વીર્ય હોવા છતાં અધિક્તર આગમમાં ઉદમ કરવાનો ઘટાડો કરનાર થાય. કદાચ કંઈ અતિ મહાન અનુષ્ઠાન કરવાનો ઉદમ કરનારો થાય તો પણ તેવી ધર્મશ્રદ્ધાથી ન કરે, પણ મંદ ઉત્સાહથી ઉદમ કરનારો થાય.

ભગ્ન પરિણામવાળાનો કરેલો કાયકલેશ નિરર્થક સમજવો. જે કારણ માટે આ પ્રમાણે છે તે માટે અચિંત્ય, અનંત, નિરનુબંધવાળા, પુન્યના સમુદાયવાળા તીર્થંકર તેવી પુન્યાઈ ભોગવતાં હોવા છતાં સાધુને તે પ્રમાણે કરવું યોગ્ય નથી.

આ પ્રમાણે ગચ્છાધિપતિ આદિએ સર્વ પ્રકારે દોષમાં પ્રવૃત્તિ કરવી જ ન જોઈએ. આ કારણે હે ગૌતમ ! એમ કહેવાય છે કે ગચ્છાધિપતિ આદિ સમુદાયનાયકોને આ સર્વ પ્રાયશ્ચિત્ત જેટલું એકઠું કરીને સરવાળો કરતા તેનાથી ચારગણું પ્રાયશ્ચિત્ત કહ્યું.

[૧૩૮૯] ભગવન્ ! જે ગણી અપ્રમાદી થઈને શ્રુતાનુસાર યથોક્ત વિધાન કરવા પૂર્વક સતત નિરંતર રાત-દિવસ ગચ્છની સાર-સંભાળ ન રાખે તો તેને કેટલું પ્રાયશ્ચિત્ત આવે ? ગચ્છની સાર સંભાળ ન રાખે તેને પારંચિત પ્રાયશ્ચિત્ત જણાવવું.

ભગવન્ ! જે વળી કોઈ ગણી સર્વ પ્રમાદના આલંબનોથી વિપ્રમુક્ત હોય,

શ્રુતાનુસારે હંમેશાં નિરંતર ગચ્છની સારણાદિપૂર્વક સંભાળ રાખતા હોય, તેનો કોઈ દુષ્ટ શિલવાળો તથા પ્રકારનો શિષ્ય સન્માર્ગનું યથાર્થ આચરમ ન કરતો હોય તો તેવા ગણિને પ્રાયશ્ચિત્ત આવે ખરું ? હે ગૌતમ ! તેવા ગુરુને જરૂર પ્રાયશ્ચિત્ત આવે.

ભગવન્ ! કયા કારણે એમ કહો છો ? ગૌતમ ! તેણે શિષ્યને ગુણ-દોષની પરીક્ષા કર્યા વિના પ્રવજ્યા આપી છે તે કારણે ભગવન ! શું તેવા ગણિને પણ પ્રાયશ્ચિત્ત અપાય ? ગૌતમ ! આવા ગુણોથી યુક્ત ગણી હોય, પરંતુ જ્યારે આવા પ્રકારના પાપશીલવાળા ગચ્છને ત્રિવિધ ત્રિવિધે વોસિરાવીને જેઓ આત્મહિતની સાધના કરતા નથી, ત્યારે તેમને સંઘ બાહ્ય કરવા માટે જણાવવું.

ભગવન્ ! જ્યારે ગચ્છનાયક ગણી એ ગચ્છને ત્રિવિધે વોસિરાવે ત્યારે તે ગચ્છને આદરમાન્ય કરી શકાય ? જે પશ્ચાત્તાપ કરી સંવેગ પામીને યથાયોક્ત પ્રાયશ્ચિત્તનું સેવન કરીને બીજા ગચ્છાધિપતિ પાસે ઉપસંપદા પામીને સમ્યગ્માર્ગનું અનુસરણ કરે તો તેનો આદર કરવો. હવે જો તે સ્વચ્છંદપણે તે જ પ્રકારે રહે, પશ્ચાત્તાપ પ્રાયશ્ચિત્ત ન કરે, સંવેગ ન પામે, શ્રમણ સંઘ બહાર કરેલ તે ગચ્છને ન માનવો.

[૧૩૯૦] ભગવન્ ! જ્યારે શિષ્યો યથોક્ત સંયમક્રિયામાં વર્તતા હોય ત્યારે કંઈક કુગુરુ તે સારા શિષ્યને દીક્ષા પ્રરૂપે, ત્યારે શિષ્યોએ શું કર્તવ્ય કરવું ઉચિત ગણાય ? ગૌતમ ! ધીર, વીર, તપનું સંયમન કરવું, ભગવન્ ! કેવી રીતે ? ગૌતમ ! અન્ય ગચ્છમાં પ્રવેશીને.

ભગવન્ ! તેના સંબંધી સ્વામીપણાની ફારગતિ આપ્યા સિવાય બીજા ગચ્છમાં પ્રવેશ ન મળેવી શકે, ત્યારે શું કરવું ? ગૌતમ ! કયા પ્રકારે તેના સંબંધી સ્વામીપણાનું સર્વ પ્રકારે સાફ થાય ? ગૌતમ ! અદારોમાં.

ભગવન્ ! તે અદારો કયા છે ? હે ગૌતમ ! કોઈપણ કાળાંતરે પણ હું એના શિષ્ય કે શિષ્યાણીપણે સ્વીકારીશ નહીં. ભગવન્ ! જો કદાચ તે આવા પ્રકારના અદારો ન આપે તો ?

ગૌતમ ! જો તે એવા અદારો ન લખી આપે તો નજીકના પ્રવચનીકોને કહીને ચાર-પાંચે એકઠા થઈ તેમના ઉપર દબાણ કરીને અદારો અપાવવા. ભગવન્ ! એવા દબાણથી પમ તે કુગુરુ અદારો ન આપે તો ? હે ગૌતમ ! તો તેને સંઘ બહાર કરવાનો ઉપદેશ આપવો.

ભગવન્ ! કયા કારણે એમ કહો છો ?

ગૌતમ ! આ સંસારમાં મહા મોહપાશરૂપ ઘર અને કુટુંબનો ફાંસ વળગેલો છે. તેવો સંજો મહામુશ્કેલીથી તોડીને અનેક શારીરિક માનસિક ઉત્પન્ન થયેલા ચારે ગતિરૂપ સંસારના દુઃખથી ભયભીત થયેલા કોઈ પ્રકારે મોહ અને મિથ્યાત્વાદિકના દાયોપશમના પ્રભાવથી સન્માર્ગની પ્રાપ્તિ કરીને કામભોગથી કંટાળી વૈરાગ્ય પામી. જેની આગળ પરંપરા વધે નહીં એવા નિરનુબંધી પુન્યને ઉપાર્જન કરે છે. તે

પુણ્યોપાર્જન તપ અને સંયમથી થાય છે. તેના તપ અને સંયમની ક્રિયામાં જો ગુરુ પોતે જ વિઘ્ન કરનાર થાય કે બીજા પાસે વિઘ્ન કરાવે કે વિઘ્ન કરનારને સારો માની અનુમોદના કરે, સ્વપક્ષ કે પરપક્ષથી વિઘ્ન થતું હોય તેની ઉપેક્ષા કરે અર્થાત્ પોતાના સામર્થ્યથી ન રોકે, તો તે મહાનુભાગ એવા સાધુનું વિદ્યમાન ધર્મવીર્ય પણ નાશ પામે, જેટલામાં ધર્મવીર્ય નાશ પામે તેટલામાં નજીકમાં જેનું પુણ્ય આગળ આવવાનું હતું, તે નાશ પામે છે.

-(તથા)- જો તે શ્રમણ લિંગનો ત્યાગ કરે છે. જો એવા પ્રકારે ગુણોથી યુક્ત હોય તો તે ગચ્છનો ત્યાગ કરીને અન્ય ગચ્છમાં જાય છે. ત્યાં પણ જો તે પ્રવેશ ન મેળાવે તો કદાચ વાળીને અવધિથી પ્રાણનો ત્યાગ કરે, કદાચ વળીને મિથ્યાત્વ ભાવ પામીને બીજા પાખંડીમાં ભળી જાય, કદાચ સ્ત્રીનો સંગ્રહ કરીને ગૃહસ્થાવાસમાં પ્રવેશ કરે આવા પ્રકારનો એક વખતનો મહાતપસ્વી તે હવે અતપસ્વી થઈને પારકાના ઘેર કામ કરનારો દાસ થાય, જ્યાં સુધીમાં આવી હલકી વ્યવસ્થા ન થાય, તેટલામાં તો એકાંત મિથ્યાત્વ અંધકાર વધવા લાગે.

જેટલામાં મિથ્યાત્વની એવા બનેલા ઘણાં લોકનો સમુદાય દુર્ગતિને નિવારણ કરનાર, સુખ પરંપરાને કરાવનાર, અહિંસા લક્ષણવાળો શ્રમણ ધર્મ મહામુશ્કેલીથી કરનાર થાય છે તેટલામાં તીર્થ વિચ્છેદ થાય. એટલે પરમપદ-મોક્ષનું આંતરું ઘણું જ વધી જાય અર્થાત્ મોક્ષ ઘણો દૂર ઠેલાય છે. મોક્ષનો માર્ગ દૂર થાય છે. એટલે અત્યંત દુઃખી એવા ભવ્યાત્મનો સમૂહ ફરી ચાર ગતિવાળા સંસાર ચક્રમાં અટવાશે.

એ કારણે હે ગૌતમ ! એમ કહેવાય છે કે આ પ્રકારે કુગુરુ અદારો ન આપે તો તેને સંઘ બહાર કાઢવાનો ઉપદેશ આપવો.

[૧૩૯૧] ભગવન્ ! કેટલા કાળ પછી આ માર્ગમાં કુગુરુ થશે ? હે ગૌતમ ! આજથી માંડીને સાડા બારસો વર્ષતી કેટલાંક અધિક વર્ષો ઉલ્લંઘન થયા પછી તેવા કુગુરુઓ થશે.

ભગવન્ ! કયા કારણે તેઓ કુગુરુપણું પામશે ? ગૌતમ ! તે કાળે તે સમયે ઋદ્ધિ, રસ અને શાતા નામક ત્રણ ગારવોને સાધીને થયેલા, મમતા ભાવ, અહંકારભાવ રૂપ અગ્નિથી જેમના અભ્યંતર આત્મા અને દેહ સળગી રહેલા છે. મેં આ કાર્ય કર્યું, મેં શાસનની પ્રભાવના કરી, એવા માનસવાળા શાસ્ત્રોના યથાર્થ પરમાર્થોને ન જાણનારા આચાર્યો ગચ્છનાયકો થશે. એ કારણે તેઓ કુગુરુ કહેવાશે.

ભગવન્ ! તે કાળે સર્વે શું એવા ગચ્છનાયકો થશે ? ગૌતમ ! એકાંતે સર્વે એવા નહીં થશે. કેટલાંક વળી દુરંત પ્રાંત લક્ષણવાળા, અધમ, ન જોવા લાયક, એક માતાએ સાથે જન્મ આપેલા જોડલાં પણ જન્મેલા હોય, નિર્મયાદિ પાપ કરવાના સ્વભાવવાળા, આખા જન્મમાં દુષ્ટ કાર્યો કરનારા, જાતિ રૌદ્ર પ્રચંડ અભિગ્રાહિક મહામોટા મિથ્યાત્વદૃષ્ટિના ધારક થશે.

ભગવન્ ! તેને કેવી રીતે ઓળખવા ? ગૌતમ ! ઉત્સૂત્ર, ઉન્માર્ગ પ્રવર્તાવનાર

ઉપદેશ આપનાર કે અનુમતિ જણાવનાર હોય તેવા નિમિત્તોથી તે ઓળખાય છે.

[૧૩૯૨] ભગવન્ ! જે ગણનાયક આચાર્ય હોય તે લગીર પણ આવશ્યકમાં પ્રમાદ કરે ખરા ? ગૌતમ ! તેઓ વિના કારણે ક્ષણવાર પણ પ્રમાદ કરે તો અવંદનીય ગણાવવા. જેઓ અતિ મહાન કારણ આપે તો પણ ક્ષણવાર પણ પોતાના આવશ્યકમાં પ્રમાદ કરતાં નથી તે વંદનીય, પૂજનીય, દર્શનીય ચાવત્ સિદ્ધ, બુદ્ધ, પારગત, ક્ષીણ આઠ કર્મ મલવાળા, કર્મરજ રહિત હોય તેમની સમાન જાણવા.

શેષ અધિકાર ઘણાં વિસ્તારથી સ્વસ્થાને કહેવાશે.

[૧૩૯૩] આ રીતે પ્રાયશ્ચિત વિધિ શ્રવણ કરીને અદીનમનવાળો દોષોને સેવવા યોગ્ય અનુષ્ઠાનો કરતો નથી. જે સ્થાનમાં જેટલી શક્તિ ફોરવવી પડે તે ફોરવે છે. તે આરાધક આત્મા થયેલા છે.

[૧૩૯૪ થી ૧૩૯૬] જળ, અગ્નિ, દુષ્ટ હિંસક જાનવરો, ચોર, રાજા, સર્પ, યોગિનીના ભયો, ભૂત, પક્ષી, રાક્ષસ, દુદ્ર, પિશાચો, મારી, મરકી, કંકાસ, કજ્રાયા, વિઘ્નો, રોધ, આજીવિકા, ચટવી કે સમુદ્ર ફસામણ, કોઈ દુષ્ટ ચિંતવન કરે, અપશુકન આદિના ભયના પ્રસંગે આ વિધાનું સ્મરણ કરવું.

[આ વિધા મંત્રાક્ષર સ્વરૂપે છે, મંત્રાક્ષરનો અનુવાદ ન થાય. મૂળ મંત્રાક્ષર માટે અમારું આગમસુત્તાણિ ભાગ-૩૯ - મહાનિસીહં આગમનું પૃષ્ઠ-૧૨૦ જોવું.]

[૧૩૯૬] આ શ્રેષ્ઠ વિધાથી વિધિપૂર્વક પોતાના આત્માને સારી રીતે અભિમંત્રીને આ કહીશું તે સાત અક્ષરોથી એક મસ્તક, બંને ખભા, કુક્ષી, પગના તળીયા એમ સાત સ્થાને સ્થાપવા, તે આ પ્રમાણે - ઓમ્ મસ્તકે, કુ - ડાબાખભાની ગ્રીવા વિશે. રૂ - ડાબી કુક્ષી વિશે. કુ - ડાબા પગના તળીયે, લે - જમણાં પગના તળીયે, સ્વા - જમણી કુક્ષી વિશે, હા - જમણા ખભાની ગ્રીવા એ સ્થાપન કરવા.

[૧૩૯૭ થી ૧૩૯૯] દુઃસ્વપ્ન, દુર્નિમિત્ત, ગ્રહપીડા, ઉપસર્ગ, શત્રુ કે અનિષ્ટના ભયમાં, અતિવૃષ્ટિ, અનાવૃષ્ટિ, વીજળી, ઉલ્કાપાત, ખરાબ પવન, અગ્નિ, મહાજનો વિરોધ વગેરે જે કોઈ આલોકમાં થવાવાલા ભય હોય તે બધા આ વિધાના પ્રભાવથી વિનાશ પામે છે.

મંગલ કરનાર, પાપ હરનાર, બીજા બધાં અક્ષય સુખ આપનાર એવું પ્રાયશ્ચિત કરવાની ઇચ્છાવાળા કદાચ તે ભવમાં સિદ્ધિ ન પામે તો પણ વૈમાનિક ઉત્તમ દેવગતિને પામીને પછી સુકુળમાં ઉત્પન્ન થઈ જલ્દી સમ્યક્ત્વ પામીને સુખની પરંપરાને અનુભવતો આઠે કર્મની બાંધેલી રજ અને મલથી કાયમ માટે મુક્ત થાય, સિદ્ધિ પામે છે એમ કહું છું.

[૧૪૦૦] ભગવન્ ! આટલું જ માત્ર પ્રાયશ્ચિત વિધાન છે કે જેથી આ પ્રમાણે આદેશ કરાય છે ?

ગૌતમ ! આ તો સામાન્યથી બાર મહિનાના દરેક રાત્રિ દિવસના દરેક સમયના પ્રાણનો નાશ કરવો, ત્યારથી માંડીને બાલ-વૃદ્ધ નવદીક્ષિત ગણનાયક,

રત્નાધિક વગેરે સહિત મુનિગણ તથા અપ્રતિપાતિ એવા મહા અવધિ, મનઃપર્યવજ્ઞાની, છદ્મસ્થ વીતરાગ એવા ભિક્ષુકોને એકાંત અભ્યુત્થાન યોગ્ય આવશ્યક ક્રિયા સંબંધે આ સામાન્ય પ્રાયશ્ચિત્ત ઉપદેશેલું છે. પરંતુ આટલું જ માત્ર પ્રાયશ્ચિત્ત છે તેવું બિલકુલ ન માનશો.

ભગવન્ ! શું અપ્રતિપાતિ મહા અવધિ-મનઃ પર્યવજ્ઞાની અને છદ્મસ્થ વીતરાગે સમગ્ર આવશ્યકોના અનુષ્ઠાન કરવા જોઈએ ?

ગૌતમ ! તેમણે જરૂર કરવા જોઈએ. માત્ર આવશ્યકો કરવા જોઈએ તેમ નહીં, પણ એકી સાથે નિરંતર સતત આવશ્યકાર્થિ અનુષ્ઠાનો કરવા જોઈએ.

ભગવન્ ! કેવી રીતે ? ગૌતમ ! અચિંત્ય બળ, વીર્ય, બુદ્ધિ, જ્ઞાનાતિશય, શક્તિના સામર્થ્યપૂર્વક કરવા જોઈએ.

ભગવન્ ! કયા કારણે કરવા જોઈએ ? ગૌતમ ! રખેને ઉત્સૂત્ર, ઉન્માર્ગનું મારાથી પ્રવર્તન ન થાય અથવા થયું હોય તો, તેમ કરીને આવશ્યક કરવા જોઈએ.

[૧૪૦૧] ભગવન્ ! વિશેષ પ્રકારે પ્રાયશ્ચિત્ત કેમ નથી કહેતાં ? ગૌતમ ! વર્ષકાળે માર્ગગમન અને વસતિપરિભોગ. કરવા વિષયક ગચ્છાચારની મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરવા વિષયક, સંઘાચારનું અતિક્રમણ, ગુપ્તિભેદ, સાત પ્રકરના માંડલી ધર્મનું અતિક્રમણ, અગ્નીતાર્થના ગચ્છમાં જવાથી થયેલ કુશીલ સાથેનો વંદન, આહારાર્થિ વ્યવહાર, અવિધિથી પ્રવજ્યા કે વડીદીક્ષા આપવાથી લાગેલા પ્રાયશ્ચિત્ત, અયોગ્ય કે અપાત્રને સૂત્ર, અર્થ, તદુભયની પ્રજ્ઞાપના કરવાથી લાગેલ અતિચાર, અજ્ઞાન વિષયક એક અક્ષર આપવાથી થયેલ દોષ [તથા]

દૈવસિક, રાત્રિક, પાક્ષિક, માસિક, ચતુર્માસિક, વાર્ષિક, આલોક કે પરલોક સંબંધી નિદાન કરેલ હોય, મૂળ ગુણ કે ઉત્તરગુણની વિરાધના, જાણતાં કે અજાણતાં કરેલ, વારંવાર નિર્દયતાથી દોષ સેવન કરે, પ્રમાદ-અભિમાનથી દોષ સેવન કરે, આજ્ઞા પૂર્વકના અપવાદથી દોષ સેવ્યા હોય, મહાવ્રતો, શ્રમણધર્મ, સંયમ, તપ, નિયમ, કષાય, ગુપ્તિ, દંડ, મદ, ભય, ગાર્વ, ઇન્દ્રિય વિષયક દોષો સેવ્યા હોય, આપત્તિકાળમાં આર્ત-રૈદ્રઘ્યાન થવું, રાગ-દ્વેષ-મોહ-મિથ્યાત્વ વિષયક, દુષ્ટ, કુર પરિણામ થવાના કારણે ઉત્પન્ન થયેલ મમત્વ, મૂર્છા, પરિગ્રહ અને આરંભથી થયેલ પાપ, સમિતિનું પાલન ન થવું. [તથા]

પારકાની ગેરહાજરીમાં તેની નિંદા કરવી, અમૈત્રી ભાવ, ધર્માતરાય, સંતાપ, ઉદ્વેગ, માનસિક અશાંતિથી ઉત્પન્ન થયેલ પાપ, સંખ્યાતીત આશાતના પૈકી કોઈ પણ આશાતનાથી ઉત્પન્ન થયેલ, પ્રાણવધ-મૃષાવાદ-અદત્તનું લેવું- મૈથુનના ત્રિકરણ યોગ પૈકી કોઈ પણ યોગથી ખંડિત થતા - પરિગ્રહથી ઉત્પન્ન - રાત્રિભોજન વિષયક પાપ [તથા] વાચિક, કાયિક અસંયમ, કરણ, કરાવણ, અનુમતિથી ઉત્પન્ન થયેલ ચાવત્ જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રના ચતિચાર વડે ઉત્પન્ન થયેલ પાપકર્મનું પ્રાયશ્ચિત્ત

વધારે કેટલું કહેવું ? જેટલાં ચૈત્યવંદનના આદિક પ્રાયશ્ચિત્ત સ્થાનો પ્રરૂપેલાં

છે, તેટલાં વિશેષણથી હે ગૌતમ ! અસંખ્યેય પ્રમાણ પ્રજ્ઞાપના કરાય છે. માટે એ પ્રમાણે સારી રીતે ધારણા કરવી કે હે ગૌતમ ! પ્રાયશ્ચિત્ત સૂત્રની સંખ્યાના સંખ્યાપ્રમાણ નિયુક્તિઓ, સંગ્રહણીઓ, સંખ્યાના અનુયોગો, દ્વારો, સંખ્યાના અક્ષરો, અનંતા પર્યાયો, દશવિલા છે, ઉપદેશેલા છે, કહેલા છે, સમજાવેલા છે, પ્રરૂપેલા છે, કાલ અભિગ્રહણે યાવત્ અનુપૂર્વીથી કે અનાનુપૂર્વીથી એટલે ક્રમથી કે ક્રમ વિના યથાયોગ્ય ગુણમણને વિશે પ્રાયશ્ચિત્તો પ્રરૂપેલા છે, એમ કહું છું.

[૧૪૦૨] ભગવન્ ! આપે કહ્યા તેવા પ્રાયશ્ચિત્તની બહુલતા છે. આ પ્રમાણે પ્રાયશ્ચિત્તનો સંઘટ્ટ થાય છે. ભગવન્ ! આવા પ્રકારના પ્રાયશ્ચિત્તને ગ્રહણ કરનાર એવા કોઈ હોય છે કે જે આલોચના-નિંદા-ગર્હા કરીને યાવત્ યથા યોગ્ય તપો કર્મ કરીને, પ્રાયશ્ચિત્ત સેવીને, શ્રમણને આરાધે, પ્રવચન આરાધે યાવત્ આત્મહિત માટે તેને અંગીકાર કરીને પોતાના કાર્યને આરાધે કે સ્વકાર્યની સાધના કરે ?

ગૌતમ ! ચાર પ્રકારે આલોચના જાણવી, તે આ પ્રમાણે - નામ આલોચના, સ્થાપના આલોચના દ્રવ્ય આલોચના અને ભાવ આલોચના. આ ચારે પદો અનેક રીતે અને ચાર પ્રકારે યોજી શકાય છે, તેમાં નામ આલોચના નામ માત્રથી સમજવી. સ્થાપના આલોચના પુસ્તકાદિમાં લખેલી હોય, દ્રવ્ય આલોચના તેને કહેવાય કે જે સરળતાથી આલોચના કરીને જે પ્રમાણે પ્રાયશ્ચિત્ત કહેવાયેલ હોય તે પ્રમાણે કરી ન આપે. આ ત્રણે પદો ગૌતમ ! અપ્રશસ્ત છે.

હે ગૌતમ ! જે આ ચોથું ભાવ આલોચના નામક પદ છે, તે લાગેલા દોષની આલોચના કરીને ગુરુ પાસે યથાર્થપણે નિવેદન કરીને, નિંદા-ગર્હા-પ્રાયશ્ચિત્ત સેવન કરીને યાવત્ આત્મહિત માટે તેને અંગીકાર કરીને પોતાના આત્મહિત માટે તેને અંગીકાર કરીને પોતાના આત્માની અંતિમ સાધના માટે તે ઉત્તમાર્થની આરાધના કરે.

ભગવન્ ! તે ચોથું પદ કેવા પ્રકારનું છે ? ગૌતમ ! તે ભાવ આલોચના કહેવાય ભગવન્ ! તે ભાવ આલોચના કોને કહેવાય ?

ગૌતમ ! જે ભિક્ષુ આવા પ્રકારનો સંવેગ વૈરાગ્ય પામેલો હોય, શીલ-તપ-દાન-ભાવના રૂપ ચાર સ્કંધયુક્ત ઉત્તમ શ્રમણ ધર્મની આરાધનામાં એકાંત રસિક બનેલો હોય, મદ-ભય-ગાર્હવ ઇત્યાદિ દોષોથી સર્વથા મુક્ત થયેલો હોય, સર્વે ભાવો અને ભાવાંતરો વડે કરીને શલ્ય રહિત બની સર્વ પાપોની આલોચના કરીને વિશુદ્ધિપદ મેળવીને 'તહતિ' કહેવાપૂર્વક આલોચના પ્રાયશ્ચિત્તને બરાબર સેવીને સંયમક્રિયા સમ્યક્ પ્રકારે પાળે, તે આ રીતે-

[૧૪૦૩] હિતાર્થી આત્માઓ છે તે અલ્પ પાપ પણ બાંધતા નથી. તેમની શુદ્ધિ તો તીર્થંકર ભગવંતના વચનોથી થાય છે.

[૧૪૦૪ થી ૧૪૦૭] અમારા સરખાની શુદ્ધિ કેવી રીતે થાય ? ધોર સંસારના દુઃખો આપનાર તેવા પાપકર્મોનો ત્યાગ કરીને મન, વચન, કાયાની ક્રિયાથી શીલના

ભારને હું ધારણ કરીશ. જે રીતે સર્વજ્ઞ ભગવંતો, કેવલી તીર્થંકરો, ચારિત્રવાન આચાર્યો, ઉપાધ્યાયો, સાધુઓ, વળી જે રીતે પાંચે લોકપાલો, જે જીવો ધર્મના જ્ઞાતા છે, તેમની સમક્ષ હું મારું તલમાત્ર પાપ પણ મારું પાપ છુપાવીશ નહીં, તેવી રીતે મારા સર્વ દોષની આલોચના કરીશ. તેમાં જે કંઈપણ પર્વત જેટલું ભારે પણ પ્રાયશ્ચિત્ત પ્રાપ્ત થાય તો પણ હું તેનું સેવન કરીશ કે જે રીતે તત્કાલ પાપો પીગાળી જાય અને મારી શુદ્ધિ થાય.

[૧૪૦૮ થી ૧૪૧૧] પ્રાયશ્ચિત્ત કર્યા વિનાનો આત્મા ભવાંતરમાં મૃત્યુ પામીને નરક, તિર્યચ ગતિમાં ક્યાંક કુંભિયાકમાં, ક્યાંક કરવતોથી બંને બાજુ રહેંસાય છે, ક્યાંક શૂળીમાં વિંધાય છે, ક્યાંક પગે દોરી બાંધીને જમીન ઉપર કાંટા-કાંકરામાં ઘસડી જવાય છે. ક્યાંક ગળડાવાય છે. ક્યાંક શરીરનું છેદન-ભેદન કરવામાં આવે છે.

વળી દોરડા, સાંકળ, બેડીથી બંધાવું પડે છે, ક્યાંક નિર્જન જંગલ ઉત્તંઘવું પડે છે. ક્યાંક બળદ-ઘોડા-ગધેડાદિના ભવમાં દમન સહન કરવું પડે છે, ક્યાંક લાલ ચોળ તપેલાં લોટાનાં સળિયાના ડામ ખમવા પડે છે, ક્યાંક ઉંટ, બળદના ભાવમાં નાક વિંધાવી નાથવું પડે છે.

વળી ક્યાંક ભારે વજનોના ભાર ઉપાડવા પડે છે. ક્યાંક વધ અને તાડનના દુઃખો પરાધીનતાથી ભોગવવા પડે છે, ક્યાંક શક્તિ ઉપરાંતનો બોજો ખેંચવો પડે છે. ક્યાંક અણીયાણી આરથી વિંધાવું પડે છે.

વળી છાતી, પીઠ, હાડકાં, કેડનો ભાગ તૂટી જાય છે. પરવશતાથી ભુખ-તરસ સહેવા પડે છે. સંતાપ, ઉદ્વેગ, દારિદ્રાદિ દુઃખો અહીં ફરી સહન કરવા પડશે.

[૧૪૧૨, ૧૪૧૩] તો તેના બદલે અહીંજ મારું સમગ્ર દુશ્ચરિત્ર જે પ્રમાણે મેં સેવ્યું હોય, તે પ્રમાણે પ્રગટ કરીને ગુરુની પાસે આલોચના કરીને, નિંદા કરીને, ગર્હા કરીને, પ્રાયશ્ચિત્તનું સેવન કરીને, ધીર-વીર-પરાક્રમવાળું ધોર તપ કરીને સંસારના દુઃખ દેનારા પાપકર્મને એકદમ બાળીને ભસ્મ કરી દઉં.

[૧૪૧૪, ૧૪૧૫] અત્યંત કડકડતું, કષ્ટકારી, દુષ્કર, દુઃખે કરીને સેવી શકાય તેવું ઉગ્ર, વધારે ઉગ્ર, જિનેશ્વરોએ કહેલ સકલ કલ્યાણના કારણભૂત એવા પ્રકારના તપને આદરથી સેવીશ કે જેનાથી ઉભા ઉભા પણ શરીર સુકાઈ જાય.

[૧૪૧૬ થી ૧૪૧૮] મન, વચન, કાયાના દંડનો નિગ્રહ કરીને સજ્જડ આરંભ અને આશ્રવના દ્વારોને રોકીને તથા અહંકાર, ઈર્ષ્યા અને ક્રોધનો ત્યાગ કરીને રાગ-દ્વેષ-મોહથી રહિત થયેલો-

વળી સંગ વગરનો, પરિગ્રહરહિત, મમત્વભાવ રહિત, નિરહંકારી, શરીર ઉપર પણ નિસ્પૃહતાવાળો બનીને—

હું પાંચ મહાવ્રતોનું પાલન કરીશ અને નિશ્ચે તેમાં અતિચારોને પણ લાવવા દઈશ નહીં.

[૧૪૧૯ થી ૧૪૨૨] અહાહા મને ધિક્કાર થાઓ. ખરેખર હું અધન્ય છું. હું પાપી છું. પાપ મતિવાળો છું. પાપ કર્મ કરનાર હું પાપિષ્ઠ છું. હું અધમાધમ મહાપાપી છું.

હું કુશીલ, બ્રાહ્મચારિત્રવાળો, ભિલ અને કસાઈની ઊપમા આપવા લાયક છું. હું ચંડાળ, કૃપા વગરનો પાપી, કૂરકર્મ કરનાર, નિંદ્ય છું.

આવા પ્રકારના દુર્લભ ચારિત્રને પામીને, જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રની વિરાધના કરીને પછી તેની આલોચના, નિંદના, ગર્હણા અને પ્રાયશ્ચિત્ત ન કરું અને સત્ત્વરહિત, આરાધના વગરનો, કદાચ હું મૃત્યું પામું-

તો નક્કી અનુત્તર, મહા ભયંકર સંસાર સાગરમાં એવો ઊંડો ડૂબીશ કે પછી કરોડો ભવે પણ ફરી ઊગરી શકીશ નહીં.

[૧૪૨૩ થી ૧૪૨૫] તો જ્યાં સુધીમાં વૃદ્ધાવસ્થાથી પીડા ન પામું, તેમજ મને કોઈ વ્યાધિ ઉત્પન્ન ન થાય, જ્યાં સુધીમાં ઇંદ્રિયો સલામત છે, ત્યાં સુધીમાં હું ધર્મનું સેવન કરી લઉં.

પહેલાંના કરેલાં પાપકર્મોની એકદમ નિંદા, ગર્હા, લાંબાકાળ સુધી કરીને તેને બાળીને ભસ્મ કરી નાખુ, પ્રાયશ્ચિત્ત સેવન કરીને હું નિષ્કલંક બનીશ. હે ગૌતમ ! નિષ્કલુષ અને નિષ્કલંક એવા શુદ્ધ ભાવો તે નષ્ટ ન થાય તે પહેલાં ગમે તેવું દુષ્કર પ્રાયશ્ચિત્ત પણ હું લઈશ.

[૧૪૨૬ થી ૧૪૨૮] આ પ્રમાણે આલોચના પ્રગટ કરીને, પ્રાયશ્ચિત્તનું સેવન કરીને કલેશ અને કર્મભળથી સર્વથા મુક્ત થઈને-

કદાચ તે ક્ષણે કે તે ભવમાં મુક્તિ ન પામે તો-

નિત્ય ઉદ્યોતવાળો સ્વયં પ્રકાશિત દેવદુંદુભિના મધુર શબ્દવાળા, સેંકડો અપ્સરાઓથી યુક્ત એવા વૈજ્ઞાનિક ઉત્તમ કલ્પે જાય છે.

ત્યાંથી રચવીને ફરી અહીં આવીને ઉત્તમ કુળમાં જન્મ પામી, કામભોગથી કંટાળેલો, વૈરાગ્ય પામેલો, તપસ્યા કરીને ફરી પંડિત મરમ પામીને અનુત્તર વિમાનમાં નિવાસ કરી અહીં આવેલો સમગ્ર ત્રણે લોકના બંધવ સમાન ધર્મતીર્થસ્કરપણે [પણ] ઉત્પન્ન થાય છે.

[૧૪૩૦] હે ગૌતમ ! સુપ્રશસ્ત એવા આ ચોથા પદનું નામ અક્ષય સુખ સ્વરૂપ મોક્ષને આપનાર ભાવ આલોચના છે, એમ હું કહું છું-

[૧૪૩૧, ૧૪૩૨] હે ભગવન્ ! આ પ્રકારનું ઉત્તમ, શ્રેષ્ઠ, વિશુદ્ધિપદ પામીને જે કોઈ પ્રમાદના કારણે ફરી-

વારંવાર કર્મક વિષયમાં ભૂલ કરે, ચૂકી જાય, સ્ખલના પામે, તો તેને માટે અતિ વિશુદ્ધિયુક્ત શુદ્ધિપદ કહ્યું છે કે નહીં ?

આ શંકાનું સમાધાન આપો.

[૧૪૩૩ થી ૧૪૩૫] હે ગૌતમ ! લાંબાકાળ સુધી પાપની નિંદા અને ગર્હા કરીને, પ્રાયશ્ચિત્તનું સેવન કરીને જે પછી પોતાના મહાવ્રતોનું રક્ષણ હા કરે તો જેમ ઘોચેલાં

વસ્ત્રને સાવચેતીથી રક્ષણ ન કરે તો તેમાં ડાઘા પડે, તેના સમાન થઈ જાય.-

અથવા તો તે જેમાંથી સુગંધ ઉછળી રહી છે એવા અતિ નિર્મળ ગંધોદકથી પવિત્ર દીર સમુદ્રમાં સ્નાન કરીને અશુચિથી ભરેલાં ખાડામાં પડે તેના સરખો ફરી ભૂલો કરનાર સમજવો.

સર્વ પ્રકારનો કર્મનો ક્ષય કરનાર એવા પ્રકારની દૈવયોગે ક્ષાય સામગ્રી મળી જાય પણ અશુભ કર્મને ઉખેડવા ઘણાં મુશ્કેલ સમજવા.

[૧૪૩૬ થી ૧૪૩૮] એ પ્રમાણે પ્રાયશ્ચિત્ત કર્યા પછી જે કોઈ જીવ છ જીવનિકાયના વ્રત, નિયમ, દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર કે શીલના અંગગોનો ભંગ કરે.

— ક્રોધથી, માનથી, માયાથી લોભાદિ કષાયોના દોષથી, ભય કંટર્પ કે અભિમાનથી આ અને બીજા કારણે—

ગારવથી કે નકામા આલંબન લઈને જે વ્રતાદિનું ખંડન કરે, દોષોનું સેવન કરે, તે સર્વાર્થ સિદ્ધ વિમાને પહોંચીને પોતાના આત્માને નરકમાં પતન પમાડે છે.

[૧૪૩૯] ભગવન્ ! શું આત્માને રક્ષિત રાખવો કે છ જીવ-નિકાયના સંયમની રક્ષા કરવી ?

હે ગૌતમ ! જે કોઈ છ જીવનિકાયના સંયમનું રક્ષણ કરનારા થાય છે તે અનંત દુઃખ આપનારા દુર્ગતિગમન અટકતું હોવાથી આત્માનું રક્ષણ કરનારો થાય છે. માટે છ જીવનિકાયનું રક્ષણ કરવું એ જ આત્માનું રક્ષણ ગણાય છે.

હે ભગવન્ ! તે જીવ અસંયમ સ્થાન કેટલાં કહેવા છે ?

[૧૪૪૦] હે ગૌતમ ! અસંયમ સ્થાનકો અનેક પ્રરૂપેલા છે. જેમ કે પૃથ્વીકાયાદિ સ્થાવર જીવો સંબંધી અસંયમ સ્થાન.

ભગવન્ ! તે કાચ અસંયમ સ્થાન કેટલાં કહેલા છે ? હે ગૌતમ ! કાચ અસંયમ સ્થાનકો અનેક પ્રરૂપેલા છે, તે આ પ્રમાણે—

[૧૪૪૧ થી ૧૪૪૩] પૃથ્વી, અગ્નિ, પાણી, વાયુ, વનસ્પતિ અને વિવિધ પ્રકારના ત્રસ જીવોનો હાથથી સ્પર્શ કરવાનો જીવજીવ સુધી વર્જન કરવું. પૃથ્વીકાયના જીવોને ઠંડા, ગરમ, ખાટા પદાર્થો સાથે ભેળવવા, પૃથ્વીને ખોદવી, અગ્નિ-લોહ-ઝાકળ-ખાટા ચીકાશાયુક્ત તેલવાળા પદાર્થો એ બધાં પૃથ્વીકાયાદિ જીવોનો પરસ્પર ક્ષય કરનાર, વધ કરનાર શસ્ત્રો જાણવા.

સ્નાન કરવામાં, શરીર ઉપર માટી વગેરે મર્દન કરી સ્નાન કરવામાં, મુળ ઘોઈને શોભા વધારવામાં હાથ-આંગળી-નેત્રાદિ અંગોને શૌચ કરવામાં, પીવામાં અનેક અપ્રકાયના જીવોનો ક્ષય થાય છે.

[૧૪૪૪, ૧૪૪૫] અગ્નિ સંઘુકવામાં-સળગાવામાં, ઉદ્યોત કરવામાં, પંખો નાખવામાં, ફુંકવામાં, સંકોરવામાં અગ્નિકાયના જીવોના સમુદાય ક્ષય પામે છે.

બીજા પણ અનેક પ્રકારે છ કાયના જીવો જુદા જુદા પ્રકારના નિમિત્તે વિનાશ પામે છે. જો અગ્નિ સારી રીતે સળગી ઉઠે તો દશે દિશામાં રહેલાં પદાર્થોને ભરખી

જાય છે.

[૧૪૪૬] વીંઝણા, તાડપત્રના પંખા, ચામર ઢોળવા, હાથના તાલ ઠોકવા, દોડવું, કુદવું, ઉલ્લંઘવું, શ્વાસ લેવો-મૂકવો, ઇત્યાદિ કારણોથી વાયુકાયના જીવની વિરાધના કે વિનાશ થાય છે.

[૧૪૪૭, ૧૪૪૮] અંકુર, ફણગાં, કૂંપળ, પ્રવાલ, પુષ્પ, ફૂલ, કંદલ, પત્ર, આદિ ઘણાં વનસ્પતિકાયિકાના જીવ હાથના સ્પર્શથી નાશ પામે છે. બે, ત્રણ, ચાર, પાંચ ઇંદ્રિયવાળા ત્રસ જીવ અનુપયોગથી અને પ્રમત્તપણે હાલતા, ચાલતા, જતા-આવતા, બેસતા, ઉઠતા, સુતા નિશ્ચે ક્ષય પામે છે. મૃત્યુ પામે છે.

[૧૪૪૯] પ્રાણાતિપાતની વિરતિ મોક્ષફળ આપનાર છે. બુદ્ધિશાળી તેવી વિરતીને ગ્રહણ કરીને મરણ સમાન આપત્તિ આવે તો પણ તેનું ખંડન કરતો નથી.

[૧૪૫૦ થી ૧૪૫૨] જૂઠ વચન ન બોલવાની પ્રતિજ્ઞા ગ્રહણ કરીને પાપવાળું એવું સત્ય વચન પણ ન બોલવું.

પારકી વસ્તુ વિના આપેલી ન લેવાની પ્રતિજ્ઞા ગ્રહણ કરીને કોઈ તેવો પદાર્થ આપે તો પણ લોભ ન કરીશ.

- દુર્ધર બ્રહ્મચર્યને ધારણ કરીને, [તથા]
- પરિગ્રહનો ત્યાગ કરીને,
- રાત્રિભોજનની વિરતિ સ્વીકારીને,
- વિધિપૂર્વક પાંચ ઇંદ્રિયનો નિગ્રહ કરીને,
- બીજા પણ ક્રોધ, માન, લોભ, રાગ, દ્વેષના વિષયમાં આલોચના આપીને પછી મમત્વભાવ, અહંકાર વગેરે પ્રયત્નપૂર્વક ત્યાગ કરવા જોઈએ.

[૧૪૫૩ થી ૧૪૫૫] હે ગૌતમ ! આ વિજળી લતાની ચંચળતા સમાન જીવતરમાં શુદ્ધ ભાવથી તપ, સંયમ, સ્વાધ્યાય, ધ્યાનાદિ અનુષ્ઠાનોમાં ઉદમ કરવો યુક્ત છે.

હે ગૌતમ ! વધારે કેટલું કથન કરવું ?

આલોચના આપીને પછી પૃથ્વીકાયની વિરાધના કરવામાં આવે પછી કયાં જઈને તેની શુદ્ધિ કરીશ ?

હે ગૌતમ ! વધુ શું કહેવું કે અહીં આલોચના-પ્રાયશ્ચિત્ત કરી તે જન્મમાં સચિત્ત અથવા રાત્રે પાણીનું પાન કરે અને અપ્પકાય ના જીવોની વિરાધના કરે તો કયાં જઈને શુદ્ધિ પામશે ?

[૧૪૫૬ થી ૧૪૫૯] હે ગૌતમ ! કેટલું વધારે કથન કરું કે આલોચણા લઈ પછી તાપણની જવાબાઓ પાસે તાપવા જાય અને તેનો સ્પર્શ કરે અથવા થઈ ગયો તો પછી તેની શુદ્ધિ ક્યારે થશે ?

એ પ્રમાણે વાયુકાયના વિષયમાં તે જીવોની વિરાધના કરનાર કયાં જઈને શુદ્ધ થશે ?

જે લીલી વનસ્પતિ, ફૂલ આદિનો સ્પર્શ કરશે, તે કયાં શુદ્ધ થશે ? તેવી રીતે

બીજકાયને યાંપશે તે ક્યાં શુદ્ધ થશે ?

[૧૪૬૦ થી ૧૪૬૨] બે, ત્રણ, ચાર ઇન્દ્રિયોવાળા, વિકલેન્દ્રિય જીવો, પંચેન્દ્રિય જીવોને પરિતાપ ઉપજાવીને તે જીવ ક્યાં જઈ શુદ્ધિ મેળવશે ?

બારીકાઈથી જે છ કાયના જીવોનું રક્ષણ નહીં કરે તે ક્યાં જઈને શુદ્ધિ પામી શકશે ?

હે ગૌતમ ! હવે વધુ કહેવાથી શું ?

અહીં આલોચના આપીને જે કોઈ ભિક્ષુ ત્રસ અને સ્થાવર જીવોનું રક્ષણ કરશે નહીં, તો તે ક્યાં જઈને શુદ્ધ થશે ?

[૧૪૬૩ થી ૧૪૭૦] આલોચના, નિંદના, ગર્હણા કરીને પ્રાયશ્ચિત્ત કરવા પૂર્વક નિઃશત્ય થયેલો ઉત્તમ સ્થાનમાં રહેલો પૃથ્વીકાયના આરંભનો પરિહાર કરે, અગ્નિકાયનો સ્પર્શ ન કરે.

આલોચનાદિ પ્રાયશ્ચિત્ત કરીને નિઃશત્ય બનીને, સંવેગવાળો થઈ ઉત્તમ સ્થાનમાં રહેલો ભિક્ષુ શરણ વગરના જીવોને વેદના ન પમાડે.

આલોચનાદિ કરીને સંવેગ પામેલો ભિક્ષુ છેદેલાં તણખલાંને કે વનસ્પતિને વારંવાર કે લગાર પણ સ્પર્શ ન કરે.

લાગેલા દોષોની આલોચના, નિંદના, ગર્હણા, પ્રાયશ્ચિત્ત કરીને શત્ય વગરનો થઈને સંવેગ પામેલો ભિક્ષુ ઉત્તમ સંયમ સ્થાનમાં રહેલો હોય તે જીવનના અંત સુધી બે-ત્રણ-ચાર કે પાંચ ઇન્દ્રિયવાળા જીવોને સંઘટન, પરિતાપના, કિલામણા, ઉપદ્રવાદિ અશાત ન ઉપજાવે.

આલોચનાદિ કરવા પૂર્વક સંવેગ પામેલો ભિક્ષુ ગૃહસ્થોએ લોચ માટે ઉંચે ફેંકીને આપેલી રાખ પણ ગ્રહણ કરતો નથી.

[૧૪૭૧ થી ૧૪૭૪] સંવેગ પામેલો શત્ય વગરનો જે આત્મા સ્ત્રી સાથે વાર્તાલાપ કરે તો ગૌતમ ! તે ક્યાં શુદ્ધિ પામશે ?

આલોચનાદિ કરીને સંવેગ પામેલો ભિક્ષુ ચૌદથી વધુ ઉપકરણનો પરિગ્રહ ન કરે. તે સંયમના સાધનભુત ઉપકરણ ઉપર દંટપણે, નિર્મમત્વ, અમૂર્છા, અગૃહ્ણિ રાખે.

હે ગૌતમ ! જે તે પદાર્થ ઉપર મમત્વ કરશે, તેની શુદ્ધિ નથી. વધારે કેટલું કહેવું ?

આ વિષયમાં આલોચના કરીને જે રાત્રિએ પાણીનું પાન કરવામાં આવે તો તે ક્યાં જઈને શુદ્ધ થશે ?

[૧૪૭૫ થી ૧૪૮૨] આલોચના, નિંદના, ગર્હણા કરીને, પ્રાયશ્ચિત્ત કરીને, નિઃશત્ય થયેલો ભિક્ષુ, જો આરંભની છ પ્રતિજ્ઞાઓનું રક્ષણ ન કરે, તો પછી તેનામાં ભયંકર પરિણામવાળા જે અપ્રશસ્ત ભાવ સહિત અતિક્રમ કર્યો હોય [તથા]-

મૃષાવાદ વિરમણ નામક બીજા મહાવ્રતમાં તીવ્ર રાગ કે દ્વેષથી નિષ્કુર, કઠોર,

આકરા, કર્કશ વચનો બોલીને મહાવ્રત ઉલ્લંઘેલ હોય.

ત્રીજા અદત્તાદાન વિરમણ મહાવ્રતમાં રહેવાની જગ્યા માંગ્યા વગર, માલિકની સંમતિ મેળવ્યા વગર વાપરી હોય અથવા અણગમનું સ્થાન મળેલ હોય, તેમાં રાગ-દ્વેષાદિ રૂપ અપ્રશસ્ત ભાવ થાય, તે ત્રીજા મહાવ્રતનું અતિક્રમણ છે.

ચોથા મૈથુન વિરમણ નામના મહાવ્રતમાં શબ્દ, રસ, મધ, સ્પર્શ અને પ્રવિચારના વિષયમાં જે અતિક્રમણ થયેલું હોય-

પાંચમાં પરિગ્રહ વિરમણ નામના મહાવ્રતના વિષયમાં મેળવવાની અભિલાષા, પ્રાર્થના, મૂર્છા, શુદ્ધિ, કાંદ્યા, ગુમાવેલી વસ્તુનો શોક તે રૂપ લોભ તે રૌદ્રધ્યાનના કારણરૂપ છે.

આ સર્વે પાંચમાંવ્રતમાં દોષો ગણેલા છે.

રાત્રે ભૂખ લાગશે, એમ ધારીને દિવસે અધિક આહાર લીધો. સૂર્યોદય કે સૂર્યાસ્તની શંકા હોવા છતાં આહાર ગ્રહણ કર્યો હોય તે રાત્રિ ભોજન વિરમણ વ્રતમાં અતિક્રમ દોષ કહેલો છે.

આલોચના, નિંદના, ગર્હણા, પ્રાયશ્ચિત્ત કરીને શત્રુ રહિત બનેલો હોય પરંતુ જયણને ન જાણતો હોય તો - સુસટની જેમ ભવ સંસારમાં ભ્રમણ કરનારો થાય.

[૧૪૮૩] હે ભગવન્ ! તે સુસટ કોણ હતો ?

તે જયણા કેવા પ્રકારે હતી કે અજ્ઞાનપણાના કારણે આલોચના, નિંદણા, ગર્હણા, પ્રાયશ્ચિત્ત સેવન કરવા છતાં તેનો સંસાર નાશ પામ્યો નહીં ?

હે ગૌતમ ! જયણા તે કહેવાય જે ૧૮૦૦૦ શીતળા અંગો, ૧૭-પ્રકારનો સંયમ, ૧૪-પ્રકારના જીવના ભેદો, ૧૩-ક્રિયાના સ્થાનકો, બાહ્ય અને અભ્યંતર ભેદવાળો ૧૨-પ્રકારનો તપ અનુષ્ઠાન (તથા)

૧૨ પ્રકારે ભિક્ષુપ્રતિમા, ૧૦ પ્રકારે શ્રમણધર્મ, ૯ પ્રકારની બ્રહ્મચર્યની ગુપ્તિ, ૮ પ્રકારે પ્રવચન માતા, ૯ પ્રકારે પાણીપણા અને પિંડ એષણાઓ, ૬-જીવનિકાઓ, ૫-મહાવ્રતો, ૩-ગુપ્તિઓ (તથા)

સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રરૂપ રત્નત્રયી આદિ સંયમના અનુષ્ઠાનોને ભિક્ષુ નિર્જન-નિર્મળ અટવી, દુષ્કાળ, રોગાદિ મહા આપત્તિ ઉત્પન્ન થઈ હોય,

અંતર્મુહૂર્ત માત્ર આયુષ્ય બાકી હોય, પ્રાણ કંઠે આવી ગયા હોય.

તો પણ મનથી તે પોતાના સંયમનું ખંડન કરતા નથી કે વિરાધના કરતા નથી. ખંડના કે વિરાધના કોઈ પાસે કરાવતા નથી અને ખંડના કે વિરાધના કરનારની કે કરાવનાર અન્ય કોઈની અનુમોદના પમ તેઓ કરતાં નથી. [યાવત્]

જાવજીવ પર્યંત આરંભ કરતા કે કરાવતા નથી.

આવા પ્રકારની સંપૂર્ણ જયણા જાણનાર અને પાલન કરનારા જયણા ભક્ત છે, જયણા દ્યુવપણે પાળનારા છે, જયણામાં નિપુણ છે, તેઓ જયણાના સારા જાણકાર છે.

આ સુસદની અતિશય વિસ્મય પમાડનારી મોટી કથા છે. [જે હવે પછી સૂત્રિકા-૨ અર્થાત્ અધ્યયન-૮માં અતિ વિસ્તારથી સ્પૂ કરાયેલી છે. તેને જણાવીએ છીએ] -

મહાનિશીય સૂત્ર અધ્યયન-૭ સૂત્રિકા-૧નો
મુનિ દીપરત્નસાગરે કરેલ સૂત્રાનુવાદ પૂર્ણ

- x - x - x - x - x - x - x - x - x - x - x - x -

✽ અધ્યયન-૮ અથવા ચૂલિકા-૨, સુસદ કથા ✽

- x - x - x - x - x - x - x - x - x - x -

[આ કથામાં સુસદની મુખ્યતા છે. તે સિવાય અનેક પાત્રો અને અવાંતર કથા પણ છે. 'જયણ' ધર્મ સિવાયનો બીજો પણ ઘણો બોધ આ કથાનકમાં અવાંતર કથામાં ભરેલો છે. ખરેખર મનનીય અધ્યયન છે.]

[૧૪૮૪] હે ભગવાન્ ! કયા કરણથી આમ કહ્યું ?

તે કાળે, તે સમયે અહીં સુસદ નામે એક અણગાર હતો. તેણે એક એક પક્ષની અંદર ઘણાં અસંયમ સ્થાનકોની આલોચના આપી અને અતિ મહાન્ ધોર દુષ્કર પ્રાયશ્ચિતોનું સેવન કર્યું. તો પણ તે વિચારોને વિશુદ્ધિ પદ પ્રાપ્ત ન થયું. આ કારણે એમ કહેવાયું.

ભગવાન્ ! તે સુસદની વક્તવ્યતા કેવા પ્રકારે છે ?

ગૌતમ ! આ ભારતવર્ષમાં અવંતી નામનો દેશ છે. ત્યાં સંબુક્ક નામનું એક ગામ હતું. તે ગામમાં જન્મથી દારિદ્ર, લાજ-મર્યાદા વગરનો, કૃપા વગરનો, કૃપણ, અનુકંપા રહિત, અતિ કુર, નિર્દય, રૌદ્ર પરિણામી, આકરી શિક્ષા કરનારો, આભિગૃહિક મિથ્યાદૃષ્ટિ, જેનો નામોચ્ચાર કરવામાં પાપ છે, એવો સુજાશિવ નામે બ્રાહ્મણ હતો.

તેને સુજાશ્રી નામે પુત્રી હતી. સમગ્ર ત્રણે ભુવનમાં નર અને નારી સમુદાયોના લાવણ્ય, કાંતિ, તેજ, રૂપ, સૌભાગ્યાતિશય કરતાં તે પુત્રીના લાવણ્ય, રૂપ, કાંતિ વગેરે અનુપમ અને ચડિયાતા હતા.

તે સુજાશ્રીએ કોઈ આગલા બીજા ભવમાં એમ દુષ્ટ વિચારેલ હતું કે - 'જો આ બાળકની માતા મૃત્યુ પામે તો બહું સારું થાય કેમ કે તો હું શૈક્ય વગરની થાઉં પછી આ બાળક દુઃખે કરી જીવી શકશે. તેમજ રાજ્ય લક્ષ્મી મારા પુત્રને પ્રાપ્ત થશે.'

તે દુષ્ટ ચિંતવનાના ફળ રૂપે તે કર્મના દોષથી જન્મતાની સાથે જ તેની માતા મૃત્યુ પામી.

ત્યાર પછી હે ગૌતમ ! તે સુજાશિવ પિતાએ મોટા કલેશથી આજીજી કરીને, કરગરીને, ઘણાં નવા બાળકોને જન્મ આપનારી માતાને ઘેરઘેર ફરી, તે પુત્રીનો બાલ્યકાળ પૂર્ણ કર્યો.

તેટલામાં માતા-પુત્રના સંબંધને ટાળનાર મહા ભયંકર એવા-૧૨ વર્ષનો લાંબા કાળનો દુષ્કાળ સમય આવ્યો. જેટલામાં સગાં-સંબંધીઓનો ત્યાગ કરીને સમગ્ર જનસમૂહ ચાલી જવા લાગ્યો. ત્યારે હવે કોઈ દિવસે ઘણાં સમયના ભૂખ્યા થયેલો, વિષાદ પામેલો સુજાશિવ વિચારવા લાગ્યો કે શું હવે આ બાલિકાને મારી નાંખીને ભુખ ભાંગુ કે તેનું માંસ વેચીને કાંઈક વણિક પાસેથી અનાજ ખરીદીને મારા

પ્રાણને ધારણ કરું.

હવે મારા માટે જીવવાનો બીજો કોઈ ઉપાય રહેલો નથી અથવા તો ખરેખર મને ધિક્કાર થાઓ. આમ કરવું ઉચિત નથી. પરંતુ તેણીને હું જીવતી જ વેંચી નાંખુ.

એમ વિચારીને મહામ્હિદ્વાળા ચૌદે વિદ્યા સ્થાનના પરિણામી એવા ગોવિંદ બ્રાહ્મણના ઘેર સુજાશ્રીને વેંચી દીધી. તેના કારણે ઘણાં લોકોના તિરસ્કારના શબ્દોથી ઘવાયેલો તે પોતાનો દેશ ત્યાગ કરીને સુજાશિવ બીજા દેશાંતરમાં ગયો.

ત્યાં જઈને પણ હે ગૌતમ ! એ જ પ્રમાણે બીજી કન્યાઓનું અપહરણ કરીને બીજા સ્થળે વેંચી વેચીને સુજાશિવે બીજું ઘણું જ દ્રવ્ય ઉપાર્જન કર્યું.

તે અવસરે દુકાળ સમયના કંઈક અધિક આઠ વર્ષ પસાર થયા ત્યારે તે ગોવિંદ શેઠનો સમગ્ર વૈભવ ક્ષય પામ્યો.

હે ગૌતમ ! વૈભવ વિનાશ પામવાના કારણે વિષાદ પામેલા ગોવિંદ બ્રાહ્મણે ચિંતવ્યું કે હવે મારા કુટુંબનો વિનાશ કાળ નજીક આવેલ છે વિષાદ પામતાં મારા બંધુઓ અર્ધક્ષણ પણ જોઈ શકવા સમર્થ નથી તો હવે અત્યારે મારે શું કરવું ?

એમ વિચારતો હતો ત્યાં એક ગોકુળના સ્વામીની ભાર્યા આવી પહોંચી ખાવાના પદાર્થો વેંચવા આવેલી તે ગોવાલમ પાસેથી તે બ્રાહ્મણની ભાર્યાએ ડાંગરના માપથી ઘણાં ધીના અને ખાંડના બનાવેલા ચાર લાડુ ખરીદ કર્યા. ખરીદ કરતાં જ બાળકો લાડુઓ ખાઈ ગયા.

મહીયારીએ કહ્યું અરે શેઠાણી ! અમને બદલામાં આપવાની ડાંગરની પાલી આપી દો. અમારે જલ્દી ગોકુળમાં પહોંચવું છે.

હે ગૌતમ ! ત્યારપછી બ્રાહ્મણીએ સુજાશ્રીને આજ્ઞા કરી કે અરે રાજાએ ભેંટણામાં જે મોકલેલ છે. તેમાં જે ડાંગરનું માટલું છે તેને જલ્દી શોધીને લાવ, જેથી આ ગોવાલણને આપું.

સુજાશ્રી તેને શોધવા ઘરમાં ગઈ, પણ તેણીએ તંદુલનું ભોજન જોયું નહીં, બ્રાહ્મણીને જણાવ્યું કે તંદુલ ભોજન નથી.

ફરી બ્રાહ્મણીએ કહ્યું કે, અરે ! અમુક ભોજન ઉંચું કરીને તેમાં જો અને અને શોધીને લાવ, ફરી સુજાશ્રી તપાસ કરવા માટે આંગણામાં ગઈ, પણ તે તંદુલનું ભોજન ન જોયું. આવીને બ્રાહ્મણીને કહ્યું કે ત્યાં પણ તંદુલ ભોજન નથી.

ફરી બ્રાહ્મણીએ કહ્યું, અરે ! અમુક ભોજન ઉંચું કરીને તેમાં જો અને શોધીને લાવ. ફરી તપાસ કરવા માટે આંગણામાં ગઈ અને ન જોયું ત્યારે બ્રાહ્મણીએ જાતે આવીને ત્યાં તપાસ કરી તો તંદુલ ભોજન તેણીના પણ જોવામાં ન આવ્યું. અતિ વિસ્મય પામેલા મનવાળી ફરી બારીકાઈથી દરેક સ્થળે તપાસ કરવા લાગી.

દરમ્યાન એકાંત સ્થળમાં વૈશ્યા સાથે ઓદનનું ભોજન કરતાં પોતાના મોટા પુત્રને જોયો. તે પુત્રે પણ તેના તરફ નજર કરી. સામે આવતી માતાને જોઈને અઘન્ય

પુત્રએ ચિંતવ્યું કે ઘણે ભાગે માતા અમારા ચોખા મુંટવી લેવા આવતી જણાય છે, તો જો તે નજીક આવશે તો હું તેણી ને મારી નાંખીશ.

એ પ્રમાણે ચિંતવતા પુત્રે દૂર રહેલો અને નજીક આવતી માતા બ્રાહ્મણીને મોટા શબ્દોથી કહ્યું કે - હે ભટ્ટીદારિકા ! જો તું અહીં આવીશ તો પછી તું એમ ન કહીશ કે મને પહેલાં ન કહ્યું. નિશ્ચે તું આવીશ તો હું તને મારી નાંખીશ.

આવું અનિષ્ટ વચન સાંભળીને ઉલ્કાપાતથી હણાયેલી હોય એમ ધસ કરતાંક ભૂમિ ઉપર ઢળી પડી. મૂર્છાવશ બ્રાહ્મણી બહાર પાછી ન ફરી એટલે મહીયારીએ કેટલોક સમય રાહ જોયા પછી સુજાશ્રીને કહ્યું કે, અરે બાલિકા ! અમોને મોડું થાય છે, માટે તમારી માતાને જલ્દી કહો કે તમે અમને ડાંગરનો પાલો આપો જો ડાંગરનો પાલો ન જણાય કે ન મળતો હોય તો અમને મગનો પાલો આપો.

ત્યારે સુજાશ્રી ધાન્ય રાખવાના કોઠારમાં પહોંચી અને જુએ છે તો બીજી અવસ્થા પામેલી બ્રાહ્મણીને જોઈને સુજાશ્રી હાહારવ કરતી, શોર-બકોર કરવા લાગી. તે સાંભળીને પરિવાર સહિત તે ગોવિંદ બ્રાહ્મણ અને મહીયારી ત્યાં આવી પહોંચ્યા.

પવન અને જળથી આશ્વાસન પમાડીને તેઓએ પૂછ્યું કે - હે ભટ્ટીદારિકા ! આ તમને એકદમ શું થઈ ગયું ?

ત્યારે સાવધાન થયેલી બ્રાહ્મણીએ પ્રત્યુત્તરમાં જણાવ્યું કે અરે ! તમે રક્ષણ વગરની મને ઝેરી સર્પના ડંખ ન અપાવો. નિર્જળનદીમાં મને ઉભી ન રાખો. અરે ! દોરડા વગરના સ્નેહપાશમાં જકડાયેલી મને મોહમાં ન સ્થાપો. જેમ કે :-

આ મારા પુત્ર, પુત્રી, ભત્રીજા છે. આ પુત્રવધુ કે જમાઈ છે, આ માતા કે પિતા છે, આ મારા ભત્રિય છે. આ મને ઈષ્ટ, પ્રિય, મનગમતાં કુટુંબીજનો, સ્વજનો, બંધુવર્ગ, પરિવાર વર્ગ છે.

આ બધાં અહીં જ પ્રત્યક્ષ ખોટા, માયાવાળા છે. તેમના તરફની બંધુપણાની આશા મૃગતૃષ્ણા સમાન નિર્થક છે. આ જગતમાં દરેક પોતાના કાર્યના અર્થી-સ્વાર્થી લોકો છે. તેમાં મારાપણાંનો ખોટો ભ્રમ છે.

પરમાર્થથી વિચારો તો કોઈ સાચા સ્વજન નથી.

જ્યાં સુધી સ્વાર્થ સધાય છે. ત્યાં સુધી માતા, પિતા, પુત્રી, પુત્ર, જમાઈ, ભત્રીજો, પુત્રવધૂ વગેરે સંબંધ જાળવવામાં આવે છે.

ત્યાં સુધી જ દરેક ગમે છે, ઈષ્ટ-મિષ્ટ-પ્રિય-સ્નેહી-કુટુંબી-સ્વજન વર્ગ-મિત્ર-બંધુ-પરિવાર આદિ સંબંધ રાખે છે કે જ્યાં સુધી દરેકનો પોતાનો સ્વાર્થ સધાય છે.

પોતાના કાર્યની સિદ્ધિના વિરહમાં ન કોઈ કોઈની માતા છે, ન કોઈ કોઈના પિતા કે ન કોઈ કોઈની પુત્રી છે. ન કોઈ કોઈના જમાઈ કે ન કોઈ કોઈના પુત્ર છે. ન કોઈ કોઈના પત્ની કે ન કોઈ કોઈના ભત્રિય છે. ન કોઈ કોઈના સ્વામી છે. ન કોઈ કોઈના ઈષ્ટ મિષ્ટ પ્રિય કાંત કુટુંબી સ્વજન-વર્ગ મિત્ર બંધુ કે પરિવાર વર્ગ છે.

જુઓને, ત્યારે પ્રાપ્ત થયેલા, કંઈક અધિક નવમાસ સુધી મેં કુક્ષિમાં ધારણ કરીને અનેક મિષ્ટ મધુર ઉષ્ણ તીખા લુખ્ખા સ્નિગ્ધ આહાર કરાવ્યા, સ્નાન મર્દન કર્યા, તેનાં શરીર અને કપડાં ઘોયા. શરીર દબાવ્યા ઘન-ધાન્યાદિક આપ્યા. તેને ઉછેરવાનો મહા પ્રયત્નો કર્યા.

ત્યારે મને એવી આશા હતી કે તે પુત્રના રાજમાં મારા મનોરથો પૂર્ણ થશે – પૂર્ણપણે પુરાશે, અને સ્નેહી વર્ગની આશાઓ પુરી કરીને હું અતિશય સુખમાં મારો સમય પસાર કરીશ [પરંતુ]

મેં ધાર્યું હતું તેના કરતાં તદ્દન વિપરીત હકીકત બની છે.

હવે આટલું જાણ્યા અને સમજ્યા પછી પતિ આદિની ઉપર અર્ધ ક્ષણ પણ સ્નેહ રાખવો યોગ્ય નથી.

જે આ પ્રમાણે મારા પુત્રનો વૃત્તાંત બન્યો છે, તે પ્રમાણે ઘેર ઘેર ભૂતકાળમાં આવાં વૃત્તાંતો બન્યા છે, વર્તમાનમાં બને છે અને ભવિષ્યમાં પણ આવા બનાવો બનતા રહેશે.

તે બંધુવર્ગ પણ માત્ર પોતાના કોય સિદ્ધ કરવા માટે ઘટિકા મુહૂર્ત તેટલો કાળ તથા સ્નેહ પરિણામ ટકાવીને સેવા કરે છે. માટે—

હે લોકો ! અનંત સંસારના ધોર દુઃખ આપનારા એવા આ કૃત્રિમ બંધુ અને સંતાનોનું મારે કોઈ જ પ્રયોજન નથી. માટે હવે રાતદિવસ નિરંતર ઉત્તમ વિશુદ્ધ આશયથી ધર્મનું સેવન કરો.

ધર્મ એ જ ઘન, ઈષ્ટ, પ્રિય, કાંત પરમાર્થથી હિતકારી, સ્વજન વર્ગ, મિત્ર અને બંધુવર્ગ [સમાન] છે.

ધર્મ એ જ સુંદર દર્શનીય રૂપ કરનાર, પુષ્ટિ કરનાર અને બલ આપનાર છે. [તેમ તમે સૌ જાણો.]

ધર્મ જ ઉત્સાહ કરાવનાર છે, ધર્મ જ નિર્મળ યશ-કીર્તિ સાધી આપનાર છે. ધર્મ જ પ્રભાવના કરાવનાર છે. શ્રેષ્ઠતમ સુખની પરંપરાને આપનાર હોય તો તે પણ ધર્મ જ છે. [તથા]

ધર્મ એ સર્વ પ્રકારના નિધાન સ્વરૂપ છે, આરાધનીય છે, પોષવા યોગ્ય છે, પાલનીય છે, કરણીય છે, આચરણીય છે, સેવનીય છે, કથનીય છે, ઉપદેશનીય છે, ભણવાલાયક છે, પ્રરૂપણીય છે, કરાવવા લાયક છે.

ધર્મ ધ્રુવ છે, શાશ્વતો છે, અક્ષય છે, સ્થિર રહેનારો છે, સમગ્ર સુખનો ભંડાર છે. ધર્મ સત્ત્વજનીય છે.

ધર્મ એ અતુલ બલ, વીર્ય, સંપૂર્ણ સત્ત્વ, પરાક્રમસહિતપણું મેળવી આપનાર થાય છે. પ્રવર, શ્રેષ્ઠ, ઈષ્ટ, પ્રિય, કાંત એવા જનોનો સંયોગ કરાવી આપનાર હોય તો તે ધર્મ છે.

સમગ્ર અસુખ, દારિદ્ર, સંતાપ, ઉદ્વેગ, અપયશ, ખોટાં આળ પ્રાપ્ત થવાં,

વૃદ્ધાવસ્થા, મરણ આદિ સમગ્ર ભયનો સર્વથા નાશ કરનાર, જેની તુલનામાં કોઈ ન આવી શકે તેવો સહાયક, ત્રણ લોકમાં અજોડ એવો નાય, હોય તો એક માત્ર ધર્મ છે.

માટે હવે કુટુંબ, સ્વજન વર્ગ, મિત્ર, બંધુવર્ગ, ભંડાર આદિ આ લોકના પદાર્થોથી મારે પ્રયોજન નથી.

વળી આ ઋદ્ધિ-સમૃદ્ધિ, ઈદ્રઘનુષ, વિજળી કે લતાનાં આટોપ કરતાં અધિક ચંચળ, સ્થપ્ત અને ઇન્દ્ર જાળ સમાન છે, જે જોતાંની સાથે જ ક્ષણમાં અદ્રશ્ય થનારી, નાશવંત, અધ્રુવ, અશાશ્વત, સંસારની પરંપરા વધારનાર, નારકમાં ઉત્પન્ન થવાના કારણભૂત, સદ્ગતિના માર્ગમાં વિઘ્ન કરનાર છે, અનંત દુઃખ આપનાર છે.

અરે લોકો ! ધર્મ માટેની આ વેળા અતિ દુર્લભ છે.

સમ્યગ્ દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રરૂપ ધર્મને સાધી આપનાર છે, આરાધના કરાવનાર છે, અનુપમ સામગ્રીયુક્ત આવો સમય તમોને હવે ફરી મળવાનો નથી.

વળી મળેલું આ શરીર નિરંતર, રાતદિવસ, પ્રત્યેક ક્ષણે અને પ્રત્યેક સમયે ટૂંકડે ટૂંકડાં થઈને સડી રહેલું છે. દિન-પ્રતિદિન આ શરીર શિથિલ બનતું જાય છે, ઘોર-નિષ્કુર-અસભ્ય-ચંડ-જરારૂપી વજૂ શિલાના પ્રતિઘાતથી ચુરેચુરા થઈને સેંકડો તડ પડી ગયેલા ગ્રીર્ણ માટીના હાંડલા સરખું, કશા કામમાં ન આવે તેવું, તદ્દન નિરૂપયોગી બની ગયું છે.

નવા ફણગા ઉપર લાગેલ જળબિંદુની માફક ઓચિંતું અર્ધ ક્ષણની અંદર આ જીવિત ઝાડ ઉપરથી ઉડતા પક્ષીની માફક ઉડી જનાર હોય તેવા પ્રકારે છે.

પરલોક માટે ભાથું ન ઉપાર્જન કરનારને આ મનુષ્ય જન્મ નિષ્ફળ છે, તો હવે નાનામાં નાનો પ્રમાદ પણ કરવાને હું સમર્થ નથી [એમ તે બ્રાહ્મણી વિચારે છે.]

આ મનુષ્યપણામાં સર્વકાળ મિત્ર અને શત્રુ પ્રત્યે સમાન ભાવવાળા બનવું જોઈએ. તે આ પ્રમાણે -

- સમગ્ર જીવોના પ્રાણોના અતિપાતની ત્રિવિધ - ત્રિવિધે વિરતિ,
- સત્ય વચન બોલવું,
- દાંત ખોતરવાની સળી સરખી કે લોચ કરવાની રાખ સમાન નિર્મૂલ્ય વસ્તુ પણ વગર આપેલી ગ્રહણ ન કરવી.

● મન-વચન-કયાના યોગો સહિત અખંડિત, અવિરાધિત, નવ ગુપ્તિ સહિત પરમ પવિત્ર સર્વકાળ દુર્ધર બ્રહ્મચર્યવ્રતને ધારણ કરવું.

- વસ્ત્ર, પાત્ર, સંયમના ઉપકરણ ઉપર પણ નિર્મમત્વ રાખવું.
- ચારે આહારનો રાત્રિના ત્યાગ કરવો.
- ઉદ્દગમ ઉત્પાદના, એષણાદિ પાંચ દોષોથી મુક્ત થવું.
- પરિમિત કાળ ભોજન કરવું.

- પાંચ સમિતિનું શોધન કરવું.
- ત્રણ ગુપ્તિથી ગુપ્ત થવું.
- ઇર્ષ્યા સમિતિ આદિ બાર ભાવનાઓ ભાવથી.
- અશનાદિ તપનું ઉપધાન-અનુષ્ઠાન કરવું.
- માસાદિક ભિક્ષુની બાર પ્રતિમા આરાધવી.
- વિચિત્ર પ્રકારના દ્રવ્યાદિ અભિગ્રહો કરવા.
- અસ્નાન, ભૂમિશાયન, કેશ લોચાદિ, શરીરની ટાપટીપનો ત્યાગ [ઇત્યાદિ

નિયમોનું પાલન કરવું.]

- હંમેશાં સર્વકાળ ગુરુ આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તવું.
- ભુખ-તરસ આદિ પરીષ્કોને સહન કરવા.
- દિવ્ય આદિ ઉપસર્ગો ઉપર વિજય મેળવવો.
- કંઈ મળે કે ન મળે તે બંનેમાં સમભાવ રાખવો અથવા ન મળે તો

તપોવૃદ્ધિ અને મળે તો ધર્મવૃદ્ધિ તેવી ભાવના રાખવી.

વધારે કેટલું વર્ણન કરવું ?

અરે લોકો ! આ ૧૮૦૦૦ શીલાંગનો ભાર વિના વિશ્વાંતિએ શ્રી મહાપુરુષોની વહન કરી શકાય તેવો અત્યંત દુર્ધર માર્ગ વહન કરવા લાયક છે. વિશાદ પામ્યા વિના બે બાહ્યોથી આ મહાસમુદ્ર તરવા સરખો આ માર્ગ છે. આ સાધુધર્મ સ્વાદ વિનાના રેતીના કોળીયા ભક્ષણ કરવા સમાન છે. અતિ તીવ્ર પાણીદાર ભયંકર તલવારની ધાર ઉપર ચાલવા સરખો આ સંયમ ધર્મ છે. [તથા]

ઘી વગેરેથી સારી રીતે સિંચાયેલા અગ્નિની જ્વાળા શ્રેણીનું પાન કરવા સમાન ચારિત્ર ધર્મ છે. સૂક્ષ્મ પવનથી કોથળો ભરવો, તેના સમાન કઠણ સંયમ ધર્મ છે.

ગંગાના પ્રવાહની સામે ગમન કરવા, સાહસના બ્રાજવાથી મેરુ પર્વતનો તોળવો, એકાકી મનુષ્યે ધીરતાથી દુર્જય આતુરંત સેનાને જીતવી, પરસ્પર અવળી દિશામાં ભ્રમણ કરતાં આઠ ચંદ્રોની ઉપર રહેલ પુતળીની ડાબી આંખ વીંધવી અથવા સમગ્ર ત્રણ ભુવનમાં વિજય પ્રાપ્ત કરીને નિર્મળ યશ કીર્તિની જય પતાકા ગ્રહણ કરવી.

ઉક્ત સર્વે વિષયો કરતાં પણ ધર્માનુષ્ઠાન દુષ્કર છે. હે લોકો ! આ સંયમ ધર્માનુષ્ઠાનથી કોઈ પણ અન્ય વસ્તુ દુષ્કર નથી અર્થાત તેનાથી સર્વ વસ્તુની સિદ્ધિ થાય છે.

[૧૪૮૫ થી ૧૪૮૭] મસ્તક ઉપર ભાર વહન કરાય છે, પણ તે ભાર વિસામો લેવાતા-લેવાતા વહન કરાય છે. જ્યારે અતિ મહાન શીલનો ભાર વિશ્વાંતિ વિના જીવન પર્યંત વહન કરાય છે.

તેથી ઘરના સારભૂત પુત્ર, દ્રવ્ય વગેરેનો સ્નેહ છોડીને નિઃસંગ બનીને ખેદ પામ્યા વિના સર્વોત્તમ ચારિત્ર ધર્મને સેવો.

આડંબર કરવા, ખોટી પ્રશંસા કરવી, વંચના કરવી તેવા વ્યવહાર ધર્મમાં હોતા નથી. માયાદિ શત્રુ રહિત, કપટ ભાવ વગરનો ધર્મ કહેલો છે.

[૧૪૮૮ થી ૧૪૯૬] જીવોમાં પ્રસપ્ત, પ્રસપ્તામાં પંચેન્દ્રિયપણું ઉત્કૃષ્ટ છે. પંચેન્દ્રિયપણામાં વળી મનુષ્યપણું ઉત્તમ છે.

મનુષ્યપણામાં આરદિશ, આરદિશમાં ઉત્તમકુળ, ઉત્તમકુળમાં ઉત્કૃષ્ટ જ્ઞાતિ, તેમાં પણ વળી રૂપની સમૃદ્ધિ, તેમાં પણ પ્રધાનતાવાળું બળ, પ્રધાનબળ મળવા સાથે લાંબુ આયુષ્ય, તેમાં પણ વિજ્ઞાનવિપેક અને વિજ્ઞાનમાં પણ સમ્યક્ત્વ પ્રધાન છે.

સમ્યક્ત્વમાં વળી શીલની પ્રાપ્તિ ચડિયાતી ગણેલી છે.

શીલમાં ક્ષાયિક ભાવ, ક્ષાયિક ભાવમાં કેવળ જ્ઞાન, પ્રતિપૂર્ણ કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત થવું એટલે જરા-મરણ રહિત મોક્ષ પ્રાપ્ત થાય.

જન્મ, જરા, મરણ આદિના દુઃખથી ઘેરાયેલા જીવને આ સંસારમાં કયાંય સુખનો છાંટો નથી. માટે એકંતે મોક્ષ જ ઉપાદેય મેળવવા લાયક છે.

૮૪ લાખ યોનિઓમાં અનંત વખત લાંબા કાળ સુધી ભ્રમણ કરીને અત્યારે તમે તે મોક્ષ સાધવા લાયક ધર્મી સામગ્રી મેળવેલી છે. તો અત્યાર સુધીમાં પૂર્વે કોઈ વખત ન મેળવેલ ઉત્તમ એવી ધર્મસામગ્રીઓ મેળવેલી છે. તો તમે તેમાં જલ્દી ઉદામ કરો.

વિબુદ્ધો અને પંડિતોએ નિંદેલા સંસારની પરંપરા વધારનાર એવા આ સ્નેહને તમે છોડો.

અરે ! ધર્મ શ્રવણ પામીને અનેક કરોડો વર્ષે અતિ દુર્લભ એવા સુંદર ધર્મને જો તમે અહીં સમ્યક્ પ્રકારને નહીં કરશો તો ફરી તે ધર્મની પ્રાપ્તિ દુર્લભ થશે.

પ્રાપ્ત થયેલ બોધિ અનુસાર અહીં જે ધર્મ પ્રવૃત્તિ કરતો નથી, અને આવતા ભવે ધર્મ કરીશું - એમ પ્રાર્થના કરે, તે ભાવી ભવમાં કયા મૂલ્યથી બોધિ પ્રાપ્ત કરશો ?

[૧૪૯૭] પૂર્વભવનું જાતિ સ્મરણ થવાથી બ્રાહ્મણીએ જ્યાં આ સર્વ સંભળાવ્યું ત્યાં હે ગૌતમ ! સમગ્ર બંધુ વર્ગ અને બીજાં અનેક નગરજનો પ્રતિબોધ પામ્યા.

હે ગૌતમ ! તે અવસરે સદ્ગતિનો માર્ગ સારી રીતે જાણેલો છે, તેવા ગોવિંદ બ્રાહ્મણે કહ્યું- ધિક્કાર થાઓ મને, આટલો કાળ સુધી આપણે ઠગાયા, મૂઠ બન્યા, ખરેખર ! અજ્ઞાન એ મહાકષ્ટ છે. નિર્ભાગી તુચ્છ આત્માઓને ધોર ઉગ્ર પરલોક વિષયક નિમિત્તો જેમણે જાણેલા નથી. અન્યમાં આગ્રહવાળી બુદ્ધિ કરનારા, પદપાતના મોહાગ્નિને કિતેજિત કરવાના માનસવાળા, રાગદ્વેષથી હણાયેલી બુદ્ધિવાળા, આ અને આવા દોષવાળાને આ ઉત્તમ ધર્મ સમજવો ઘણો મુશ્કેલ છે.

ખરેખર ! આટલો કાળ સુધી મારો આત્મા ઠગાયો. આ મહાન્ આત્મા પત્ની થવાના બહાને મારા ઘરમાં ઉત્પન્ન થયો. પરંતુ નિશ્ચયથી વિચાર કરીએ તો સર્વજ્ઞ આચાર્યની જેમ આ સંશયરૂપ અંધકારને દૂર કરનાર, લોકને પ્રકાશિત, મોટા માર્ગને સમ્યક્ પ્રકારે બનાવવા માટે જ પોતે પ્રગટ થયેલ છે.

અરે ! મહા અતિશયવાળા અર્થને સાધી આપનાર મારી પ્રિયાના વચનો છે. અરે યજ્ઞદત્ત !, વિષ્ણુદત્ત !, યજ્ઞદેવ !, વિશ્વામિત્ર !, સોમ !, આદિત્યાદિ મારા પુત્રો ! દેવો અને અસુરો સહિત આખા જગતને આતમારી માતા આદર કરવા અને વંદન કરવા યોગ્ય છે.

અરે ! પુરંદર વગેરે છાત્રો ! આ ઉપાધ્યાયની ભાર્યા એ ત્રણ જગતને આનંદ આપનાર, સમગ્ર પાપકર્મને બાળીને ભસ્મ કરવાના સ્વભાવવાળી વાણી કહી, તેને સૌ વિચારો.

ગુરુની આરાધના કરવામાં અપૂર્વ સ્વભાવવાળા તમારા ઉપર આજે ગુરુ પ્રસન્ન થયા છે. શ્રેષ્ઠ આત્મબળવાળા યજ્ઞ કરવા-કરાવવા તથા અધ્યયન કરવું-કરાવવું ષટ્ કર્મ કરવાના અનુરાગથી તમારા ઉપર ગુરુ પ્રસન્ન થયા છે. તો હવે તમે પાંચે ઈંદ્રિયોને જલ્દી જીતો.

— પાપી એવા કોઘાદિ કષાયોનો ત્યાગ કરો.

— વિષ્ણુ, અશુચિ, મળમૂત્ર, ઓર વગેરેના કાદવચુક્ત ગર્ભવાસથી માંડીને પ્રસૂતિ, જન્મ, મરણ આદિ અવસ્થાઓ કેવી રીતે પ્રાપ્ત થાય છે. તે સર્વે તમે હવે જાણો.

આવા અનેક વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન કરાવનાર સુભાષિતો કહેલા એવા ચૌદ વિદ્યાના પારગામી ગોવિંદ બ્રાહ્મણને અતિશય જન્મ, જરા, મરણથી ભય પામેલા ઘણાં સત્પુરુષો ધર્મ વિશેના વિચારો કરવા લાગ્યા — વિચાર પ્રવૃત્ત થયા.

ત્યાં કેટલાંક એમ બોલવા લાગ્યા કે આ શ્રેષ્ઠ ધર્મ છે. પ્રવર ધર્મ છે- એમ વળી બીજાઓ કહેવા લાગ્યા.

હે ગૌતમ ! યાવત્ દરેક લોકોએ આ બ્રાહ્મણી જાતિ સ્મરણ જ્ઞાનવાળી છે, એમ પ્રમાણભૂત માની.

ત્યાર પછી બ્રાહ્મણીએ અહિંસા લક્ષણવાળા નિઃસંદેહ ક્ષમા આદિ દશ પ્રકારના શ્રમણ ધર્મને હેતુ-દ્રષ્ટાંત કહેવા પૂર્વક, તેઓને પરમ શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થાય તેવી રીતે સમજાવો.

ત્યાર પછી તે બ્રાહ્મણીને આ સર્વજ્ઞ છે એમ માનીને હસ્ત કમળની મુંદર અંજલી રચીને આદરપૂર્વક સારી રીતે પ્રણામ કરીને હે ગૌતમ ! તે બ્રાહ્મણી સાથે—

દીનતા રહિત માનસવાળા અનેક નર અને નારી વર્ગે અત્ય કાળ સુખ આપનાર એવા — કુટુંબ, સ્વજન, મિત્ર, બંધુ, પરિવાર, ઘર, વૈભવ આદિનો ત્યાગ

કરીને [શું કર્યું ?]

શાશ્વત-મોક્ષ સુખના અભિલાષી, અતિ નિશ્ચિત દેઢ માનસવાળા, શ્રમણપણાના સમગ્ર ગુણોને ધારણ કરતાં, ચૌદ પૂર્વધર, ચરમ શરીરવાળા, તદ્ભવ મુક્તિગામી એવા ગણધર સ્થવિરની પાસે જઈ પ્રવજ્યા અંગીકાર કરી.

હે ગૌતમ ! આ પ્રમાણે તેઓ અત્યંત ધોર, વીર, તપ અને સંયમના અનુષ્ઠાનનું સેવન તથા સ્વાધ્યાય અને ધ્યાનાદિમાં પ્રવૃત્તિ કરતાં કરતાં સર્વ કર્મનો ક્ષય કરીને, તે બ્રાહ્મણી સાથે કર્મરજ ખંખેરીને ગોવિંદ બ્રાહ્મણ વગેરે અનેક નર અને નારીના ગણો સિદ્ધિ પામ્યા [યાવત્ સર્વ દુઃખથી મુક્ત થયા.]

તે સર્વે મહાયશસ્વી થયા એ પ્રમાણે હું કહું છું.

[૧૪૯૮] હે ભગવન્ ! તે બ્રાહ્મણીએ એવું શું કર્યું હતું કે જેથી આ પ્રમાણે સુલભબોધિ પામીને સવારના પહોરમાં નામ ગ્રહણ કરવા લાયક બની ? તેમજ તેના ઉપદેશથી અનેક ભવ્યજીવો, નર અને નારી સમુદાય કે જેઓ અનંત સંસારના ધોર દુઃખમાં સબડી રહેલા હતા તેમને સુંદર ધર્મદેશના વગેરે દ્વારા શાશ્વત સુખ આપીને તેણીએ તેમનો ઉદ્ધાર કર્યો ?

હે ગૌતમ ! તેણે પૂર્વભવમાં અનેક સુંદર ભાવના સહિત શત્રુ વગરની બની, જન્મથી માંડીને છેવટ મુદ્દીના લાગેલા દોષોની શુદ્ધ ભાવો સહિત આલોચના આપીને યથોપદિષ્ટિ પ્રાયશ્ચિત કરેલું.

ત્યાર પછી સમાધિ સહિત કાળધર્મ પામીને તેના પ્રભાવે સૌધર્મ દેવલોકમાં ઇન્દ્ર મહારાજની અગ્રમહિષી એવી મહાદેવી પણે તેણી ઉત્પન્ન થઈ હતી.

હે ભગવન્ ! શું તે બ્રાહ્મણીનો જીવ તેના આગલાભવમાં નિર્ગ્રન્થી શ્રમણી હતો કે જેણે નિઃશત્રુપણે આલોચના કરીને ઉપદેશ કરાયા અનુસાર પ્રાયશ્ચિત કરેલું ?

હે ગૌતમ ! તે બ્રાહ્મણીના જીવે તેના આગળના ભવમાં ઘણી જ લબ્ધિ તેમજ સિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરેલી હતી.-

— તેણીએ જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, રત્નની મહામુદ્ધિ મેળવેલી.

— સમગ્ર ગુણોના આધારભૂત ઉત્તમ, શીલાભૂષણને ધારણ કરનાર શરીરવાળા, મહાતપસ્વી, યુગ્મધાન, શ્રમણ અણગાર અને ગચ્છ નાયક હતા પણ શ્રમણી ન હતા.

હે ભગવન્ ! કયા કર્મના વિપાકથી ગચ્છાધિપતિ થયા પછી પણ તેણે સ્ત્રીત્વ કર્મ ઉપાર્જન કર્યું ?

હે ગૌતમ ! માયા કરવાના કારણે.

હે ભગવન્ ! તેને એવું માયાનું કારણ શું થયું કે — જેનો સંસાર પાતળો પડેલો છે. તેવા આત્માએ પણ સમગ્ર પાપના ઉદયથી મળનારું, ઘણાં લોકોથી

નિંદિત [તથા]

– સુંગદી ઘણાં દ્રવ્યો, ઘી, ખાંડ, સારા વસાણાનું ચૂર્ણ પ્રમાણ એકઠા કરીને બનાવેલા પાકના લાડવાના પાત્રની જેમ સર્વને ભોગ્ય,

– સમગ્ર દુઃખ અને કલેશના સ્થાનક,

– સમગ્ર સુખને ગળી જનારા,

– પરમ પવિત્ર ઉત્તમ એવા અહિંસા લક્ષણ સ્વરૂપ શ્રમણ ધર્મમાં વિઘ્ન-અંતરાયભૂત,

– સ્વર્ગની અર્ગલા અને નરકના દ્વાર સમાન,

– સમગ્ર અપયશ, અપકીર્તિ, કલંક, કજીયા આદિ વૈર વગેરે પાપના નિધાન રૂપ, [તથા-]

– નિર્મળ કુળને અદામ્ય, અકાર્યરૂપ શ્યામ કાજળ સરખા કાળા કુચકાથી કલંકિત કરનારું એવું....

– સ્ત્રીપણને તે ગચ્છાધિપતિએ ઉપાર્જન કર્યું ?

હે ગૌતમ ! ગચ્છાધિપતિપણમાં રહેલા એવા તેણે નાનામાં નાની પણ માયા કરી ન હતી.

– પહેલા તે ચક્રવર્તી રાજા થઈને પરલોક ભીરુ, કામભોગથી કંટાળેલા એવા તેણે તણખલાની જેમ તેવી ચક્રવર્તીની સમૃદ્ધિ, ચૌદ રત્નો, નવ નિધાન, ૬૪૦૦૦ શ્રેષ્ઠ યુવતીઓ, ૩૨૦૦૦ આજ્ઞાંકિત શ્રેષ્ઠ રાજાઓ, ૯૬ કરોડ ગામો યાવત્ છ ખંડનું આ ભરત ક્ષેત્રનું સંપૂર્ણ રાજ્ય [અર્થાત્ ચક્રવર્તીપણની સર્વ સમૃદ્ધિ]

– દેવેન્દ્રની ઉપમા સમાન મહારાજ્યની સમૃદ્ધિ ત્યજીને,

– ઘણાં પુન્યથી પ્રેરાયેલો એવો તે ચક્રવર્તી.

– નિઃસંગ બનીને તેણે પ્રવજ્યા અંગીકાર કરી.

– અલ્પ સમયમાં તેઓ સમગ્ર ગુણધારી મહાતપસ્વી અને શ્રુતધર મહર્ષિ બની ગયા.

– તેમની યોગ્યતા જાણીને ઉત્તમ એવા ગુરુ મહારાજાએ તેમને ગચ્છાધિપતિ પદની અનુજ્ઞા કરી.

હે ગૌતમ ! ત્યાં પણ જેણે સદ્ગતિનો માર્ગ આચરીને જાણેલો છે, યથોપદેશિ શ્રમણ ધર્મને સારી રીતે પાલન કરતાં-કરતાં, ઉગ્ર અભિગ્રહોને ધારણ કરતાં, ઘોર અને ઉગ્ર પરીષદ તથા ઉપસર્ગોને સહન કરતા-કરતાં અને રાગ, દ્વેષ તથા કષાયોનો ત્યાગ કરતાં પોતાનું જીવન વ્યતીત કરી રહ્યા હતાં.

આગમોક્ત વિધાનાનુસાર ગચ્છનું પાલન કરતાં, જીવન પર્યન્ત સાધ્વીએ વહોરી લાવેલાનો પરિભોગ છોડેલ હતો.

છ કાય જીવોનો સમારંભ વર્જતા એવા તથા લગીર પણ દિવ્ય કે ઔદારિક

મૈથુન પરિણામોને ન કરતાં [તથા]

આ લોક કે પરલોકના સાંસારિક સુખોની આશંસાને ન કરતાં, નિયાણાથી અને માયા શત્રુથી મૂકાયેલા હતા.

નિઃશત્રુપણે તેમણે આલોચના, નિંદણા, ગર્હણાપૂર્વક ચથોપદિષ્ટ પ્રાયશ્ચિત્તનું સેવન કરતા હતાં.

— સર્વે પ્રમાદના આલંબનથી સર્વથા મુક્ત થયેલા.

— અનેક ભવમાં ઉપાર્જન કરેલા એવા અને નહીં જપાવેલા એવા કર્મરાશીને જેમણે ઘણાં જપાવીને ઘણાં અલ્પ પ્રમાણવાળા સ્ત્રીપણાના કારણભૂત જે કર્મો પૂર્વે કરેલા હતા...

તેવા કર્મો તેમણે બાકી અન્ય ભાવમાં માયા — કરેલી તેના નિમિત્તથી બાંધેલા હતા, તે કર્મનો આ ઉદય છે.

હે ભગવન્ ! અન્ય ભાવમાં તે મહાનુભાવે કેવી રીતે માયા કરી કે જેનો આવા પ્રકારનો ભયંકર કર્મોદય થયો ?

હે ગૌતમ ! તે મહાનુભાવ ગચ્છાધિપતિનો જીવ ઓછા કે અધિક નહીં એવા બરાબર લાખમાં ભવ પહેલાં સામાન્ય રાજાની સ્ત્રીની પુત્રીપણે ઉત્પન્ન થયેલ હતો.

— કોઈ સમયે લગ્ન થયા પછી તુરંત તેનો પતિ મૃત્યુ પામ્યો.

— ત્યારે તેના પિતાએ રાજકુંવરીને કહ્યું કે — હે ભદ્રે ! હું તને મારા રાજ્યમાંથી ૫૦૦ ગામો આપું છું, તેની આવકમાંથી તારી ઇચ્છા પ્રમાણે અંધોને, અધુરા અંગવાળાને, ન ચાલી શકતા હોય તેવા અપંગોને, ઘણી વ્યાધિ વેદનાઓથી વ્યાધ શરીરવાળાને [તથા]

સર્વ લોકોથી પરાભવ પામેલાને, દારિદ્ર -દુઃખ-દુર્ભાગ્યથી કલંકિત થયેલાંને, જન્મથી દારિદ્રો હોય તેવાને, [તથા]

શ્રમણોને, શ્રાવકોને, મુંઝાયેલાઓને, સંબંધી બંધુઓને—

જે કોઈને જે ઇષ્ટ હોય તેવા ભોજન, પાણી, વસ્ત્રો યાવત્ ધન-ધાન્ય, સુવર્ણ-હિરણ્ય કે સમગ્ર સુખના આપનાર, સંપૂર્ણ દયા કરીને અભયદાન આપ.....

— જેનાથી હવે ભવાંતરમાં પણ સમગ્ર લોકોને અપ્રિયકારિણી, સર્વને પરાભવ કરવાના સ્થાનભૂત તું ન થા.

— તેમજ ગંધ, પુષ્પમાળા, તંબોલ, વિલેપન, અંગારાગવગેરે ઇચ્છા મુજબના ભોગ-ઉપભોગના સાધન વગરની નથા.

— અપૂર્ણ મનોરથવાળી, દુઃખી જન્મ આપનારી પત્ની, વંધ્યા, રંડા વગેરે દુઃખવાળી તું ન થા.

ત્યારે હે ગૌતમ ! તેણે ‘તહત્તિ’ કહી તે વાત સ્વીકારી.

— પરંતુ તેણીના નેત્રમાંથી હડ-હડ કરતાં અશ્રુજળથી જેનો કપોલ ભાગ

ઘોવાઈ રહેલ છે, તેવી ખોખરા સ્વસ્થી કહેવા લાગી કે વધારે બોલવાનું હું જાણતી નથી. અહીંથી આપ જઈને જલ્દીથી કાઢની એક મોટી ચિત્તાને તૈયાર કરાવો.

— જેથી મારા દેહને હું તેમાં બાળી નાંખુ. પાપિણી એવી મને હવે જીવવાનું કંઈજ પ્રયોજન નથી.

— રખેને કદાચ કર્મ પરિણતિને આઘીન થઈને મહાપાપી સ્ત્રીના ચંચળ સ્વભાવપણાને કારણે આપના આ અસાધારણ પ્રસિદ્ધ નામવાળા અને આપના જગતમાં જેની કીર્તિ અને પવિત્ર યશ ભરેલો છે એવા આપના કુળને કદાચ કલંક લગાડું.

— આ મારા નિમિત્તે આપણું સર્વ કુળ મલીન બની જાય [તેવું બને, તેના કરતાં મરવું સારું.]

ત્યાર પછી તે રાજાએ ચિંતવ્યું કે ખરેખર હું અઘન્ય છું કે અપુત્રવાળા એવા મને આવી રત્ન સમાન પુત્રી મળી.

— અહો ! આ બાલિકાનો વિવેક !

— અહો ! તેની બુદ્ધિ !

— અહો ! તેની પ્રજ્ઞા !

— અહો ! તેનો વૈરાગ્ય !

— અહો ! તેનું કુળને કલંક લાગવાનું ભીરું પણું !

— અહો ! ખરેખર કાણે-કાણે આ બાલિકા વંદનીય છે.

જેના આવા મહાન ગુણો છે, તે જ્યાં સુધી મારા ઘરમાં વાસ કરશે, ત્યાં સુધી મારું કલ્યાણ થશે.

— તેણીને જોવાથી, તેણીનું સ્મરણ કરવાથી, તેની સાથે બોલવાથી પણ મારો આત્મા નિર્મળ થશે, તો પુત્ર વગરના મને આ પુત્રી પણ પુત્રની સમાન જ થાઓ, એમ વિચાર્યું.

એ પ્રમાણે વિચારીને રાજાએ કહ્યું — હે પુત્રી ! આપણા કુળના સિવાજ પ્રમાણે કાઢની ચિત્તામાં રાંડવાનું હોતું નથી.

— તો તું શીલ અને શ્રાવક ધર્મરૂપ ચારિત્રનું પાલન કર.

— દાનશાળામાં દાન આપ.

— તારી ઇચ્છા મુજબ પૌષ્ઠોપવાસ આદિ કર.

— ખાસ કરીને જીવદયાના કાર્યો કર.

— આ રાજ્યપણ તારું જ છે.

ત્યારપછી હે ગૌતમ ! પિતારાજાએ એ પ્રમાણે કહ્યા પછી તેણે ચિત્તામાં પડવાનું માંડી વાળીને મૌન રહી.

પછી પિતાએ અંતઃપુરના રક્ષાપાલ સેવકને સોંપી.

એ પ્રમાણે કાળ સમય વીતતા કોઈક સમયે તે રાજા મૃત્યુ પામ્યો. પછી કોઈ સમયે મહાબુદ્ધિશાળી મંત્રીઓએ એકઠાં થઈ નિર્ણય કર્યો કે આ કુંવરીનો જ અહીં રાજ્યાભિષેક કરવો.

પછી તેણીનો રાજ્યાભિષેક કર્યો.

હે ગૌતમ ! ત્યાર પછી તે રોજ સભામંડપમાં બેસતી હતી.

હવે કોઈક સમયે ત્યાં રાજ્યસભામાં ઘણાં બુદ્ધિવાનજનો, વિદ્યાર્થીઓ, ભટ્ટો, તડિંગો, મુત્સદીઓ, ચતુરો, વિચક્ષણો, મંત્રીજનો, મહંતો, ઇત્યાદિ સેંકડો પુરુષોથી ભરયક આ સભામંડપના મધ્યભાગમાં રાજ સિંહાસન ઉપર બેઠેલ, કર્મ પરિણતિને આધીન થયેલ રાજકુંવરીએ રાગ સહિત અભિલાષાવાળા નેત્રથી-

— સર્વોત્તમ લાવણ્ય, શોભાની સંપત્તિવાળા, જીવાદિક પદાર્થોના સુંદર જ્ઞાનવાળા એક ઉત્તમ કુમારને જોયો.

હે ગૌતમ ! કુમાર તેણીના મનોગત ભાવ સમજી ગયો.

— તે વિચારવા લાગ્યો કે મને દેખીને આ બિચારી રાજકુંવરી ધોર, અંધકારપૂર્ણ અને અત્યંત દુઃખદાયક પાતાળમાં પહોંચી ગઈ છે.

— ખરેખર હું અધન્ય છું કે આવા પ્રકારના રાગ ઉત્પન્ન થવાના ચંત્ર, સમાન, પુદ્ગલના સમૂહવાળા મારા દેહને જોઈને પતંગીયા માફક કામ દીપકમાં ઝંપલાવે છે, હવે મારે જીવીને શું કરવું ?

તો હવે હું જલ્દી આ પાપ શરીરને વોસિરાવું.

આ મારે હું અતિ દુષ્કર પ્રાયશ્ચિત્ત કરીશ.

— સમગ્ર સંગનો ત્યાગ કરવા રૂપ, સમગ્ર પાપનો વિનાશ કર્તા એવા અણગારને ધર્મને અંગીકાર કરીશ.

— અનેક પૂર્વ ભવોમાં એકઠાં કરેલા, દુઃખે કરી છોડી શકાય તેવા પાપ બંધનના સમૂહને શિથિલ કરીશ.

— આવા અવ્યવસ્થિત જીવલોકને ધિક્કાર થાઓ કે જેમાં ઇન્દ્રિયોના વર્ગ આ રીતે પરાધીન થાય છે.

— અહો ! કેવી કમનસીબી છે કે લોક-પરલોકના નુકસાન પ્રતિ આ નજર પણ કરતાં નથી.

— અહો ! એક જન્મ માટે આ ચિત્તનો કેવો દુરાગ્રહ થયો છે ?

— અહો ! કાર્યાકાર્યની અજ્ઞાનતા,

— અહો ! આ મર્યાદા રહિતપણું,

— અહો ! આ તેજરહિતપણું,

— અહો ! લજ્જાનો જેણે ત્યાગ કર્યો છે.

— અરેરે ! મારા સરખાંને આ સ્થિતિમાં ક્ષણવાર પણ વિલંબ કરવો તે લગીર

પણ ઉચિત નથી.

— દુઃખે કરીને અટકાવી શકાય તેવા તત્કાલ પાપનું આગમન થતું હોય તેવા સ્થાનમાં રહેવું તે જોખમ ગણાય.

— હા હા હા ! હે નિર્લજ્જ શત્રુ ! અધન્ય એવા આઠ કર્મરાશિ આ રાજબાલિકાને અત્યારે ઉદયમાં આવેલા છે.

— આ મારા કોઠાર સમાન પાપ શરીરનું રૂપ દેખવાથી તેના નેત્રોમાં રાગની અભિલાષા થયેલી છે.

— હવે આ દેશનો ત્યાગ કરીને હું પ્રવજ્યા અંગીકાર કરું.

એ પ્રમાણે વિચારીને કુમારવરે કહ્યું — હું શત્યરહિત બનીને સાપ સર્વેની ક્ષમા માંગુ છું.

— મારાથી અજાણતા કોઈ અપરાધ થયો હોય તો આપ પ્રત્યેકે પ્રત્યેક સભાજન મને ક્ષમા આપજો.

— ત્રિવિધ ત્રિવિધે — ત્રિકાલ શુદ્ધિથી હું સભામંડપમાં રહેલા રાજકુળ અને નગરજનો આદિ સર્વેની ક્ષમા માંગુ છું.

— એમ કહીને તે કુમાર રાજકુળથી બહાર નીકળી ગયો.

પોતાના રહેઠાણે પહોંચી ગયો. ત્યાંથી માર્ગમાં ખાવા માટેનું પાથેય ગ્રહણ કર્યું. ફીણના જંત્યાના તરંગ સમાન સુકુમાલ સફેદ વસ્ત્રના બે ખંડ કરીને પહેર્યા. સજ્જનના હૃદય સમાન સરળ નેતર લતાની સોટી અને અર્ધટાલ જમણાં હાથમાં ગ્રહણ કર્યા.

ત્યાર પછી ત્રણે ભુવનમાં અદ્વિતીય ગુરુ એવા અરિહંત ભગવંતો, જગતમાં સૌથી શ્રેષ્ઠ ધર્મ, તીર્થંકરો કહેલ યથોક્ત વિધિથી સંસ્તવના, વંદન, સ્તુતિ, નમસ્કાર કરીને ચાલ-ચાલ કર્યા કર્યું.

એ પ્રમાણે ચાલતા-ચાલતા કુમાર ઘણાં દુર દેશાંતરમાં ત્યાં પહોંચ્યા કે જ્યાં હિરણ્યકરૂડી નામની રાજધાની હતી.

તે રાજધાનીમાં રહીને વિશિષ્ટ ગુણવાળા ધર્માચાર્યના આવવાના સમાચાર મેળવવા માટે કુમાર શોધ કરતો હતો અને વિચારતો હતો કે જ્યાં સુધી વિશિષ્ટ ગુણવાળા ધર્માચાર્યનો યોગ ન થાય, ત્યાં સુધી મારે અહીં આ નગરમાં રોકાઈ જવું.

એ પ્રમાણે વિચારતાં કેટલાંક દિવસો પસાર થયા.

ઘણા દેશમાં વિસ્તાર પામેલી કીર્તિવાળા ત્યાંના રાજાની હું સેવા કરતો રહું. એમ મનમાં મંત્રણા ગોઠવીને પછી ત્યાંના રાજાને મળ્યો. કરવા યોગ્ય નિવેદન કર્યું. પછી રાજાએ તેનું સન્માન કર્યું અને રાજાની સેવા-ચાકરી તે કુમારે પ્રાપ્ત કરી.

કોઈ સમયે એવા અવસર પ્રાપ્ત થયેલો જાણીને તે કુમારને તે રાજાએ પૂછ્યું — હે મહાનુભાવ ! હે મહાસત્ત્વશાલી ! આ તમારા હાથમાં કોના નામથી અલંકૃત

મુદ્રારત્ન શોભી રહેલ છે ?

– આટલો કાળ તમે કયા રાજાની સેવા કરી ?

– અથવા તમારા સ્વામીએ તમારો અનાદર કેમ કર્યો ?

કુમારે રાજાને પ્રત્યુત્તર આપતાં જણાવ્યું કે જેના નામથી અલંકૃત આ મુદ્રારત્ન છે, તેની મેં આટલો કાળ સેવા કરી.

ત્યારે પછી રાજાએ પૂછ્યું કે – તને કયા શબ્દના નામ વડે લોકમાં બોલાવાય છે ? તે કહો.

કુમારે કહ્યું – ભોજન લીધાં પહેલાં, હું તે ચક્ષુકુશીલ અધમનું નામ પણ ઉચ્ચારીશ નહીં.

ત્યારે રાજાએ પૂછ્યું કે – અરે ! મહાસત્ત્વશાલી ! તેને તમે ચક્ષુકુશીલ એવા શબ્દોથી કેમ સંબોધન કરો છો ?

– તેમ જ જમ્યા વિના તેનું નામ ન ઉચ્ચારવાનું કારણ શું છે ?

કુમારે કહ્યું કે – ચક્ષુ કુશીલનું નામ હું શબ્દપૂર્વક ઉચ્ચારીશ નહીં, કોઈ બીજા સ્થાનમાં કદાપિ તમને પ્રત્યક્ષ ખાત્રી થશે.

વળી બીજા કોઈ નિરાંતના સમયે તે હકીકત કહીશ.

ભોજન કર્યા વિના તેના નામનો શબ્દ ન બોલવો, તે કારણે મેં તેમનું નામોચ્ચારણ કરેલ નથી.

કદાચ ભોજન કર્યા વિના તે ચક્ષુકુશીલ અધમનું નામ બોલું તો તે દિવસે ભોજન અને પાનની પ્રાપ્તિ ન થાય.

ત્યારે હે ગૌતમ ! અતિ વિસ્મય પામેલા એવા તે રાજાશ્રીએ કુતુહલપણાથી જલ્દી રસોઈ મંગાવી.

રાજકુમાર અને સર્વ પરિવાર સાથે ભોજન મંડપમાં બેઠો.

અટાર પ્રકારના મિષ્ટાન્ન, ભોજન, સુખડી, ખાખ અને વિવિધ પ્રકારની આહારની સામગ્રી મંગાવી.

આ સમયે રાજાને કુમારે કહ્યું કે – ભોજન કર્યા પછી કહીશ.

રાજાએ ફરી પણ કહ્યું કે – હે મહાસત્ત્વશાલી ! જમણાં હાથમાં કોળીયાને ધારણ કરેલો છે. હવે નામ બોલો.

કદાચ આ સ્થિતિમાં રહેલાં આપણને કોઈ વિઘ્ન થાય, તો અમને પણ તે વાતની પ્રત્યક્ષ પ્રતીતી થાય.

– તો નગર સહિત સર્વે તમારી આજ્ઞા પામીને આત્મસહિતની સાધના કરવા પ્રવર્તમાન થઈશું.

ત્યાર પછી હે ગૌતમ ! તે કુમારે આ પ્રમાણે કહ્યું—

– તે ચક્ષુકુશીલ, અધમ, દુરંત, પ્રાંત લક્ષણવાળા, ન દેખવા લાયક દુર્જાત

જન્મવાળા તેનું આવું-આવું અમુક શબ્દથી બોલવા લાયક નામ છે. [પરંતુ સ્પષ્ટ નામ જણાવ્યું નહીં.]

ત્યાર પછી હે ગૌતમ ! [શું બન્યું તે તું સાંભળ-]

જેટલામાં તે શ્રેષ્ઠ કુમાર નામ બોલ્યો [નામ નો સંકેત કર્યો કે] તેટલામાં સૈન્ય ઘેરાઈ વળ્યું.

– બક્ષર પહેરીને સજ્જ થયેલા એવા.

– ઉંચો ધ્વજ ફરકાવતાં એવા,

– તીક્ષ્ણ ધારદાર તલવાર, ભાલા, ચક્રચક્ર કરતાં ચક્રો વગેરે હથિયારો જેના અગ્ર હસ્તમાં રહેલા છે તેવા,

– ‘હણો-હણો’ એવા હણના શબ્દોથી ભયંકર,

– ઘણાં યુદ્ધોના સંઘર્ષમાં કોઈ વખત પીઠ ન બતાવનાર,

– જીવનનો અંત કરનારા,

– અતુલ બળ પરાક્રમવાળા અને મહાબલી,

– એવા શત્રુસૈન્યના ચોદ્ધાઓ ઘસી આવ્યા.

આ સમયે તે શ્રેષ્ઠ કુમારના ચરણોમાં, તે રાજા નમી પડ્યો. પ્રત્યક્ષ જોયેલા પ્રમાણથી તેમજ મરણના ભયથી આકુળ થવાના કારણે પોતાના કુળ ક્રમગત પુરુષકારની ગણના કર્યા વિના રાજા ત્યાંથી પલાયન થઈ ગયો – નાસી ગયો.

એક દિશા પ્રાપ્ત કરી, પરિવાર સહિત તે રાજા ભાગવા માંડ્યો.

હે ગૌતમ ! તે સમયે તે શ્રેષ્ઠ કુમારે ચિતવ્યું કે મારા કુળ ક્રમમાં પીઠ બતાવવી એવું કોઈથી બનેલું નથી.

બીજી બાજુ અહિંસા લક્ષણ ધર્મને જાણનાર તેમજ પ્રાણાતિપાતના કરેલા પ્રત્યાખ્યાનવાળા એવા મને કોઈના ઉપર કંઈ પણ પ્રહાર કરવો, તે લગીરે પણ યોગ્ય નથી.

તો હવે મારે અત્યારે શું કરવું ?

અથવા આગારવાળા ભોજન-પાણીના ત્યાગનું પર્યયજ્ઞાણ કરું ?

એક દંષ્ટિમાત્રથી કુશીલનું નામ ગ્રહણ કરવામાં પણ આટલું મોટું નુકસાનકારક કાર્ય ઉભું થયું. તો મારે પણ મારા શીલની પરીક્ષા હવે અહીં કરવી જોઈએ.

એમ વિચારીને તે શ્રેષ્ઠ કુમાર આમ કહેવા લાગ્યો કે :-

જો હું વાચા માત્રથી પણ કુશીલ હોઉં તો આ રાજધાનીમાંથી ક્ષેમ, કુશળ, અક્ષત શરીરવાળો નીકળી શકીશ નહીં.

જો હું મન-વચન-કાયા એમ ત્રણે પ્રકારથી, સર્વ પ્રકારે જો શીલ યુક્ત હોઉં તો મારા ઉપર આ અતિ તીક્ષ્ણ ભયંકર અને જીવનો અંત કરનારા હથિયારનો ઘા

ન થશો.

‘નમો અરિહંતાણં-નમો અરિહંતાણં’ આ પ્રમાણે જોલીને તે શ્રેષ્ઠ કુમાર જેટલામાં શ્રેષ્ઠ તોરણવાળા દરવાજાના દ્વાર તરફ ચાલ ચાલ કરવા લાગ્યો.

— જેટલામાં હજી થોડાં ભૂમિ ભાગમાં પગલાં માંડતો હતો—

તેટલામાં શોર બકોર કરતાં કોઈએ કહ્યું કે — ભિક્ષુકના વેશમાં આ રાજા જઈ રહ્યો છે.

એમ કહી આનંદમાં આવી જઈને તે જોલવા લાગ્યો કે — ‘હણો-હણો,’ ‘મારો-મારો.’ આવા પ્રકારના શબ્દો જોલતાં તલવાર વગેરે હથિયારો ઊંચકીને પ્રવર બલવાળા ચોક્કાઓ દોડી આવ્યા.

અત્યંત ભયંકર, જીવનો અંત કરનાર, શત્રુ સૈન્યના ચોક્કાઓ ઘસી આવ્યા, ત્યારે ખેદ વગરના, ધીમે-ધીમે નિર્ભયપણે ત્રાસ પામ્યા સિવાય તે અદીનમનવાળા શ્રેષ્ઠ કુમારે કહ્યું કે—

અરે ઓ દુષ્ટ પુરુષો !

— આવા ઘોર તામસ ભાવથી તમે મારી પાસે આવો.

— અનેક વખત શુભ અધ્યવ્યવસાયથી એકઠાં કરેલાં પુન્યની પ્રકર્ષતાવાળો હું એ જ છું.

— અમુક રાજા તમારો સાચો શત્રુ છે.

— તમે એમ ન જોલશો કે અમારા ભયથી રાજા અદૈશ્ય થયો છે.

— જો તમારામાં શક્તિ પરાક્રમ હોય તો પ્રહાર કરો.

— જેટલામાં તે શ્રેષ્ઠ કુમાર આટલું જોલ્યો તેટલામાં તો તે સર્વે તે જ ક્ષણે ત્યાં જ સ્તંભી ગયા.

હે ગૌતમ ! શીલાંકુટ પુરુષની વાણી દેવતાઓને માટે પણ અલંઘનીય જ કહેલી છે.

તે કુમાર નિશ્ચલ દેહવાળો થયો.

ત્યાર પછી ઘસ કરતાંક મૂર્છા પામીને ચેષ્ટા રહિત થઈને ભૂમિ ઉપર તે શ્રેષ્ઠ કુમાર ઢળી પડ્યો.

હે ગૌતમ ! એ અવસરે કપટી અને માયાવી તે અધમરાજા એ સર્વ ભ્રમણ કરતાં લોકોને અને સર્વત્ર રહેલાં એવા ધીર, સમર્થ, બીરું, વિચક્ષણ, મૂર્ખ, શુરવીર, કાયર, ચતુર, ચાણક્ય સમાન બુદ્ધિશાળી, બહુ પ્રપંચોથી ભરેલા સંધિ કરાવનાર, વિગ્રહ કરાવનાર, ચતુર રાજ સેવકો વગેરે પુરુષોને કહ્યું—

અરે ! આ રાજધાનીમાંથી તમે જલ્દી હીરા, નીલરત્ન, સૂર્યકાંતમણિ, ચંદ્રકાંતમણિ, શ્રેષ્ઠમણિ અને રત્નના ઢગલાઓ. હેમ-અર્જુન, તપનીય-જાંબુનદ સુવર્ણ વગેરે લાખ ભાર પ્રમાણ ગ્રહણ કરી લો. વધારે કેટલું કહેવું ?

વિશુદ્ધ બહુ જાતિવંત એવા મોતીઓ, વિદ્રુમ, પરવાળાં આદિ લાખો ખારિ [એ જાતનું તે સમયે ચાલતું પાલી સમાન માપ વિશેષ] તેનાથી ભરપુર ભંડાર ચતુરંગ સેનાને આપી દો.

ખાસ કરીને સુગૃહિત, સવારના પહોરમાં ગ્રહણ કરવા લાયક નામવાળા એવા તે પુરુષસિંહ, વિશુદ્ધ શીલવાળા ઉત્તમ કુમારના સમાચાર લાવો જેથી હું શાંતિ પામું.

હે ગૌતમ ! ત્યાર પછી રાજાને પ્રણામ કરીને તે રાજ સેવક પુરુષો ઉતાવળા ઉતાવળા, વેગથી, ચપળતાથી, પવન સમાન ગતિથી ચાલે તેવા ઉત્તમ પ્રકારના અશ્વો ઉપર આરૂઢ થઈને-

વનમાં ઝાડીમાં, પર્વતની ગુફાઓમાં અને બીજા-બીજા જે કોઈ એકાંત પ્રદેશો હતા ત્યાં ગયા.

— ક્ષણવારમાં રાજધાનીમાં પહોંચ્યા.

— ત્યારે જમણી અને ડાબી બાજુના કર પલ્લવથી મસ્તકના કેશનો લોચ કરતો કુમાર જોવામાં આવ્યો.

— તેની આગળ સુવર્ણના આભુષણો અને વસ્ત્રોની સજાવટ યુક્ત દશે દિશાઓને પ્રકાશિત કરતાં, જય જયકારના મંગલ શબ્દો ઉચ્ચારતા, રજોહરણ પકડેલાં અને હસ્ત કમળની અંજલિ વડે યુક્ત થયેલા દેવતાઓ ઇત્યાદિને તેઓએ જોયા.

તેમને જોઈને વિસ્મય પામેલા મનવાળા, લેપકર્મની બનાવેલી પ્રતિમાની જેમ સ્થિર ઉભા રહ્યા.

આ સમયે હે ગૌતમ ! હર્ષપૂર્ણ હૃદયવાળા અને રોમાંચના કંચુકથી આનંદિત થયેલાં શરીરવાળા અને આકાશમાં રહેલા-

— એવા પ્રવચન દેવતાઓ ‘નમો અરિહંતાણં’ એમ ઉચ્ચારણ કરીને તે કુમારને આ પ્રમાણે કહ્યું-

[૧૪૬૬ થી ૧૫૦૩] જેઓ મુષ્ટિના પ્રહાર માત્રથી મેરુનું ચૂર્ણ કરી નાખી શકે છે, પૃથ્વીને પણ પી જઈ શકે છે અને ઇન્દ્રને પણ સ્વર્ગ થકી ટાળી દઈ શકે છે...

ક્ષણવારમાં ત્રણે ભુવનનું પણ કત્યાણ કરનાર થાય છે.

— પરંતુ તેવો પણ અદાત શીલવાળાની તુલનામાં ન આવી શકે.

— બરેબર ! તે જ જન્મેલો છે એમ ગણાય

— તે જ ત્રણે ભુવનમાં વંદન કરવા યોગ્ય છે.

તે પુરુષ હોય કે સ્ત્રી, પરંતુ જે કુળમાં જન્મ પામીને શીલનું ખંડન કરતાં નથી.

[તે શીલની સ્તુતિ-]

પરમ પવિત્ર પુરુષોથી સેવિત, સમગ્ર પાપનો નાશ કરનાર, સર્વોત્તમ સુખનો ભંડાર એવું સત્તર પ્રકારનું શીલ જય પામો.

એ પ્રમાણે બોલીને હે ગૌતમ ! તે પ્રવચન દેવતાઓએ તે શ્રેષ્ઠ કુમાર ઉપર પુષ્પની વૃષ્ટિ છોડી.

ફરી પણ દેવતા કહેવા લાગ્યા કે—

[૧૫૦૪ થી ૧૫૦૭] જગતના અજ્ઞાની આત્માઓ પોતાના કર્મથી કષાયી કે દુઃખી થયા હોય તો...

— દેવ-ભાગ્ય કે દેવતાને દોષ આપે છે.

— પણ પોતાના આત્માને ગુણોમાં સ્થાપન કરતો નથી.

— દુઃખ સમયે સમતામાં રમણ કરતો નથી.

— સુખો ફોગટના મફતીયા મળી જાય તેવી યોજના કરે છે.

આ દેવ-ભાગ્ય મધ્યસ્થ ભાવમાં રહેનાર, પ્રત્યેક જીવને સમપણાથી જોનાર હોય છે, તથા

— સર્વ લોક તેમનામાં વિશ્વાસ રાખનાર હોય છે.

જે જે કંઈ પણ કર્માનુસારે પ્રાપ્ત થાય છે, તેનો નિક્ષેપ અથવા ત્યાગ દેવ કરાવતો નથી.

— તો હવે તમે સર્વજનો બોધ પામો.

— સર્વોત્તમ શીલ-ગુણથી મહર્થિક એવા આ કુમાર શ્રેષ્ઠના ચરણ કમળમાં તામસ ભાવ રહિત બનીને પ્રણામ કરો.

એ પ્રમાણે બોલીને દેવતા અદૃશ્ય થયો.

[૧૫૦૭] આ પ્રસંગ જોઈને તે ચતુર રાજ પુરુષો જલ્દી રાજ પાસે પહોંચ્યા અને જોયેલો વૃતાંત નિવેદન કર્યો.

તે સાંભળીને ઘણાં વિકલ્પો રૂપ તરંગ માલા વડે પુરાતા એવા હૃદય સાગરવાળો હર્ષ અને વિષાદ પામેલો હોવાથી ભય સહિત ઉભો થયો.

ત્રાસ અને વિસ્મય ચુકત હૃદયવાલો રાજ ધીમે ધીમે ગુપ્ત સુરંગના નાના દ્વારથી કંપતા સર્વગાત્રવાળો અને—

મહાકૌતુકથી કુમારદર્શનની અત્યંત ઉત્કંઠાવાળો થયો.

કુમાર હતા તે પ્રદેશમાં આવ્યો.

સુગૃહિત નામવાળા, મહાયશસ્વી, મહાસત્ત્વવાળા, મહાનુભાવ કુમારના રાજાએ દર્શન કર્યા.

અપ્રતિપાતી મહા અવધિજ્ઞાનથી પ્રત્યયથી સંખ્યાતીત ભવોના અનુભવેલા એવા સુખ અને દુઃખો [તથા]

સમ્યક્ત્વાદિની પ્રાપ્તિ, સંસાર, સ્વભાવ, કર્મબંધ, તેની સ્થિતિ તે કર્મોથી મુક્તિ કંઈ રીતે થાય ?

એ પ્રમાણે વૈર બંધવાળા રાજા આદિને અહિંસા લક્ષણ પ્રમાણ ધર્મનો [કુમાર

મુનિ] ઉપદેશ આપે છે.

સુખપૂર્વક બેઠેલા સૌધર્માધિપતિ ઇંદ્ર મહારાજએ મસ્તક ઉપર ઘરી રાખેલા છત્રવાળા કુમારને જોઈને—

પૂર્વે કોઈ વખત ન જોયેલું એવું આશ્ચર્ય દેખીને—

— પરિવાર સહિત તે રાજા પ્રતિબોધ પામ્યો.

— ત્યાં જ તેમણે દીક્ષા અંગીકાર કરી.

— શત્રુ અને ચક્રાધિપતિ રાજા પણ પ્રતિબોધ પામ્યો. અને તેણે પણ ત્યાં જ દીક્ષા-પ્રવજ્યા અંગીકાર કરી.

— આ સમયે ચારે નિકાયના દેવોએ સુંદર સ્વરવાળી ગંભીર દુંદુભીનો મોટો શબ્દ કર્યો.

— ત્યાર પછી મોટી ઉદ્ઘોષણા કરી કે—

[૧૫૦૮, ૧૫૦૯] હે કર્મોની આઠે ગાંઠોનો ચૂરો કરનાર !

— પરમેષ્ઠી ! અને મહાશયવાળા ! [કુમાર]

— ચારિત્ર, દર્શન, જ્ઞાન સહિત તમો જય પામો.

— આ જગતમાં એક તે માતા દાણે દાણે વંદનીય છે, જેના ઉદરમાં મેરુ પર્વત સરખા મહામુનિ ઉત્પન્ન થઈને વસ્યા.

[૧૫૧૦] એમ કહીને સુગંધી પુષ્પોની વૃષ્ટિને છોડતાં

— ભક્તિ પૂર્ણ હૃદયવાળો ઇન્દ્ર

— કે જેણે હસ્ત કમળની અંજલિ રચેલી છે.

— તે ઇન્દ્રો સહિત દેવ સમુદાય આકાશથી નીચે ઉતર્યો

— હે ગૌતમ ! ત્યાર પછી કુમારના ચરણકમળની નીકટ તે દેવસુંદરીઓએ નૃત્ય કર્યું. ફરી ફરી ઘણી સ્તવના કરી, નમસ્કારાદિ કરી, લાંબો સમય સુધી પર્યુપાસના કરી,

— ત્યાર પછી તે દેવ સમુદાયો પોતાના સ્થાનકે ગયા.

[૧૫૧૧] હે ભગવન્ ! તે મહાશયવાળા, સુગૃહીત નામ ધારણ કરવાવાળા કુમાર મહર્ષિ આવા પ્રકારના સુલભ બોધિ કેવી રીતે થયા ?

હે ગૌતમ ! અન્ય જન્મમાં શ્રમણભાવમાં રહેલા હતા ત્યારે તેણે વચનદંડનો પ્રયોગ કર્યો હતો.

— તે નિમિત્તથી જીવન પર્યન્ત ગુરુના ઉપદેશથી મૌન ધારણ તે (કુમારના જીવે) મૌન ધારણ કરેલું હતું.

— બીજું સંયતોને ત્રણ મહાપાપ સ્થાનકો કહેલા છે તે સાચી રીતે અપ્રકાય, અગ્નિકાય અને મૈથુન.

આ ત્રણે સર્વ ઉપાયોથી સાધુએ ખાસ વર્જવા જોઈએ.

તેણે પણ તે રીતે સર્વથા વર્જેલા હતા.

તે કારણથી તેઓ સુલભ જોધિ થયેલા.

હવે કોઈક સમયે હે ગૌતમ ! ઘણાં શિષ્યોથી પરિવરેલા એવા તે કુમાર મહર્ષિએ છેલ્લા સમયે દેહ છોડવા માટે સમ્મેત શિખર નામના પર્વતના શિખર તરફ પ્રયાણ કર્યું.

વિહાર કરતાં કરતાં કાળક્રમે તે જ માર્ગે ગયા કે જ્યાં તે રાજકુળ બાલિકાવરેન્દ્ર ચક્ષુકુશીલા હતી.

રાજ મંદિરમાં સમાચાર આપ્યા.

તે ઉત્તમ ઉદ્યાનમાં વંદન કરવા માટે સ્ત્રી નરેન્દ્ર આવ્યા.

કુમાર મહર્ષિને પ્રણામ કરવા પૂર્વક સપરિવાર યથોચિત ભૂમિ સ્થાનમાં તે સ્ત્રી-નરેન્દ્ર બેઠી.

મુનીશ્વરે પણ ઘણાં વિસ્તારથી ઘમદિશના કરી.

ધર્મ દેશના સાંભળીને ત્યાર પછી સપરિવારને તે સ્ત્રી નરેન્દ્ર નિઃસંગતાને ગ્રહણ કરવા તૈયાર થઈ.

હે ગૌતમ ! ત્યાર પછી તે નરેન્દ્ર એ દીક્ષા લીધી.

દીક્ષા લીધા પછી અત્યંત ઘોર, વીર, ઉગ્ર, કષ્ટકારી, દુષ્કર તપ, સંયમ, અનુષ્ઠાન ક્રિયામાં રમણતા કરનાર એવા તે -

સર્વે કોઈપણ દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ, ભાવમાં મમત્વ રાખ્યા વિના જ વિહાર કરી રહ્યા હતા - વિચરતા હતા.

ચક્રવર્તી, ઇન્દ્ર વગેરેની ઋદ્ધિ સમુદાયના શરીર સુખમાં અથવા સાંસારિક સુખમાં અત્યંત નિસ્મૃત ભાવ રાખનાર એવા-

તેમનો કેટલોક સમય પસાર થયો.

વિહાર કરતાં-કરતાં સમ્મેતપર્વતના શિખર નજીક આવ્યા.

હે ગૌતમ ! ત્યાર પછી તે કુમાર મહર્ષિએ રાજકુમારી બાલિકા નરેન્દ્ર એવી તે શ્રમણીને કહ્યું કે-

હે દુષ્કરકારિકે ! તું શાંત ચિત્તથી, સર્વભાવથી, અંતઃકરણપૂર્વક તદ્દન વિશુદ્ધ અને શત્રુ વગરની આલોચના જલ્દી આપ.

- કારણ કે અત્યારે અમો સર્વ દેહનો ત્યાગ કરવા માટે કટિબદ્ધ લક્ષ્યવાળા થયા છીએ [તેમજ-]

નિઃશત્રુ આલોચના, નિંદા, ગર્હા, યથોક્ત શુદ્ધાશયપૂર્વક શાસ્ત્રમાં જે પ્રમાણે ભગવંતે ઉપદેશેલું છે તે પ્રમાણે પ્રાયશ્ચિત્ત કરીને જ કલ્યાણને જોયેલું છે જેમાં એવી સંતેજના કરવી છે.

ત્યાર પછી તે રાજકુળ બાલિકા નરેન્દ્ર શ્રમણીએ યથોક્ત વિધિપૂર્વક સર્વ

આલોચના કરી.

ત્યારપછી તે રાજકુળ બાલિકા નરેન્દ્ર શ્રમણીએ યથોક્ત વિધિપૂર્વક સર્વ આલોચના કરી.

ત્યાર પછી બાકી રહેલી આલોચના તે મહામુનિને યાદ કરાવતા કહ્યું કે – તે સમયે રાજયસભામાં તું બેઠેલી હતી, ત્યારે ગૃહસ્થ ભાવમાં રાગ સહિત તેમજ સ્નેહાભિલાષથી મને નિરખેલો હતો.

તે વાતની આલોચના હે દુષ્કરકારિકે ! તું કર, જેને કારણે તારી સર્વોત્તમ શુદ્ધિ થાય.

ત્યાર પછી તેણે મનમાં ખેદ પામીને અતિ ચપળ આશય તેમજ કપટનું ઘર એવા પાપ સ્ત્રી સ્વભાવને કારણે—

— આ સાધ્વી સમુદાયમાં નિરંતર વાસ કરનારી અમુક રાજની પુત્રી યદુકુશીલા અથવા કુદૃષ્ટિ કરનારી છે...

એવી ખ્યાતિ મારી રખે થઈ જાય તો ?

એ પ્રમાણે વિચારીને હે ગૌતમ ! તે નિર્ભાગિણી શ્રમણી આ પ્રમાણે કહેવા લાગી કે —

હે ભગવન્ ! આવા કારણથી મેં તમોને રાગવાળી દૃષ્ટિથી જોયા ન હતા કે ન હું તમારી અભિલાષા કરતી હતી.

પરંતુ જે પ્રકારે તમો સર્વોત્તમ રૂપ-તારુણ્ય-યૌવન-કાંતિ-લાવણ્ય-સૌભાગ્યકલાનો સમુદાય-વિજ્ઞાન-જ્ઞાનાતિશય આદિ... ગુણોની સમૃદ્ધિ વડે અલંકૃત છે,

તે પ્રમાણે તમે વિષયોમાં નિરભિલાષી અને તેવા જ ધૈર્યવાળા પણ તમે છો કે નથી ?

એ પ્રમાણે તમારું માપ કરવા માટે રાગ સહિત અભિલાષાવાળી નજર જોડી હતી. પરંતુ રાગના અભિલાષાની ઇચ્છા પૂર્વક મેં દૃષ્ટિ કરી જ ન હતી.

અથવા આ જ આલોચના થાઓ.

આમાં બીજો કયો દોષ છે ?

મને પણ આ ગુણ કરનારી થશે.

તીર્થમાં જઈને માયા-કયા કરવાથી વધુ શું ફાયદો ?

કુમારમુનિ વિચારવા લાગ્યા કે — અત્યંત, મહાસંવેગ પામેલી એવી સ્ત્રીને સો સોનેયા કોઈ આપે તો સંસારમાં સ્ત્રીઓનો કેવો ચપળ સ્વભાવ છે તે જાણી શકાય છે.

અથવા તો તેના મનોગત ભાવો જાણવા ઘણાં દુષ્કર છે.

એ પ્રમાણે ચિંતવીને કુમાર મુનિવરે કહ્યું કે—

– ચપળ સ્વભાવવાળી પાપી સ્ત્રીઓને ધિક્કાર થાઓ.

– જુઓ ! જુઓ ! આટલા માત્ર ટુંકા સમયમાં કેવા પ્રકારનું કપટ કેળવ્યું ? અહો આ દુર્જન ચપળ સ્ત્રીઓના ચલ, ચપળ, અસ્થિર, ચંચળ સ્વભાવો ! કેવા છે ? [તે વણ્ણિ છે –]

એકના વિશે માનસ ન સ્થાપનારી, એક દાણ પણ સ્થિર મન ન રાખનારી, અહો દુષ્ટ જન્મવાળી...

– અહો ! સમગ્ર અકાર્યને કરનારી, ભાંડનારી, સ્ખલના પામનારી

– અહો ! સમગ્ર અપયશ અને અપકીર્તિને વૃદ્ધિ પમાડનારી

– અહો ! પાપ કર્મ કરવાના અભિમાની આશયવાળી

– પરલોકમાં અંધકારની અંદર ઘોર ભયંકર ખણજ, ઉકળતા કાયામાં તેલમાં તળાવું, શાત્મલી વૃક્ષના કાંટા ભોંકવા, કુંભીમાં રાંધવાનું, ઇત્યાદિ દુઃખો સહન કરવા પડે તેવી નારકીમાં જવું પડશે.

એ બધાંના ભય વિનાની આ ચંચળ સ્ત્રીઓ છે.

આ પ્રકારે કુમાર શ્રમણ મનમાં ઘણો ખેદ પામ્યા.

– તેની વાતનો સ્વીકાર ન કરતાં ધર્મમાં એક રસિક એવા કુમાર મુનિ અતિ પ્રશાંત વદનથી, પ્રશાંત મધુર અક્ષરોથી, ધમદિશના દેવા પૂર્વક રાજકુલ બાલિકા નરેન્દ્ર શ્રમણીને કહ્યું—

હે દુષ્કર કારિકે ! આવા માયાના વચન બોલીને...

અત્યંત ઘોર, વીર, ઉગ્ર, કષ્ટદાયક, દુષ્કરતપ અને સંયમ, સ્વાધ્યાય, ધ્યાન ઇત્યાદિ કરીને તે—

જે સંસાર ન વધારનાર મોટો પુન્ય પુર્ણ એકમે કરેલો છે તેને હવે તું નિષ્ફળ ન કર.

અનંત સંસાર આપનાર માયા અને દંભ કરવાનું કોઈ પ્રયોજન તારે હવે છે નહીં. તો નિઃશંકપણે આલોચના કરીને તારા આત્માને શત્રુ વગરનો બનાવ અથવા તો—

● જેમ અંધકારમાં નદીનું નૃત્ય નિરર્થક છે

● ધમેલું સુવર્ણ એક જોરવાળી કુંક માત્રમાં તેની પાછળ કરેલી મહેનતને નિરર્થક બનાવી દે છે.

● તે પ્રમાણે અત્યાર સુધી રાજગાદી અને સ્વજનઆદિનો ત્યાગ કરીને જે કેશનો લોચ કર્યો,

– ભિક્ષા ભ્રમણ, ભૂમિ ઉપર શય્યા કરવી, બાવીશ પરીષદો સહેવા, ઉપસર્ગોને સહન કરવા ઇત્યાદિ...

– જે કલેશો સહન કર્યા, ને સર્વે કરેલાં ચારિત્ર અનુષ્ઠાનો તારા નિરર્થક થઈ

જશે, તે તું વિચાર.

ત્યારે તે નિર્ભાગી એ જવાબ આપ્યો કે – હે ભગવન્ ! શું આપ એમ માનો છો કે હું આપની સાથે કપટથી વાત કરું છું ?

વળી ખાસ કરીને આલોચના આપતી વખતે આપની સાથે કપટ કરાય જ નહીં, આ મારી વાત નિઃશંકપણે સાચી માનો.

કોઈ પ્રકારે તે વખતે બીલકુલ મેં સ્નેહરાગની અભિલાષાથી કે રાગ કરવાની અભિલાષાથી આપની તરફ દૃષ્ટિ કરી ન હતી.

પરંતુ આપની પરીક્ષા કરવા, તમે કેટલાં પાણીમાં છો, શીલમાં કેટલાં દંટ છો. તેની પરીક્ષા કરવા માટે નજર કરી હતી.

એમ બોલતી કર્મ પરિણતિને આઘીન થયેલી બદ્ધ, સ્પૃષ્ટ, નિકાચિત એવું ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિવાળું સ્ત્રી નામ કર્મ ઉપાર્જન કરીને તે રાજકુળ સ્ત્રીનરેન્દ્ર શ્રમણી વિનાશ પામી.

હે ગૌતમ ! કપટ કરવાના સ્વભાવથી તે રાજકુળ બાલિકા નરેન્દ્ર શ્રમણીએ ઘણાં લાંબા કાળનો નિકાચિત સ્ત્રી વેદ ઉપાર્જ્યો.

ત્યાર પછી હે ગૌતમ ! શિષ્યગણ પરિવાર સહિત મહા આશ્ચર્યભૂત સ્વયંબુદ્ધ કુમાર મહર્ષિએ—

- (૧) વિધિપૂર્વક આત્માની સંતેખના કરીને,
- (૨) એક માસનું પાદપોષગમન અનશન કરીને,
- (૩) સમ્મેત શિખર-પર્વતની ઉપર
- (૪) કેવલીપણે શિષ્યગણના પરિવાર સાથે
- (૫) નિર્વાણ પામીને મોક્ષ ઉપાર્જન કર્યો.

[૧૫૧૨] હે ગૌતમ ! તે રાજકુળ બાલિકા નરેન્દ્ર શ્રમણી તે માયા શત્રુના ભાવદોષથી વિદ્યુત્કુમાર દેવલોકમાં સેવકદેવોમાં સ્ત્રીનોળીયા રૂપે ઉત્પન્ન થઈ.

ત્યાંથી સ્યવીને ફરી-ફરી ઉત્પન્ન થતી અને મૃત્યુ પામતી મનુષ્ય અને તિર્યક ગતિમાં—

- સમગ્ર દોર્ભાગ્ય, દુઃખ, દારિદ્ર પામતી
- સમગ્ર લોકથી પરાભવ-અપમાન, તિરસ્કાર પામતી
- પોતાના કર્મોના ફળને અનુભવતી

હે ગૌતમ ! યાવત્ કોઈ પ્રકારે કર્મનો ક્ષયોપશમ-કર્મો ઓછા થવાનાં કારણે ઘણાં ભવો ભ્રમણ કર્યા પછી...

આચાર્ય પદ પામીને, નિરતિચાર શ્રમણપણે યથાર્થ પરિપાલન કરીને સર્વ સ્થાનમાં સર્વપ્રમાદના આલંબનથી મુક્ત થઈને

- સંયમ ક્રિયામાં ઉદમ કરીને

- તે ભવમાં માયાથી કરેલા ઘણાં કર્મો બાળીને ભસ્મ કરીને
- હવે માત્ર અંકુર સમાન ભવ બાકી રાખેલો હતો.
- તો પણ ગૌતમ ! જે તે સમયે રાગવાળી દૃષ્ટિની આલોચના ન કરી તે કર્મના દોષથી બ્રાહ્મણની સ્ત્રીપણે ઉત્પન્ન થઈ.

તે રાજકુળ બાલિકા નરેન્દ્ર શ્રમણી રૂપ સાધ્વીનો જીવ આ બ્રાહ્મણીરૂપે જન્મીને નિર્વાણ પામ્યો.

[૧૫૧૩] હે ભગવન્ ! જે કોઈ શ્રમણપણાંનો ઉદામ કરે તે એક વગેરે યાવત્ સાત, આઠ ભવોમાં નક્કી સિદ્ધિ પામે તો પછી આ શ્રમણીને કેમ ઓછા કે અધિક નહીં એવા લાખો ભવો સુધી સંસારમાં ભ્રમણ કરવું પડ્યું ?

હે ગૌતમ ! જે કોઈ નિરતિયાર શ્રમણપણું નિર્વાહ કરે.

- તે એકથી માંડી આઠ ભાવ સુધીમાં સિદ્ધિ પામે.

- જે કોઈ સૂક્ષ્મ કે બાદર જે કંઈ માટા શત્રુવાળા હોય.

- અપકૃત્યનો ભોગવટો કરે.

- અગ્નિકાયનો ભોગવટો કરે,

- મૈથુન કાર્ય કે તે સિવાય બીજો કોઈ આજ્ઞા ભંગ કરીને તેના શ્રમણપણામાં અતિયાર દોષને લગાડે.

- તે લાખ ભવ ભટકીને પછી સિદ્ધિ મેળવવાનો લાભ ને પામવાની યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરી.

કેમ કે શ્રમણપણું પામીને પણ પછી જો તેમાં અતિયારદોષ લગાડે તો બોધિપણું દુઃખેથી મેળવે છે.

હે ગૌતમ ! આ તે બ્રાહ્મણીના જીવે આટલી અલ્પ માત્ર પણ માયા કરી હતી, તેનાથી આવા દારુણ વિપાકો ભોગવવા પડ્યા.

[૧૫૧૪] હે ભગવન્ ! તે મહીયારી - ગોકુળ પતિની પત્નીને તેઓએ ડાંગરનું ભોજન આપ્યું કે નહીં ?

અથવા તો તે મહીયારી તેઓની સાથે સમગ્ર કર્મનો દાય કરીને નિર્વાણ પામેલી હતી ?

હે ગૌતમ ! તે મહિયારીને તંદુલ ભોજન આપવા માટે શોધ કરવા જતી હતી ત્યારે આ બ્રાહ્મણની પુત્રી છે, એમ ધારેલું.

- તેથી જતી હતી ત્યારે વચ્ચેથી જ સુજાશ્રીનું અપહરણ કર્યું

- પછી મધ, દૂધ ખાઈને સુજાશ્રીએ પૂછ્યું, ક્યાં જશો ? ગોકુળમાં.

- બીજીવાત તેને એ કહી કે જો તું મારી સાથે વિનયથી વર્તાવ કરીશ, તો તને તારી ઇચ્છા પ્રમાણે ત્રણે ટંક ઘણાં ગોળ અને ઘી વડે ભરપુર એવા દરરોજ દુધ અને ભોજન આપીશ.

જ્યારે આ પ્રમાણે કહ્યું ત્યારે સુજાશ્રીને તે મહિયારી સાથે ગઈ.

પરલૌક અનુષ્ઠાન કરવામાં તત્પર બનેલાં અને શુભ ધ્યાનમાં પરાવાયેલા માનસવાળા તે ગોવિંદ બ્રાહ્મણ વચ્ચે એ આ સુજાશ્રીને લેશમાત્ર યાદ પણ કરી નહીં.

ત્યાર પછી જે પ્રમાણે તે મહિયારીએ કહ્યું હતું તે પ્રમાણે ઘી અને ખાંડથી ભરપુર એવી ખીર વગેરેનું ભોજન આપતી હતી.

હવે કોઈ પ્રકારે કાળક્રમે બાર વર્ષનો ભયંકર દુષ્કાળ સમય પૂર્ણ થયો. સમગ્ર દેશ ઋદ્ધિ- સમૃદ્ધિથી સ્થિર થયો.

ત્યારપછી કોઈ સમયે અતિ કિંમતી શ્રેષ્ઠ સૂર્યકાંત, ચંદ્રકાંત વગેરે ઉત્તમ જાતિના વીશ મણિરત્નો ખરીદ કરી સુજાશ્રીવ પોતાના દેશમાં પાછો જવા માટે નીકળે છે.

લાંબી મુસાફરી કરવાથી ખેદ પામેલ દેહવાળો જે માર્ગેથી જતો હતો તે માર્ગમાં જ ભવિતવ્યતાના યોગે પેલી મહિયારીનું ગોકુળ આવતાં જેનું નામ લેવામાં પણ પાપ છે એવો...

તે પાપમતિવાળો સુજાશ્રીવ કાકતાલીય ન્યાયે આવી ગયો.

સમગ્ર ત્રણ ભુવનમાં જે નારીઓ છે તેના રૂપ, લાવણ્ય અને કાંતિથી ચક્રિયાતી રૂપ-કાંતિ અને લાવણ્યવાળી સુજાશ્રીને જોઈ.

સુજાશ્રીને જોતાં જ ઇન્દ્રિયોની ચપળતાથી અનંત દુઃખદાયક કિંપાક ફળની ઉપમાવાળા વિષયોની શક્યતા હોવાથી...

જેણે સમગ્ર ત્રણ ભવનને જીતેલ છે, તેવા કામદેવના વિષયમાં આવેલાં મહા પાપ કર્મ કરનાર સુજાશ્રીવે તે સુજાશ્રીને કહ્યું-

હે બાલિકા ! જો આ તારા માતા-પિતા બરાબર રજા આપે તો હું તારી સાથે લગ્ન કરવા તૈયાર છું.

બીજું તારા બંધુવર્ગને પણ દારિદ્રરહિત કરું.

વળી તારા માટે પુરેપુરા સો-પલ [એક માપ છે.] પ્રમાણ એવા સુવર્ણના અલંકારો ઘડાવું.

જલ્દી આ વાત તારા માતા-પિતાને જણાવ.

ત્યારે હર્ષ અને સંતોષ પામેલી તે સુજાશ્રીએ તે મહિયારીને આ સર્વ વૃત્તાંતનું નિવેદન કર્યું.

એટલે મહિયારી તુરંત સુજાશ્રીવ પાસે આવીને કહેવા લાગી કે - અરે ! તું કહેતો હતો તેમ મારી પુત્રી માટે તું સો-પલ પ્રમાણ સુવર્ણ નાણું બતાવ. ત્યારે તેણે શ્રેષ્ઠ મણીઓ બતાવ્યા.

ત્યારે મહિયારીએ કહ્યું કે સો સોનૈયા આપ. આ બાળકને રમવા યોગ્ય પાંચિકાનું મારે પ્રયોજન નથી.

ત્યારે સુજાશીવે કહ્યું કે - ચાલો, આપણે નગરમાં જઈને આ પાંચિકાનો પ્રભાવ કેવો છે તેની ત્યાંના વેપારીઓ પાસે જઈ તેનું મૂલ્ય કરાવીને પછી તેની ખાત્રી કરીએ.

ત્યાર પછી પ્રભાત સમયે નગરમાં જઈને ચંદ્રકાંત, સૂર્યકાંત મણીના શ્રેષ્ઠ જોડલાં રાજાને બતાવ્યા.

રાજાએ પણ રત્નના પરીક્ષકોને બોલાવીને કહ્યું કે - આ શ્રેષ્ઠ મણીઓનું મૂલ્ય કરીને તમે અમને બતાવો.

જો મૂલ્યની પરીક્ષા કરીએ તો તેનું મૂલ્ય જણાવવા સમર્થ નથી.

ત્યારે રાજાએ કહ્યું કે - અરે ! માણિક્યના વિદ્યાર્થી ! અહીં કોઈ એવો પુરુષ નથી કે જે આ મણીઓનું મૂલ્ય આંકી શકે ?

તો હવે કિંમત કરાવ્યા વિના ઉચ્ચક દશકોડ દ્રવ્ય માત્ર લઈ જા. ત્યારે સુજાશીવે કહ્યું કે મહારાજની જેવી કૃપા થાય તે બરોબર છે. પણ બીજી એક વિનંતી કરવાની છે-

આ નજીકના પર્વતની સમીપમાં અમારું એક ગોકુળ છે.

- તેમાં એક યોજન સુધી ગોચર ભૂમિ છે.

- તેનો રાજ્ય તરફથી લેવાતો કર મુક્ત કરાવશો.

રાજાએ કહ્યું - ભલે, એમ થાઓ.

આ પ્રમાણે સર્વને અદરિદ્ર અને કર મુક્ત ગોકુળ કરીને તે ઉચ્ચાર ન કરવા લાયક નામવાળા સુજાશીવે પોતાની જ પુત્રી એવી સુજાશ્રી સાથે લગ્ન કરી લીધા.

તે બંને વચ્ચે પરસ્પર પ્રતિ ઉત્પન્ન થઈ.

સ્નેહાનુરાગથી અતિ રંગાર્થ ગયેલા માનસવાળા પોતાનો સમય પસાર કરી રહેલાં છે.

તેટલામાં ઘરે આવેલા સાધુઓને એમને એમ વહોર્યા વિના જ પાછા ફરેલા જોઈને હા-હા પૂર્વક આકંઠન કરતી સુજાશ્રીને સુજાશીવે આ પ્રમાણે પ્રશ્ન કર્યો કે - હે પ્રિયે !

પહેલાં કોઈ વખત ન દેખેલ ભિક્ષાચર સુગતને જોઈને તું કેમ આવા પ્રકારની ઉદાસીન અવસ્થાને પામી ?

ત્યારે તેણે જણાવ્યું કે મારા શેઠાણી હતા, ત્યારે આ સાધુઓને પુષ્કળ ભક્ત્ય અને અન્ન-પાણી આપીને તેમના પાત્રા ભરી દેતા હતા.

ત્યાર પછી હર્ષ પામેલી ખુશી થયેલી શેઠાણી મસ્તકને નીચું નમાવી તેમના ચરણાગ્ર ભાગમાં પ્રણામ કરતી હતી.

આ શ્રમણોને આજે જોઈને મને તે શેઠાણી યાદ આવી ગયા.

ત્યારે ફરી પણ તે પાપિણીને પૂછ્યું કે - તારી સ્વામિની કોમ હતી ? ત્યારે

હે ગૌતમ ! તે સુજાશ્રી—

- અતિશય ગળું બેસી જાય તેવું આકરું રૂઢન કરતી,
- દુઃખવાળા ન સમજાય તેવા શબ્દો બોલતી,
- વ્યાકુળ થયેલી અને અશ્રુઓ પાડતી,

તે સુજાશ્રીએ પોતાના પિતાને આરંભથી માંડીને અત્યાર સુધી બનેલી સર્વ હકીકતનું નિવેદન કર્યું.

ત્યારે તે મહાપાપ કર્મ એવા સુજાશ્રીવને જાણવામાં આવ્યું કે આ તો ‘સુજાશ્રી..’ — મારી પોતાની જ પુત્રી છે.

આવી અજ્ઞાન સ્ત્રીને આવા રૂપ, કંતિ, શોભા, લાવણ્ય અને સૌભાગ્યવાળા સમુદાયની શોભા ન હોય.

આ પ્રમાણે ચિંતવીને તે વિલાપ કરવા લાગ્યો કે—

[૧૫૧૫] આવા પ્રકારના પાપકર્મ કરવામાં રક્ત થયેલા માર ઉપર ઘડ-ઘડ શબ્દ કરતું વજૂ તુટી ના પડે તો પછી અહીંથી ક્યાં જઈને હવે મારી શુદ્ધિ થવાની છે ?

[૧૫૧૬] એમ બોલીને મહાપાપકર્મ કરનાર તે વિચારવા લાગ્યો કે શું હવે હું શસ્ત્રો વડે મારા માત્રના તલતલ જેવડા ટુકડા કરીને છેદી નાંખું ? અથવા ઈંચા પર્વતના શિખરે ઉપરથી પડતું મૂકું

ઉક્ત પ્રકારે અનંત પાપ સમૂહના ઢગલારૂપ આ દુષ્ટ શરીરને સજ્જ રીતે હું ચૂરો કરી નાંખું ?

અથવા તો લુહારની શાળામાં જઈને સારી રીતે તપાવીને લાલચોળ કરેલા લોખંડને જેમ જાડા ઘણથી કોઈ ટીપે તેમ લાંબા કાળ સુધી મારા આ અંગોને ટીપાવી નાંખું ?

અથવા તો શું હું બરાબર મારા શરીરના મધ્યભાગમાં કરવતના તીક્ષ્ણ દાંતાથી કપાવું [વેરાવું] ?

તેવા શરીરમાં પછી સારીરીતે ઉકાળેલા સીસા, તાંબા, કાંસા, લોહ, લુણ અને ઉસના સાજી-ખારના રસને રેડાવું ?

અથવા તો મારા પોતાના હાથે જ મારું મસ્તક છેદી નાંખું ?

અથવા તો હું મગરના ઘરમાં પ્રવેશ કરું ?

અથવા તો બે ઝાડ વચ્ચે મને દોરડાથી બાંધીને, લટકાવીને, નીચે મુખ અને ઉપર પગ હોય તે રીતે રાખીને નીચે અગ્નિનો ભડકો કરાવું ?

વધારે કેટલું કહેવું ?

મસાણ ભૂમિમાં પહોંચીને કાષ્ઠની ચિતામાં મારા શરીરને હવે નું બાળી નાંખું — સળગાવી દઉં ?

એમ વિચારીને હે ગૌતમ ! ત્યાં મોટી ચિતા બનાવડાવી.

ત્યારપછી સમગ્ર લોકની હાજરીમાં લાંબા કાળ સુધી પોતાના આત્માની નિંદા કરીને સર્વલોકને જાહેર કરતાં કહ્યું કે—

મેં ન કરવા લાયક આવા પ્રકારનું અપ્કાર્ય કરેલું છે.

એ પ્રમાણે કહીને તે ચિતા ઉપર આરૂઢ થયો. ત્યારે ભાવિત-વ્યતાના યોગથી તેવા પ્રકારના દ્રવ્યો અને યૂર્ણના યોગના સંસર્ગથી તે સર્વે કાષ્ઠો છે, એમ માનીને કુંકો મારવા છતાં, અનેક પ્રકારે ઉપાયો કરવા છતાં પણ તે અગ્નિ સળગ્યો નહીં ત્યાર પછી લોકોએ તેનો તિરસ્કાર કર્યો કે જો આ અગ્નિ પણ તેને સહારો આપતો નથી. તારી પાપની પરિણતિ કેટલી આકરી છે. કે જો આ અગ્નિ પણ સળગતો નથી !

એ પ્રમાણે કહીને તે લોકોએ તે બંનેને ગોકુળમાંથી કાઢી મૂક્યા.

આ અવસરે બીજા નજીકના ગામમાંથી ભોજન, પાણી ગ્રહણ કરીને તે જ માર્ગે ઉદ્યાનની સન્મુખ આવતા મુનિ યુગલને જોયું.

તેમને જોઈને તેમની પાછળ તે બંને પાપીઓ ગયા.

ઉદ્યાનમાં પહોંચ્યા તો ત્યાં સમગ્ર ગુણસમૂહને ધારણ કરનારા એવા ચાર જ્ઞાનવાળા, ઘણાં શિષ્યગણથી પરિવરેલા.

(તથા) — દેવેન્દ્રો અને નરેન્દ્રો વડે ચરણારવિંદમાં નમન કરાતા, સુગૃહિત નામવાળા જગાણંદ [તથા] — દેવેન્દ્રો અને નરેન્દ્રો વડે ચરણારવિંદમાં નમન કરાતા, સુગૃહિત નામવાળા જગાણંદ અણગારને જોયા.

તેમને જોઈને તે બંનેએ વિચાર્યું કે — આ મહાયશશાળા મુનિવર પાસે મારી વિશુદ્ધિ કેમ થાય તેની માંગણી કરું.

એમ વિચારીને પ્રણામ કરવા પૂર્વક ને ગણને ધારણ કરનારા એવા ગચ્છાધિપતિ આગળ ચચાચોગ્ય ભૂમિભાગમાં બેઠો.

તે ગણ સ્વામીએ સુજ્ઞાનીવને કહ્યું કે—

અરે ઓ દેવાનુપ્રિય ! શત્રુ રહિતપણે પાપની આલોચના જલ્દી કરીને સમગ્ર પાપનો અંત કરનાર એવું પ્રાયશ્ચિત્ત કર.

આ બાલિકા તો ગર્ભવતી હોવાય તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત નથી કે જ્યાં સુધી તેણી તે બાળકને જન્મ ન આપે.

હે ગૌતમ ! ત્યાર પછી અતિ મહાસંવેગની પરાક્રાંઠા પામેલો તે સુજ્ઞાશિવ જન્મથી માંડીને થયેલા તમામ પાપકર્મોની નિઃશત્રુ આલોચના આપીને [કહીને] ગુરુ મહારાજાએ કહેલા—

— ઘોર, અતિ દુષ્કર મોટા પ્રાયશ્ચિત્તનું સેવન કરીને,

— ત્યાર પછી અતિ વિશુદ્ધ પરિણામ યુક્ત શ્રમણપણામાં પરાક્રમ કરીને ૨૬-વર્ષ અને ૧૩-રાત્રિ દિવસ પર્યન્ત અત્યંત ઘોર, વીર, ઉગ્ર, કષ્ટકારી, દુષ્કર તપ અને

સંયમનું યથાર્થ પાલન કરીને...

તેમજ ઓક, બે, ત્રણ, ચાર, પાંચ, છ માસ સુધી લાગલગાટ ઉપરા ઉપરી સામટા ઉપવાસ કરીને...

શરીરની ટાપટીપ કે મમતા કર્યા વગરના તેણે...

— સર્વ સ્થાનકમાં અપ્રમાદરહિતપણે

— નિરંતર રાત-દિવસ દરેક સમયે સ્વાધ્યાય, ધ્યાનાદિમાં પરાક્રમ કરીને બાકીની કર્મભળને ભસ્મ કરીને, અપૂર્વકરણ કરીને, ક્ષાપક શ્રેણી માંડી અમગડ કેવલી થઈ સિદ્ધ થયા.

[૧૫૧૭] હે ભગવન્ ! તેવા પ્રકારનું ધોર મહાપાપ કર્મ આચરીને આવો સુજ્ઞશીવ જલ્દી, થોડાં કાળમાં કેમ નિર્વાણ પામ્યો ?

હે ગૌતમ ! જેવા પ્રકારના ભાવમાં રહીને આલોચના આપી, જેવા પ્રકારનો સંવેગ પામીને તેવું ધોર દુષ્કર, મોટું પ્રાયશ્ચિત આચર્યું...

જેવા પ્રકારે અત્યંત વિશુદ્ધ અધ્યવસાયથી તેવા પ્રકારનું અત્યંત ધોર, વીર, ઉગ્ર, કષ્ટ કરનાર અતિ દુષ્કર તપ-સંયમની ક્રિયામાં વર્તતા...

મૂળગુણો અને ઉત્તરગુણોનું પાલન કરતા...

નિરતિચાર શ્રામણ્યનો નિર્વાહ કરીને...

જેવા પ્રકારના રૌદ્ર ધ્યાન અને આર્ત ધ્યાનથી મુક્ત બનીને...

રાગ-દ્વેષ, મોહ, મિથ્યાત્વ, મદ, ભય, ગારવાદિ દોષોનો અંત કરનાર અને મધ્યસ્થભાવમાં રહેલા, દીનતા વગરના માનસવાળા...

એ સુજ્ઞશીવ શ્રમણે બાર વર્ષની સંતેષના કરીને,

— પાદપોપગમન અનશનને અંગીકાર કરીને,

— તેવા પ્રકારના ઓકાંત શુભ અધ્યવસાયથી...

તે ઓક ૪ માત્ર સિદ્ધિ ન પામે, પરંતુ જો કદાચ બીજાએ કરેલા કર્મનો સંક્રમ કરી શકતો હોય તો સર્વે ભવ્ય સત્વોના સમગ્ર કર્મનો ક્ષય થાય અને સિદ્ધિને પામે.

પરંતુ બીજાએ કરેલાં કર્મોનો સંક્રમ કદાપિ કોઈને થતો નથી.

— જે કર્મ જેણે ઉપાર્જન કરેલું હોય તે તેણે ૪ ભોગવવું પડે.

હે ગૌતમ ! જ્યારે યોગનો નિરોધ કરનાર થાય ત્યારે સમગ્ર પણ આઠે કર્મરાશિને નાના કાળ વિભાગથી ૪ નાશ કરનારા થયા છે.

સમગ્ર કર્મ આવવાના દ્વારોને સારી રીતે બંધ કરનાર...

તેમજ યોગનો નિરોધ કરનારનો કર્મક્ષય જોયો છે...

પણ કાળ સંખ્યાથી કર્મક્ષય જોયેલ નથી. કહ્યું છે કે—

[૧૫૧૮ થી ૧૫૨૩] કાળથી કર્મ ખપાવે છે, કાલ વડે કર્મ બાંધે છે.

ઓક કર્મને બાંધે છે. ઓક કર્મનો ક્ષય કરે છે.

હે ગૌતમ ! કાળ તો અનંત છે, યોગ નિરોધ કરનાર કર્મ વેદે છે, પરંતુ કર્મ બાંધતા નથી.

– જૂના કર્મોનો નાશ કરે છે, નવા કર્મોનો તેને અભાવ જ છે.

– આ પ્રમાણે કર્મદાય જાણવો.

– આ વિષયમાં કાળની ગણતરી ન કરવી.

– અનાદિકાળથી આ જીવ છે, તો પણ કર્મો ખલાસ થતાં નથી. કર્મોનો ક્ષયોપશમ થવાના કારમે જ્યારે વિરતિ ધર્મનો વિકાસ થાય, ત્યારે કાળ, ક્ષેત્ર, ભવ અને ભાવદ્રવ્ય પ્રાપ્ત કરીને ચાવત્ અપ્રમાદી બનીને કોઈ પણ જીવ સ્વ કર્મોને ખપાવે ત્યારે—

– જીવની કોટી માર્ગમાં આગળ વધે.

– જે પ્રમાદી જીવ હોય તે તો અનંતકાળનું કર્મ બાંધે.

– ચારે ગતિમાં સર્વકાળ અત્યંત દુઃખી જીવો વાસ કરનારા હોય.

– તેનાથી કાળ, ક્ષેત્ર, ભવ અને ભાવને પામીને...

હે ગૌતમ ! બુદ્ધિવાળો આત્મા એકદમ કર્મદાય કરનારો થાય.

[૧૫૨૪] હે ભગવન્ ! પે'લી સુજાશ્રી ક્યાં ઉત્પન્ન થઈ ?

હે ગૌતમ ! છઠ્ઠી નરક પૃથ્વીમાં.

હે ભગવન્ ! ક્યાં કરણે તેમ થયું ?

હે ગૌતમ ! તેનો ગર્ભ નવમાસથી અધિક થયો. ત્યારે તેણીએ એવો વિચાર કર્યો કે આવતીકાલે સવારે ગર્ભ પડાવીશ.

એવા પ્રકારના અધ્યવસાયને કરતી તેણે બાળકને જન્મ આપ્યો. જન્મ આપ્યા પછી તુરંત જ, ત્યાં જ મૃત્યુ પામી.

એ કરણે સુજાશ્રી છઠ્ઠી નરકે ગઈ.

હે ભગવન્ ! જે બાળકનો તેણે જન્મ આપ્યો, પછી તેણી મૃત્યુ પામી, તે બાળક જીવતો રહ્યો કે ન રહ્યો ?

હે ગૌતમ ! તે જીવતો રહેલો છે.

હે ભગવન્ ! કેવી રીતે ?

હે ગૌતમ ! જન્મ આપતાની સાથે જ તે બાળકને એવા પ્રકારની ઓર, ચરબી, લોહી વીંટળાઈને રહેલ હતા.

દુર્ગન્ધ મારતા પદાર્થો, પરુ, ખારી દુર્ગન્ધાપૂર્ણ અશુચિ પદાર્થોથી વીંટળાયેલ, અનાથ, વિલાપ કરતાં બાળકને...

એક ધ્યાન, કુંભારના ચાકડે મૂકી ભક્ષણ કરવા લાગ્યો.

– ત્યારે તે કુંભારે તે બાળકને જોયો.

– ત્યારે પોતાની પત્ની સહિત કુંભાર બાળક તરફ દોડ્યો.

- બાળકના શરીરનો નાશ કર્યા વિના તે જ્ઞાન નાસી ગયો.
- ત્યારે કરુણાપૂર્વક હૃદયવાળા કુંભારને પુત્ર ન હોવાથી આ મારો પુત્ર થશે
- એ પ્રમાણે વિચાર કરીને પછી
  - કુંભારે તે બાળકને પોતાની પત્નીને સમર્પણ કર્યો.
  - તેણી પણ સાચા સ્નેહથી તે બાળકનું પાલન પોષણ કરીને તેને મનુષ્ય રૂપે [પુરુષ રૂપે] તૈયાર કર્યો.
  - તે કુંભારે લોકાનુવૃત્તિથી પોતાને પિતા થવાના અભિમાનથી તે બાળકનું સુસટ એવું નામ પાડ્યું.
  - હે ગૌતમ ! કાળક્રમે સુસટને સુસાધુઓનો સમાગમ થયો.
  - દેશના સાંભળીને તે પ્રતિબોધ પામ્યો.
  - ત્યાર પછી તેણે દીક્ષા અંગીકાર કરી યાવત્ પરમશ્રદ્ધા, સંવેગ અને વૈરાગ્યને તે પામ્યો.
  - અત્યંત ધોર, વીર, ઉગ્ર, કષ્ટકારી, દુષ્કર, મહાકાયકલેશ કરે છે. પરંતુ સંયમમાં ચતના કેમ કરવી તે જાણતો નથી.
  - અજયપણના દોષથી સર્વત્ર અસંયમના સ્થાનમાં અપરાધ કરનારો થાય છે. ત્યારે ગુરુએ તેને આ પ્રમાણે કહ્યું-
  - અરે મહાસત્ત્વશાળી ! તું અજ્ઞાન દોષને કારણે સંયમમાં જયણા કેમ કરવી, તે વાત જાણતો નથી.
  - તે કારણે તું મહાકાય કલેશ કરનારો થયો છે.
  - હંમેશાં આલોચના આપીને પ્રાયશ્ચિત્ત કરતો નથી.
  - તેથી તારું કરેલું આ સર્વ તપ, સંયમ નિષ્ફળ થાય છે.
  - જ્યારે આ પ્રમાણે ગુરુએ તેને પ્રેરણા આપી ત્યારે તે નિરંતર આલોચના આપે છે. ગુરુ તેવા પ્રકારનું પ્રાયશ્ચિત્ત પણ આપે છે કે જેવી રીતે તે સંયમમાં જયણા કરનારો થાય.
  - તે જ પ્રમાણે રાત-દિવસ દરેક સમયે આર્તધ્યાન અને રૌદ્ર ધ્યાનથી મુક્ત થયેલો, શુભ અધ્યવસાયમાં વિચરતો હતો.
  - હે ગૌતમ ! કોઈ સમયે તે પાપમતિવાળો જે કોઈ છદ્મ, અહમ, ચાર-પાંચ-પંદર ઉપવાસ યાવત્ છ માસના ઉપવાસ કે બીજા મોટા કાય કલેશ થાય તેવા પ્રાયશ્ચિત્તો તે પ્રમાણે બરાબર સેવન કરે.
  - પરંતુ જે કાંઈપણ સંયમ ક્રિયાઓમાં જયણાવાળા મન-વચન-ક્રયાના યોગો, સમગ્ર આશ્રવનો રોધ, સ્વાધ્યાય, ધ્યાન, આવશ્યક આદિથી સમગ્ર પાપકર્મના શશિને બાળીને ભસ્મ કરવામાં સમર્થ પ્રાયશ્ચિત્ત છે. તે પ્રાયશ્ચિત્તમાં પ્રમાદ કરે છે. પ્રાયશ્ચિત્તની અવગણના, હેલના, અશ્રદ્ધાદિ કરે છે. શિથિલતા સેવે છે,

યાવત્ અરે ! આમાં ક્યું દુષ્કર છે ? એમ કરીને તે પ્રકારે યથાર્થ પ્રાયશ્ચિત્ત સેવન કરી આપતો નથી.

હે ગૌતમ ! તે સુસટ મુનિ પોતાનું યથાયોગ્ય આયુષ્ય ભોગવીને મરીને સૌધર્મેન્દ્ર કલ્પમાં ઇન્દ્ર મહારાજાના મહર્દિઘ્ક સામાજિક દેવપણે ઉત્પન્ન થયા [દેવ થયા]

ત્યાંથી ચ્યવીને, અહીં વાસુદેવ થઈને, મરીને પછી સાતમી નરક પૃથ્વીમાં નારકી રૂપે ઉત્પન્ન થયો.

ત્યાંથી નીકળીને મહાકાયવાળો હાથી થઈને...

– મૈથુનાસક્ત માનસવાળો મૃત્યુ પામીને...

– મરીને અનંતકાય વનસ્પતિમાં ગયો.

– હે ગૌતમ ! આ એ જ સુસટ છે કે જેણે - - -

[૧૫૨૫] આલોચના, નિંદા, ગર્હા, પ્રાયશ્ચિત્તાદિ કરવા છતાં પણ જયણાનો અજાણ હોવાથી લાંબો કાળ સંસારમાં ભ્રમણ કરશે.

[૧૫૨૬] હે ભગવન્ ! તેણે કઈ જયણા ન જાણી, કે જેના કારણે તેવા પ્રકારના દુષ્કર કાય કલેશ કરીને પણ તે પ્રકારે લાંબો કાળ સુધી તે સુસટ સંસારમાં ભ્રમણ કરશે ?

હે ગૌતમ ! જયણા તેને કહેવાય કે ૧૮૦૦૦ શીલના સંપૂર્ણ અંગો અખંડિત અને અવિરાધિતપણે યાવજીવ રાત-દિવસ દરેકે દરેકે સમયે ધારણ કરીને રાખે.

તેમજ સમગ્ર સંયમ ક્રિયાને બરોબર સેવે.

તે વાત તે સુસટે જાણી નહીં.

તે કારણથી તે નિર્ભાગી લાંબો કાળ સંસારમાં ભ્રમણ કરશે.

હે ભગવન્ ! કયા કારણે તેને જયણા જાણવામાં ન આવી ?

ગૌતમ ! જેટલો કાયકલેશ તેણે સહન કર્યા, તેના આઠમા ભાગનો પણ સચિત્ત જળનો ત્યાગ કર્યો હોત તો...

તે સુસટમુનિ જરૂર સિદ્ધિમાં પહોંચી જાત.

પરંતુ તે સચિત્ત જળનો ઉપભોગ-પરિભોગ કરતો હતો.

સચિત્ત જળનો પરિભોગ કરનારને ઘણો કાયકલેશ હોય તો પણ તે નિરર્થક જાય છે, તેમ જાણ.

હે ભગવન્ ! અપ્કાય, અગ્નિકાય અને મૈથુન એ ત્રણે મહાપાપના સ્થાનકો કહેલા છે, અબોધિ આપનારા છે...

ઉત્તમ સંયત સાધુએ તે ત્રણેનો એકાંતે ત્યાગ કરવો જોઈએ, તે ન સેવવા જોઈએ. આ કારણે તેણે જયણાને ન જાણી.

હે ભગવન્ ! કયા કારણથી અપ્કાય, અગ્નિકાય અને મૈથુન અબોધિ આપનારા જણાવેલા છે ?

હે ગૌતમ ! જો કે સર્વ છ એ કાયનો સમારંભ મહાપાપ સ્થાનકે જણાવેલ છે, પરંતુ અપ્કાય અને અગ્નિકાયનો સમારંભ તે બંને અનંત સત્વોનો ઉપઘાત કરનાર છે.

મૈથુન સેવનથી તો સંખ્યાતા કે અસંખ્યાતા જીવોનો વિનાશ થાય છે. સજ્જડ રાગ, દ્વેષ અને મોહથી યુક્ત હોવાતી એકાંત અપ્રશસ્ત અધ્યવસાયને આધીન હોય છે.

જે કારણથી આમ હોય છે. તે કારણથી હે ગૌતમ ! તે જીવોનો સમારંભ, સેવન કે પરિભોગ કરનાર...

— તેવા પાપોમાં પ્રવર્તનાર એવો જીવ...

— પહેલાં મહાવ્રતને ધારણ કરનાર ન થાય.

— અને અહિંસાના અભાવમાં બાકીના મહાવ્રતોના સંયમોના અનુષ્ઠાનનો જ અભાવ કહ્યો છે.

— તે કારણે સર્વથા વિરાધિત શ્રમણપણું જ ગણાય.

— જે કારણથી આ પ્રમાણે છે. તે કારણથી સમ્યગ્ માર્ગ પ્રવર્તે છે, તેનો વિનાશ કરનારો થાય છે.

— તે કારણે જે કંઈ પણ કર્મબંધન કરે તેનાથી નરક, તીર્થય અને કુમનુષ્યપણામાં અનંતી વખત ઉત્પન્ન થાય કે જ્યાં વારંવાર ધર્મ એવા અક્ષરો સ્વપ્નમાં પણ ન સાંભળે.

અને ધર્મ પ્રાપ્ત ન કરે તો સંસારમાં ભ્રમણ કરે છે.

આ કારણે જળ, અગ્નિ અને મૈથુન અબોધિદાયક કહ્યા છે.

હે ભગવન્ ! શું છદ્ધ, અહમ, ચાર ઉપવાસ, પાંચ ઉપવાસ, અર્ધમાસ, એક માસ ચાવત્ છ માસ સુધીના નિરંતર ઉપવાસ...

અત્યંત ધોર, વીર, ઉગ્ર, કષ્ટકારી, દુષ્કર સંયમ...

એ બધું જયણા રહિત એવો અતિ મહાન્ કાયકલેશ કરેલો હોય તો શું નિર્થક થાય છે ?

હે ગૌતમ ! હા, નિર્થક જાય.

હે ભગવન્ ! કયા કારણથી ?

હે ગૌતમ ! ગદેડા, ઉંટ, બળદો વગેરે જાનવરો પણ જયણા રહિત સંયમ વિના ઇચ્છાએ આવી પડેલા તાપ, તડકા, ભાર, માર વગેરે પરાધીનતાથી પાલન કરે છે.

— વગર ઇચ્છાએ દુઃખ સહન કરી, અકામ નિર્જરા કરીને આ જનાવરો સૌધર્મ કલ્પ આદિમાં જાય છે.

— ત્યાં પણ ભોગાવલી કર્મનો ક્ષય થવાથી ચ્યવીને તિર્યાદિ ગતિમાં જઈને

સંસારને અનુસરનારો અથવા સંસારમાં ભ્રમણ કરનાર થાય છે.

તથા અશુચિ, દુર્ગન્ધ, પીગળેલા પ્રવાહી, ક્ષાર, પિત્ત, ઊલટી, શ્લેષ્મથી પૂર્ણ ચરબી, શરીર ઉપર વીંટળાયેલ ઓર, પરુ [તથા]

અંધકારથી વ્યાપ્ત, લોહીના કાદવવાળા, દેખી ન શકાય તેવા બિભત્સ, અંધકારના સમૂહથી યુક્ત એવા...

ગર્ભવાસમાં વેદનાઓ, ગર્ભ પ્રવેશ, જન્મ-જરા-મરણાદિક અને શારીરિક, માનસિક-ઉત્પન્ન થયેલા ધોર દારુણ દુઃખોનો ભોગવટો કરવાનું ભાજન બને છે.

સંયમની જયણા વગર જન્મ-જરા-મરણાદિના ધોર, પ્રયંડ, મહારૌદ્ર, દારુણ દુઃખોનો નાશ એકાંતે કે આત્યંતિક થતો નથી.

આ કારણે જયણા રહિત સંયમ કે અતિશય મહાન કાયકલેશ કરે તો પણ હે ગૌતમ ! તે સર્વે નિરર્થક જાય છે.

હે ભગવન્ ! શું સંયમની જયણાને બરાબર જોનારો, પાળનારો સારી રીતે તેનું અનુષ્ઠાન કરનારો...

— જન્મ, જરા, મરણાદિના દુઃખથી જલ્દી છુટી જાય છે ?

હે ગૌતમ ! એવા પણ કોઈ હોય છે કે જે જલ્દી તેવા દુઃખો થકી ન છુટી જાય અને કેટલાંક એવા પણ હોય છે કે જેઓ તેવા દુઃખોથી જલ્દી છુટી જાય છે.

હે ભગવન્ ! કયા કારણથી આપ એમ કહો છો ?

હે ગૌતમ ! કેટલાંક એવા હોય છે કે જેઓ લગાર, અલ્પ, થોડું પણ સભાસ્થાન જોયા વિના, અપેક્ષા રાખ્યા વિના-

રાગ સહિત અને શત્રુ સહિત સંયમની ચતના કરે

— જે એવા પ્રકારનો હોય તે લાંબા કાળે જન્મ, જરા, મરણ વગેરે અનેક સાંસારિક દુઃખોથી મુક્ત થાય.

કેટલાંક એવા આત્મા હોય છે કે જેઓ સર્વ શત્રુને નિર્મૂળ ઉખેડીને — આરંભ અને પરિગ્રહ વગરના થઈને—

— મમતા અને અહંકાર રહિત થઈને—

— રાગ, દ્વેષ, મોહ, મિથ્યાત્વ, કષાયના મળ વગરના થઈને,

— સર્વ ભાવો અને ભવાંતરોથી અતિ વિશુદ્ધ આશયવાળા,

— દીનતા વગરના માનસવાળા,

— એકાંત નિર્જરા કરવાની અપેક્ષાવાળા,

— પરમ શ્રદ્ધા, સંવેગ, વૈરાગ્ય પામેલા,

— સમગ્ર ભય, ગારવ, વિચિત્ર અનેક પ્રકારના પ્રમાદના આલંબનોથી મુક્ત થયેલા એવા,

— ધોર પરીષદો અને ઉપસર્ગોને જીતેલા છે એવા,

— રૌદ્ર ધ્યાન જેમણે દૂર કરેલા છે એવા,

- સમગ્ર કર્મનો ક્ષય કરવા માટે યથોક્ત જયણાનો ખપવાળા,
- બરાબર પ્રેક્ષા કરતા હોય, પાલન કરતા હોય તેવા
- વિશેષ પ્રકારે જયણાનું પાલન કરનારા, ચાવત્ સમ્યક્ પ્રકારે તેનું અનુષ્ઠાન કરતા હોય...

જે એવા પ્રકારે સંયમ અને જયણાના અર્થી હોય તે જલ્દી જન્મ, જરા, મરણાદિ અનેક સાંસારિક દુઃખે કરીને છોડી શકાય તેવી દુઃખની જાળથી મુક્ત થાય છે. હે ગૌતમ ! એ કારણથી કહ્યું કે એક સંસારમાંથી જલ્દી છુટી જાય છે અને એક જલ્દી છુટી શકતો નથી.

ભગવન્ ! જન્મ, જરા, મરણાદિ અનેક સાંસારિક દુઃખ જાળથી મુક્ત થયા પછી જીવ ક્યાં વાસ કરે છે ? હે ગૌતમ ! જ્યાં જરા, મરણ, વ્યાધિ, અપયશ નથી, ખોટા આળ ચડતાં નથી, ઉદ્દેગ કંકસ ટંટો કલેશ દારિદ્ર કે ઉપતાપ જ્યાં હોતા નથી. ઇષ્ટનો વિયોગ થતો નથી. વધારે કેટલું કહેવું ? એકાંતે અદાય, ધ્રુવ, શાશ્વત, નિરૂપમ, અનંત સુખ જેમાં છે એવા મોક્ષમાં વાસ કરનાર થાય છે. આ પ્રમાણે કહ્યું.

**અધ્યયન-૮ અર્થાત્ ચૂલિકા-૨ નો
મુનિ દીપરત્નસાગરે કરેલ સૂત્રાનુવાદ પૂર્ણ**

- x - x - x - x - x - x -

[૧૫૨૭] આ સૂત્રમાં 'વર્ધમાન વિદ્યા' આપેલી છે, તેથી તેની ગુર્જર છાયા આપી નથી. જિજ્ઞાસુઓએ અમારું આગમસુત્તાણિ ભાગ-૩૯, મહાનિસીહં નું પૃષ્ઠ ૧૪૨, ૧૪૩ જોવું.

[૧૫૨૮] 'મહાનિસીહં' સૂત્ર હાલ ૪૫૦૪ શ્લોક પ્રમાણ મળે છે.

**મહાનિશીય-છેદસૂત્ર-૬, આગમ-૩૯ નો
મુનિ દીપરત્નસાગરે કરેલ સૂત્રાનુવાદ પૂર્ણ**

- x - x - x - x - x - x -

★ ભાગ-૩૦મો સમાપ્ત ★

આગમ સટીક અનુવાદનું વિભાગીકરણ

આગમનું નામ	ભાગ ક્રમાંક
આચારાંગ	૧ અને ૨
સૂત્રકૃતાંગ	૩ અને ૪
સ્થાનાંગ	૫ થી ૭
સમવાયાંગ	૮
ભગવતી	૯ થી ૧૩
જ્ઞાતાધર્મકથા	૧૪
ઉપાસકદશા, અંતકૃત્દશા, અનુતરોપપાતિકદશા, પ્રશ્નવ્યાકરણ	૧૫
વિપાકશ્રુત, ઔપપાતિક	૧૬
રાજપ્રશ્નીય	૧૭
જીવાજીવાભિગમ	૧૭ થી ૧૮
પ્રજ્ઞાપના	૨૦ થી ૨૨
સૂર્ય/ચંદ્ર-પ્રજ્ઞાપ્તિ	૨૩, ૨૪
જંબૂદ્વીપ પ્રજ્ઞાપ્તિ	૨૫ થી ૨૭
નિરયાવલિકા પંચક અને પચગ્નાસૂત્રો-૧૦+૧	૨૮
નિશીથ, વ્યવહાર, બૃહત્કલ્પ દશાશ્રુતસ્કંધ અને જીતકલ્પ	૨૯
મહાનિશીથ	૩૦
આવશ્યક	૩૧ થી ૩૪
પિંડનિર્યુક્તિ, ઓઘનિર્યુક્તિ	૩૫
દશવૈકાલિક	૩૬
ઉત્તરાધ્યયન	૩૭ થી ૩૯
નંદીસૂત્ર	૪૦
અનુયોગદ્વાર	૪૧
કલ્પ (બારસા) સૂત્ર	૪૨